

Giới thiệu Ly Hôn - Thần Vụ Quang

Thể loại: ngôn tình đô thị, nữ chính đã kết hôn, JQ (gian ‘tênh’ nhà), cường thủ đoạt hào, HE.

Nhân vật chính: Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu, nhân vật phụ: Dương Quân, Phó Minh Hạo, Vương Thu Dung.

Chuyển ngữ: ToToRo + Tang Du + CamPham

Beta: Quảng Hằng

Những chuyện đã cũ coi như hãy để nó qua đi, giống như một mảng ký ức đẹp, không cần khiến bản thân khó xử, chúng ta về sau nếu như có duyên sẽ còn gặp lại.

Lâm An Nhân cô là một người yếu đuối chỉ biết chịu đựng, cô vẫn sống cuộc sống bình dị của chính mình cho đến khi gặp lại Quý Văn Nghiêu, người mà sáu năm qua cô không muốn nhớ đến.

Đối mặt với Quý Văn Nghiêu công thành danh toại, nắm trong tay nhiều quyền thế, cuộc sống của Lâm An Nhân không còn có thể “an nhàn” được nữa mà bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Spoil Nội Dung Truyện

Đây vẫn là câu chuyện gây tranh cãi trên web Trung lẫn Tàng Thư Viện, nên các bạn cần phải đọc kỹ hướng dẫn sử dụng trước khi dùng, với tôi, tôi cảm thấy đó là một câu chuyện tình đẹp, nam 9 không thể quên nữ 9 từ lần đầu gặp mặt, cũng vì cô mà anh cố gắng phấn đấu vươn lên, còn nam phụ (Chồng nữ 9), là tra nam. Những gì anh ta nói và làm trong đoạn đầu của truyện, làm người ta cứ ngỡ anh ta là một người chồng tốt, nhưng đến cuối câu chuyện mới vỡ lẽ ra, anh ta đang gài bẫy cả vợ mình lẫn người đang theo đuổi vợ mình bằng cách dùng vợ mình để moi tiền người khác.

Vẫn câu nói trước kia, muốn hiểu một con người thì cần phải cả đời, muốn hiểu nhân vật trong truyện thì nên đọc hết câu chuyện rồi hãy đưa ra phán xét, có thể đến khi bạn đọc hết câu chuyện mà vẫn ko chấp nhận được nhân vật đó, có lẽ do ý kiến mỗi người mỗi khác, nên nhận xét nhẹ nhàng.

Với tôi, câu chuyện này hay, có ý nghĩa, với thời buổi hiện nay, khi bạn lập gia đình, không có nghĩa cuộc đời của bạn đã chết, bạn phải cam chịu những gì số mệnh đặt ra cho bạn.

cô gái trong câu chuyện chúng tôi sắp kể cho bạn nghe đó là một cô gái hiền lành, vẫn như bao cô gái bình thường khác nghe theo sự sắp đặt của cha mẹ, cô vẫn cố làm tròn hết bốn phận của mình, nhưng con giun xéo lắm cũng quằn, một khi cô không chịu nổi thì đương nhiên cũng sẽ không là thánh mẫu bỏ qua mọi chuyện (kể cả với nam 9)

Còn nam 9, chàng trai từ nghèo vượt lên số phận trở thành người tài giỏi giàu có, đương nhiên thủ đoạn từ ngoài sáng đến trong tối của anh không phải tầm thường.

Trong câu chuyện này, anh tính kế hết tất cả mọi người, kể cả chính lẫn phụ, ai phụ anh, anh đều trả đủ, kể cả cha mẹ anh, em gái anh, miễn sao anh đạt được mục đích là rước nữ 9 về dinh.

Nhưng trừ nữ 9, anh không thể nào xuống tay được với cô, bởi một điều đơn giản anh yêu cô, dù cô có ngang ngược, có giận dỗi có cương quyết chia tay với anh, anh cũng chỉ dám trút giận vào những người gián tiếp gây ra chuyện cô giận anh.

Đọc và hồi hộp đến tận chương cuối cùng, nếu ai có cùng sở thích thì xin mời!

Bạn đang đọc truyện Ly Hôn - Thần Vụ Quang được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Edit: ToToRo

Beta: Quảng Hằng

“Soạt! Soạt!” tiếng chơi bài mạt chược lại vang lên khiến cho Lâm An Nhân ngủ không yên.

Trở mình nhắm mắt cố gắng tiếp tục ngủ nhưng tiếng cười nói, tranh cãi âm ỉ vẫn cứ vang lên, lần này thì cô đã không thể ngủ được nữa, từ trên giường ngồi dậy cô ngăn người nhìn ra cửa sổ.

Ngồi một lúc, cô lại chớp chớp đôi mắt để tỉnh táo thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng ngáy rồto.Lâm An Nhân dùng sức đẩy chồng cô- Phó Minh Hạo dậy.

“Làm sao vậy? Em không ngủ mà lay anh dậy có việc gì?” Phó Minh Hạo dụi dụi mắt, có chút không kiên nhẫn hỏi.

“Em cũng muốn ngủ chứ, nhưng làm thế nào vẫn không thể ngủ được, anh đi hỏi mọi người xem khi nào thì mới chơi xong.”

“Bọn họ cũng không thường xuyên chơi đến khuya như vậy, thôi em ráng nhịn một chút đi,bây giờ anh cũng không thức dậy nổi đâu!” nói xong Phó Minh Hạo lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Lâm An Nhân đành thở dài nằm xuống, bình thường ‘một chút’ là chơi đến ba bốn ngày vậy mà gọi là ‘không thường xuyên’ ư? Mỗi ngày đều chơi đến đêm hôm khuya khoắc, chắc giờ này cũng đã gần 1 giờ rồi còn gì, ngày mai mình còn phải đi làm, thôi đành cố mà ngủ vậy.

Nhà họ Phó tổng cộng có ba người con, Phó Minh Hạo là nhỏ nhất, ngoài ra còn có hai người chị, lúc trước bản thân mình kết hôn cùng với Phó Minh Hạo chính là vì do ba mẹ thúc giục mà chủ yếu là bởi vì Nhà họ Phó có nhà ở. Khi nghĩ đến chuyện này, Lâm An Nhân liền cảm thấy rất buồn cười, đương nhiên bản thân mình cũng thật đáng buồn. Bởi vì cô có khuôn mặt thanh tú, đáng yêu, đáng người cũng thon thả, đối tượng theo đuổi không phải ít, nhưng ba mẹ bởi vì cảm thấy điều kiện họ không được tốt cho nên không đồng ý, nhưng nhà người ta điều kiện tốt lại ngại nhà cô điều kiện không tốt, chọn đi chọn lại thì mấy năm tuổi xuân của cô lại trôi qua.

Nhà cô tuy được gọi là ‘nhà’ nhưng thực chất chỉ là một căn phòng nhỏ, mà cô còn có một người em trai hiện giờ đang ở trọ bên ngoài cùng bạn gái nếu sau này kết hôn thì đương nhiên là phải cần căn phòng này rồi. Cho nên ba mẹ yêu cầu cô khi tìm đối tượng thì điều kiện đầu tiên mà nhà trai phải có đó chính là nhà ở, nếu không thỏa mãn được điều kiện này thì dù cho người có ‘được’ đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không chấp nhận.

Lúc này vừa lúc có người giới thiệu Phó Minh Hạo, tuy rằng Nhà họ Phó có ba người con, nhưng chỉ có một người con trai, hai người chị kia điều kiện cũng không kém, trong khu nhà lại có một ba căn nhà nhỏ, dĩ nhiên nhà ở thế nào cũng sẽ giữ lại cho con trai, vì thế cha mẹ buộc cô phải kết hôn cùng với Phó Minh Hạo.

Lâm An Nhân vốn cũng có chút lo lắng sống cùng với ba mẹ chồng đôi khi sẽ bất tiện, nhưng cha mẹ vẫn thúc giục, hơn nữa một trong khoảng thời gian ở chung cô cảm thấy Phó Minh Hạo cũng không tệ, bộ dạng sạch sẽ, đối với cô cũng rất quan tâm, cơ bản chấp nhận được, yêu cầu của cô đối cuộc sống hôn nhân không cao chỉ cần hai người có thể chung sống hòa hợp với nhau như vậy là đủ rồi.

Cho nên, cô cùng Phó Minh Hạo tìm hiểu nhau nửa năm bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, tuy nhiên hai nhà còn bởi vì chuyện lễ hỏi cái nọ cái kia nên có chút không thoải mái, nhưng cũng đều chấp nhận trôi qua, trước lễ kết hôn hai ba tháng,biểu hiện củamọi người vẫn êm ả hòa thuận bởi vì cha mẹ Phó Minh Hạo không đề cập đến chuyện tiền kết hôn, chỉ cần chính cô cùng Phó Minh Hạo có thể sống êm đẹp, yên ổn, thỉnh thoảng chuyện khác không cần phải bận tâm,cũng không cần phải chi trả phí sinh hoạt gì, một ngày ba bữa cơm đều do cha mẹ lo.

Nhưng tình huống kế tiếp có chút thay đổi,Phó Minh Hạo vốn làm ở một công ty sản xuất rượu, công việc cũng ổn định, nhưngở tháng trước bị điều đến một công ty chi nhánh ở thành phố khác,như vậy một lần đi sẽ khoảng hai ba ngày mới về nhà,con không ở nhà cha mẹ tất nhiên cũng sẽ không quan tâm, không có việc gì thì hai người con gái lại đây cùng chơi mệt chược.

Lâm An Nhân nghĩ đến đây rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ,sáng sớm tỉnh lại cũng đã hơi trễ, hôm nay cô lại không thể đến sở làm dù muộn một phút đi chăng nữa.

Vì thế cô vội vàng rời giường đi toilet rửa mặt chải đầu, sau đó quay lại phòng ngủ thay quần áo rồi đến phòng bếp, đồ ăn sáng không thấy đâu mà thay vào đó là một chồng chén bát chưa rửa, có lẽ là tối qua họ đã ăn khuya.

Lâm An Nhân thở dài vội vàng đi ra cửa bắt xe buýt, bụng đói bước vào công ty, công ty cô làm là mộtcông ty có quy mô khá lớn mà cô thì đã làm ở đây được ba năm rồi. Lâm An Nhân tuy rằng cảm thấy mệt mỏi nhưng cô không nghĩ đến việc xin nghỉ, công việc mà cô làm hiện nay là đều do mẹ cô nhờ người quen xin vào cô không thể xin nghỉ dễ dàng như vậy được.

“Chị Tiểu Lâm, em mang cho chị bánh bao nè, mau tới đây ăn!” Đồng nghiệp Lý Linh hướng Lâm An Nhân vẫy tay, bởi vì đội trưởng đội họ cũng họ Lâm, hơn nữa tuổi cũng lớn hơnLâm An Nhân cho nên để phân biệt đều kêu Lâm An Nhân là chị tiểu Lâm.

Đội ngũ nhân viên trực tổng đài trừ đội trưởng ra thì Lâm An Nhân là người lớn tuổi nhất, bình thường những người còn trẻ thì không thể chịu nổi, bởi vì đài ngộ không cao,còn cần thay ca và quan trọng nhất là phải không ngừng tiếp điện thoại, thái độ thì phải luôn luôn tốt, niềm nở với khách hàng, nếu bị khiếu nại còn bị trừ tiền, hơn nữa khóa huấn luyện định kỳ cùng khảo sát thì liên miên, cho nên đòi hỏi nhân viên phải linh hoạt và chịu được áp lực cao, giống Lâm An Nhân vậy, có khả năng trụ được ở đây được ba năm đã thuộc hàng ‘lão’ nhân viên.

“Lại mua đồ ăn giúp chị nữa rồi, cảm ơn em, lát nữa chị sẽ gọi trả lại tiền.” Lâm An Nhân thập phần cảm kích Lý Linh.

“Ài, không cần vội, em cũng thuận tiện nên giúp chị mua thôi, với lại chị đã giúp em nhiều rồi mà!” Lâm An Nhân thường xuyên chiều cổ Lý Linh, thời gian dài cô cũng biết một ít về tính cách nhà chồng của Lâm An Nhân, cho nên Lý Linh hay giúp Lâm An Nhân mua bữa sáng.

Nhận tiền Lâm An Nhân đưa, Lý Linh lại hỏi: “Chị tiểu Lâm à, buổi tối chúng em có liên hoan, chị muốn đi không?” Khi thấy Lâm An Nhân cười lắc đầu, điều này cũng không ngoài ý muốn, chị tiểu Lâm luôn luôn không tham gia loại tụ họp này.

Mình có thể đi được sao, vốn mẹ chồng đã phàn nàn không ít đối với công việc thường xuyên có ca trựcđêmnay rồi, nếu bình thường tan tầm không về

đúng giờ thì bà lại không vui.

Đến giờ về Lâm An Nhân vội vã đi về hướng nhà, vào nhà liền thấy ba mẹ chồng ngồi ngay ở phòng khách xem tv, mẹ chồng Vương Thu Dung thấy cô liền nói : “Con về rồi à, cơm ở trong nhà bếp đầy con hâm nóng lại rồi ăn đi.”

Lâm An Nhân đổi giày đi trong nhà rồi nói: “Con biết rồi ạ, thật là có chút đói bụng.”

Vào phòng bếp vừa thấy lại là “cái trắng cùng đậu hủ chưng cách thủy” thì một chút đói bụng còn sót lại cũng biến mất, tuy rằng món này cũng bổ dưỡng, nhưng cũng không thể mỗi ngày đều ăn chứ, nhưng vẫn không nhiều lời, cô bắt đầu hâm lại cơm chuẩn bị bữa ăn cho mình.

Ăn mấy miếng cảm thấy bản thân tự nhiên lại nổi giận không rõ nguyên nhân gì cũng có chút xấu hổ, vì thế cô thuận miệng hỏi: “Mẹ, hôm nay chị hai chị ba không đến đây ạ.”

Con rể lớn của Vương Thu Dung làm quản lý một công ty thu nhập cũng không tệ, bởi vậy con gái lớn Phó Lệ Giai ở nhà làm bà chủ; con rể thứ hai làm ở ngân hàng, con gái thứ hai- Phó Lệ Na thì mở một cửa hàng thời trang. Bởi vậy Vương Thu Dung cảm thấy tự hào vì có hai người con gái này, cho rằng so với người em Vương Thu Tĩnh của bà, thì vẫn là nhà mình có tiền đồ hơn.

“À, hai đứa ấy hôm nay bận nên sẽ không lại đây.” Ánh mắt của Vương Thu Dung không rời TV thuận miệng đáp.

“Vậy đi cũng không lại đây ư.”

Lúc này cha chồng- Phó Nham- lại nói: “cô ăn cơm thì ăn cơm đi, sao không để yên cho tôi xem TV thế!”

Lâm An Nhân không biết mình đã sai gì, nhưng cãi lại cha chồng thì không tốt nên đành cúi xuống ăn cơm không nói thêm gì.

“Có cái gì không thể nói chứ, không phải chỉ là Dương Quân có đối tượng thôi sao, ngày tháng năm sinh còn chưa đi xem có hợp hay không đã chạy đến đây khoe khoang rồi.” Giọng điệu của Vương Thu Dung nhất thời không tốt hẳn.

nói xong lại ngừng trong chốc lát, rốt cuộc đối với Lâm An Nhân không nhịn nổi mà nói: “Để mẹ nói cho con nghe, hôm nay đi con đến nhà chúng ta, mẹ tưởng bà ta tới chơi mặt chược, không nghĩ tới bà ấy đến chọc tức mẹ!”

Lâm An Nhân nghe xong cũng không nói tiếp, chỉ là chờ mẹ chồng tiếp tục nói, quả nhiên Vương Thu Dung cảm thấy đã hoàn toàn thu được sự chú ý của Lâm An Nhân, lập tức nói tiếp: “Dương Quân đó, con biết mà, chính là đứa con gái của dì con đó, tuổi cũng đã hơn hai mươi bảy rồi mà vẫn chưa có đối tượng. Cũng không biết dựa vào quan hệ thế nào mà giới thiệu đối tượng cho dù con, hôm nay đến đây cứ mãi khoe rằng người đó có tiền, đáng về xuất sắc, còn mở bao nhiêu công ty, có bao nhiêu căn nhà và bao nhiêu chiếc xe, tuy rằng mẹ đã già nhưng cũng đâu phải người ngu đốt, không phải chỉ thuộc lại người có đáng về, có tiền có quyền chút thôi sao? nói gì đi nữa người ta cũng đâu có đưa sổ tiết kiệm cho họ xem, có tiền thật hay không thì làm sao biết được, khen không ngừng như vậy rồi bị người ta lừa đến lúc đó thì mất mặt biết bao nhiêu!”

thì ra là chuyện này, cô đã gặp được Dương Quân vài lần, Lâm An Nhân có ấn tượng, cô gái đó có đáng về khá xinh đẹp, tính cách hơi cao ngạo một chút, làm việc có quy tắc, công việc cũng tốt, là giáo viên tiểu học. không phải tìm không ra đối tượng, mà là quá mức soi mói, đối tượng lần này có thể làm cho Vương Thu Tĩnh vừa lòng như thế, phỏng chừng điều kiện khẳng định là không thể kém, bởi vì mẹ chồng cô luôn cảm thấy mình so với người em này thì khá hơn, hơn nữa ba người con của bà đều có công ăn việc làm, bình thường hay châm chọc Dương Quân mơ mộng xa vời.

Nếu lần này Dương Quân thật sự tìm được một người bạn trai xuất sắc, thì mẹ chồng cô cũng không còn mặt mũi mà khoe khoang như thế.

“Kệ người ta, chuyện người ta bà quan tâm đến làm gì!” cha chồng ngoài miệng thì nói vậy nhưng An Nhân vẫn thấy trong mắt ông tràn ngập vẻ không vui.

Ăn cơm xong, Lâm An Nhân không muốn ở nhà, liền nói cha mẹ mình đi bộ một vòng sân tiện chờ chồng trở về luôn, Vương Thu Dung cũng không để ý, gật đầu đồng ý với cô một cách qua loa.

Lâm An Nhân ra khỏi tiểu khu chuẩn bị đến siêu thị gần đó để đi dạo, tiện thể mua đồ ăn vặt, vừa rồi cô vốn chưa ăn no.

Qua đường lớn Lâm An Nhân đang muốn đi về hướng cửa siêu thị, chợt nghe có người ở phía sau có người đang gọi tên mình.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lâm An Nhân nghe có người gọi tên mình vội quay lại nhìn, nhưng vì ánh đèn xung quanh quá mờ nên cô híp mắt nhìn một hồi lâu cũng không nhận ra được đó là ai.

Lâm An Nhân tưởng mình nghe lầm, vì thế cũng không để ý đi thẳng vào siêu thị.

Quý Văn Nghêu ngồi ở trong xe nhìn cô gái ăn mặc lồi thối đang bước vào siêu thị thì cười nhẹ, anh ta vốn tưởng rằng mình nhận sai người, không nghĩ tới khi cô gái kia nghe mình gọi quay đầu lại, anh ta lập tức liền nhận ra cô gái này quả thật chính là Lâm An Nhân!

Xem bộ dáng này của cô không biết là cô đã lập gia đình hay chưa.

Nhưng sống khổ hay không cũng không liên quan đến anh, đối với loại người có ánh mắt thiên cận không biết nhìn xa trông rộng thì khổ cũng đáng đời.

“Văn Nghêu, tớ đã nói là đến siêu thị lớn hơn đi, vừa rồi mấy cửa hàng tiện lợi kia làm sao có bán loại rượu này chứ.”

Quý Văn Nghêu nhìn người anh em Đinh Triết cầm theo chai rượu vào trong xe cười: “Sao lại chậm vậy, đợi lát nữa cảnh sát sẽ đến phạt tiền đó.”

“Hết cách, tại quầy tính tiền có rất đông người chờ, nghe nói cậu lại có hơn mười chiếc xe, thằng nhóc này sao cậu kiếm tiền giỏi thế? Tài sản thực của cậu bao nhiêu, hé cho anh em biết chút được không?”

“Tôi đâu gia thế đâu bối cảnh gì, bây giờ buôn bán mới thu được một số tiền, cậu lại tra hỏi dữ thế?” Quý Văn Nghêu lắc đầu bật cười.

Đinh Triết nghe xong lớn tiếng nói: “Cậu đừng hòng lừa tớ, tớ biết cậu mua hơn mười chiếc xe mới rồi cho các công trường thuê, tiền thuê này một tháng ít nhất cũng kiếm được hơn mười vạn, cậu xem tớ là người ngoài à?”

“Vậy cậu cũng mua xe rồi cho thuê đi.”

“Tôi làm gì có lắm tiền thế chứ, tiền nhà còn chưa trả hết, vợ tôi lại muốn mua xe! Người có tiền như các cậu thì tiền đối với các cậu mà nói chẳng qua chỉ là một con số mà thôi, nhưng số tiền lãi trong ngân hàng sinh ra từ số tiền ấy đủ để tiêu đám đàn đen như chúng tôi xài cả đời.” Đinh Triết thở dài.

“Đừng nhắc đến tiền bạc, nếu cậu đồng ý công ty tôi sẽ hỗ trợ, không bạc đãi cậu đâu.”

“Quên đi, tôi không làm đâu. Chỗ cậu là làm ăn mua bán lớn tôi vào đó cũng chẳng biết gì, vẫn nên ngoan ngoãn ở phân xưởng nhỏ bé tôi thôi! Đúng rồi, nghe bọn Đại Hải nói, gần đây cậu đã tìm được đối tượng rồi phải không, thế nào, có xinh đẹp không?”

“Gặp mặt được hai lần, nhìn cũng không tệ.” Quý Văn Nghêu nói một cách tùy ý, cô gái kia điều kiện cũng không tồi, gia cảnh tuy rằng bình thường, nhưng anh không quan tâm mấy chuyện này, chỉ cần nhân phẩm tốt là được.

“cô ấy làm nghề gì vậy?” Đinh Triết lại hỏi.

“Giáo viên tiểu học.”

“Được, điều kiện không tồi! Tôi nói này, tuổi cậu cũng không còn nhỏ nữa, với diện mạo, nhân phẩm, thân phận như thế, con gái còn không phải xếp hàng dài đợi cậu chọn sao? Trẻ tuổi xinh đẹp lại có bằng cấp bây giờ ai cũng giống như ai, thấy vừa mắt thì được rồi Ba mẹ cậu ở nhà cũng đã sốt ruột, anh em cậu thì trừ mấy người đã ly hôn thì ly hôn không tính, cũng chỉ còn có mình cậu là chưa kết hôn thôi.” Đinh Triết khuyên Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu cười nói: “Có phải là vì kết hôn xong nên cậu mới trở nên dong dài như thế không? Tôi mới trở và chưa được bao lâu, các cậu đã gộp lại thành nhóm mỗi ngày đều bàn luận về chuyện này! Yên tâm đi, tôi biết bản thân mình muốn gì mà, cô gái này điều kiện quả thật rất tốt, tính cách cũng ôn hòa, nhưng quan trọng nhất vẫn là nhân phẩm.”

Hai người vừa trò chuyện vừa lái xe trở về chỗ ở của Quý Văn Nghêu, uống rượu nói chuyện phiếm.

Lâm An Nhân ở cửa hàng ăn chút đồ vặt bên ngoài siêu thị rồi trở về, đến cổng của tiểu khu cô liền gọi điện cho Minh Hạo.

“Vợ à, chuyện gì vậy?” Phó Minh Hạo nói chuyện có chút lớn tiếng.

“anh lại đi uống rượu nữa à, khi nào thì trở về? Em ở cửa tiểu khu chờ anh”

“Em chờ anh làm gì, anh đang cùng khách hàng bàn chuyện làm ăn, em mau về nhà đi, trễ quá không an toàn đâu, có nghe thấy không?” Phó Minh Hạo tuy uống nhiều, nhưng vẫn là biết nhớ thương vợ.

Cúp điện thoại, Lâm An Nhân thở dài, công việc của Phó Minh Hạo cũng không dễ dàng gì, áp lực lớn thichưa tính, bây giờ lại phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn, nếu đợi không được Phó Minh Hạo cô cũng đành về nhà vậy.

Vương Thu Dung thấy Lâm An Nhân đã trở lại liền hỏi: “Minh Hạo khi nào thì trở về?”

“Đạ, anh ấy đang tiếp khách ăn uống, chắc phải chút nữa mới trở về. Mẹ, con về phòng trước.” Lâm An Nhân nói xong liền trở về phòng ngủ, tối hôm qua ngủ không ngon giấc, bây giờ cô thực sự rất mệt mỏi.

“An Nhân à, không phải tôi nhiều chuyện nhưng cô xem Minh Hạo ở bên ngoài xã giao vất vả như vậy, thì cô phải chờ nó về dùng bữa khuya, nấu chút canh giải rượu cho nó chứ?” Vương Thu Dung cười nói.

Lâm An Nhân nghe xong cũng không nói gì khác chỉ gật đầu đáp ứng: “Con đã biết, mẹ. Con ở chỗ này chờ Minh Hạo trở về, mẹ trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Vương Thu Dung thấy Lâm An Nhân đáp ứng thế này mới vừa lòng đi trở về phòng.

Lâm An Nhân ngồi trên chiếc salon gỗ vừa xem TV vừa chờ Phó Minh Hạo, ngồi một chút liền mệt mỏi gục đầu xuống, cũng không biết đã trôi qua bao lâu, mơ mơ màng màng cảm giác có người đang đẩy đẩy mình.

Mở mắt ra thấy Phó Minh Hạo, hăng giọng nói: “anh đã về rồi, em đi làm cho anh ăn chút điểm tâm”

Phó Minh Hạo uống không ít, đứng cũng lảo đảo: “Làm thức ăn làm gì, anh không ăn, sao em còn chưa ngủ, không phải nói đừng chờ sao, nhanh trở về ngủ đi.”

Lâm An Nhân đứng lên giúp Phó Minh Hạo trở về phòng, vào phòng mất sức chín trâu hai hổ mới giúp anh ta đem quần áo cởi ra, Phó Minh Hạo túm Lâm An Nhân hôn một cái, từ từ nhắm hai mắt cười ha ha: “Vợ, em rất tốt với anh.” nói chưa hết lời liền thở khò khè ngủ.

Lâm An Nhân nhìn đồng hồ đã hơn hai giờ khuya, lại nghe tiếng ngáy thật lớn biết mình lại không thể ngủ được, vì thế đành tắt đèn nằm ở trên giường mở to mắt ngẩn người.

một đêm không ngủ, thấy cũng đã gần năm giờ sáng, Lâm An Nhân thấy cũng nằm không được liền rời giường đi vào toilet, lúc này cha mẹ chồng đều chưa rời giường, nếu không lại đến giành toilet với cô, có đôi khi bởi vì cô sợ muộn mà mặt cũng phải đợi đến công ty mới rửa.

Nhìn bộ dáng tiêu tụy của mình trong gương, Lâm An Nhân có chút khổ sở, cô chỉ mới 29 tuổi, nhưng từ sau khi kết hôn cô không có thời gian làm đẹp, cũng không dư tiền mua quần áo cùng mỹ phẩm bảo dưỡng.

Nhưng sự thực việc cô luôn không có tinh thần như thế này, ngoài chuyện cha mẹ chồng chơi mặt chược ở bên ngoài vào lúc mình đang ngủ ra, còn có khi phải trực ca đêm, dẫn đến sáng hôm sau vì mệt mỏi dậy muộn, ba mẹ chồng cô sẽ nói gần nói xa là cô lười biếng, vốn không thể giống như khi còn con gái thông dong tự tại như ở nhà với ba với mẹ!

Chuẩn bị xong mọi thứ, trở về phòng thấy Phó Minh Hạo còn đang ngủ say, liền nhẹ nhàng mở tủ quần áo, tùy ý tìm bộ quần áo mặc vào, quần áo của cô cũng chỉ có vài món, quý nhất cũng chính là bộ đồ mua lúc kết hôn một bộ đến 700, nhưng bởi vì màu sắc tươi sáng nên cô không mặc nhiều, mấy món khác đều là hàng chợ rẻ tiền, dù sao thì mình cũng đã kết hôn, hơn nữa bình thường do công việc của cô cũng không có cơ hội được mặc quần áo đẹp, thôi thì tiết kiệm chút tiền, tương lai còn dùng để mua nhà.

Có thể cùng Phó Minh Hạo mua được một căn hộ, chuyển ra ngoài sống một mình, có thể nói đây là tâm nguyện lớn nhất của Lâm An Nhân, trước khi kết hôn tuy rằng biết sẽ sống chung với ba mẹ chồng không được tiện lắm, nhưng phải có sống cùng nhau mới biết được khó khăn đến mức độ nào. Mẹ chồng Vương Thu Dung cũng không phải là một người phụ nữ tâm thương, bất cứ việc gì cũng đều quán đông quán tây, lúc nói chuyện cũng không hề kiêng nể gì, thật sự cũng không phải chỉ có Vương Thu Dung như vậy, Phó gia trừ Phó Minh Hạo có tính cách hơi đỡ một chút thì những người còn lại đều có vẻ khó ở chung, ngay cả bản thân cô, phải qua một thời gian thật lâu mới có thể thích ứng được.

Như thường ngày, Lâm An Nhân xuống xe buýt công cộng chậm rãi đi về nhà, chưa kịp vào cửa chợt lắng nghe thấy rất nhiều tiếng cười đùa phát ra từ trong nhà, lặng lẽ thở dài, lấy ra chìa khóa mở cửa.

“An Nhân đã về rồi.” Chị hai là Phó Lệ Na cười chào hỏi với Lâm An Nhân.

“Dạ, em mới về, mọi người ăn cơm chưa?” Lâm An Nhân vào phòng đứng ở bên cạnh bàn mặt chược hỏi.

“Chưa đâu, làm sao có thời giờ mà ăn, đợi một lát mua chút gì ăn đi.” Chị cả Phó Lệ Giai mắt không rời bài nói.

“Nhắc tới ăn cơm tôi mới nhớ, dì của mấy đứa hôm nay mới điện thoại đến cho hay, nói là Dương Quân muốn dẫn bạn trai của cô ấy đến nhà chúng ta chơi còn muốn mời chúng ta ăn cơm. Mấy đứa nói xem, Dương Quân có bạn trai lại muốn dẫn đến nhà chúng ta để làm gì? Mẹ lấy cớ nói không thời gian, đợi vài bữa rồi hẵng nói.”

“Chuyện này mẹ không hiểu sao, không phải nói bạn trai của Dương Quân là người vừa giàu có lại đẹp trai sao, bà di chắc chắn muốn đến khoe khoang với chúng ta đó mà. Mẹ, theo con nghĩ mẹ không nên cự tuyệt, tính cách của dì mẹ còn không biết sao, không cho bà ấy khoe khoang bà ấy sẽ không bỏ cuộc, mẹ cứ để cho dì ấy mang đến cho chúng ta xem thử, con cũng không tin anh ta tốt đến bậc nào!” Phó Lệ Na đúng là muốn xem thử em họ cô ta tìm được loại người gì.

Lâm An Nhân thấy mình cũng không nên chen miệng vào liền trở về phòng, vừa định thay quần áo chợt nghe mẹ chồng gọi mình, vì thế vội vàng đi ra ngoài.

“An Nhân, hiện giờ chúng tôi đều không tiện tay, cô đi mua chút đồ ăn trở về, mua nhiều một chút, Minh Hạo trở về cũng phải ăn.” Vương Thu Dung nói.

Phó Lệ Giai cũng nói theo: “Mua chút thực phẩm nấu sẵn trở về là được, tôi thích ăn lỏ tai heo trộn đừng quên mua đó.”

“Vậy cũng mua thêm mấy bình rượu, khó được có đồ ăn nhắm rượu.” cha chồng- Phó Nham cũng lên tiếng.

Lâm An Nhân đành phải trở về phòng lấy tiền mua đi mua đồ ăn.

đi ở trên đường Lâm An Nhân lo nghĩ, nhiều người thế này mua bao nhiêu mới đủ đây, một trăm đồng tiền chắc không đủ rồi, mình bình thường ăn uống đều tiết kiệm, nhịn ăn nhịn mặc, không nghĩ tới phải sử dụng lúc này.

Lâm An Nhân có chút đau lòng mua đồ ăn, về đến nhà sau đó đi về phía phòng bếp đem đồ ăn để ra, sắp xếp chén đĩa bung ra, lúc này cha mẹ chồng cùng hai cô chị cũng không đánh tiếp nữa, nhanh chóng đem bàn dọn dẹp lại, ngồi ở đằng kia nhìn Lâm An Nhân tới tới lui lui chuẩn bị đồ ăn.

“An Nhân, hết bao nhiêu tiền, tôi trả cho cô?” Chị hai Phó Lệ Na chờ lúc Lâm An Nhân ngồi xuống vừa ăn vừa hỏi.

“Ài, cái này có đáng bao nhiêu tiền đâu, con cùng Lệ Giai bình thường cũng giúp vợ chồng nó không ít, chẳng lẽ ăn bữa cơm còn có thể đòi tiền, toàn là người một nhà mà!” không đợi Lâm An Nhân lên tiếng, Vương Thu Dung liền ngăn cản.

Lâm An Nhân thấy Phó Lệ Na vốn cũng không có ý định trả tiền chỉ là nói vậy, vì thế cười cười nói: “Mẹ nói đúng, chị cả, chị hai về nhà ăn cơm, sao có thể lấy tiền hai chị được.”

Phó Lệ Na mở cửa hàng quần áo, bình thường hay cho cô và Phó Minh Hạo lấy quần áo, nhưng khác ở chỗ là quần áo cho Minh Hạo đều là có vẻ tốt hơn, mà cho cô chỉ là đồ cặn, thừa, mà không ai thêm quan tâm. Nhưng dù sao cũng là tình nghĩa, dù sao người ta cũng nghĩ cho mình, Lâm An Nhân không tính toán, chỉ là cảm thấy đồ ăn trên bàn đều là cô mua, Vương Thu Dung xem đó như là chuyện đương nhiên hay lấy long.

“Vâng cảm ơn. Đúng rồi, có chưa đồ ăn cho Minh Hạo không?” Phó Lệ Giai hỏi.

“Có, mọi người yên tâm ăn đi.”

Nghe Lâm An Nhân trả lời xong, bốn người cũng không còn ngại ngần nữa, trừ cha chồng - Phó Nham uống vài chén rượu, ăn chút ít đồ ăn, ba người con lại ăn uống không chút lưu tình tất cả đều cuốn sạch sẽ.

Lâm An Nhân vốn ăn cơm cũng chậm, hơn nữa cũng không thể không biết xấu hổ mà giành ăn, kết quả là ăn chưa được bao nhiêu thì đồ ăn đã không còn, lúc này Vương Thu Dung chuẩn bị tiếp tục chơi, vì thế Lâm An Nhân đành phải đứng lên đem bát đĩa trên bàn dọn dẹp xong xuôi, cô ở phòng bếp rồi tiếp tục ăn hết nửa chén cơm còn sót lại của mình, sau đó lại đem phòng bếp đều lau chùi sạch sẽ mới đi ra.

Từ phòng bếp đi ra Lâm An Nhân cảm thấy xương sống, thắt lưng đau nhức, cô muốn trở về phòng nằm nghỉ chốc lát.

“An Nhân à, cô đi đâu vội vậy? Lại đây ngồi một chút, tôi có việc muốn nói với cô nói.” Vương Thu Dung ngoắc kêu Lâm An Nhân đi qua.

Lâm An Nhân đành phải đứng ở bên cạnh bàn mặt chược chờ Vương Thu Dung giao cho công việc, bàn mặt chược bàn này đã chiếm hết chỗ rồi còn chỗ nào mà ngồi được đây.

“Vừa rồi chị cả, chị hai cô đều khuyên tôi, tôi nghĩ cũng đúng, nhà chúng ta không thể hẹp hòi với bà ấy được, không phải bà ấy muốn khoe khoang sao? Vậy tôi sẽ cho bà ta vừa ý, mai tôi sẽ gọi điện thoại cho bà ấy hẹn thời gian, kêu Dương Quân cứ mang bạn trai cô ta đến cho chúng ta xem thử!”

Lâm An Nhân vẫn đứng đó không lên tiếng, không biết Vương Thu Dung rốt cuộc muốn nói cái gì, theo lý thuyết chuyện này cũng đâu có liên quan đến cô.

“Tuy nhiên không biết đối phương rốt cuộc là người như thế nào, nhà chúng ta cũng không thể để cho người ta xem thường, đến lúc đó cô đem phòng ngủ dọn dẹp một chút, nhà di cô rộng chưa đến 50 mét vuông, nhìn thấy thật chật chội, người thông minh chỉ cần nhìn thôi cũng biết nhà chúng ta hơn nhà bọn họ rồi! Chờ tôi hẹn xong thời gian cô chịu khó một chút, dù sao người tới là khách, ngày đó cô làm thêm nhiều món thức ăn, đãi khách cho tươm tất, đã biết chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

“Vâng con biết rồi, mẹ. Chờ sau khi mẹ hẹn xong ngày, con sẽ chuẩn bị, ngày mốt con phải trực đêm, chờ lúc được nghỉ con sẽ dọn dẹp nhà cửa gọn gàng lại. Nhưng nếu nấu ăn thì con cũng không dám chắc là mình sẽ làm tốt, mẹ cũng đã thường thức qua rồi đấy ạ.” Đồ ăn mình làm, bắt quả thì hương vị cũng bình thường, cô phải nói trước đừng đề đến lúc đó cô làm không ổn rồi dẫn đến giận cô.

“không sao đâu, cô cứ làm đi, cũng không phải làm cho chồng cô nên cô cũng đừng lo lắng.”

“Vâng, mẹ, nếu không có chuyện gì khác con trở về phòng đây.” Lâm An Nhân bây giờ muốn nghỉ ngơi một lát.

“đi, đi.” Vương Thu Dung giao việc xong cho con dâu giọng điệu lại bắt đầu có chút bức mình.

Trở về phòng, Lâm An Nhân nằm ở trên giường cảm thấy mình vẫn chưa ăn no, thật ra cô rất thích ăn thịt, nhưng vừa rồi ăn được một chút mà thôi, nghĩ lại có chút buồn bực, nhưng cô đành an ủi chính mình, coi như giảm béo đi.

Bởi vì rất mệt mỏi, cho nên tuy rằng tiếng ồn do âm thanh chơi nhạc trực ở bên ngoài, Lâm An Nhân vẫn ngủ say.

“An Nhân, An Nhân!”

Lâm An Nhân nghe thấy Phó Minh Hạo mình, mơ màng mở mắt.

“anh về lúc mấy giờ? đã ăn gì chưa?”

Phó Minh Hạo thấy Lâm An Nhân đã tỉnh ngủ, mỉm cười ngồi ở bên giường: “Chưa đến 10 giờ mà, sao em lại ngủ vậy? Hôm nay anh vẫn bận bịu công việc nên chưa ăn gì.”

“Đề em đi hâm lại đồ ăn, anh xuống phòng bếp chuẩn bị ăn đi”

Phó Minh Hạo nhanh chóng ngăn Lâm An Nhân lại, hôn khuôn mặt nhỏ xinh của cô nói: “Ăn cơm thì cần gì gấp, ngày mai anh lại đi công tác, em không quan tâm đến anh sao?” nói xong cúi xuống quần ngủ của Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân thụ động mặc cho Phó Minh Hạo sờ soạng ở trên người mình, trải qua đêm tân hôn lần đó đau muốn chết đi sống lại, làm cho cô đối với việc này có chút bài xích, làm sao còn có thể hứng thú chứ. cô thậm chí có đôi khi thật cao hứng vì Phó Minh Hạo đi công tác, nhưng dù sao đây cũng là nghĩa vụ vợ chồng không thể trốn tránh được.

“Đau, anh đợi một lát nữa đi.” Phó Minh Hạo đột nhiên thẳng tiến làm cho Lâm An Nhân hô đau.

“đã hơn một năm rồi mà em còn đau sao? Em đừng khấn trương.” Phó Minh Hạo đang vui nên khuyên cô, anh ta không rõ tại sao Lâm An Nhân lại đối với việc vợ chồng lại luôn lãnh đạm như vậy, anh ta đã hết sức quan tâm đến cảm nhận của cô, nhưng Lâm An Nhân vẫn luôn như thế khiến người ta khó mà thực hiện.

Tuy là như thế, nhưng anh ta vẫn rất thích Lâm An Nhân, bộ dáng của vợ anh ta có thể nói là khá xinh, hơn nữa quan trọng nhất chính là tính cách rất ôn hòa. anh ta hiểu tính cách của mọi người trong nhà mình, mà Lâm An Nhân gả cho mình đã hơn một năm mặc dù có lúc cũng làm bầm với mình vài câu, nhưng mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu, Lâm An Nhân trong nhà chưa bao giờ biểu hiện về không vui ra ngoài. Có khi Phó Minh Hạo rất đau lòng vì Lâm An Nhân chịu ủy khuất, cho nên cũng càng muốn cố gắng kiếm tiền mua một căn hộ chuẩn bị cho thể giới riêng của hai người.

“Minh Hạo, còn không mau đi ra ăn cơm, về từ này giờ rồi, không mau ăn dạ dày sẽ bị đau đấy!” Vương Thu Dung lớn tiếng gọi con của bà.

Phó Minh Hạo lúc nhiệt tình nhất lại bị Vương Thu Dung gọi, liền nhanh chóng nhúc nhích thêm vài cái rồi ôm sát Lâm An Nhân tước bỏ vũ khí, nên buồn bực nói: “không mua nhà riêng là không được, nếu còn như vậy có ngày anh sẽ bị ghen mà chết!”

Lâm An Nhân nhẹ nhàng thờ ra, ngồi dậy lấy khăn tay lau chùi, lại đưa cho Phó Minh Hạo khăn giấy để anh ta lau khô.

“Em đi hâm lại cơm cho anh”

“Em đừng nhúc nhích, cứ tiếp tục nằm ngủ đi, để anh đi hâm cơm. An Nhân, đợi sau này khi chúng ta mua nhà ở riêng, anh chắc chắn sẽ cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất! Chờ anh cơm nước xong, chúng ta lại làm một lần nữa?” Phó Minh Hạo sợ Lâm An Nhân không hài lòng với mình cho nên muốn biểu hiện lại một lần nữa.

“anh đừng làm loạn, mau đi ăn cơm đi, anh nói đúng, trước hết chúng ta nên dành dụm tiền rồi hẵng mua nhà.” Lâm An Nhân sao còn dám một lần nữa chứ, hiện tại bên trong còn rất đau.

Phó Minh Hạo lại hôn Lâm An Nhân mới xoay người xuống giường, trước khi mở cửa còn quay lại cười nói: “Vẫn là anh có phúc, có thể lấy được một người vợ hiền lành như em!” Sau đó thấy Lâm An Nhân cũng cười, mới đi ra ngoài ăn cơm.

Bởi vì Phó Minh Hạo phải đi công tác, cho nên Lâm An Nhân đi theo ra nhà ga lúc sáng sớm, hôm nay cô trực ca đêm, bốn giờ chiều bắt đầu làm, tan việc lúc mười giờ, công ty của cô khác với những công ty khác ở chỗ khi là trực ca đêm, thì dù có tan sớm hay tan muộn, ngày hôm sau đều được cho nghỉ ngơi một ngày, cho nên hôm nay cô hoàn thành ca trực đêm này thì đêm mai được nghỉ ngơi rồi, vừa lúc có thời gian dọn dẹp nhà cửa.

Bình thường khi trực ca đêm, buổi tối tan tầm Lâm An Nhân đều cùng đồng nghiệp đi đến nhà ga, công nhân xe điện công cộng đến 12 giờ mới hết chuyến, như vậy tiết kiệm được tiền xe. Nhưng đi xe công cộng thì không tiện đường về nhà cô, cho nên bình thường khi xe đến trạm, nếu Phó Minh Hạo ở nhà thì sẽ đến nhà ga đón cô, nhưng hôm nay chồng cô đi công tác, Lâm An Nhân, một mình đi bộ nhanh về nhà, lúc đến hàng hiên cô nhìn vào trong nhà, xác nhận không có người cô liền chạy chậm lên lầu.

Nhà họ Phó ở tại lầu ba, tầng cách nhau cũng không cao, bước nhanh đến cửa, Lâm An Nhân mở cửa phát hiện bên trong tối om, biết hôm nay không mọi người không đánh mặt chược, vì thế thay giày, bước chân về phòng của mình cô thật sự mới cảm thấy thoải mái.

Chung cư nhà cô ở thuộc dạng cũ, vào cửa là phòng khách không thể nhỏ hơn được nữa, sau đó là một lối đi nhỏ hẹp dẫn đến ba căn phòng hơn nữa phòng bếp cùng toilet đặt ở hai bên lối đi, phòng ở của Lâm An Nhân cùng Phó Minh Hạo tận cùng bên trong, phòng của cha mẹ chồng cô đối diện phòng cô, mà toilet sát bên cạnh căn phòng này.

Lâm An Nhân rón ra rón rén vào toilet đánh răng rửa mặt, sau đó lại nhanh chóng trở về phòng, nằm trên giường trong lòng cô cực vui sướng, vậy là cô đã có thể có được một giấc ngủ yên ổn rồi.

một đêm ngủ say, Lâm An Nhân vừa mở mắt đã gần đến 9 giờ, vì thế đứng lên mặc quần áo nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Nhìn chung quanh một vòng mới phát hiện cha mẹ không có ở nhà, cô mới yên lòng, lại trở về phòng thay bộ quần áo làm việc quét tước phòng ở.

Gần đến giữa trưa thì hai ông bà mới trở về, Vương Thu Dung thấy Lâm An Nhân đang dọn dẹp liền nở nụ cười: “Khi nào thì xong, ăn cơm chưa? Tôi và cha cô đã ăn ở ngoài, có mang đồ ăn về cho cô này, ăn xong rồi làm tiếp.”

Lâm An Nhân thật sự có chút đói bụng, nhận túi nhựa mẹ chồng đưa cho mở ra vừa thấy một hộp bánh chèo, nhưng vì mình không thích ăn rau hẹ bên trong nhân bánh, cô đành phải nói: “Cảm ơn mẹ, hiện giờ con chưa đói bụng, chờ đem phòng khách thu dọn xong rồi sẽ ăn, nơi này bẩn lắm ba mẹ nên về phòng ngồi một lát đi ạ.”

Vương Thu Dung gật gật đầu liền cùng bạn già trở về phòng, Lâm An Nhân vừa định đem bánh chèo vào phòng bếp, lại nghe mẹ chồng nói: “Thiếu chút nữa lại quên, đi cô cùng với Dương Quân đại khái định là thứ tư tuần sau sẽ đến, lúc đó Minh Hạo cũng có ở nhà, cô xem ngày đó cô có bận không.”

Lâm An Nhân xem xét, thứ ba cô trực ca đêm, thì đến ngày thứ tư cô sẽ được nghỉ bù.

“Hôm đó con cũng được nghỉ, mẹ yên tâm”

Vương Thu Dung vừa lòng cười cười rồi mới đóng lại cửa phòng.

Lâm An Nhân đem bánh chèo đi cất, chuẩn bị buổi tối hấp lại cho cha mẹ chồng ăn, còn cô thì ăn cháo với dưa muối xem như đây là bữa trưa vậy, ăn xong rồi lại bắt đầu tiếp tục đứng lên thu dọn.

Quý Văn Nghêu có chút bất ngờ nhìn Dương Quân ngồi đối diện mình, không nghĩ tới cô ta lại chủ động dẫn mình đi ra mắt mọi người trong nhà như vậy.

“Có phải anh thấy quá bất ngờ không? Kỳ thật là mẹ và dì Hai rất sốt ruột, em không nghĩ anh lại khó xử như vậy.” Dương Quân cảm thấy ngại ngùng, cô cùng Quý Văn Nghêu quen nhau mới được ba tháng, cô thực sự ái mộ nam nhân khí thể hiên ngang trước mắt này. Tiền có thể biểu hiện cho một người đàn ông có năng lực, nhưng giống Quý Văn Nghêu loại này có tiền lại có khí chất, tố chất lại hiếm có người nào được như vậy, bởi vậy tuy rằng cô ta có vẻ rụt rè nhưng đặc biệt muốn nắm chắc cơ hội tốt lần này.

“Kỳ thật cũng không có gì, gặp mặt trường bối để họ có thể hiểu chuyện của em và anh, từ đó yên tâm cho em và anh ở bên nhau.” Quý Văn Nghêu rất khéo léo biết được mục đích của cuộc gặp gỡ này.

Sau đó lại hỏi: “Có hẹn thời gian trước chưa?”

Dương Quân thấy Quý Văn Nghêu đã đồng ý, vẻ mặt thật cao hứng: “Vốn là hẹn thứ tư tuần sau, không biết anh có bận không, nếu bận anh có thể hẹn lại, dù sao mẹ em cũng không có vấn đề gì. Tuy nhiên địa điểm là ở nhà dì Hai em, mẹ em nói sợ nhà nhỏ nên chiêu đãi không tiện, hơn nữa dì Hai cũng nói muốn trông thấy anh, nên mới muốn anh đến nhà bà ấy, anh không cần bận tâm.”

Quý Văn Nghêu thực tán thành Dương Quân có thể nói ra tình huống trong nhà cô ta, ít nhất cũng chứng minh cô ta không phải là một cô gái ham hư vinh.

“Thứ tư tuần sau anh không có bận gì, như vậy quyết định lúc đó đi, em nói địa chỉ cho anh biết, đến khi đó anh đón em đi.”

Trong lòng Dương Quân tràn đầy mật ngọt, không nghĩ tới Quý Văn Nghêu lại chu đáo như vậy, liền nói địa chỉ nhà mình.

Đến thứ tư, Quý Văn Nghêu vào lúc giữa trưa lái một chiếc xe bảy chỗ trên đường đến nhà Dương Quân, bởi vì sân trong khu chung cư có vẻ hẹp nên anh gọi điện thoại cho Dương Quân nói mình đã đến nơi, còn nói hình dạng xe cùng biển số xe cho cô ta biết.

một nhà ba người của nhà họ Dương đứng trước cửa, Vương Thu Tĩnh liền hỏi con gái bà ta: “Tiểu Quân, có phải chiếc xe kia hay không?”

“Đúng rồi, chính là chiếc đó.” Chiếc xe xa xỉ như vậy trong khu chung cư của bọn họ thực sự chẳng ai có được.

“Nhìn khí thế thật, lần này con gái của mẹ đúng là làm cho ba mẹ nở mặt nở mày, đợi lát nữa đến nhà dì Hai, con đừng xuống xe trước, chúng ta phải làm cho cả nhà bọn họ xuống đón cả nhà chúng ta!”

“Mẹ, mẹ đừng ngây thơ được không? Con và anh ấy chưa đi đến đâu, mẹ lại nghiêm túc như thế, nếu chẳng may có chuyện gì thì người ta sẽ nghĩ nhà chúng ta như thế nào!” Dương Quân rất không tán thành hành động đó của mẹ cô,, sợ Quý Văn Nghêu vì vậy đánh giá thấp mình.

“Con nó nói đúng đấy bà, bà im lặng chút đi, hạnh phúc của con quan trọng hay mặt mũi bà quan trọng? Đợi đến khi kết hôn rồi bà muốn khoe khoang thế nào mà chẳng được!” Dương Đạt- cha Dương Quân hưng phấn nói.

“đi đi, tôi không nói nữa đấy, được chưa? Chẳng qua tôi mừng quá nên mới thế, giờ cả hai người đều lên lớp dạy đời tôi!”

Quý Văn Nghêu thấy một nhà ba người của Dương Quân từ xa đi đến liền mở cửa xuống xe đi qua: “Bác trai, bác gái, lần đầu gặp mặt cũng không có chuẩn bị gì, chỉ mang theo chút thực phẩm dinh dưỡng, chờ lúc trở về con sẽ đem đến thêm.”

“Con đến là tốt rồi còn mua đồ làm gì, tốn kém lắm, thôi bác nhận cho con vui vậy.” Vương Thu Tĩnh cẩn thận đánh giá Quý Văn Nghêu từ trên xuống dưới, lập tức cao hứng, loại con rể có bộ dáng rất vừa mắt lại có xe hơi xa xỉ như vậy có đốt lồng đèn cũng khó mà tìm thấy, hôm nào phải nhất định cảm ơn người làm mối.

“Lên xe đi, thời gian cũng không sớm.” Dương Hưng cũng rất vừa lòng với bạn trai của con gái, vừa thấy liền biết là một đứa trẻ tử tế.

Chờ Dương Quân một nhà ba người ngồi trên xe, Quý Văn Nghêu mới ngồi vào vị trí điều khiển lại hỏi địa chỉ liền khởi động.

Dương Quân ngồi ở vị trí phó điều khiển hỏi: “Sao anh lại đổi xe?”

“anh sợ xe kia ngồi chật nên đổi.” Kỳ thật chiếc xe kia của mình cũng có thể chạy được, nhưng anh ta sợ nhà họ Dương còn có thêm nhiều người, lại vì tỏ vẻ thành ý nên không lái xe lại đây.

Dương Quân nghe xong hé miệng nở nụ cười, lại cảm thấy xót cho Quý Văn Nghêu phải lầy long gia đình mình.

Đến nhà họ Phó, Quý Văn Nghêu thấy nơi này tuy rằng là khu chung cư cũ, nhưng sân lại rộng hơn khu chung cư của nhà Dương Quân, vì thế lái xe đi vào.

Xuống xe đi theo người nhà họ Dương vào cửa, hàng hiên trông rất bản vừa thấy liền biết đã rất lâu chưa dọn dẹp vệ sinh.

Dương Quân có chút thẹn thùng: “Nhà di Hai em ai ai cũng đều bận rộn, nên không có người quét dọn.”

Quý Văn Nghêu cười cười: “không có gì, ai cũng không phải trời sinh liền có nơi tốt để ở, anh cũng không phải là chưa thấy qua.”

“Hiếm có ai biết điều biết chuyện như Văn Nghêu lắm, đây, chính là nhà này, lâu ba!” Vương Thu Tĩnh dừng lại, gõ cửa.

Cửa được mở ra rất nhanh, Vương Thu Dung đứng ở cửa liền trực tiếp nhìn Quý Văn Nghêu một lượt, không nghĩ tới bộ dáng của đối phương rất đoan chính, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng không biểu hiện ra ngoài, về mặt nhiệt tình mời mọi người vào trong.

Vừa mời mọi người vào vừa nói: “Ai da, tới nhanh thật, không phải mới vừa nói còn đang ở nhà sao? Mau vào, An Nhân, di và dượng cô đã tới rồi, mau mang mấy đôi dép lê lại đây!” An Nhân? Quý Văn Nghêu vừa nghe tên này trong lòng còn có chút nghi ngờ, sẽ không trùng hợp là An Nhân trong lòng mình nghĩ đấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Năm giờ sáng Lâm An Nhân đã rời giường bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu cần dùng để nấu ăn, đang tính cho đồ ăn vào nồi nấu thì nghe mẹ chồng gọi mình mang dép lê đến, liền lau tay chạy ra nhà ngoài.

đi ra cầm bốn đôi dép lê đặt ở cửa, sau đó mới đứng thẳng dậy cười nói: “Di, dượng mọi người đến rồi, mau thay giày dép rồi vào nhà ngồi ạ.”

Lại đứng ở trước mặt Dương Quân gật đầu nở nụ cười, sau đó cô mới chú ý tới người đàn ông bên cạnh đang nhìn mình, bộ dáng thật tuấn tú, đi bên cạnh Dương Quân nhìn thực xứng đôi, vì thế cô hướng về phía người nọ lễ phép gật đầu cười.

Kết quả người đàn ông kia lại liếc mắt nhìn mình một cái, trên mặt cũng không có biểu hiện gì, Lâm An Nhân nghĩ rằng anh ta chắc sợ người lạ, có lẽ những kẻ có tiền đều có tính cách cổ quái như vậy nên cô cũng không để ý đến nữa.

thật đúng là cô gái đó! Quý Văn Nghêu cảm thán thế giới này sao lại nhỏ vậy, mà ông trời thì an bài thật sự rất khéo léo, bản thân anh cũng không nghĩ đến sẽ gặp lại Lâm An Nhân trong tình huống này!

Nhìn cô cười với mình, anh ta ngay cả tâm tình miễn cưỡng cũng không có, nhìn cô đã tụt hạ đến mức này thì không còn gì đáng để chăm chọc hơn, nhưng đáng về đối trá đó vẫn không hề thay đổi, anh đúng là thật bội phục phản ứng của Lâm An Nhân, quá bình tĩnh!

Vào nhà, chị hai và chị ba của Nhà họ Phó cũng đều ở đây, căn phòng khách nhỏ có vẻ chật chội hơn, nhiều người như thế này đừng nói là ngồi ngay cả đứng không biết có còn chỗ hay không, huống chi đợi một chút cả nhà còn phải ngồi ăn cơm nữa!

Vương Thu Dung thật ra cũng nghĩ đến tình huống này, nhưng chỉ nghĩ cùng lắm thì vài người trong nhà mình ăn qua loa một chút thì xong, lại không nghĩ rằng Quý Văn Nghêu thật sự có đến đây. Vừa rồi con gái lớn thấy cả nhà em họ đến, liền gọi bà lại nhìn chiếc xe kia, nói là phải trên dưới một trăm đến

vạn, loại tình huống hiện tại này Vương Thu Dung lập tức cảm thấy có chút dọa người.

“không nghĩ rằng hôm nay lại đông đủ như vậy, đây là hai đứa con gái của tôi, may mà con rể không đến đây, nếu không thực sẽ không có chỗ đứng, vậy Minh Hạo con đi cùng An Nhân chuyển chiếc giường ở nhà giữa vào trong phòng hai đứa đi, một chút mọi người sẽ ngồi chỗ đó!”

“Để cháu giúp một tay.” Quý Văn Nghiêu cởi áo khoác, xắn tay áo lên bảo Phó Minh Hạo dẫn đường.

“Như vậy sao được, cháu là khách làm sao bác lại để cháu làm được!” Vương Thu Dung ngăn.

Quý Văn Nghiêu lại nói: “Để cháu làm cho, đàn bà con gái sao có thể làm việc nặng này được.”

Phó Minh Hạo cũng không muốn nhìn mọi người cứ dong dài, liền dẫn Quý Văn Nghiêu đi mang giường ra.

Hai người nhanh chóng đem chiếc giường nhấc lên, sau đó mang nó vào phòng của Phó Minh Hạo và Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghiêu cẩn thận đánh căn phòng ở này một lần, anh ta vốn tưởng rằng Lâm An Nhân sẽ bày trí phòng ngủ của mình thật khéo léo, không nghĩ rằng bên trong cũng đơn sơ giống như bên ngoài, căn phòng nhỏ hẹp này đặt vào một chiếc giường một bàn trang điểm cùng với một tủ quần áo đã cảm thấy thật chật chội.

Đây là cuộc sống mà cô luôn mong muốn sao? Nhưng với tính cách của cô, Quý Văn Nghiêu không cho là đúng.

Đem chiếc giường kê sát vào chiếc giường lớn trong phòng, Quý Văn Nghiêu cùng Phó Minh Hạo đi ra ngoài, lúc này những người khác đã đem ghế dựa vào gian nhà giữa, thấy hai người bọn họ đi ra liền ngồi xuống, tuy rằng vẫn chật chội, nhưng đã tạm có thể ngồi được.

Quý Văn Nghiêu ngồi xuống nhưng không thấy Lâm An Nhân, chắc là lại đi nấu cơm trong bếp.

“Thu Tĩnh, cô còn không giới thiệu cho chúng tôi biết nhau sao?” Vương Thu Dung đã mở miệng.

“Đúng, đúng, tôi chính thức giới thiệu với mọi người, đây là Quý Văn Nghiêu, Văn Nghiêu, còn đây là di Hai, đây là dượng Hai, đây là.....”

Vương Thu Tĩnh giới thiệu một lượt cuối cùng cảm khái nói: “Nhà họ Vương của bác có đến bốn năm người anh chị em, nhưng hiện tại chỉ còn hai chị em bác, không ở cùng với người lớn, cũng ít lui tới, chỉ có ngày tết mới gặp mặt thăm hỏi nhau.”

Vương Thu Dung tuy có chút thương cảm nhưng cũng không muốn nghĩ đến vì thế nói: “Đừng nói mấy chuyện này nữa, hôm nay hẳn là phải vui vẻ mới đúng. Bác gọi cậu là Văn Nghiêu được chứ, hai con rể của bác hôm nay có việc nên không đến đây được, nếu có thời gian sẽ gặp sau, mọi người cũng đều đói bụng rồi, chúng ta đến phòng ăn ăn cơm đi.” nói xong bà kêu hai con gái dọn bàn ăn, sau đó gọi Lâm An Nhân.

“An Nhân, cô chuẩn bị thức ăn đi xong chưa, mau bùng lên!”

Lâm An Nhân ở phòng bếp mồ hôi nhễ nhại, nghe thấy mẹ chồng kêu liền vội vàng vâng dạ, sau đó tắt bếp vội mang đồ ăn ra ngoài.

Quý Văn Nghiêu nhìn thấy Lâm An Nhân mặc áo T-shirt rộng thùng thình khuôn mặt đầy mồ hôi, tóc cũng có chút tán loạn, trong lòng có loại hả hê không nói nên lời, lúc trước cô điềm tĩnh, ôn nhu như vậy, bây giờ lại giống như một bác gái, anh thật sự muốn biết suy nghĩ thật sự của Lâm An Nhân là gì.

Ánh mắt của Phó Lệ Giai chú ý tới Quý Văn Nghiêu, cười nói: “Vừa rồi đã quên giới thiệu, đây là em dâu tôi, Lâm An Nhân, chắc nhỏ tuổi hơn anh, nhưng anh cứ gọi chị dâu như Dương Quân là được rồi. An Nhân, Quý Văn Nghiêu bạn trai của Dương Quân.”

Giọng nói lại mang ý châm chọc Lâm An Nhân, nhỏ giọng nói: “cô đi thay quần áo đi, cột đầu tóc cho gọn gàng lại.”

Lâm An Nhân không rõ ý của chị cả là gì, nhưng vẫn nghe lời trở về phòng chải chuốt lại, chờ đến khi ngồi nhìn vào kính trang điểm mới biết được mình hiện tại thật sự rất khó coi, vì thế nhanh chóng đi tìm bộ quần áo sạch sẽ thay.

Quý Văn Nghiêu quyết định thu hồi câu nói Lâm An Nhân giống bác gái, anh ta đứng ở trước cửa toilet nhìn Lâm An Nhân đang thay quần áo, làn da mịn màng trắng như tuyết cùng dáng người tuyệt đẹp, không thể phủ nhận rằng quả thật rất hấp dẫn, xem ra vì cách ăn mặc của cô nên cứ tưởng cô có vẻ hơi già.

“Văn Nghiêu, tìm được toilet chưa?”

Lâm An Nhân hoảng sợ nghe thấy tiếng gọi, tiếng của mẹ chồng Vương Thu Dung rất rõ ràng, chứng tỏ mình đã quên đóng cửa, vì thế lập tức mặc quần áo trở lại, chỉ thấy cửa nửa mở ra, khe hở cũng không lớn, lặng lẽ đi qua nhìn xem không thấy Quý Văn Nghiêu mới yên lòng, mặc quần áo sửa sang lại hoàn chỉnh rồi mới đi ra ngoài.

Mọi người đều ngồi vào bàn, Phó Nham nâng chén rượu nói: “Hôm nay chúng ta có thể nghênh đón khách quý, tôi đặc biệt cao hứng, thay mặt cả nhà, chúc cho cháu gái Dương Quân của tôi và Văn Nghiêu có thể sớm ngày nở hoa kết quả!”

Những người khác nghe xong đều vui vẻ, Dương Quân đỏ mặt uống rượu, Quý Văn Nghiêu mỉm cười nói: “Cháu lái xe, không thể uống rượu. Dương Quân là cô gái tốt, cháu chưa bao giờ đặc biệt để ý về vẻ ngoài của phụ nữ, chỉ cần nhân phẩm tốt, không giả dối là được. Hôm nay tôi gặp các vị trưởng

bồi cũng là muốn cho mọi người yên tâm, cháu không phải là loại người không có nhân phẩm, về phần cháu cùng Dương Quân có thể đi đến đâu còn phải xem duyên phận, nhưng cháu sẽ tận sức cố gắng, cháu cũng lấy trà thay rượu kính các vị đang ngồi một ly.”

Lời này có thể nói rất chân thành, Vương Thu Dung đảo mắt vòng vo nở nụ cười: “Tâm ý của cháu chúng tôi nhận, không biết cháu đang làm nghề gì?”

Vương Thu Tĩnh nghe vấn đề này cũng tỉnh táo hẳn, kỳ thật bọn họ cũng không biết Quý Văn Nghiêu cụ thể là làm việc gì, chỉ nghe nói có tiền.

“À, cháu làm công việc kinh doanh, chi là làm ăn nhỏ thôi.”

“Rốt cuộc là làm gì vậy, nói cho chúng tôi nghe một chút với, để xem có thể giúp gì được hay không, chồng tôi làm việc ở ngân hàng.” Phó Lệ Na nhấn mạnh về công việc của mình và chồng.

“Kỳ thật tôi còn làm thêm một số công việc khác, chúng ta vừa ăn vừa nói đi.”

Thấy mọi người đã cầm đĩa ăn, Quý Văn Nghiêu mới tiếp tục nói: “Tôi thu mua hơn ba mươi chiếc xe, gồm xe vận tải và xe trộn vữa, sau đó cho các công trường thuê lại. Cũng bởi vì tiếp xúc với ngành sản xuất này, mà tôi lại mở thêm hai lò gạch, nhưng hiện tại vẫn còn thiếu nguồn nhân lực nên việc cho thuê xe là chính.”

Mọi người trên bàn ăn nghe xong chỉ biết là Quý Văn Nghiêu mở một công ty cùng nhà máy, cũng không hiểu rõ chuyên môn bên trong, Phó Lệ Na nói thẳng: “anh cho thuê xe cho các công trường vậy một tháng có thể kiếm được bao nhiêu tiền thuê xe?”

“Hơn một vạn đồng.”

“Hơn ba mươi chiếc xe mới kiếm được một vạn đồng, có phải hơi ít hay không?” Vương Thu Dung cảm thấy việc kinh doanh này cũng không kiếm được nhiều tiền.

“không phải, ý cháu nói là một chiếc xe một tháng thu được hơn một vạn đồng.” Quý Văn Nghiêu cười giải thích.

“A, nhiều như vậy sao! Nhà chúng tôi cũng muốn cho thuê hai chiếc xe được không? Tôi trở về bàn với chồng thử xem, không biết giá một chiếc bao nhiêu tiền?” Phó Lệ Na không hổ là người làm ăn, đầu óc xoay chuyển rất mau.

“Lệ Na, mới đến đây Văn Nghiêu lần đầu, sao con lại nói chuyện này, mau ăn cơm đi, về sau có cơ hội thì nói tiếp.” Vương Thu Tĩnh không vui, đây chính là bạn trai của con gái mình, sao có thể để cho người khác chiếm tiện nghi!

“không sao, chỉ là giúp đỡ chút thôi, xe 30 đến 50 vạn trong đó đều có, phải tùy hiệu xe.”

Mọi người nhất thời đều sợ ngây người, rẻ nhất là 30 vạn, 30 vạn ở đây được tính là gì, Quý Văn Nghiêu thật sự không phải là kẻ có tiền bình thường, kia là chưa tính đến hai lò gạch của anh ta nữa, muốn hỏi nhưng rồi lại ngại.

“Cháu nói như vậy chính là muốn cho các trường bồi yên tâm, nếu còn điều gì nghi ngờ cứ việc hỏi, cháu sẽ trả lời tất cả.” Quý Văn Nghiêu nói.

“Hai lò gạch lợi nhuận thu được cao không? Cậu có mở thêm dịch vụ mua bán chuyển phát qua mạng không?” Phó Lệ Na nghe Quý Văn Nghiêu nói như vậy lập tức hỏi.

Vương Thu Tĩnh tuy rằng cảm thấy cháu gái mình thật lỗ mãng, nhưng cũng đã hỏi những vấn đề mà trong lòng bà đang thắc mắc, vừa mới nghe chuyện xe cộ thôi đã muốn choáng váng, không biết Quý Văn Nghiêu còn có bao nhiêu tài sản khác nữa.

Quý Văn Nghiêu uống ngụm trà mới chậm rãi trả lời: “Cháu đầu tư vào lò gạch khoảng trăm ngàn vạn, lợi nhuận thu về hàng tháng cụ thể cháu không nhớ rõ, đại khái mỗi tháng có thể mua thêm được hai chiếc xe nữa, về phần mở thêm dịch vụ mua bán vận chuyển thì cháu không rõ, bởi vì cháu là vận chuyển hàng hóa quốc tế bằng đường hàng không, không phải loại vận chuyển mua bán qua mạng trong nước.”

trên bàn một mảnh lặng im, Vương Thu Dung lại nghĩ tới một vấn đề: “Vậy năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

“Năm nay cháu 32 tuổi.”

Còn nhỏ hơn con mình một tuổi! Sắc mặt của Vương Thu Dung lập tức ảm đạm đi, em gái của bà tuy rằng không có con trai, nhưng nếu có được Quý Văn Nghiêu làm con rể, thật đúng là chim sẽ hóa thân thành phượng hoàng rồi.

Lại nhìn đến con trai mình ngay cả chuyện con cái đều không đủ sức, nhất thời cũng không có hứng thú nói chuyện tiếp.

Trái lại trên mặt Vương Thu Tĩnh lại vui cười, thì ra con rể tương lai này thật sự không phải là có tiền bình thường, thực cho bọn họ thể diện!

Dương Quân mặc dù có chút kỳ quái khi nhìn thấy biểu hiện của Quý Văn Nghiêu hôm nay khác hẳn về trầm ổn ngày thường nhưng khi nghe xong phần giới thiệu cũng có chút hoa mắt, cô cũng không nghĩ rằng anh ta lại có tiền đến mức độ đó, Quý Văn Nghiêu hẳn là tỉ phú đi!

Quý Văn Nghiêu nói xong còn làm như vô tình liếc nhìn Lâm An Nhân vài lần, bình thường anh ta sẽ không giống như hôm nay nói hết về chuyện tài sản của mình, nhưng anh ta muốn cho Lâm An Nhân nghe thử xem hiện tại mình có bao nhiêu tiền, là con người có giá trị đến cỡ nào.

Lúc trước cô bởi vì ngại mình nghèo nên không đề ý đến, hiện tại hẳn là cô hối tiếc không kịp rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Lâm An Nhân đương nhiên cũng khiếp sợ Quý Văn Nghiêu giàu có đến mức nào, nhưng lại cảm thấy biểu hiện của người này có chút quá, không cần thiết ở trước mặt bọn họ đem tài sản của mình nói thẳng ra như vậy, tính cách của người này thật kì.

thật ra cô rất hâm mộ Dương Quân có thể tìm được đối tượng có điều kiện tốt như vậy, nhưng cô cảm giác Quý Văn Nghiêu tuổi trẻ lại có tiền thì

không phải người bình thường có thể mơ đến, hơn nữa Quý Văn Nghiêu lại còn là người làm ăn, giao tiếp xã giao là chuyện bình thường, những người phụ nữ khác chắc chắn khi nhìn thấy anh ta sẽ giống như kiến tìm thấy mật!

Bây giờ cô càng quan tâm là mọi người tại sao vẫn chưa động đũa, mình từ sáng đến giờ đã rất đói bụng, lại khó được có dịp được ăn ngon như vậy, cô muốn nhân cơ hội này phải giải quyết cho thật no, cho nên nhất thời nhìn trên bàn bày toàn thức ăn ngon mà có chút lúng túng.

cô gái này trái lại thật trầm tĩnh, mình nói nhiều như vậy, cô ta lại chỉ nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn, trên mặt cũng không có cảm xúc dao động gì, Quý Văn Nghiêu anh làm việc kinh doanh nhiều năm như vậy, hạng người nào cũng đều thấy qua, nhưng trấn định tự nhiên trong tình huống này giống Lâm An Nhân thật đúng là rất hiếm có người như vậy, cô gái này đúng thật là làm cho người ta vài phần kính trọng.

“Cái kia....., mọi người nhanh ăn đi, đồ ăn sắp lạnh hết rồi.”

Trong lòng của Phó Lệ Giai cũng không vui vẻ gì, nhưng cũng không thể để bầu không khí mất tự nhiên như vậy được.

Phó Minh Hạo thấy chị cả đã lên tiếng, cũng nói: “Đúng vậy, mau ăn đi, đồ ăn này là An Nhân chuẩn bị từ sáng sớm đến bây giờ mới xong, mọi người ăn đi, đừng phụ tâm ý của cô ấy!”

Mọi người nghe xong liền bắt đầu ăn, không khí cũng dần dần trở nên tự nhiên hơn.

“Văn Nghiêu, chị dâu em làm đồ ăn ngon chứ?” Dương Quân gấp cho Quý Văn Nghiêu một miếng sườn ngọt ngào hỏi.

“Hương vị bình thường, nhưng quan trọng là tâm ý.” nói xong giống như cười chế nhạo nhìn về phía Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân có chút mất tự nhiên buông đũa nói: “Tay nghề của tôi quả thật bình thường, hôm nay cũng cố làm chút thức ăn, nếu không hợp với khẩu vị tôi sẽ làm lại món khác, không biết tiên sinh thích ăn gì.”

Vì anh ta là khách, tốt xấu cũng phải khách sáo một chút mới đúng, Lâm An Nhân chỉ dám ở trong lòng oán thầm lời nói lẩn hành động của Quý Văn Nghiêu, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười.

“Tôi hôm nay cảm thấy dì Hai và mọi người trong nhà đặc biệt hợp ý, cho nên nói chuyện có chút hơi tự nhiên, hơn nữa ý của tôi chính là thức ăn này đều chứa đựng tâm ý của chị dâu, chị dâu tuyệt đối đừng hiểu lầm. Còn nữa về sau gọi tôi Văn Nghiêu là được rồi, kêu tiên sinh khách sáo quá!” Muốn giả bộ thím mọi người liền cùng nhau giả bộ, xem cô gái này có thể giả bộ tới khi nào, Quý Văn Nghiêu thấy Lâm An Nhân bộ dáng ủy khuất lại càng bức mình.

“Văn là Văn Nghiêu nói đúng! An Nhân, tay nghề của cô chúng tôi cũng đã biết, đừng tỏ ra bức bối như vậy, Văn Nghiêu không xem chúng ta là người ngoài nên mới nói thế.” Vương Thu Dung thâm oán liếc mắt nhìn Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân thấy ánh mắt mẹ chồng nhìn mình không nói gì nữa, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Phó Minh Hạo thấy thế gấp cho Lâm An Nhân không ít đồ ăn vào trong bát, thấp giọng nói: “Sao lại không ăn đồ ăn, chỉ ăn cơm trắng thế? Em đừng để ý mẹ anh nói, tính mẹ thế nào em còn chưa biết sao? một chút nữa anh nhận tội với em!”

Lâm An Nhân có chút uất ức ngẩng đầu nhìn Phó Minh Hạo nở nụ cười, vẫn là chồng mình thương mình, chỉ cần hai vợ chồng bọn họ hiểu nhau, thì dù mình chịu chút ủy khuất cũng sao.

Giây đây! Ở trước mặt mình ân ái ngọt ngào thì uy sao? Quý Văn Nghiêu đưa mắt lạnh lùng nhìn hai người đang cười, tâm tình lại càng không tốt, vì thế khẽ cười một tiếng nói: “Hôm nay dì Hai chiều đãi cháu nhiệt tình như vậy, cháu thực lòng cảm kích, hôm nào mời mọi người dùng cơm, đến lúc đó mới thêm hai anh vợ đến, xem như biểu đạt sự biết ơn của cháu.”

“Dĩ nhiên là được, chúng ta cũng có thể gặp mặt lại.” Phó Nham uống vài chén rượu nói chuyện sau đó hơi ngà ngà say đứng lên.

Mọi người nghe xong cũng đều nở nụ cười, Vương Thu Dung lại cao hứng: “không nghĩ tới Văn Nghiêu cùng nhà chúng ta lại là người thân thiện như vậy, sao lại nói cảm ơn làm gì, cứ coi như thân thích giống nhau thường xuyên qua lại mới tốt.”

“Đây là đương nhiên, cháu thấy dì Hai liền cảm thấy đặc biệt thân thiết, như là thấy trường bối của mình, về sau nhất định sẽ thường xuyên lại thăm dì, lần tới cháu sẽ mang quà đến cho dì, cũng mang cho chị cả, chị hai chút thuốc bổ giúp bảo dưỡng nhan sắc.”

“Ôi, sao có thể làm cho cháu tốn nhiều tiền như vậy, tiền của cháu cũng không phải tự nhiên mà có, không phải kiếm rất vất vả hay sao?” Vương Thu Dung nghe Quý Văn Nghiêu nói thế thì tâm tình cực kỳ tốt.

Đồng thời cũng nghĩ, cho dù là cậu là con rể Vương Thu Tĩnh thì thế nào, nếu Quý Văn Nghiêu có thể xem mình giống mẹ ruột, vậy thì về sau mình cũng được cậu ta hiếu kính tặng quà rồi!

Trong đầu có ý nghĩ này vì vậy Vương Thu Dung đối với Quý Văn Nghiêu càng nhiệt tình.

“Nào có tốn kém, đều là người khác cho, nhưng đồ rất tốt, cháu chỉ bớt đi chút thời gian của mình mang quà đến cho bác mà thôi.” Quý Văn Nghiêu tạo cho mình nhiều cơ hội đến Nhà họ Phó hơn.

Vương Thu Tĩnh liếc mắt nhìn con gái của mình, tại sao lại như vậy? Con rể đối với mình còn chưa thân thiết như thế, bà mới là mẹ vợ thật sự của Quý Văn Nghiêu đó!

Dương Quân cũng không hiểu chuyện gì, quen nhau ba tháng nay, cô tự thấy Quý Văn Nghiêu không phải là người nhiệt tình, nhưng tại sao vừa đến nhà dì Hai lại thay đổi hoàn toàn như vậy, chẳng lẽ thật sự hợp ý với dì Hai?

Ăn cơm xong, Quý Văn Nghiêu cùng Vương Thu Dung mẹ con ba người nói chuyện vô cùng náo nhiệt, bất quá vừa ăn cơm xong Vương Thu Tĩnh không ở lại ngồi một chút, nói thẳng trong nhà còn có việc phải đi về, Quý Văn Nghiêu cũng không nói gì, đứng lên đưa bọn họ trở về.

Mọi người trong Nhà họ Phó chậm rãi đưa họ xuống lầu, ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn người nhà họ Dương ngồi trên xe từ từ rời đi, Vương Thu Dung thờ dãi: “Số mệnh con người thật đúng là khó đoán mà, bình thường thấy con nhóc Dương Quân kia tâm cao khí ngạo, không nghĩ tới lại có mệnh bà chủ giàu có.”

“Mẹ, bây giờ mọi chuyện còn quá sớm để nói trước, ai biết được sau này sẽ ra sao, con thấy Văn Nghiêu thân thiết với mẹ hơn cả dì con nữa, gặp lúc có chuyện cũng không cần nhờ nhà họ Dương làm gì, cứ tìm thẳng Văn Nghiêu nhờ là được.” Phó Lệ Giai nhìn ra cửa nói.

Vương Thu Dung nghe thế liền vui vẻ: “Đúng vậy, Văn Nghiêu rất hợp ý với mẹ, các con không thấy sắc mặt vừa rồi của dì, vốn hôm nay là tới khoe khoang, không nghĩ tới lại không có được chút lợi ích gì!”

Mọi người nói cười một hồi, còn Lâm An Nhân ở trong phòng, nhìn một đồng chén đĩa trên bàn ăn mà phát sầu, nhưng cũng chỉ biết thờ dãi sẵn tay áo thu dọn.

một chốc sau Phó Minh Hạo đến giúp.

“Em nghỉ một lát đi, để anh thu dọn là được rồi.”

Lâm An Nhân cười lắc lắc đầu: “Mẹ anh không thích anh vào phòng bếp đâu, anh cứ giúp em đem đồ đạc cất vào tủ là được rồi.”

Phó Minh Hạo nhỏ giọng nói: “Vây chút nữa để anh massage cho em.”

“anh hôm nay không đi làm cũng không có việc gì cần giải quyết sao?”

“không có việc gì, ngày mai đi công tác, quản lý bình thường không thể nào quản hết được công việc bên này của bọn anh, miễn không làm gì quá đáng là được, công việc là quan trọng nhất.”

“Ngày mai anh lại đi, vậy đi lâu không?” Phó Minh Hạo chỉ mới vừa trở về một ngày.

“Bên kia có một siêu thị quy mô không nhỏ đồng ý làm thu vào một lượng lớn hàng hóa, anh phải đi củng cố thêm, không thể làm cho chuyển công tác này gặp trục trặc. Nếu thành công, trích phần trăm cũng không ít, chỉ khoảng hai ba ngày anh mới trở về, em chờ tin tức tốt từ anh đi!”

Phó Minh Hạo vừa nói vừa giúp Lâm An Nhân cầm chén đĩa đưa vào phòng bếp, quả nhiên vừa mới vào liền nghe Vương Thu Dung gọi: “Minh Hạo, con là đàn ông xuống phòng bếp làm gì, đàn ông phải lo làm việc, tương lai sau này mới thành công chứ!”

Lâm An Nhân trao cho Minh Hạo một ánh nhìn, ý là “Em nói đúng chứ?”.

Phó Minh Hạo nhanh chóng hôn Lâm An Nhân rồi trở về phòng khách cùng cha mẹ và hai chị tán gẫu.

Ngày hôm sau Phó Minh Hạo rời nhà thật sớm, anh ta vừa đi Lâm An Nhân tuy rằng cảm thấy ở nhà thiếu người để nói chuyện, nhưng ít nhất hai ngày này có thể thanh tĩnh một chút, không cần thực hiện nghĩa vụ vợ chồng!

Lâm An Nhân cảm thấy tình hình của mình bây giờ cũng tạm ổn mặc dù có chút mệt, nhưng cũng may vợ chồng một lòng, cuộc sống cũng còn hi vọng.

Nhưng không biết tại sao đối với việc vợ chồng vẫn còn sợ hãi, cũng không có hứng thú, trên sách viết việc này không phải nói yêu nhau sẽ có hứng thú chăn gối sao, có khi cô cũng hoài nghi mình có bị lãnh cảm hay không. cô thật sự muốn giải quyết vấn đề này, nhưng lại cảm thấy không thể nào làm được, nghĩ thầm nếu bây giờ cô có con thì tốt biết mấy ít nhất cũng có thể thoải mái được một thời gian dài.

Đến đơn vị, Lâm An Nhân chợt nghe Lý Linh nói buổi làm hôm nay sẽ có một đồng nghiệp mới vào, chuyện ra sao thì cô cũng không quan tâm, điều này cũng thực bình thường, nhưng vẫn là tò mò người đồng nghiệp mới này tính cách sẽ như thế nào đây.

Sau khi nhìn thấy người mới đến, Lâm An Nhân có chút giật mình, sao lại là người đàn ông lớn tuổi này! Bọn họ tuy rằng cũng có nam, nhưng đều là người trẻ tuổi, ở chỗ này tạm làm trước, chờ tìm được công việc mới sẽ không làm ở đây nữa, nào có ai lại giống như người đàn ông thoát nhìn đã hơn 30 tuổi này! Nếu nói người này đã lập gia đình, chỉ bằng chút thu nhập này làm sao có thể nuôi sống cả nhà chứ!

Tuy nghĩ như vậy, cũng không biểu lộ ra giật mình, chỉ cười đáp xã giao mà thôi.

không đợi đến tan tầm, Lý Linh đã bắt đầu cùng Lâm An Nhân tám chuyện: “Chị Tiểu Lâm, người mới tới là Tôn Bằng cháu của quản lý bộ phận tiêu thụ.”

“Cháu ngoại của quản lý Trâu tại sao lại đến đây làm, quản lý Trâu tốt xấu gì cũng là cậu của cậu ta sao lại không nói cho cậu ta biết tính chất của công việc này, Tôn Bằng kết hôn chưa?” Lâm An Nhân có chút tò mò.

Lý Linh cười thần bí: “Em vừa rồi nghe người trong bộ phận quản lý tiêu thụ nói. Con của Tôn Bằng đã gần đến 4 tuổi, mà mình thì vẫn không có năng lực gì, suốt ngày chỉ ở nhà không nghề nghiệp gì cả, nưm nghe nói vợ anh ta rất giàu, hiện tại có thể là có chút mâu thuẫn, cho nên đem anh ta sắp đặt đến nơi này.”

thì ra chuyện là như vậy, việc này mình cũng đã hiểu rồi.

Đến khi tan tầm Lâm An Nhân ở nhà ga chờ xe, đột nhiên phát hiện đứng trong trạm chờ là Tôn Bằng, nghĩ lại vẫn nên đi qua chào hỏi, nếu không về sau mỗi ngày đều ở chỗ này chờ xe mà không nói lời nào thì cũng không tốt.

“Tôn Bằng, anh chờ xe ở đây ư?”

Tôn Bằng đeo mắt kính, cử chỉ nhã nhặn, nghe thấy có người chào hỏi đầu tiên sững sốt, nhìn kỹ thấy Lâm An Nhân mới có chút ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, hôm nay tôi vừa tới, nên chưa quen hết mọi người, cô là.....”

“Tôi họ Lâm, tên Lâm An Nhân.”

“À, xin chào cô.”

“không cần khách sáo như vậy, nhà anh ở đâu thế, chờ tuyến xe số mấy?”

Chờ Tôn Bằng nói địa chỉ, Lâm An Nhân nở nụ cười: “Hai chúng ta xuống cùng trạm rồi, nhưng nhà anh xa hơn nhà tôi, vậy là từ nay về sau tan tầm tôi có bạn nói chuyện rồi!”

Lâm An Nhân thật cao hứng, như vậy mỗi khi có ca trực đêm cũng không cần sợ nữa.

Tôn Bằng cũng cười: “Cũng được, về sau cùng nhau đi, nếu không ca đêm một mình cô đi về rất nguy hiểm.”

Xe đến trạm, hai người cùng bước lên xe, bởi vì mới quen nên Lâm An Nhân cũng chỉ giới thiệu cho Tôn Bằng một chút về chuyện công việc.

Xuống xe, Tôn Bằng và Lâm An Nhân cùng nhau đi về khu chung cư nhà cô, chào tạm biệt rồi đi về nhà.

Lâm An Nhân vui tươi hơn hờ lên nhà, chưa mở cửa đã nghe thấy tiếng cười nói từ trong nhà vọng ra, nhưng đây không phải là âm thanh lúc chơi mát chược.

Lấy chìa khóa mở cửa vào chỉ thấy trên bàn chất đầy đồ, Vương Thu Dung cùng hai con gái trên mặt đỏ bừng, vừa thấy đã biết là cười nói rất vui vẻ.

Đóng cửa lại, Lâm An Nhân vừa pha trà vừa hỏi: “Mẹ, chuyện gì vậy, sao lại vui như vậy?”

“Chị dâu đã trở về rồi à?”

Lâm An Nhân nghe tiếng ngẩng đầu lên, chỉ thấy Quý Văn Nghiêu đang đứng ở lối đi nhỏ nhìn mình cười nói!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Anh ta tại sao lại ở trong nhà mình? Nhìn lại quà biếu trên bàn, Lâm An Nhân đã hiểu được , Quý Văn Nghêu đúng là có nói sẽ đem quà biếu đến , nhưng hành động thật nhanh, ngày hôm qua mới nói xong hôm nay đã đưa đến!

Vì thế cô có chút không tự nhiên nói:“Vâng, tôi đã về.”

Quý Văn Nghêu đi tới, cầm một chiếc hộp được gói bọc tinh xảo nói:“Đây là bạn tôi từ nước ngoài mang về, chị dâu cứ dùng thử xem.”

Lâm An Nhân tuy rằng không biết nhiều lắm về mỹ phẩm trang điểm, nhưng vẫn ngửi được hương thơm từ chiếc hộp này, rất đắt tiền! mình sao có thể dùng được chứ.

“Mỹ phẩm này tốt như vậy anh nên cho Dương Quân dùng đi, tôi bình thường cũng không dùng được, rất lãng phí.” Lâm An Nhân vội vàng xua tay.

Quý Văn Nghêu khẽ cười một tiếng:“Chị dâu đã quá coi thường tôi rồi, Dương Quân tôi đương nhiên sẽ mua cho cô ấy, đây vốn là của người khác cho, chị đừng nên từ chối.”

“An Nhân, Văn Nghêu có hảo tâm như vậy, cô cầm là được, tại sao lại nói như thế? Mau tới đây nhìn xem, hai chiếc áo này đều được làm từ tơ tằm, vừa đủ cho tôi cùng cha cô mỗi người một chiếc, không phải nói chứ, chính con mình còn chưa làm cho hai lão già này được hưởng phúc như thế này đâu!”

“Văn Nghêu, tặng hoa hồng này ta cũng có nghe nói qua, mất mấy trăm đồng mới mua được 1 gram, không biết phải nói cảm ơn cậu như thế nào cho phải đây.” Phó Lệ Na cầm hai hộp tặng hoa hồng luyến tiếc không nỡ buông tay.

“Tôi chỉ biết là phụ nữ uống mấy thứ này rất tốt, quà đã đưa đến đây chính là một chút tấm lòng của tôi.” Quý Văn Nghêu đứng ở một bên giọng nói thoải mái, ánh

mắt lại đang nhìn sang Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân bị Quý Văn Nghêu nhìn có chút sợ hãi, ngày đó lúc ăn cơm cô liền phát hiện ra, Quý Văn Nghêu cứ nhìn chăm chăm mình, cũng không biết mình rốt cuộc chỗ nào đắc tội với hắn, vẫn đơn giản là xem mình không vừa mắt.

Vì thế chỉ đơn thuần nói:“Tôi sẽ nhận, cảm ơn, tôi đi thay đồ trước đây.” Nói xong vội vàng trở về phòng.

Cô gái này bị nói trúng tim đen, hay là đã bị kích thích ?

Quý Văn Nghêu nhìn bộ dáng kích động của Lâm An Nhân cảm thấy hôm nay mình tặng những thứ này thật đáng giá.

Tuy rằng Vương Thu Dung bằng mọi cách giữ Quý Văn Nghêu lại ăn cơm, nhưng Quý Văn Nghêu chỉ nói còn hẹn với bạn, hôm nào sẽ ghé lại dùng cơm sau, Vương Thu Dung thấy giữ lại không được đành mang hai con gái tiễn Quý Văn Nghêu xuống lầu.

Lát sau nhìn Quý Văn Nghêu lái xe ra cổng tiểu khu mới về nhà, vào cửa liền thở dài:“Nhìn xem, người ta so với Minh Hạo còn nhỏ tuổi hơn, có nhiều tiền đồ, nhà ai mà có được người con như vậy thật sự vui mừng đến chết mất!”

“không vui sao được! Hôm nay hấn đến lại đổi 1 chiếc xe mới, Dương Quân thật đúng là có phúc . Đúng rồi, mẹ, con ngày hôm qua và Chí Dũng nói về Quý Văn Nghêu, Chí Dũng nói hấn thế nào cũng sẽ hỗ trợ cho chúng ta, chồng con muốn hấn gửi tiền ở ngân hàng anh ta nữa!” Phó Lệ Na đột nhiên nhớ tới lời nói của chồng mình, nếu có thể khiến cho Quý Văn Nghêu gửi mấy ngàn vạn ở ngân hàng bọn họ, tiền thưởng chẳng những được tăng thêm mà lãnh đạo cũng sẽ kính trọng vài phần.

“Chuyện này từ từ tính, đợi thời cơ tốt rồi nói, bây giờ làm vậy sẽ dễ khiến cho người ta mất thiện cảm với mình” Phó Lệ Giai đề nghị.

“Chị hai con nói đúng, người ta vừa tặng đồ cho chúng ta, con lại lập tức muốn nhờ người ta giúp, Văn Nghêu sẽ xem thấp nhà chúng ta! Ta nói chờ khi nào Chí Dũng có thời gian, nên thường xuyên mời Văn Nghêu ăn một bữa cơm, rồi từ đó tạo nê mối quan hệ tốt cho hai bên.”

“Con biết rồi, con chưa nói bây giờ nhờ hấn giúp mà. Nhưng mấy giờ rồi sao còn chưa có cơm, con đói chết mất!” Phó Lệ Na biết mình có chút sốt ruột.

“An Nhân, cô sao còn chưa thay quần áo rồi nhanh đi nấu cơm .”

Vương Thu Dung quát to với Lâm An Nhân xong lại nói với hai con gái:“Về sau chúng ta đừng nói cho Dương Quân biết, cô ta ở trong nhà này mà dường như không ở, suốt ngày cứ ru rú trong nhà,thật là mất không khí gia đình, sẽ khiến cho Văn Nghêu thâm cười chê.”

“Mẹ đừng la cô ta, cô ta vốn xuất thân từ gia đình thấp, trường hợp gặp nhân vật lớn như vậy cũng chưa từng có, thôi cũng không có vấn đề gì đâu, quan trọng là sau này dạy dỗ cô ấy nhiều hơn , sao mà gặp thấy người lạ là cứ trốn như vậy chứ!” Phó Lệ Giai cũng chứng mất hành động của Lâm An Nhân vừa rồi, quá thất lễ.

Quý Văn Nghêu kỳ thật không có nói dối, hấn có hẹn Đình Triết ăn cơm, vào khách sạn Đình Triết thấy đang chờ, vì thế bước nhanh đi đến.

“Văn Nghêu, sao giờ mới tới, tôi chờ cậu hơn hai mươi phút rồi đấy, nếu cậu không đến chắc giờ tôi cũng đã tính tiền xong.”

Quý Văn Nghêu ngồi xuống lấy hóa đơn mà người phục vụ đưa đến vừa nhìn vừa hỏi:“Vậy sao giờ cậu con ngồi đây làm gì?”

“Không phải cậu mời tôi ăn tối sao, phải đi theo ông chủ lớn mới được sắn ngon chứ.” Đình Triết nói đùa.

Sau đó nhìn sắc mặt Quý Văn Nghêu lại hỏi:“Sao cậu vừa bước vào đây mà mặt tươi cười rạng rỡ vậy, chắc kiếm được mồi làm ăn lớn rồi, hay là bị vị giáo sư mỹ nữ trong truyền thuyết kia trêu đùa cậu vui vẻ như vậy a?”

Quý Văn Nghêu ăn một chút đồ ăn vừa lấy thêm vài bình rượu mới nói:“ Không phải, tôi vui vì từ đây trở đi đã bắt đầu có trò vui để xem rồi!”

“Rốt cuộc là sao vậy,cậu cũng đừng làm mất khẩu vị của tôi , đều là anh em cậu mau nói đi, mà cậu lái xe sao lại còn uống rượu?”

Quý Văn Nghêu hút thuốc vừa suy nghĩ xem nên nói như thế nào, một lát sau nhìn Đình Triết nói:“Chút nữa lái xe lại đây. Cậu còn nhớ bạn gái trước kia của tôi không?”

“Bạn gái nào? Khi nào?”

“Sáu năm trước, lúc tôi 26 tuổi ,cô ta là Lâm An Nhân, có ấn tượng gì không?”

Đình Triết nhíu mày suy nghĩ nửa ngày lắc đầu nói:“Không nhớ, lúc 26 tuổi cậu con làm việc ở công ty khoa học kỹ thuật mà, khi đó cậu còn có bạn gái sao ?”

Quý Văn Nghêu có chút bất đắc dĩ:“Tôi cũng đã nói với cậu, cô ấy rất ok, bộ dáng cũng không tệ, tính cách rất tốt!”

“Ngà! Tôi nhớ ra rồi, đúng là có chuyện này, sau đó cô ta lại nói với cậu, bởi vì cậu không phải người vùng này , không phòng ở, không có tiền nên không muốn ở cùng một chỗ với cậu, có phải không? Nhưng sao giờ lại nhắc đến cô ta, cậu gặp lại sao ?” Đình Triết vỗ đầu nghĩ đến.

Quý Văn Nghêu cười lạnh một tiếng:“Đâu chỉ gặp, cô ấy đã kết hôn , lại cưới anh họ bạn gái hiện nay của tôi! Kỳ thật ngày đó cậu đi siêu thị mua rượu, ta ở trong xe chờ cậu đã thấy cô ấy, không nghĩ tới tôi cùng cô ấy lại gặp nhau trong tình huống này.”

“Gặp mặt cũng đã gặp rồi, chắc cô ta đã biết cậu hiện giờ như thế nào, có lẽ hối hận muốn chết đây!” Đình Triết cũng cảm thán sự tình sao lại trùng hợp như vậy, hẳn nhớ rõ lúc ấy Quý Văn Nghêu cùng cô gái kia chia tay, thật lâu sau đó vẫn chưa trở lại như bình thường, tinh thần sa sút, cũng là bị chút kích thích, nếu không về sau sẽ không liều lĩnh vay tiền để mua xe mà còn là cho vay nặng lãi nữa chứ, bất quá hẳn đã thành công , bằng không hậu quả thật không tưởng nổi.

Nhưng hẳn cũng biết Quý Văn Nghêu tuy rằng nhìn người ôn hòa, kỳ thật bên trong là yêu ghét rõ ràng, đặc biệt trọng tình nghĩa, lúc trước hẳn gặp khó khăn mình đã giúp đỡ hẳn, kết quả Quý Văn Nghêu phát đạt lên hoàn trả cho mình rất nhiều tiền, cho nên đoạn chuyện cũ kia cũng có thể là nút thắt trong lòng Quý Văn Nghêu, đây là điểm mấu chốt.

Khi đó Quý Văn Nghêu vì gia đình điều kiện không tốt, chỉ lo làm việc kiếm tiền, lúc vào đại học người theo đuổi Quý Văn Nghêu không thiếu nhưng hẳn không quan tâm, Lâm An Nhân có thể nói là mối tình đầu của hẳn, lấy Quý Văn Nghêu tính cách như vậy càng không thể dễ dàng quên .

“Tôi nói trò đùa này thật vui!Cô gái kia quả thật rất có khiếu diễn trò, nếu không lúc trước tôi cũng không thể bị cô ta mê hoặc , cô ấy hiện tại vẫn làm bộ như không biết tôi, bất quá hôm nay tôi lại đến, tặng đồ cho nhà chồng cô ta, tôi thấy cô ta có chút bồn chồn lo sợ.” Quý Văn Nghêu nhắc tới tâm tình liền dễ chịu.

“Anh em này, cậu thật quá độc ác nha, thật đúng là không giữ cho người ta một chút thể diện gì cả.”

“Độc ác? Lúc trước cô ta đối với tôi thế nào, hiện tại tôi muốn cho cô ta thấy, tôi Quý Văn Nghêu có phải là kẻ có tiền hay không ? Càng muốn cho cô ấy hiểu được làm người của Quý Văn Nghêu là điều may mắn đến cỡ nào!”

“Vây nữ giáo sư xinh đẹp kia thật có phúc, cậu còn không đáp lại tình cảm với người ta, lại lo chuyện cô gái kia” Đình Triết có vẻ tò mò, nhưng là cảm loại người như Lâm An Nhân cần phải được dạy dỗ, nam nhân ghét nhất nữ nhân tính toán, tham lam.

“Tôi đã chuẩn bị tốt, bất quá không nên nóng nảy, từ từ sẽ đến, xem ai hơn ai. Cô ta hiện tại muốn trốn cũng trốn không xong, ai bảo lại là họ hàng của Dương Quân!” Quý Văn Nghêu thật sự cảm tạ ông trời an bài, có thể làm cho mình rửa sạch được nỗi nhục sáu năm trước.

“Dương Quân, chính là vị nữ giáo sư xinh đẹp của cậu sao?”

Quý Văn Nghêu gật gù đầu.

“Vậy cậu đối với Dương Quân có cảm giác gì, có phải đã quyết định rồi hay không?”

“Cảm giác cũng tốt, nhưng chưa quyết định gì cả.” Quý Văn Nghêu cũng ăn ngay nói thật.

“Cậu nắm chắc cơ hội tốt là được, chuyện chung thân đại sự của cậu mới là việc chính, đừng vì cô gái họ Lâm kia mà lẫn lộn đầu đuôi.” Đinh Triết lo lắng Quý Văn Nghêu đem trọng điểm làm đảo lộn.

“Yên tâm đi, tôi phải cho cô gái kia hiểu được quyết định của cô ta sẽ làm cho cô ấy hối hận suốt nửa cuộc đời về sau!” Quý Văn Nghêu tin tưởng mười phần.

“Đừng rồi, không đề cập đến cô ấy nữa, bọn Tả Phàm Nghĩa muốn tìm cậu họp mặt, sau mau mười năm tốt nghiệp không gặp, cậu khi nào có thời gian mời hẹn họ ăn một bữa cơm, anh em cùng nhau nói chuyện!”

“không thành vấn đề, cậu lần trước nói một người anh em đã ly hôn, có phải chỉ Tả Phàm Nghĩa hay không?”

“không phải, nhà hắn phá sản vì đàn bà, không có tiền tiêu xài liền cùng người khác bỏ trốn, cậu nói nữ nhân đều như vậy hay không?”

“Làm sao vậy? không phải ham hưởng lạc lắm sao, Lâm An Nhân chính là điển hình ví dụ, vợ của Tả Phàm Nghĩa cũng như vậy, đó là chuyện tốt, nếu không sớm muộn gì cũng chẳng xong!” Quý Văn Nghêu oán hận nói.

“Lại nữa rồi, lời này đừng ở đây, tôi không muốn nghe thấy tên cô gái ấy nữa, chúng ta tán gẫu chuyện khác đi.” Đinh Triết không muốn làm cho Quý Văn Nghêu lại nghĩ đến chuyện không thoải mái đó nữa.

Quý Văn Nghêu cũng cười, cùng Đinh Triết cạn mấy chén bắt đầu nói về chuyện nhà.

Lâm An Nhân cảm giác mệt muốn chết, nhưng còn phải nghe bà mẹ chồng ở đằng kia đang giáo huấn mình.

“An Nhân, tôi biết cô là người hay ngại ngùng, bất quá cũng không thể như vậy, phải học rèn luyện thêm. Cô xem hôm nay Văn Nghêu đến tặng đồ, người không cảm ơn người ta đang hoảng, cầm đồ bỏ chạy vào trong nhà coi sao được, chuyện này làm cho người ta thật chê cười!”

“Mẹ, đừng giận nữa, con thấy An Nhân không phải cố ý, có thể là cho tới bây giờ không để ý tới vấn đề này, mẹ bây giờ nhắc nhở, cô ấy về sau khẳng định liền chú ý, có phải hay không An Nhân?” Phó Lệ Na hỏi.

Lâm An Nhân vội vàng nói: “Mẹ, con về sau nhất định chú ý, mẹ yên tâm đi.”

Nghe xong Lâm An Nhân cam đoan, Vương Thu Dung sắc mặt mới dịu đi một chút, phất tay bảo Lâm An Nhân về phòng.

Sau khi Lâm An Nhân trở về phòng mới vừa ở trên giường nằm trong chốc lát di động liền vang, bình thường gọi điện cho mình đều toàn là người trong nhà, cô cũng không có bằng hữu, vì thế liền tiếp.

“Uy.”

“Chị, là em. Thứ sáu chị có thể lại đây giúp em một chút được không?” Quả nhiên là em trai Lâm Húc gọi điện thoại đến.

“Thứ sáu ư, để chị xem xem, chắc là không được, ngày đó chị phải trực ban.”

“Không có việc gì, hôn lễ tổ chức vào buổi tối, chị tan tằm lại đây cũng được mà.”

Bất đắc dĩ trong lòng thở dài, Lâm An Nhân không có biện pháp cự tuyệt, đành phải nói: “VẬY ĐI, ĐỂ CHỊ NÓI VỚI MẸ CHỒNG MỘT TIẾNG.”

Cô bên này vừa đáp ứng, bên kia Lâm Húc liền cúp điện thoại.

Lâm An Nhân thực ra rất thương người em trai này, bởi vì trong nhà điều kiện không tốt, Lâm Húc ở bên ngoài muốn kết hôn, tuy nói là làm công cho người khác, có thể nhờ làm thêm bên ngoài mà kiếm được chút thu nhập thêm vào, về phần bạn gái, vẫn là nhanh kết hôn, dù sao hai người đều ở chung hơn ba năm.

Bất quá, nếu thực kết hôn, mình phải đi bao nhiêu tiền mới thích hợp đây, nghĩ nhiều chuyện Lâm An Nhân mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Buổi chiều lúc không có tiết dạy, Dương Quân ngồi trong văn phòng cảm di động đang do dự nên hay không gọi cho Quý Văn Nghiêu, muốn gọi nhưng lại sợ Quý Văn Nghiêu đang làm việc, không gọi thì hai người đã ba bốn ngày không liên lạc, sợ Quý Văn Nghiêu cảm thấy mình quá mức lạnh lùng, giống như không coi trọng này đoạn cảm tình này.

Hơn nữa mình cũng thật có chút nhớ nhung hấn, cho dù là nghe tiếng nói của hấn một chút cũng tốt.

Nói thật người theo đuổi cô không thiếu, bất quá loại người giống Quý Văn Nghiêu có phong độ, lại chịu cho cô tiêu tiền, còn không có ý nghĩ không đứng đắn thật sự là quá ít, hấn lo lắng mọi việc luôn thực chu đáo, cho tới bây giờ không làm cho mình phải bận tâm gì nhiều.

Nghĩ rồi tự giác nở nụ cười, một lát sau vẫn là không nhận được gọi điện thoại cho Quý Văn Nghiêu.

Chờ trong chốc hấn mới tiếp, Dương Quân lập tức hỏi: “Em có quấy rầy anh làm việc không?”

Chỉ nghe bên kia điện thoại Quý Văn Nghiêu cười nói: “Không có, vừa lúc anh còn tính gọi cho em.”

Dương Quân nghe những lời này trong lòng rất cao hứng, thì ra cũng không phải mình đơn phương, Quý Văn Nghiêu cũng như vậy đối với mình có cảm giác, vì thế nhẹ giọng hỏi: “Tìm em có chuyện gì sao?”

“Vài ngày chưa gọi điện thoại cho em, bởi vì anh bên này có chút bận, ngày mai chúng ta có thể gặp mặt được hay không.”

“Được, em cũng bận rộn giống anh vậy, gặp ở chỗ nào nha?”

“Ân, em muốn đi đâu? .”

“Anh chọn là tốt rồi, em như thế nào đều được, anh hiện tại đang làm gì vậy?”

“Anh ra nhà máy xem xét, hiện tại đang trên đường trở về. Anh ngày đó nói qua phải mời nhà di Hai của em ăn cơm , ngày mai gặp mặt, đem chuyện này sắp xếp thời gian.”

“Nga, em biết rồi, anh lái xe đừng nói chuyện điện thoại nữa , cúp đi.” Dương Quân quan tâm nói.

“Tốt lắm, ngày mai gặp lại.”

Dương Quân nghe thấy Quý Văn Nghêu cúp điện thoại sau đó mới gọi cho mẹ, bảo bà cùn Vương Thu Dung sắp xếp giờ dùng cơm.

Rồi lại bắt đầu suy nghĩ nên mặc bộ quần áo nào mới đẹp, lại muốn nhìn thấy Quý Văn Nghêu liền nhin không được hé miệng nở nụ cười.

“Cô giáo Dương, mặt cô đây tươi cười , không phải đang yêu đó chứ? Nghe nói bạn trai cô là một đại phú hào a, ngày nào đó cũng giới thiệu cho chúng tôi đi.”

Dương Quân nghe thấy âm thanh nũng nịu phía sau liền phản cảm.

Sử Quế Bình là giáo viên âm nhạc , vĩnh viễn là một bộ mặt tinh xảo trang dung, ăn nói rất kém cỏi, chỉ có sử dụng thủ đoạn với nam nhân là tốt nhất . Lúc trước cô giáo Lý dạy môn toán vô ý đem bạn trai nhân viên công vụ của mình giới thiệu cho Sử Quế Bình, kết quả không tới một tháng Sử Quế Bình đã khiến cho hai người phải tan vỡ, cô giáo Lý khóc rất nhiều.

Nhưng Dương Quân cũng sẽ không giống như vậy, cười nói:“Không phải phú hào, bắt quá là người đi làm bình thường thôi.”

Sử Quế Bình đã đi tới, nhìn Dương Quân nói:“Bình thường đi làm có thể lái được Audi Q7? cô nói như vậy có phải đối tôi có thành kiến hay không?”

Dương Quân đứng lên, trên mặt không có gì biểu tình:“ cô giáoSử, tôi đối với cô không có thành kiến, bắt quá bạn trai tôi cũng không tất yếu phải giới thiệu cho cho cô biết.” Nói xong liền ra khỏi văn phòng.

Hừ, không phải là quen với bạn trai giàu có sao, còn giấu diếm như vậy ?

Sử Quế Bình nhìn bóng dáng Dương Quân có chút bức bối, chính mình ngày đó thấy trên đường có một người đàn ông tới đón Dương Quân rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Vương Thu Dung nhận được điện thoại của em gái mình cũng đồng ý ngay không từ chối, còn nói: “Minh Hạo đã đi công tác, chờ nó trở lại rồi hãy tính.”

“Ừm, biết rồi, em nói này, thằng bé Văn Nghêu này đúng là người biết giữ chữ tín thật, lần trước em chỉ nói lướt qua thôi, vậy mà nó cũng nhớ, nghe nói nó còn mang quà đến tặng nhà chị nữa đúng không?”

“thì đó, toàn bộ đều là đồ tốt, bình thường chúng tôi nào dám bỏ tiền mua chứ!”

“Bấy nhiêu đó thì tính gì, Văn Nghêu còn bảo Dương Quân mang về cho em và lão Dương quà tặng trị giá trên vạn khối nữa kìa!” Giọng điệu của Vương Thu Tĩnh rất đắc ý.

Còn nghĩ thâm, hừ, tặng quà cho mấy người thì đã sao, không phải là nhờ có Dương Quân nhà tôi hay sao!

Vương Thu Dung vừa nghe lời này thì mất hứng, nói với giọng thản nhiên: “Giờ tôi phải đi mua đồ ăn, có gì hẹn gặp lại.” nói xong liền cúp điện thoại.

Bạn già Phó Nham ở bên cạnh hỏi: “Lại làm sao vậy, điện thoại sớm bị bà đập vỡ mất!”

“Vỡ thì bỏ, chứ cô ta cố ý khiêu khích tôi, cố ý hỏi tôi Văn Nghêu tặng quà cho chúng ta không, còn nói tặng cho nhà cô ta cái gì trên vạn khối gì đó, không tức sao được?”

“Em của bà đã uất nghẹn nhiều năm như vậy, bây giờ có nói một hai câu cũng bình thường thôi. nói gì thì nói, cũng là con gái nhà người ta cũng có năng lực, tìm được đối tượng tốt, mới bấy nhiêu mà bà đã bực, đợi đến khi họ kết hôn chắc bà còn bực bội dài dài!”

Vương Thu Dung lập tức sàu: “Nếu thực sự kết hôn, về sau tôi chẳng còn yên ổn qua ngày, đến lúc đó chắc mỗi ngày đều chạy qua đây chộc tức tôi, ông không thấy bây giờ tôi chơi mặt chược cũng không tìm cô ta à!”

Phó Nham lại khuyên bạn già vài câu, kỳ thật trong lòng ông ta cũng có chút khó chịu.

Ba ngày sau Phó Minh Hạo đã trở về, tuy rằng rất mệt nhọc, nhưng tâm tình không tệ, đến nhà vừa lúc Lâm An Nhân nghỉ ngơi, vì thế vào phòng ôm Lâm An Nhân liền hôn một cái.

“Vợ, hợp đồng đã ký rồi, tháng này anh có thể nhận được tiền lương hơn 6000, vui không?”

Lâm An Nhân nghe xong cũng cao hứng theo, nhìn Phó Minh Hạo hỏi: “Có thể được nhiều như vậy sao?”

“Cái này tính là gì, nếu anh hợp đồng thêm một siêu thị nữa, thì triển vọng sẽ lớn lắm, tranh thủ nắm bắt thời cơ, anh muốn ăn, anh đói rồi.”

“Đương nhiên, anh muốn ăn gì, em đi mua cho.”

Phó Minh Hạo cười quần đùi của Lâm An Nhân, dòn dập nói: “anh muốn ăn em.”

Thần sắc Lâm An Nhân khê đổi, biết tránh không khỏi, đành phải hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng mình.

Phó Minh Hạo đem Lâm An Nhân đặt trên giường, thân tuy rằng nhanh chóng sáp nhập, nhưng đi vào sâu bên trong nóng hổi lại làm cho anh ta hưng phấn đến cực điểm, vì thế vừa di chuyển vừa lớn tiếng thở gấp nói: “Hôm nào anh sẽ đi mua chút dầu bôi trơn về, đến lúc đó cảm giác đảm bảo rất tốt, vợ, em thoải mái không?”

Lâm An Nhân chỉ cảm thấy đau, rất, làm gì có cảm giác thoải mái nào, chỉ có thể cố co người lại, quả nhiên Phó Minh Hạo rên một tiếng, đâm mạnh thêm vài cái liền bắn ra.

Nằm úp sấp rên người Lâm An Nhân trong chốc lát mới xoay người nằm ở một bên, Lâm An Nhân dùng khăn tay xoa xoa chính mình, thấy mặt trên có vết máu nhàn nhạt, liền mặc quần áo đi vào toilet tẩy rửa.

Lúc đi ra, chỉ thấy Phó Minh Hạo đang ngủ, cảm thấy câu anh ta nói muốn mua thuốc bôi trơn, cô cũng đồng ý, miễn mình không bị đau là được.

Giúp Phó Minh Hạo đắp lại chăn xong liền ra khỏi phòng chuẩn bị đi mua chút đồ ăn trở về làm cơm chiều, nghĩ Phó Minh Hạo mới trở về, buổi tối chắc là sẽ ở nhà dùng bữa. Mua đồ ăn trở về thì thấy mẹ chồng đang ngồi ở phòng khách.

“Mẹ, con mua cá này mẹ xem phải làm như thế nào?”

“Khi nãy tôi ở trong phòng hình như nghe thấy Minh Hạo đã về nhà?”

“Dạ, đã về rồi, giờ còn đang ngủ.”

“Chắc là mệt mỏi, thôi cho nó ngủ tiếp đi. Con cá này cô làm món hấp đi, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho bà dì cô, nếu Minh Hạo đã trở lại, thì cũng nên sắp xếp nhận lời mời cơm của Văn Nghêu.”

Lâm An Nhân vừa nghe liền khó xử: “Mẹ, con không đi có được không, con thực không quen mấy chuyện này, cũng không biết nói chuyện gì, mẹ vẫn là đừng nên cho con đi.”

“Như vậy sao được! cô không đi, Văn Nghêu sẽ nghĩ về nhà chúng ta như thế nào! Như vậy đi, bây giờ cô phải đi, dù sao cũng là Văn Nghêu lần đầu tiên mời khách, nếu không đi thì bà dì của cô sẽ đề ý nói này nọ cho xem.”

Lâm An Nhân đành phải đáp ứng, nhưng chỉ muốn đi cho có lệ.

Cuối cùng hẹn vào thứ 6 cuối tuần, địa điểm ở tại một khách sạn lớn có vẻ nổi tiếng, bởi vì người nhà họ Phó nhiều, cho nên Phó Lệ Giai cùng Phó Lệ Na đều là đầu tịt đến, Quý Văn Nghêu phái người tới đón bốn người còn lại của Phó gia.

Lâm An Nhân hết giờ làm chuẩn bị về nhà, bởi vì hai ngày nay Tôn Bằng xin nghỉ, nên Lâm An Nhân đi về một mình, đang ở nhà ga chờ xe thì em trai Lâm Húc gọi đến.

“Chị, chị tan ca rồi sao? Nhanh về nhà đi, mọi người đã đến đông đủ cả rồi.”

Lâm An Nhân vừa nghe liền giật mình, cô đã quên hôm nay cô đã hứa sẽ trang trí tiệc cưới giúp em trai. Vì thế nhanh chóng giải thích: “Em à, chị quên hôm nay phải giúp em, hiện tại trong nhà chồng chị có khách hay em nhờ người khác được không?”

“Chị, sao chuyện gì chị cũng không nhớ hết vậy, bây giờ em biết đi đâu tìm người đây, lát nữa chú rể tân nương sẽ tập thử, chị hại em rồi!” Ngoài ra, nếu chị cậu đến giúp cậu, chẳng phải sẽ bớt rất nhiều tiền thuê người sao.

“Em đừng vội, để chị điện thoại về nhà rồi qua chỗ em”

Cầm di động Lâm An Nhân đã kêu xe taxi đi đến chỗ Lâm Húc, ở trên xe lại gọi điện cho Minh Hạo: “anhà, em quên hôm nay em hứa đến trang trí tiệc cưới giúp em trai em, anh nói ba mẹ và dì trong nhà em sẽ đến trễ một chút, mọi người cứ ăn trước đi.”

“anh biết rồi, em đừng sốt ruột, bây giờ còn chưa tới 4h30 mà, cũng không phải chuyện lớn gì đâu.” Phó Minh Hạo cũng cảm thấy không có gì.

Vương Thu Dung nghe con nói xong con thì mất hứng, bà ta đã nhắc đi nhắc lại mãi là Lâm An Nhân nhất định phải có mặt, sao cô ta cứ vẫn tìm có không đi, trong lòng ghen tức, nhưng không tiện nổi nóng ở đây, đành phải chịu đựng.

Đồng hồ điểm 5h một nhà ba người đi xuống lầu, chỉ thấy chiếc xe lần trước đến đây đã đậu ngay trước cửa, đến gần mới biết lần này Quý Văn Nghêu không có tới, hỏi người lái xe có thật là Quý Văn Nghêu kêu tới hay không rồi mới lên xe, khi lên xe Vương Thu Dung hỏi: “Đây cậu, sao Văn Nghêu lại không tới, cậu là bạn của cậu ta sao?”

Lái xe nở nụ cười: “Dì à, Quý tổng chúng tôi đi đến nhà bạn gái để đón rồi, tôi là tài xế của Quý tổng”

Còn có tài xế riêng? Vương Thu Dung cùng bạn già đưa mắt nhìn nhau, trừ bỏ sợ hãi Quý Văn Nghêu có tiền, cũng không dám nói thêm gì, sợ nói ra thì mất mặt quá.

Đến nơi đã hẹn sẵn Vương Thu Tĩnh nói tên, phục vụ liền dẫn họ vào phòng đã đặt trước.

đi vào thì thấy chưa ai đến, bọn họ đến trước nhất, căn phòng này bày trí trang lệ, Vương Thu Dung ngẩng đầu đánh giá chùm đèn thủy tinh treo trên tường hết sức kinh ngạc, Phó Minh Hạo lại là người có kiến thức cho nên cũng không ngạc nhiên nhiều lắm.

Vương Thu Dung thì không như vậy, bình thường chỉ cần ăn ở tiệm là có thể về khoe với hàng xóm, chưa từng đến nơi như thế này, phục vụ đem ghế mời họ ngồi, hai người có chút mất tự nhiên ngồi xuống, sau đó nhấp chút trà.

Chờ nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Phó Nham mới nhẹ nhàng thở ra: “Ở chỗ này ăn bữa cơm sẽ tốn rất nhiều tiền, phục vụ tốt như vậy, chắc cũng sẽ tính vào tiền cơm nhỉ?”

“Ba, ba đừng lo, dù sao cũng là người ta mời, ba chỉ cần thưởng thức là được rồi.” Phó Minh Hạo nói.

đang nói chuyện, Phó Lệ Giai cùng Phó Lệ Na đều mang theo chồng của mình đến đây nhưng không đi theo con vì sợ ầm ĩ.

Phó Lệ Giai ngồi xong liền nói: “Ba mẹ chút nữa chúng ta cứ bình tĩnh, đừng làm cho Văn Nghêu cảm thấy chúng ta như nhà quê mới lên tỉnh, dì lại chê cười.”

“cô ta dựa vào gì mà cười chúng ta, cô ta cùng Dương Đạt Hưng còn không bằng tôi và ba cô đâu!”

“Sao không thấy An Nhân?” Phó Lệ Giai không muốn mẹ lại nhai liên đới đề tài.

“không biết!” Vương Thu Dung tức giận đáp.

Phó Lệ Giai lại nhìn Phó Minh Hạo.

“Em cô ấy có việc gấp, cô ấy đi giúp một chút, chốc lát sẽ trở lại.”

“Việc gấp cái gì, còn không phải đi làm lao động miễn phí sao, chị nói này, An Nhân dù sao cũng là cháu của nhà họ Phó, sao cái bọn họ Lâm kia cứ chiếm tiện nghi không dứt, hôm nào phải nói rõ ràng với họ mới được!” Phó Lệ Na vừa nghe cũng không đồng ý.

Vương Thu Dung còn muốn nói thêm gì nữa, lúc này cửa phòng bao lại bị đẩy ra, Quý Văn Nghiêu mang theo Dương Quân một nhà ba người cũng đến đây.

Quý Văn Nghiêu vào cửa trước hết nhìn một vòng, không thấy Lâm An Nhân cũng không nói gì, chờ tiếp đón chào hỏi xong mới lơ đãng hỏi: “Sao không thấy chị dâu, chị ấy không đến sao?”

Vương Thu Dung lập tức cười nói: “An Nhân tạm thời có việc bận, chút nữa là đến ngay.”

Quý Văn Nghiêu nghe xong thế này mới yên tâm, liền bảo mọi người chọn món.

“Chúng tôi làm sao có thể chọn trước chứ, cháu cứ chọn đi, chắc chắn sẽ toàn món ngon.” Vương Thu Tĩnh xua tay tỏ vẻ mình sẽ không chọn.

Những người khác đều phụ họa theo, Quý Văn Nghiêu liền bắt đầu gọi món ăn, thẳng đến khi mọi người ngăn cản thế này mới dừng tay.

Đồ ăn đã dọn lên hết Quý Văn Nghiêu cầm ly rượu nói: “Hôm nay vì cảm ơn mọi người lần trước đã nhiệt tình chiêu đãi, mọi người cứ ăn uống thoải mái tự nhiên.” nói xong liền trực tiếp uống một ly, những người khác cũng đều nâng ly uống rượu.

Dương Quân có chút khó xử, tư lượng của cô không tốt, một ly đã thấy choáng váng, nhưng không uống thì mất mặt.

Quý Văn Nghiêu thấy thế cười hỏi: “không uống rượu được sao?”

Dương Quân ngượng ngùng lắc đầu: “không được, uống một chút liền choáng váng đầu.”

Quý Văn Nghiêu cầm lấy ly rượu của Dương Quân uống cạn.

Dương Quân đỏ mặt cười, hai vợ chồng Vương Thu Tĩnh bên cạnh thấy này cảnh này thì cười thực vui vẻ, con rể thật đúng là người biết chăm sóc.

Những người khác cũng không thêm đề ý, người ta là một đôi đang yêu nhau, cứ chỉ tự nhiên thân mật một chút đâu có sao.

Phó Lệ Na đến là có mục đích riêng, cho nên lát sau liền mang rượu tới mời Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu vừa nghe chồng của Phó Lệ Na - Tào Chí Dũng làm ở ngân hàng, lập tức liền hiểu được người này muốn lôi kéo mình gửi tiền ngân hàng.

“Ý của anh rể tôi hiểu, nhưng tiền bên công ty phải xem xét bên phần tài vụ đã. Nhưng cá nhân tôi có thể gửi, không biết gửi khoảng bao nhiêu thì được?”

Tào Chí Dũng cười theo nói: “Tôi chỉ cần đủ mức là được sao có thể yêu cầu nhiều, một tháng khoảng 300 vạn, ngài xem có được không?”

Quý Văn Nghiêu nở nụ cười: “Vậy thì dễ quá rồi, không dám nói nhưng tôi còn có thể gửi một năm chứ đừng nói một tháng.”

Tào Chí Dũng cũng không biết nói gì cho phải, lại mời rượu Quý Văn Nghiêu.

Khoảng nửa giờ trôi qua, Lâm An Nhân cũng vẫn chưa đến, sắc mặt của Quý Văn Nghiêu có chút khó coi, cô gái này cố ý không đến để trốn tránh mình đây.

Thêm mười phút sau liền nhịn không được hỏi: “Di Hai, chị dâu chưa đến đây sao, hay lát nữa gọi vài món đem về cho chị ấy đi.”

“không cần, không cần, chắc cô ta không tới đâu. Nhiều đồ ăn như vậy cứ dùng ở đây là được có gì chút về sẽ mua đồ ăn sau!” Vương Thu Dung vội vàng cự tuyệt.

Ý này chính là không tới!

Quý Văn Nghiêu tức giận trong lòng, trên mặt không biểu hiện ra, nhưng lại có vẻ không vui.

Phó Lệ Giai thấy liền nói: “An Nhân không phải cố ý không đến, em trai cô ấy có chút việc nhờ, Văn Nghiêu cậu đừng trách, cô ấy không phải cố ý làm mất mặt cậu đâu.” Chắc Quý Văn Nghiêu đang cảm thấy bị coi thường.

Quý Văn Nghiêu mỉm cười: “Chị cả sao lại nghiêm trọng vậy, tôi chỉ thấy là tôi cũng đâu có làm chuyện gì thất lễ, không biết vì sao chị dâu hình như luôn không thích tôi, lần trước lúc tặng quà cho mọi người tôi cũng đã thấy thế, nhưng nghĩ mãi không biết tôi đã làm sai ở đâu.”

“Cậu nào có làm gì sai, đều tại cô ta không hiểu chuyện, cô ta là người hướng nội. Văn Nghiêu, Cậu đừng hiểu lầm, đừng để trong lòng.” Vương Thu Dung nhanh chóng giải thích.

“Chị, An Nhân nhà chị cũng thật kì, mỗi lần em đến đều chỉ kêu một tiếng đi cho xong việc, chưa bao giờ ngồi lại nói chuyện với em một chút, chị biết chạy về phòng!” Vương Thu Tinh cũng cảm thấy Lâm An Nhân cố ý không cho con rể mình mặt mũi.

“Mẹ, đừng nói như vậy, chị dâu đi làm mệt mỏi, không giống như mẹ về hưu ở nhà thanh nhàn như vậy đâu.” Dương Quân không cho mẹ sau lưng chị dâu nói vậy, sợ Quý Văn Nghiêu cho rằng người nhà mình không tốt.

Phó Minh Hạo thật ra cũng muốn nói đỡ giúp vợ mình, nhưng hôm nay nhiều người như vậy, sợ nếu phản bác mẹ, đến lúc đó vẫn là An Nhân bị mắng thêm, đành phải cúi đầu không lên tiếng.

“không phải tôi thất lễ là được rồi, xem ra về sau nên cùng chị dâu tiếp xúc nhiều một chút, nếu không gặp mặt mà luôn xấu hổ thì cũng không tốt.”

“Văn Nghiêu cậu thật rộng rãi, nếu có thể khuyên bảo em dâu, để cho cô ấy sửa đổi tính tình, chúng tôi thật cảm ơn cậu!” Phó Lệ Na bởi vì chuyện gọi ngân hàng mà không ngừng nịnh hót Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu bị mọi người khuyên mới dịu đi chút, trong lòng suy nghĩ làm sao để khuyên bảo Lâm An Nhân “thật tốt” đây!

Hàn huyền một hồi, cửa phòng ăn lại bị đẩy ra, lúc này Lâm An Nhân đi theo nhân viên phục vụ vào.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Lâm An Nhân giúp em trai xong thì chạy ngay qua bên này, bước vào phòng tiệc liền thấy mọi người đã có mặt đông đủ nên có chút luống cuống, đứng ở cửa cũng không biết nói gì.

Quý Văn Nghiêu nhìn Lâm An Nhân có chút chật vật nghĩ: Cô gái này chui từ hang chuột ra sao? Chẳng những vẻ mặt đầy mồ hôi còn một thân bụi bặm, thật sự rất khó coi!

Bất quá vẫn ôn hòa nói: “Chị dâu đừng vội, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.”

Lâm An Nhân bước nhanh đi đến ngồi cạnh Phó Minh Hạo, bên cạnh Phó Lệ Na liếc mắt nhìn Lâm An Nhân nói: “Em dâu, dù cô có giúp công chuyện của em trai cô một chút, nhưng nhà chồng cô có chuyện quan trọng như vậy, có đầy đủ mọi người chỉ thiếu cô, cô không sợ người ta chê cười sao!”

Lâm An Nhân mặt lập tức tức lên đỏ, cúi đầu không nói lời nào.

Phó Minh Hạo không vui nói: “Chị, chị nói như vậy An Nhân mất mặt, có việc gì về nhà nói.”

Phó Lệ Na xoay đi không thèm nhìn Lâm An Nhân nữa .

Lâm An Nhân cũng biết mặt mũi mình đầy mồ hôi còn đầu cổ thì bụi, có chút ngồi không yên, liền lấy cớ đi toilet muốn sửa sang lại một chút.

Trong toilet đem mặt rửa sạch, cảm thấy mát mẻ, lại thuận tay chải lại tóc rồi ra ngoài.

Kết quả mới vừa đi đến góc liền thấy Quý Văn Nghiêu đang hướng này đi tới, nghĩ chắc là muốn đi toilet, muốn chào hỏi nhưng lại không biết nói gì cho phải, đành phải xấu hổ đứng tại chỗ.

Quý Văn Nghêu đi đến trước mặt Lâm An Nhân thì dừng lại nhìn cô không nói lời nào.

Lâm An Nhân càng bối rối, không dám ngẩng đầu nhìn hắn, nhỏ giọng nói:“Tôi đi trước .” Sau đó liền chuồn đi.

“Cô

sợ tôi?” Không nghĩ tới Quý Văn Nghêu lại đột nhiên hỏi.

Lâm An Nhân ngẩng đầu kỳ quái nhìn Quý Văn Nghêu, tuy mình có chút không được tự nhiên nhưng sao lại nói sợ chứ, vì thế lắc đầu phủ nhận.

“Không sợ?”

“Không sợ.” Lâm An Nhân khẳng định.

“Nếu không sợ thì tại sao lại trốn tránh tôi?”

“Nga, anh đừng để ý, tôi chỉ cảm thấy không có gì để nói nên có chút không tự nhiên, không phải cố ý trốn tránh anh.” Lâm An Nhân giải thích .

Không có gì để nói? Cô gái này cư nhiên dám đối với mình nói như vậy!

“Thì ra là không có chuyện gì để nói với tôi, Lâm An Nhân, vậy đừng trách tôi không nói tình cảm !” Quý Văn Nghêu lạnh băng nói xong câu đó xoay người trở về phòng ăn.

Anh ta không phải muốn đi toilet sao, nhưng sao lại trở về? Cũng không gọi mình là chị dâu nữa ? Người này nói chuyện thật sự là làm cho người ta ngạc nhiên, đúng là hết thuốc chữa !

Khi Lâm An Nhân chậm chạp trở lại phòng ăn, thấy tất cả mọi người đứng lên, chỉ nghe cha chồng Phó Nham hỏi:“Văn Nghêu a, đang vui vẻ nào nhiệt như vậy, sao đột nhiên muốn đi ?”

Quý Văn Nghêu cười nói:“Cháu thấy chị dâu hình như rất mệt, cũng ngồi không được, vẫn là hôm nào xin hẹn gặp lại.”

Lúc này một vị quản lý khách sạn đi đến Quý Văn Nghêu nói:“Quý tổng, tổng cộng hết 8600 nguyên, nhưng ngài đã là khách quen, chúng tôi xin tặng ngài 2000 nguyên, cho nên tổng cộng là 6600 nguyên.”

Quý Văn Nghêu cũng không xem hóa đơn, lấy phiếu trên tay người quản lý rồi nói với Dương Quân:“Anh đưa em trở về.”

Sau đó nói với những người còn lại:“Đại tỷ phụ, nhị tỷ phụ lái xe về trước đi, lát nữa tôi sẽ cho người đưa đi về.”

Nói xong liền kéo Dương Quân đi trước .

Dương Quân trong lòng ngọt ngào, Quý Văn Nghêu chưa bao giờ đối mình có thân mật động tác, hôm nay lại chủ động như vậy, có phải hẳn thích mình rồi không.

Vương Thu Tĩnh thấy thế vội vàng lôi kéo bạn già đi theo đi ra ngoài.

Phó gia thế này mới cũng lục tục đi ra ngoài.

Đến sảnh lớn đợi trong chốc lát thì có xe chạy đến , mọi người cùng nhau đi ra ngoài thì thấy hai chiếc xe dừng trước cửa, Quý Văn Nghêu trước gọi một nhà ba người của Dương Quân , rồi chào tạm biệt nhà Phó gia.

Phó gia run sợ nhìn chiếc xe rời đi, nửa ngày mới lấy lại tinh thần đi đến chiếc còn lại.

Đến nhà liền cảm ơn lái xe của Quý Văn Nghêu, Phó Minh Hạo đưa qua một điều thuốc, kia lái xe nhận xong thì lái xe đi.

Lên lầu vào phòng Vương Thu Dung nhìn không được , lớn tiếng chỉ trích Lâm An Nhân:“Cô nói đi, tôi trước đó đã không đồng ý, người phải đi ăn bữa cơm này, cô không nghe mà đối nghịch tôi! Nếu cô muốn giúp em trai cô tôi cũng không cản vậy thì cô đừng đến chứ! Từ lúc cô đến, không khí trong phòng thay đổi hẳn, vốn vô cùng nóng nực , cô xem sắc mặt của Văn Nghêu đã bị cô làm cho giận như thế nào kia !”

“Mẹ, sao lại la An Nhân ? An Nhân không nói chuyện gì, làm sao lại chọc tới Quý Văn Nghêu được, An Nhân giúp đỡ em trai một chút, mẹ lại giận vậy sao?”

“Vì không nói lời nào mới càng giận, trừ bỏ trốn tránh chính là ngăn người, sao không nói được vài câu? Công việc của anh rẻ con còn phải nhờ vào người ta đó! Quý Văn Nghêu có thân phận, địa vị như vậy, mời chúng ta ăn cơm đó là không xem chúng ta như người ngoài. Người ta đã chi ra số tiền lớn như vậy, kết quả cô lại hờ hững , ngay cả một cái cười cũng không có!”

Nghe mẹ chồng giáo huấn, Lâm An Nhân chỉ có thể chịu đựng, cô biết nếu mình mở miệng, Vương Thu Dung sẽ không từ bỏ , đến lúc đó sẽ gọi hai cô chị đến lại càng rắc rối.

“Được rồi, cũng không còn sớm nữa, cho qua đi . Bất quá, An Nhân, ta làm cha chồng vốn không nên nhiều lời, nhưng cô hôm nay thật không biết chừng mực, về sau phải chú ý.” Phó Nham nói.

Vương Thu Dung còn nói vài câu mới cùng bạn già về phòng, tiếng đóng cửa rất lớn vang lên.

Phó Minh Hạo nhìn vợ mình ngăn nước mắt đứng một chỗ, liền đau lòng, hẳn cũng khó xử, vừa không thể chống đối cha mẹ, lại không muốn Lâm An Nhân chịu ủy khuất, nhưng hai chuyện này không có khả năng cân bằng.

Vì thế thờ dài ôm Lâm An Nhân trở về phòng, hai người ngồi ở trên giường, Phó Minh Hạo mới nói:“An Nhân, anh nhất định cố gắng kiếm tiền, mau chóng nhất có thể mua nhà mới, em sẽ không bị ức hiếp nữa .”

Lâm An Nhân xoa xoa nước mắt nói:“Em thật không biết chỗ nào đắc tội Quý Văn Nghêu ,nhưng hẳn không xem em vừa mất, còn có thể làm sao bây giờ? Phòng ở không phải nói mua thì có thể mua, chúng ta một tháng kiếm được bao nhiêu tiền chứ, đừng nói phòng ở, ngay cả nhà vệ sinh còn mua không được.”

“anh cũng chưa nói lập tức mua, thà rằng đi vay tiền mua nhà chuyển ra ngoài sống, anh là một đại nam nhân sao có thể để cho vợ mình chịu ủy khuất!”

Lâm An Nhân nghe xong liền nở nụ cười: “Anh có tâm là được rồi, từ từ sẽ mua mà.”

Sau đó hai người đi ra ngoài rửa mặt, nằm ở trên giường Phó Minh Hạo lại trêu chọc Lâm An Nhân vài câu liền ngủ.

Qua vài ngày Vương Thu Dung mới xem như hết giận, cũng không nhìn Lâm An Nhân.

Bởi vì thường xuyên cùng Tôn Bằng cùng nhau tan tằm, một lúc sau Lâm An Nhân cũng cơ bản đã biết chuyện nhà Tôn Bằng, nguyên lai vợ Tôn Bằng là giáo viên, hai người kết hôn rất sớm. Lúc trước là vì Tôn Bằng thật thà mới đồng ý kết hôn, nhưng không nghĩ tới Tôn Bằng quá thành thật, thay đổi công việc mấy lần, cuối cùng đành phải nhờ thân thích tìm công việc hiện tại này mới tạm ổn.

Nhưng một nam nhân không thể chăm sóc cho gia đình, cho dù vợ không câu oán hận, mẹ vợ cũng không nói gì, trong nhà toàn dựa vào con gái lo lắng, mấy ngày hôm trước Tôn Bằng không đi làm chính là bởi vì trong nhà lại có chuyện âm ỉ.

“Vốn vợ tôi cũng có chút buồn bực, nhưng vài lần tranh cãi âm ỉ tôi thực sự không muốn xa cô ấy, con còn nhỏ như vậy, mà tôi thì không thể kiếm nhiều tiền để chăm lo cho gia đình.” Tôn Bằng vẻ mặt mây đen.

Lâm An Nhân cũng buồn thay cho Tôn Bằng, vốn tưởng rằng chính đã rất khó khăn, Tôn Bằng là một nam nhân so với mình gặp phải áp lực còn lớn hơn nữa.

“cậu trước cứ khuyên nhủ vợ mình, công việc thì chậm rãi tìm” Lâm An Nhân khuyên Tôn Bằng.

Tôn Bằng cười khổ: “Nếu tôi có thể đi cũng không để sự việc tới tình trạng này”

Hai người xuống xe, đến cửa nhà Lâm An Nhân liền tạm biệt.

Lâm An Nhân vào cửa chỉ thấy Phó Lệ Na đang cùng mẹ chồng tán gẫu, vì thế kêu một tiếng nhị tỷ.

“Cô đã về rồi à. An Nhân, mẹ tôi lớn tuổi rồi, cô về sau nói chuyện làm việc gì thì chú ý chút, nếu chân khí thân thể hư, không phải sẽ khiến mọi người lo lắng sao? Chúng ta đang nói chuyện, lần trước Văn Nghê nói gửi tiền ở ngân hàng anh chồng cô, tôi đã gọi điện mời Văn Nghê ăn cơm, kết quả người ta chết sống không đi, chỉ nói nếu ở nhà đi Hai gia ăn cơm bình thường mới đi, còn nếu chúng ta mời ăn tiệc thì hẳn sẽ không đi, người tỷ phu nghe xong rất bội phục Văn Nghê, nói đây mới là thật sự thân thích gần gũi hơn.”

Sao lại muốn đến nhà cô ăn cơm? Lâm An Nhân hiện tại có chút sợ gặp Quý Văn Nghê.

Quả nhiên Phó Lệ Na nói: “Lần này mời Văn Nghê đến, vốn lo lắng tính tình của cô, nhưng sau khi tôi cùng mẹ thương lượng, lần trước không thoải mái chủ yếu bởi vì cô chậm trễ, cho nên lần này cô phải khắc phục, coi như chị cầu cô, nếu Văn Nghê đến đây, cô ít nhiều gì cũng chào hỏi vài câu, thái độ cho tốt, có lẽ Văn Nghê cũng sẽ không so đo, cô xem thế nào?”

Chẳng lẽ bởi vì chính mình không nịnh hót giống những người khác cho nên mới đắc tội Quý Văn Nghê?

Mặc kệ nói như thế nào, chỉ cần mình gỡ xuống được tội danh này về sau cũng sẽ không chịu ủy khuất nữa.

Nghĩ vậy Lâm An Nhân nói:“Mẹ, chị, mọi người yên tâm đi, lần này ta nhất định chiêu đãi hần thật tốt.”

Vương Thu Dung trên mặt mang theo chút tươi cười, nhưng miệng lại nói : cô đừng làm nhiều loạn như trước là được.”

Đợi lúc Phó Minh Hạo trở về, Lâm An Nhân liền cùng hần nói chuyện này.

“Vương tỷ cùng nhị tỷ phu thấy tiền là sáng mắt, khi nào thì hần đến nhà ta dùng cơm?”

“Chị em là người làm ăn, khó tránh khỏi tính toán, chắc khoảng tối thứ năm, hôm đó em xin nghỉ.”

Phó Minh Hạo nghe xong nói:“Vậy em lần này biểu hiện cho tốt vào, vừa lúc anh không ở nhà, mừng rỡ thoải mái chứ!”

“Anh nói gì kì vậy, hần cùng anh lại không có quan hệ gì, chắc hần không phải nhìn anh không vừa mắt.”

Phó Minh Hạo thở dài:“Là anh nhìn hần không vừa mắt, người ta so với anh còn nhỏ tuổi hơn, nhưng em xem anh cùng hần có thể so với nhau sao, mỗi lần vừa thấy hần lòng anh sẽ không thoải mái, bà dì còn đem hần so sánh với anh, em nghĩ có khó chịu không!”

Lâm An Nhân ngẫm lại cũng phải, đây là vấn đề tự tôn cùng mặt củ nam nhân, Quý Văn Nghêu thật đúng là khác tính của cô và Phó Minh Hạo.

Đến thứ 5, Lâm An Nhân cũng không xuống bếp, quyết định đi khách sạn đặt một bàn đồ ăn đem trở về, như vậy khỏi phải khen chê mình nấu ăn ra sao nữa.

Vương Thu Dung nhìn bàn đồ ăn vừa lòng nở nụ cười, lại dặn Lâm An Nhân để ý một chút, Lâm An Nhân cũng không hiểu là để ý chuyện gì, nhưng phải gật đầu cho có.

Lại một lát sau Phó Lệ Na cùng chồng cũng đến đây, còn mang theo hai bình rượu ngon, Phó Nham thấy rượu mới cao hứng đứng lên.

Đến 5h Quý Văn Nghêu rót cục cũng đến, Lâm An Nhân đem dép lê đặt xuống dưới chân Quý Văn Nghêu, hít sâu một ngụm mới ngẩng đầu mỉm cười nói:“Văn Nghêu, anh đã tới!”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Quý Văn Nghêu vừa nghe Lâm An Nhân gọi tên trong lòng có chút giật mình, lại nhìn biểu cảm trên mặt hần, đây là lần đầu tiên từ sau khi hai người gặp nhau Lâm An Nhân đối mình lộ ra khuôn mặt tươi cười, bất quá hần cảm thấy hơi giả, vì thế chỉ nói:“chị dâu vất vả rồi.”

Mời Quý Văn Nghêu vào nhà sau, Lâm An Nhân mới nói:“Không vất vả, lần này tôi cố ý ở khách sạn đặt đồ ăn, nhanh đi rửa tay rồi ra ăn cơm, nếu không đồ ăn sẽ nguội.”

Quý Văn Nghêu nghe xong cũng không nói cái gì, trước chào hỏi mọi người trong phòng rồi mới đi vào nhà vệ sinh.

Hắn vừa đến wc, Phó Lệ Na liền khen ngợi Lâm An Nhân:“An Nhân, cô làm rất tốt.”

Chính mình trải qua bao nhiêu cảm xúc khó xử mới nói được hai chữ “ Văn Nghêu “, nếu còn không vừa lòng cô thật không biết phải làm thế nào .

“em đã biết, thưa chị.”

Chờ Quý Văn Nghêu đi ra, mọi người lại né tránh mà nhường chỗ, Tào Chí Dũng cố ý đem một lọ rượu bày ra trước mặt Quý Văn Nghêu.

“Văn Nghêu, đây là rượu ngon mà tôi đã ủ nhiều năm, đương nhiên cậu khẳng định là không hiếm lạ , nhưng đây cũng coi là tấm lòng của anh rồi!” Nói xong liền rót cho Quý Văn Nghêu .

Quý Văn Nghêu cười nói:“Rượu này vừa nhìn là biết ngay hàng quý, tôi bình thường cũng rất ít có cơ hội được nếm thử, hôm nay thật đúng là có có lộc ăn.”

Tào Chí Dũng nghe xong càng thêm cao hứng đứng lên:“Vốn định mời cậu đến khách sạn, nhưng cậu lại Không đi, nếu không tôi đem thêm rượu quý hơn 10 năm ra nữa, cậu ngửi mùi sẽ biết ngay là rượu gì.” Vừa nói vừa xem cha vợ Phó Nham ở đằng kia đang uống rượu của mình, đau lòng quá, n

hưng vì công việc mình cũng đành nhịn.

Quý Văn Nghêu cũng nể mặt nói:“Quá thật rất ngon, tôi đây mượn hoa hiến phật, mời vợ chồng dì Hai một ly, còn có mời mọi người một ly, lại đây quấy rầy mọi người thật ngại.” Nói xong liền nhấp một chút rượu.

Những người khác cũng đều hiểu ý nhấp chút rượu.

Vương Thu Dung quan tâm hỏi Quý Văn Nghêu công việc có mệt hay không, lại thuận miệng hỏi hắn chuyện trong nhà, biết Quý Văn Nghêu làm ở ngoài, cha mẹ còn đều ở quê nên càng săn sóc :“Con một đại nam nhân, một mình ở bên ngoài thật không dễ dàng, cha mẹ cũng chắc khỏe, con cùng Dương Quân tương lai nếu có thể đi đến với nhau, bọn họ chắc sẽ vui lắm!”

“Cha mẹ cháu đều khỏe, cũng vẫn lo chuyện chung thân đại sự cho cháu (chuyện cả đời a), không dối gì dì Hai, cháu thời trẻ cũng đã từng có đối tượng, nhưng đối phương lại ghét bỏ nhà cháu vì điều kiện không tốt, hơn nữa khi đó cháu cũng không có nhiều tiền.” Quý Văn Nghêu nói xong nhìn Lâm An Nhân liếc mắt một cái. (chắc anh có hiểu lắm gì ở đây :3)

Lâm An Nhân cũng không cảm giác, vẫn tiếp tục dùng bữa.

Quý Văn Nghêu nhìn bộ dạng chuyện-không-liên-quan-đến-mình của Lâm An Nhân có chút tức giận, cô gái này thật vô tâm!

“Thời tuổi trẻ có chút khổ cực, nhưng có được như bây giờ thì thời tuổi trẻ ấy có đáng gì, nhưng cô gái kia thật không có phúc, nếu cô ta biết được cháu như ngày hôm nay, chắc sẽ hối hận không kịp!” Vương Thu Dung cảm thán cô gái kia mệnh không tốt.

Lâm An Nhân cũng thay cô bạn gái trước kia của Quý Văn Nghêu tiếc hận, nhưng ai có thể biết được chuyện tương lai sẽ ra sao chứ!

Trong lòng thở dài một phen chợt nghe mẹ chồng nói: “Đừng nói chuyện không vui nữa. Văn Nghêu, hôm nay mời cháu lại đây có hai chuyện, đầu tiên là lần trước cháu mời chúng ta ăn cơm, kết quả An Nhân lại làm cháu mất hứng, đương nhiên cô ta không phải cố ý, con dâu di tính tình có chút khò, nó không phải có thái độ với cháu đâu, cháu đừng trách, hôm nay xem như nó tạ lỗi với cháu; chuyện thứ hai là anh rể cháu đợt trước nhờ cháu hỗ trợ giúp gửi ngân hàng, cháu xem có thể giúp được hay không?”

Vương Thu Dung bên này nói, bên kia Phó Lệ Na liền nháy mắt với Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân tưởng đã qua được cửa ải, vì thế có chút bồi hồi bụng lên chén rượu đứng lên, thanh giọng nói: “Văn Nghêu, tôi vốn không quen với việc xã giao, nếu lúc trước khiến anh hiểu lầm, hôm nay tôi ở đây có lời xin lỗi với anh, mong anh thông cảm cho.”

Mọi người thấy Lâm An Nhân đem chén rượu uống hết liền tròn mắt, đây là rượu đế đó nha, vì biểu hiện thành ý cũng không nên uống nhiều như vậy!

“Chị dâu tửu lượng thật cao, tôi sẽ không uống lại nhưng tâm ý của chị tôi đã biết, kỳ thật lúc đó có chuyện bức mình cho nên có chút bức dọc, đương nhiên tôi đối với chị dâu không có thành kiến gì cả, chị dâu như vậy thật khách sáo.” Quý Văn Nghêu nghĩ chắc cô gái này đang mượn cơ hội để giải thích với mình, chén rượu mời đứng là có chút thành ý.

Lúc này Lâm An Nhân có khổ nói không nên lời, cô đã quên đây là rượu đế liền khăn trương, cô cảm thấy yết hầu như bị nổ tung, bụng nóng sôi sùng sục.

Một chốc sau đầu óc bắt đầu choáng váng nhưng cô cố gắng ngồi ngay ngắn, hoảng hốt nghe thấy Quý Văn Nghêu đang nói chuyện, chỉ có thể hết sức duy trì mỉm cười, kỳ thật cô biết mình đã uống rất nhiều.

Quý Văn Nghêu thấy Lâm An Nhân giải thích tâm tình liền tốt trở lại, cho rằng còn thiếu chuyện trước kia, nhưng chuyện này chờ về sau hai người nói tiếp cũng không muộn, dù sao hôm nay như vậy cũng tạm được rồi.

Sau đó lại cùng Tào Chí Dũng hàn huyên trong chốc lát nói: “Anh rể, tôi nếu đã đáp ứng thì sẽ không thất tín, như vậy nửa tháng sau tôi sẽ gửi vào ngân hàng năm trăm ngàn, anh thấy thế nào?”

Tào Chí Dũng không biết nói gì cho phải, hần cũng không phải đặc biệt để ý đến tiền thưởng, hần nghĩ Quý Văn Nghêu thế lực kinh tế rất cuộc như thế nào mà lại gửi ngân hàng một khoảng tiền lớn trong thời gian nhanh như vậy, nếu Quý Văn Nghêu thường xuyên gửi tiền vào ngân hàng chỗ hần, về sau đối mình sẽ rất có lợi, hần còn muốn liên lạc với Quý Văn Nghêu nhiều hơn, tốt nhất là có thể trở thành khách hàng thân thiết thì càng tốt.

Phó Lệ Na cao hứng đến độ nói to một tiếng, khiến Lâm An Nhân mới có chút tỉnh táo.

“Chị, em hơi mệt, muốn về phòng nghỉ một chút chị đỡ em vào với.” Lâm An Nhân cố gắng nói từng chữ rõ ràng chút, cảm giác miệng hơi tê cứng, như không còn là mình nữa.

Phó Lệ Na nhìn vẻ mặt đỏ bừng của Lâm An Nhân nở nụ cười một tiếng: “Em dâu, cô thật hay rượu này độ cồn cao như vậy, cô có thể một hơi liền uống hật sao? Bất quá, cô cũng là vì chuyện gia đình, vất vả rồi.”

Vì thế giúp Lâm An Nhân đứng lên nói với Quý Văn Nghêu: “Văn Nghêu, An Nhân vừa rồi uống nhiều, có chút mệt, tôi đỡ cô ấy về phòng nghỉ ngơi, anh cùng anh rể cứ tiếp tục nói chuyện đi.”

Quý Văn Nghêu cười gật đầu, nhìn Phó Lệ Na có chút khó khăn đỡ Lâm An Nhân đi ra ngoài.

Lại hàn huyên trong chốc lát, Phó Nham đột nhiên say rượu gục xuống, mọi người thấy thế chạy nhanh lại đỡ hân.

“Cái lão già này, ông thấy rượu như thấy người thân vậy, rượu ngon như vậy sao ông không uống hết nguyên chai luôn đi? Văn Nghêu xin lỗi cháu thật ngại quá!” Vương Thu Dung quở trách chồng, lại kêu Tào Chí Dũng cùng Phó Lệ Na đưa ông trở về phòng, đồng thời nói chuyện với Quý Văn Nghêu một lát rồi rời đi.

Quý Văn Nghêu nhân cơ hội này đi toilet, vừa nắm lấy đồ vịn cửa toilet, theo bản năng nhìn lại hướng phòng của Lâm An Nhân.

Cửa phòng chỉ khép hờ, có thể thấy Lâm An Nhân đang nằm ở trên giường lăn lộn chắc là không thoải mái.

Lại lui ra phía sau hai bước nhìn bên vào trong phòng của Vương Thu Dung ba người đang vội vàng lo cho Phó Nham. Quý Văn Nghêu cũng không biết mình nghĩ thế nào lại lặng lẽ vào phòng Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghêu nhẹ nhàng đi đến bên giường, ngồi xuống nhìn Lâm An Nhân.

Kỳ thật Lâm An Nhân cũng không thay đổi gì nhiều, vẫn trong ấn tượng như cũ đáng vẻ dịu ngoan, nhưng mắt có chút thâm quầng chắc là do thời gian nghỉ ngơi không nhiều.

Biết Lâm An Nhân thật sự không có ý thức, Quý Văn Nghêu khẽ đẩy những sợi tóc che khuất ra khỏi mặt, vuốt ve Lâm An Nhân hân có chút ngần người.

Cô gái này sao lại nhẫn tâm vứt bỏ mình chứ, hân khi đó một lòng cố gắng kiếm tiền muốn lấy lòng cô, kết quả cô gái này căn bản không cho mình cơ hội, còn cho người gọi điện thoại điện thoại nói mình không có nhà nên không được kết giao với cô, chuyện này vẫn làm cho hân chịu đau khổ, mà nay cô lại lưu lạc đến nơi này.

Lâm An Nhân muốn uống nước nhưng không có sức lực ngồi dậy, cả người khô nóng khó chịu, mắt cũng không mở ra được.

Lúc này cảm giác có người sờ mặt mình liền than thở: “Minh Hạo, anh lấy cho em ly nước, em khát quá.”

Quý Văn Nghêu rút tay lại, lập tức đứng lên, sắc mặt cũng thay đổi.

Người đàn ông kia cũng bình thường thôi, lấy Lâm An Nhân tình cách tư lợi như vậy tại sao lại chịu gả cho Phó Minh Hạo, chẳng lẽ thật lòng thích?

Nhưng Quý Văn Nghêu lại lập tức phủ định suy nghĩ này, nếu Lâm An Nhân đối với mình không thích, càng không thể có thể đối Phó Minh Hạo thật lòng, nam nhân kia so ra còn kém hơn mình nhiều.

Nhìn chung quanh phòng một lần, thấy trên bàn trang điểm có một chiếc ly thủy tinh, đứng dậy cầm chiếc ly đến rồi ngồi trở lại đầu giường, lại nhìn Lâm An Nhân một tay ôm cô ngồi dậy, đem ly đưa tới miệng cô.

Lâm An Nhân nhắm mắt lại cảm giác trên miệng nước, lập tức nhấp môi uống.

Nước theo khóe miệng Lâm An Nhân chảy xuống, Quý Văn Nghê ánh mắt lóe lên, không chút suy nghĩ liếm dòng nước ấy từ từ đi lên.

Bởi vì Lâm An Nhân không có ý thức cho nên Quý Văn Nghê nhẹ nhàng hôn trong chốc lát đôi môi hồng nhuận có chút sưng lên, hắn thử thăm dò lưỡi đi vào.

Lâm An Nhân khoang miệng toàn mùi rượu, Quý Văn Nghê nhất thời cảm giác chính mình cũng có chút say, dùng lưỡi khẽ chạm vào Lâm An Nhân, một cổ cảm giác ấm áp ngọt ngào ở trong lòng tràn ra, vừa định cẩn thận đi thăm dò thêm lại bị Lâm An Nhân dùng sức đẩy ra.

Lâm An Nhân mơ hồ tưởng chồng mình Phó Minh Hạo lại muốn làm “chuyện đó”, nhưng cô hôm nay thật sự rất khó chịu, đau đầu muốt chết, vì thế dùng hết sức đẩy người ôm mình xuống, sau đó thuận thế lăn ra xa mới xem như thoải mái một ít.

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng động, hình như có vật gì bể, Quý Văn Nghê mới nháy mắt tỉnh táo lại, lập tức đứng lên hướng cửa đi đến, lặng lẽ hé cửa một chút, chỉ nghe Vương Thu Dung cầu kinh: “Uống cho chết ông đi, ông ôm nó ngủ luôn đi! Chí Dũng, cứ mặ kệ lão ấy, Lệ Na con dọn dẹp lại đi, Văn Nghê còn đang ngồi trong phòng đó!”

Quý Văn Nghê quay đầu lại nhìn Lâm An Nhân, sau đó liền nhanh chóng mở cửa đi ra ngoài.

Đóng cửa phòng Lâm An Nhân lại, Quý Văn Nghê bước nhanh vào toilet.

Đứng ở toilet, Quý Văn Nghê có chút ảo não với hành động vừa rồi của mình, có bị ma quỷ ám ảnh mới có thể đi hôn Lâm An Nhân!

Xoa xoa mắt, Quý Văn Nghê cho rằng mình cũng là có chút uống nhiều, nếu không tuyệt đối không làm ra chuyện này, vì thế ở toilet ngâm người trong chốc lát, cảm thấy sắc mặt không có gì khác thường mới đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Sau khi ra ngoài, Quý Văn Nghê cũng không còn tâm tư ăn uống nữa, ngồi lại nói chuyện một vài câu rồi tạm biệt đi xuống lầu.

Hắn không gọi tài xế riêng tới đón mà tự mình bắt xe về.

Đến nhà Quý Văn Nghê chỉ rửa mặt qua loa rồi nằm xuống giường.

Nhưng lần qua lộn lại vẫn không ngủ được, Quý Văn Nghiêu theo bản năng lại nhớ đến chuyện vừa xảy ra lúc này, chần chẫn mình không có tình cảm gì đối với Lâm An Nhân, chẳng qua là do uống rượu hơi nhiều mà thôi nên có chút mất kiểm soát.

Nếu chuyện này là ngoài ý muốn vậy thì không cần phải bận tâm nữa. Nhưng trong chốc lát hình ảnh Lâm An Nhân lại xuất hiện trong đầu, hấn đập mạnh tay xuống giường, ngồi dậy.

Phải tìm thời gian thích hợp để nói chuyện rõ ràng với Lâm An Nhân mới được, như vậy sẽ giải quyết được vấn đề khúc mắc sáu năm trước, về sau cũng không đụng chạm đến Phó gia nữa, cuộc sống của hấn-Quý Văn Nghiêu và Lâm An Nhân sẽ lại trở thành hai đường thẳng song song, từ nay về sau sẽ không gặp nhau!

Quyết định như vậy khiến trong lòng Quý Văn Nghiêu thả lỏng hơn, không lâu sau liền ngủ thiếp đi.

Lâm An Nhân đang ôm đầu mình từ giường ngồi dậy, toàn thân cô bây giờ rất đau, nhất là đầu, đau đến nỗi không dám nhúc nhích. Mang dép lê vào từ từ đi đến ngăn kéo tủ tìm thuốc giảm đau nuốt xuống.

Thấy đồng hồ đã chỉ 6:05, vì thế chậm rãi trở lại giường nằm xuống, ngày hôm qua mình thật dửng dưng cảm, uống một hơi hết chỗ rượu độ cồn cao ấy, may mắn là Quý Văn Nghiêu đã nói không còn khó chịu, nếu không tội mình chắc càng nặng!

sau nửa giờ, cơn đau đầu đã giảm đi rất nhiều,

Lâm An Nhân bắt đầu đứng lên rửa mặt sắp xếp chuẩn bị đi làm.

Mới ra cửa phòng chợt nghe trong phòng đối diện truyền ra tiếng cha mẹ chồng đang cãi nhau, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, vì thế liền thay quần áo rồi đi mở cửa đi làm.

Vừa ngồi lên xe buýt điện thoại vang lên, là mẹ cô gọi đến, sớm như vậy không biết có chuyện gì đây, nghe điện thoại Lâm An Nhân liền hỏi:“Mẹ, có việc gì không ạ”

“An Nhân, con sao lâu như vậy vẫn chưa về nhà, có phải mẹ chồng lại làm khó dễ con không?” mẹ của Lâm An Nhân- Dương Quế Trân giọng điệu hơi tức giận nói.

“Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều, con rất tốt, ngày một con sẽ về nhà.” Gần nhất cô luôn bận rộn vì chuyện của Quý Văn Nghiêu, đúng là đã lâu rồi chưa về thăm ba mẹ.

“Ừ, con nhớ về sớm chút mẹ có chuyện muốn nói với con.”

“dạ, con biết rồi.”

Lâm An Nhân buông điện thoại, suy nghĩ trong nhà chắc cũng không có chuyện gì lớn, nên cũng không để ý nữa.

Đến công ty thời gian vẫn còn sớm, vừa thấy Tôn Bằng cũng đến đây, Lâm An Nhân liền hỏi Tôn Bằng sao lại đến sớm vậy.

“Haiz, không thích ngồi ở nhà chờ nên đi sớm một chút thôi.”

“Chuyện gia đình nhà anh già quyết chưa? Bình thường lúc rảnh rồi anh cũng không ở nhà sao?”

Tôn Bằng lại thở dài: “Tôi không kiếm được tiền thì vấn đề này sẽ mãi không giải quyết được. Cô nói đúng, mỗi khi đến thứ sáu, tôi đều ở ngoài, buổi tối mới về nhà.”

Lâm An Nhân tò mò hỏi: “Vậy anh đi đến chỗ nào?”

“Tôi thích chụp ảnh, nhưng mua máy chụp hình tốt thì không đủ tiền nên sử dụng loại bình thường cũng tạm được, ra công viên vừa đi bộ vừa chụp hình cho đỡ buồn.”

Lâm An Nhân nghe xong đầu chợt lóe lên: “Tôn Bằng, tôi có ý này, nhưng không biết có được hay không. Em tôi đang chuẩn bị làm lễ cưới, tôi sẽ cùng nó nói chuyện xem có thể để anh làm thợ chụp hình cho lễ cưới được hay không, anh nghĩ thế nào?”

Tôn Bằng lập tức mừng rỡ nói: “Thật tốt quá, nếu thật có thể nói được, tôi cảm ơn cô thật nhiều!”

Lâm An Nhân nói vậy chờ lúc cô về nhà mẹ sẽ cùng em trai nói chuyện, Tôn Bằng cười nói cảm ơn.

Quý Văn Nghêu đậu xe ở ven đường chờ Dương Quân kết thúc công việc, ngồi trong xe luôn nghĩ làm thế nào để có cơ hội cùng Lâm An Nhân nói chuyện, nhưng suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, mở cửa kính xe, có chút buồn bực lấy thuốc ra hút.

“Xin hỏi ngài là bạn trai của Dương Quân Dương phải không?”

Quý Văn Nghêu hướng ngoài cửa sổ xe nhìn lại, chỉ thấy một cô gái trang điểm đậm đang cười với mình, vì thế gật đầu.

“Em là đồng nghiệp của chị Dương, cũng là bạn tốt của chị ấy- Sử Quế Bình.” Sử Quế Bình tự giới thiệu, đồng thời cũng nhìn nam nhân toát lên vẻ thành thực anh tuấn này, tuy nam nhân xếp hàng chờ mình đông lắm, nhưng đẹp như hấn lại khiến tim cô đập loạn nhịp.

Quý Văn Nghêu vừa nghe đối phương là bạn của Dương Quân vì tò về lịch sự liền mở cửa xe đi ra chào hỏi.

“Không biết xưng hô với ngài thế nào?” Sử Quế Bình ngại ngừng cười hỏi.

“Quý Văn Nghêu.”

“Quý tiên sinh, Dương Quân có việc nên có lẽ chút nữa mới xuống, ngài không ngại tôi quấy rầy ngài trong chốc lát chứ? Tôi nghe Dương Quân nói ngài làm ăn lớn, tôi có một người em trai cũng có chút vốn, muốn là một cửa hàng chi nhánh, không biết Quý tiên sinh có góp ý gì không?”

Quý Văn Nghêu cũng không đồng ý ngay, chỉ đơn giản đáp mình có một nhà máy gạch, không nghĩ tới Sử Quế Bình rất hứng thú, cẩn thận hỏi thăm tình hình cụ thể lại hỏi đến việc đầu tư cùng tiền lời, Quý Văn Nghêu cũng chỉ đáp cho có lệ.

Dương Quân bởi vì có một số việc bận, sau khi làm xong thì vội vàng chạy ra cửa công ty sợ Quý Văn Nghiêu chờ quá lâu mà sốt ruột.

Bước ra cửa nhìn xung quanh, liếc mắt liền nhìn thấy Quý Văn Nghiêu bên kia, trong lòng trầm xuống chỉ thấy Quý Văn Nghiêu mỉm cười đứng bên cạnh xe mà Sừ Quế Bình không biết đang nói gì với anh ta, cô bước nhanh đến chỗ Quý Văn Nghiêu

Dương Quân chậm rãi đi tới, liền nghe thấy Sừ Quế Bình dịu dàng nói: “Văn Nghiêu, cảm ơn anh đã nói cho em biết nhiều như vậy, lần khác em sẽ mời anh ăn cơm, đến lúc đó em lại xin thỉnh giáo anh một chút.”

Quý Văn Nghiêu vừa liếc mắt nhìn lên liền trông thấy Dương Quân, vì thế cũng không đáp lại lời mời của Sừ Quế Bình, chỉ nói là: “Dương Quân đã tới, cô giáo Sừ tôi đi trước.”

Dương Quân thấy Quý Văn Nghiêu rời khỏi chỗ Sừ Quế Bình đi về phía mình thì trong lòng cô ta mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng đối với việc hai người này đứng nói chuyện phiếm với nhau rất lâu như vậy thì cô ta lại cảm thấy có chút không thể tiêu tan. Theo bản năng cô ta vươn tay khoác vào cánh tay của Quý Văn Nghiêu, sau đó lên xe cũng không thèm để ý tới Sừ Quế Bình vẫn còn đang đứng ở đó.

Quý Văn Nghiêu có thể nhận ra được Dương Quân rầu rĩ không vui, anh mở cửa xe đỡ cô ta ngồi vào ghế tay lái phụ rồi mới vòng qua đầu xe nhưng cũng chưa lên xe ngay mà còn đứng nguyên tại chỗ nói với Sừ Quế Bình một tiếng chào tạm biệt, sau đó anh lên xe khởi động máy và lái xe rời đi.

Sừ Quế Bình nhìn chiếc xe của Quý Văn Nghiêu rời đi, bên miệng khẽ hé m

ở nụ cười tươi, mặc dù vừa rồi Quý Văn Nghiêu chỉ là nói đại khái qua loa, nhưng cô ta đã có thể đoán được người đàn ông này tuyệt đối không phải là người có tiền bình thường, Dương Quân dựa vào cái gì mà có thể có một bạn trai tốt như vậy, cô ta xúng sao?

Quý Văn Nghiêu vừa lái xe vừa quay đầu nhìn sang Dương Quân hỏi: “Làm sao vậy, có chuyện gì mất hứng à?”

“Em không mất hứng.” Dương Quân thấp giọng đáp.

Quý Văn Nghiêu nghe xong liền không nói thêm lời nào, anh vốn không thích phụ nữ vô duyên vô cớ giận dỗi, vì vậy chỉ cần Quân Dương suy nghĩ rõ ràng sẽ tự mình nói ra.

Quả nhiên một lát sau, Dương Quân nhìn không được liền mở miệng: “Tại sao anh lại ở cùng một chỗ với Sừ Quế Bình?”

Hóa ra là vì nguyên nhân này, chẳng lẽ phụ nữ đều hẹp hòi như vậy sao, đối với đồng nghiệp và bạn trai mà cũng nghi kỵ?

“Em nói là cô giáo Sừ? Cô ta không phải là đồng nghiệp của em sao, lúc anh đang đứng chờ em thì cô ta đi tới, chủ động chào hỏi với anh, nói là ngày thường quan hệ của bọn em rất tốt. Anh liền cùng cô ta hàn huyên vài câu, em trai cô ta muốn đầu tư buôn bán nên cô ta hỏi anh một số việc.” Quý Văn Nghiêu bình tĩnh giải thích.

Dương Quân nghe xong cúi đầu không nói, mãi hồi lâu sau mới nhỏ giọng mở miệng: “Cô ta đúng là đồng nghiệp của em, nhưng mà ngày thường căn bản không lui tới, em trai cô ta làm công việc gì anh cũng đâu cần quan tâm, cô ta tưởng mình là ai chứ?”

Quý Văn Nghiêu suy nghĩ một chút liền hiểu được ý tứ mà Dương Quân muốn nói, vì thế nở nụ cười: “Em có chuyện gì sao không nói thẳng, em diễn đạt khéo léo uyển chuyển như thế, nếu anh không phản ứng kịp thì phải làm sao bây giờ?”

“Em làm sao có thể bởi vì anh và cô ta nói với nhau mấy câu liền cố tình đi gièm pha cô ta chứ, nhưng mà không nói ra em lại thấy sợ hãi, cho nên chỉ có thể nói như vậy.” Dương Quân vẫn không ngẩng đầu lên.

Quý Văn Nghiêu cười cười lắc đầu: “Dương Quân, hai chúng ta nếu muốn có quan hệ tốt, thì tin tưởng lẫn nhau là điều quan trọng nhất. Anh không phải là loại người nhìn thấy gái đẹp liền nổi lên ý xấu, nếu không anh còn đi gặp mặt gia đình em sao? Vừa rồi em đã nói thái độ làm người của cô giáo Sử, anh liền không nghi ngờ em, đương nhiên cũng sẽ không có bất kỳ sự qua lại nào, em hiểu chưa?”

Dương Quân ngẩng đầu, viên mắt cũng có chút đỏ lên: “Em biết là do em sợ hãi quá mức, nhưng Sử Quế Bình thật sự đã phá vỡ tình cảm của mấy giáo viên trong trường bọn em, cho nên khi vừa nhìn thấy cô ta tìm đến anh, em liền sợ. Thực xin lỗi, em không nên đánh đồng anh với những người đàn ông khác, hơn nữa từ nay về sau có chuyện gì em cũng sẽ nói ra không giấu ở trong lòng.”

Quý Văn Nghiêu vươn tay xoa nhẹ lên đầu Dương Quân, cười cười không nói nữa.

Mà động tác thể hiện sự thân thiết này làm cho đôi mắt vốn đã đỏ của Dương Quân thiếu chút nữa là chảy nước mắt, vì thế cô ta nhanh chóng nhìn về phía ngoài cửa xe để làm giảm bớt sự xúc động của mình.

Hai người ăn cơm xong lại đi xem phim, sau đó Quý Văn Nghiêu đưa Dương Quân về nhà.

Mấy ngày hôm sau, trước khi đi trực đêm, Lâm An Nhân nói với mẹ chồng cô rằng sau khi tan ca cô phải về nhà mẹ đẻ một chuyến.

“Cô làm ca đêm xong không thấy mệt à, vì sao còn phải về bên nhà mẹ đẻ cô làm gì?” Vương Thu Dung không quá bằng lòng cho Lâm An Nhân về nhà mẹ đẻ, bà ta sợ Lâm An Nhân đem chuyện nhà mình ra nói lung tung, dù sao thì hồi đầu trước khi con trai kết hôn bà ta đã thôi phong điều kiện của nhà mình lên không ít, hơn nữa lúc đính hôn bà ta cũng rất không thoải mái.

“Không sao đâu ạ, con về nhà mẹ con cũng có thể ngủ một lát, chắc là mẹ còn còn có việc muốn bàn bạc với con.”

“Nếu đã có công việc vậy thì cô đi đi. Nhưng mà, An Nhân, cô đã là con dâu của Phó gia, khi về nhà mẹ đẻ cũng đừng nên nói cái gì linh tinh với cha mẹ cô, hiểu chưa?”

Lâm An Nhân gật đầu đáp: “Vâng, con biết rồi. Mẹ, mẹ yên tâm đi, con chưa bao giờ nói với cha mẹ con chuyện trong nhà mình.”

Ngày hôm sau khi trực ca đêm xong, Lâm An Nhân mua chút hoa quả cùng ít đồ ăn ngon rồi chịu đựng cơn buồn ngủ ngồi xe bus về nhà mẹ đẻ.

Vào đến nhà cô đem đồ đưa cho cha mình xong liền đi vào phòng nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

“Con mua mấy thứ này mẹ chồng con có biết không?” Dương Quế Trân hỏi con gái.

“Con mua trên đường về đây.” Lâm An Nhân nhắm mắt lại nói, làm sao có thể để cho mẹ chồng biết cô xài tiền cho nhà mẹ đẻ chứ, tính tình của Vương Thu Dung chính là chỉ cần cô tiêu một chút tiền cho nhà mẹ đẻ, bà ta liền cho rằng cô lấy tiền của Phó gia.

“Con vừa làm ca đêm về à? Con ngủ đi một lát, khi nào Lâm Húc về mẹ sẽ gọi con.”

Lâm An Nhân căn bản không nghe rõ mẹ mình nói cái gì nữa, cô mơ hồ đáp ứng liền ngủ thiếp đi.

Lâm An Nhân bị một trận ồn ào làm cho giật mình tỉnh giấc, cô xoay người từ trên giường ngồi dậy, ngồi ngây ngốc một hồi cô mới nhớ ra là mình đang ở nhà mẹ đẻ, vậy mà lúc đầu cô còn tưởng rằng cha chồng và mẹ chồng lại gây gổ rồi.

Vừa mở cửa phòng ra cô liền nghe thấy mẹ mình đang trách mắng em trai: “Cô ta nói cái gì thì cũng nhất định là thánh chỉ hay sao? Người ta xì hơi một cái là mây tưởng có thể lên sân khấu diễn được à, cô ta nói nghe dễ dàng quá nhỉ, vậy sao cả ngày không thấy bóng dáng đâu vậy? Còn mây, vừa mới về đến nhà đã đưa ra cái chủ ý ôi thiêu như vậy, mẹ không có tiền!”

Lâm An Nhân đi qua hỏi: “Mẹ, có chuyện gì thế, làm sao mẹ tức giận đến vậy?”

“An Nhân, con xem em trai con đúng là đồ táng gia bại sản, vừa về đến nhà đã đòi tiền, nói là con bé họ Tạ kia muốn mở công ty chuyên tổ chức đám cưới, hoàn cảnh gia đình nhà chúng ta như thế nào bọn chúng còn không biết sao, mở miệng ra liền đòi mười vạn đồng.” Dương Quế Trân bị con trai làm cho tức giận quá mức.

Lâm Húc đứng ở đó cau mày nói: “Chị, chị đừng nghe mẹ nói lung tung, em còn chưa nói xong mà mẹ đã ầm ĩ lên rồi. Tạ Nam nói với em như thế này, thay người khác chạy việc không bằng tự mình làm, hơn nữa Tạ Nam còn nói, nếu nhà chúng ta bỏ ra số tiền kia, sau này khi kết hôn cái gì cô ấy cũng không cần, phòng tân hôn cũng không phải đi vay tiền để mua, cô ấy nguyện ý ở chung nhà với cha mẹ.”

Lâm An Nhân nghe xong liền nói: “Chuyện này cũng không hẳn là không được, hai em đã làm mấy năm nay về tổ chức đám cưới, kinh nghiệm chắc chắn là có, chỉ có điều là để mở một công ty 10 vạn đồng đủ sao?”

“Thật ra, ngoại trừ tiền thuê nhà cùng mấy thứ đồ đạo cụ, những cái khác không cần dùng đến tiền, chủ yếu là do Tạ Nam còn muốn kết hợp mở thêm cửa hàng áo cưới, như vậy cũng coi như là một dây chuyền phục vụ, chi phí mua áo cưới cho cửa hàng cao một chút, nhưng chất lượng lại tương xứng, như vậy cho thuê cũng không phải là rẻ.”

“Người nhà chúng ta nào ai đã làm ăn buôn bán đâu, vậy nếu chẳng may thua lỗ thì phải làm sao bây giờ?” Dương Quế Trân thực sự không muốn chi tiêu lãng phí.

Lâm An Nhân cẩn thận suy nghĩ một chút liền bắt đầu khuyên mẹ mình: “Mẹ, con thấy chuyện này có lẽ có thể thực hiện được. Công ty tổ chức đám cưới nếu có thua lỗ cũng chỉ ở một mức độ nhất định. Xe cưới, đạo cụ, người chủ trì, người quay phim... đều là có sẵn người, cũng không cần tốn thêm tiền, khi nào có việc thì liên hệ với họ là được. Ngay cả cửa hàng áo cưới nếu xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ ở khâu cho thuê mà thôi, nếu làm không tốt chỉ có thể nói là không kiếm được tiền, chứ còn tiền thua lỗ thật ra không đáng bao nhiêu. Chỉ có điều là, Lâm Húc, chút tiền ấy đủ để mua áo cưới sao?”

“Lĩnh vực cho thuê áo cưới em không rành lắm, nhưng Tạ Nam đã khảo sát rồi, cô ấy nói không cần mua đồ rất đắt tiền, lúc mới bắt đầu chỉ cần mua áo giá rẻ để cho thuê hoặc là bán thôi.”

“Thật vậy sao, nếu như vậy còn có thể tạm cân nhắc một chút, nhưng mà con phải nói rõ ràng với Tạ Nam, nếu bây giờ đem tiền đi mở công ty thì sau khi kết hôn xong thì ngoại trừ chi trả tiền tiệc rượu mời khách còn lại chúng ta sẽ giữ, căn nhà này cũng chỉ sửa sang đơn giản một chút thôi, nghe không?” Dương Quế Trân bắt đầu sao động.

Lâm Húc gật đầu nói: “Vâng, chúng con đã sớm nói rõ với nhau rồi, mẹ yên tâm đi, con khẳng định là bọn con sẽ không đòi tiền nữa.”

Dương Quế Trân cảm thấy làm như vậy vẫn khá là có lợi, nếu không khi con trai kết hôn còn phải tốn hơn 10 vạn đồng ấy chứ, bởi vì không có tiền mua

phòng tân hôn, nên hôn sự của con trai mới kéo dài tới bây giờ.

“Sự việc mặc dù đã quyết định như vậy rồi, nhưng mà mẹ và cha con chỉ là công nhân, vất vả cả đời cũng không dễ dành được nhiều tiền như vậy, chỉ có thể đưa cho con 7, 8 vạn, con cũng không thể để cho mẹ và cha con không có cơm ăn chứ. An Nhân, con cho Lâm Húc 3 vạn đồng đi.”

Sao chuyện này tự nhiên lại vòng đến trên người cô rồi hả? Ba vạn đồng ư? Bản thân cô mới kết hôn không được bao lâu, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy chứ.

Lâm An Nhân nhìn vẻ mặt thiết tha của em trai và cha mẹ liền cảm thấy khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lâm An Nhân do dự một lúc thật lâu mới nói:

“Mẹ, con có nhiều lắm cũng khoảng một vạn thôi.”

Dương Quế Trân nhìn con gái hỏi:

“Sao lại không có? Vợ chồng con ăn chung với cha mẹ chồng, tiền điện nước con không trả, tiền lương lại không ít, Phó Minh Hạo dù sao cũng làm ở xí nghiệp, con cơ bản cũng không thích sắm sửa này nọ, vậy tiền đã đi đâu?”

Lâm An Nhân nói không nên lời. Đầu phải cái gì mình cũng không quản, kết hôn được ba tháng, mẹ chồng tìm Phó Minh Hạo nói hai chị đều đưa sinh hoạt phí, duy nhất vợ chồng An Nhân ăn uống trong nhà một phần tiền cũng không đưa, không tốt bằng Phó Lệ Giai, Phó Lệ Na. Phó Minh Hạo không có biện pháp nên mỗi tháng cho mẹ hắn 800 phí sinh hoạt.

Dù đã đưa phí sinh hoạt, khi Phó Lệ Giai, Phó Lệ Na đến chơi, mẹ chồng luôn bảo cô đi mua đồ ăn. Còn Phó Minh Hạo, lúc kết hôn tới nay, tiền lấy cũng không ít, có tháng tiền lương còn chưa đến hai ngàn. Hơn nữa tiền mừng khi kết hôn cha mẹ chồng đều lấy hết, cô cùng Phó Minh Hạo lại không nhiều bằng hữu, căn bản không giữ riêng được một đồng!

Nhưng nếu nói ra, cha mẹ lại khổ sở. Tính tình mẹ nóng nảy, biết được khẳng định sẽ tìm Phó gia lý luận, quan hệ hai nhà vốn đã không mặn mà gì.

Vì thế, Lâm An Nhân đành im lặng nghe mẹ nói.

“Xem như em mượn tiền chị đi, buôn bán có lời em sẽ trả, như vậy chị cũng làm không đồng ý sao.” Lâm Húc nghĩ chị gái keo kiệt, không muốn cho mượn.

“An Nhân, chuyện này ba có thể thay em con đảm bảo, lúc đó nhất định bảo nó trả cho con, con cùng Minh Hạo thương lượng một chút” Dương Hưng Đạt nói.

Lâm An Nhân thấy ba cũng lên tiếng, lại không có biện pháp cự tuyệt, đành phải “Bất quá Minh Hạo lại đi công tác, chờ ánh ấy về con sẽ hỏi.”

Dương Quế Trân nghe thế mới nở nụ cười “Cũng không phải nghèo rớt mồng tơi, ngày đó con cùng Minh Hạo về ăn cơm, tiện cho Lâm Húc cảm ơn nó.”

Lời này hàm ý không được cũng phải mượn? Lâm An Nhân âm thầm sốt ruột, lại không thể nói tình hình thực tế, cơm nước xong ảo não trở về.

Trên đường, nàng mua chút hoa quả, điểm tâm, nói dối Vương Thu Dung là quà mẹ gửi qua biếu. Vương Thu Dung nghe xong tâm tình không tệ

“Thay tôi cảm ơn mẹ cô, tuy thông thường nhưng tâm ý khó được”, hỏi thăm thông gia vài câu, sẽ không nói thêm nữa.

Lâm An Nhân chờ Phó Minh Hạo công tác về, ăn tối xong liền ám chỉ hấn về phòng.

Chờ hai người về phòng, Phó Minh Hạo ôm Lâm An Nhân nói:

“Mới đi vài ngày, đã nhớ anh sao?” Nói xong, tay chân không thành thật sờ loạn.

Lâm An Nhân xoay mình đẩy hấn ra, đem chuyện tình hỏi Phó Minh Hạo làm sao bây giờ? Phó Minh Hạo nghe xong ảo não, thành thật ngồi trên giường không nói lời nào, qua nửa ngày mới nói:

“Chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu tiền?”

“Cổ lắm cũng không đến hai vạn, nhưng không thể đưa hết, vạn nhất có chuyện bất trắc.”

Phó Minh Hạo thở dài “Vậy làm sao bây giờ, kiếm đâu ra ba vạn, vay mượn bên ngoài cũng không phải chuyện dễ.”

“Nếu không, trước cứ trì hoãn, biết đâu qua vài ngày Lâm Húc lại đổi ý.”

“Không nói trước được, bằng không có thể mượn mẹ hoặc chị của anh.”

Lâm An Nhân lập tức phủ định “Đừng, về sau em ở nhà cũng không ngóc đầu lên nói!”

Nhưng không quá vài ngày, Lâm Húc điện thoại tới truy vấn, Lâm An Nhân bị buộc đến mức không muốn nghe điện thoại. Lâm Húc vài lần điện thoại không được, liền nói với Dương Quế Trân. Dương Quế Trân nghe xong tức giận, trực tiếp gọi bảo Lâm An Nhân tối nay ghé qua đem sự tình nói rõ ràng.

Lâm An Nhân tự biết trốn không thoát, báo cho Phó Minh Hạo biết tối không về ăn cơm, Phó Minh Hạo biết sự tình khó xử, lại không có biện pháp, chỉ khuyên cô không nên đem hết mọi chuyện nói cho mẹ vợ biết.

“An Nhân, con liền nói rõ ràng, mẹ cũng không khó dễ, có phải Phó Minh Hạo không đồng ý?” Dương Quế Trân ngữ khí tức giận hỏi.

“Không phải, mẹ. Minh Hạo nguyện ý nhưng thật sự chúng con tổng cộng có không đến hai vạn, Lâm Húc muốn mượn ba vạn, con kiếm đâu ra!”

Lâm Húc nghe xong không tin “Chị cùng anh rể căn bản không tiêu dùng gì, em cũng không phải không trả, em là em ruột chị, chị gả ra ngoài lại mặc kệ?”

Dương Quế Trân vỗ con một chút mới nói

“Chị con không phải người như vậy. An Nhân, hôm nay không có người ngoài, con liền ăn ngay nói thật, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Lâm An Nhân gặp này trận thế đành phải nói ra khó xử, Dương Quế Trân vừa nghe liền phát hỏa.

“Cái gì? Vương Thu Dung dám lấy phí sinh hoạt, chuyện lúc trước lễ hỏi ta nhin, nàng hiện tại được một tác lại muốn tiến một thước. Lúc trước, nàng khoe khoang cái gì, kết quả liền điểm ấy năng lực! An Nhân, con đừng ủy khuất, ngày mai mẹ tới nhà họ nói cho ra lẽ, thật không biết xấu hổ!”

“Mẹ, ngàn lần cầu người đừng đi, nháo lên con làm sao sống được.” Lâm An Nhân sợ chính là chuyện này.

“Đứa nhỏ này chính là rất thành thật, làm gì cũng không có chủ kiến, chuyện này con đừng quản! Lòng dạ bà ta mẹ nhìn thấu, bắt nạt kẻ yếu, mẹ đi thu thập bà ta!”

“Đừng vậy, chị đừng sợ, Phó gia dựa vào cái gì bắt chị dưỡng cả nhà bọn họ!” Lâm Húc tức giận, cảm thấy Phó gia đem tiền mình muốn mượn đều lấy đi.

Lâm An Nhân tâm phiền ý loạn, nhất thời không có chủ ý, chịu không nổi mẹ cùng em trai ồn ào, liền ra về.

Chậm rãi đi trên đường tiêu cực suy nghĩ nếu làm ầm lên mình làm sao bây giờ.

Đến trạm xe, chợt nghe có người kêu mình, vừa quay đầu lại thấy Quý Văn Nghiêu lái xe ở phía sau.

Lâm An Nhân dừng cước bộ chờ Quý Văn Nghiêu đi lại, nghĩ hắn chỉ đi ngang qua nên chào hỏi mà thôi.

“Lên xe!” Quý Văn Nghiêu đối Lâm An Nhân nói.

Lâm An Nhân có chút kỳ quái, chẳng lẽ hắn muốn đưa mình về? Không nghĩ nhiều, vừa lúc có xe miễn phí sao không đi.

Nhưng có chút sợ hãi Quý Văn Nghiêu, nên đi vòng ra ghế sau.

“Ngồi trước đi, tôi cũng không phải taxi, cô lại không biết điều?” Quý Văn Nghiêu ngăn trở Lâm An Nhân động tác.

Lâm An Nhân đành lên ghế trước ngồi, nàng nào biết nói nhiều như vậy.

Lên xe, Lâm An Nhân liền nói “Sao anh cũng đến đây.”

“Cô như thế nào ở nơi này?” Quý Văn Nghiêu không để ý lời Lâm An Nhân, chỉ hỏi điều mình muốn biết .

“Nga, nhà mẹ tôi ở khu này, tôi về thăm một chút.”

Trong xe an tĩnh lại, Lâm An Nhân luống cuống không biết nói gì, nhưng cũng không thể im lặng không nói, đành nhìn chăm chăm cảnh sắc lướt qua bên ngoài cửa xe.

Lát sau phát hiện không thích hợp, nàng quay đầu nhìn Quý Văn Nghiêu nói “Anh đi lầm đường.”

Quý Văn Nghiêu giống như không nghe thấy, vẫn tiếp tục lái xe.

Lâm An Nhân đề cao âm điệu nói lại lần nữa “Anh đi lầm đường!”

Quý Văn Nghiêu nhìn lướt qua Lâm An Nhân “Tìm địa phương chúng ta nói chuyện.”

Nói chuyện gì? Giữa nàng và hắn có gì để nói sao?

“Nếu có gì thì tại trong xe nói đi, không cần phiền phức tìm nơi khác, thời gian cũng không sớm.”

Quý Văn Nghiêu tìm một chỗ ngừng lại, xoay người nhìn Lâm An Nhân “Cô liền như vậy không kiên nhẫn với tôi? Cô cảm thấy chuyện chúng ta hai ba câu là có thể giải quyết phải không?”

Lâm An Nhân cẩn thận nghe Quý Văn Nghiêu, xác nhận mình không hiểu “Tôi không hiểu ý tứ của anh, nếu làm gì sai tôi sẽ giải thích, nhưng anh có thể nói rõ ràng không?”

“Lâm An Nhân, hiện tại còn giả trang sao?” Quý Văn Nghiêu phát hiện mình luôn theo bản năng nhìn chăm chăm môi Lâm An Nhân, cố tình hết lớn dõng đi chú ý.

“Tôi thật không biết anh nói cái gì, hơn nữa tôi không giả ngu, anh có thể hay không nói rõ ràng.” Lâm An Nhân đánh bạo phản bác.

Quý Văn Nghiêu trừng trừng nhìn Lâm An Nhân, nửa ngày mới nói “Cô còn giả ngu? Tôi liền nói hết, lúc trước không phải ghét tôi không có tiền sao, không phải một lòng muốn gả cho kẻ có tiền sao, như thế nào từ lúc gặp lại, cô cũng không giải thích lý do lúc trước bỏ rơi tôi? Lần trước uống rượu không phải cầu tôi tha thứ sao? Lúc này cô biểu hiện lại không giống, Lâm An Nhân, cô thiếu tôi một lời giải thích!”

Người này có bệnh đi? Hơn nữa bệnh không nhẹ!

Lâm An Nhân kinh hãi nhìn gương mặt tuấn lãng của Quý Văn Nghê, càng nhìn càng thấy đáng sợ, không phải biến thái chứ, chính mình còn không biết hẳn làm sao bỏ rơi hẳn a!

Bản năng nhích lại gần cửa xe, vạn nhất người này làm cái gì mình có thể bỏ chạy.

“Tôi đã khóa chốt an toàn, cô có thể mở cửa sao?” Quý Văn Nghê nở nụ cười, lúc này biết sợ?

Lâm An Nhân đành phải buông tay, tự an ủi người này không được bình thường, nếu bị bệnh, nàng phải nhanh chóng nói cho Dương Quân biết.

“Quý Văn Nghê, bình tĩnh một chút, tôi không biết khi nào thì chúng ta ở chung, anh nhận sai người?”

“Lâm An Nhân, đừng đóng kịch, sáu năm trước chúng ta kết giao, cô hiện tại nói tôi nhận lầm, tôi xem cô là muốn chết!” Nữ nhân này thực sự đem hẳn khí điên.

Sáu năm trước, vừa tốt nghiệp không lâu, mẹ hẳn điên cuồng bắt đi xem mắt, qua vài lần cha mẹ đều không ưng nên từ chối người làm mai.

Lâm An Nhân đánh giá Quý Văn Nghê, nam nhân có bộ dạng tốt như vậy lại đầy khí chất nếu từng gặp mặt chắc hẳn nàng phải có ấn tượng, nhưng lại không dám khẳng định “Anh có thể nói chi tiết, tôi thật không nhớ rõ.”

Quý Văn Nghê hít sâu một hơi nói “Khi đó tôi làm ở một công ty khoa học kỹ thuật, chúng ta ở quán cà phê phụ cận gặp nhau, sau đó cô đồng ý, chúng ta còn cùng nhau ăn cơm, xem phim, cô dám nói cô không nhớ rõ?”

Nói sự tình nhưng thật, chính mình khi đó cũng xem mắt một đồng đối tượng, Lâm An Nhân vẫn là nghĩ không ra.

Nhìn Lâm An Nhân vẻ mặt mông lung, Quý Văn Nghê cắn răng nhắc “Tôi từng tặng cô một vòng cổ, cô nhớ không?”

A! Quả thật có sự kiện này, bất quá nàng cùng nam nhân kia qua lại không quá ba tháng, gặp mặt cũng chỉ vài lần, lúc được tặng vòng cổ nàng còn giật mình.

Chẳng lẽ là Quý Văn Nghê? Trời ạ!

Lâm An Nhân cuối cùng hiểu được nguyên nhân thái độ không tốt của Quý Văn Nghê lúc lần đầu gặp, nguyên lai có chuyện như vậy, cũng không thể tự trách a, mọi việc của nàng cho tới bây giờ đều do cha mẹ làm chủ?

Gặp Quý Văn Nghê trùng trùng, Lâm An Nhân nhỏ giọng nói “Tôi nhớ rồi, tôi nghĩ anh họ Diêu. Cái kia....., thực xin lỗi, tôi thực không nhớ.”

Bậy bạ! Nữ nhân này căn bản chưa nói thật!

Quý Văn Nghê không tin khuất nhục luôn canh cánh trong lòng sáu năm nay lại là một chuyện nực cười. Trong mắt Lâm An Nhân, Quý Văn Nghê chỉ là người qua đường không chút ấn tượng!

“Lâm An Nhân, tôi cùng cô giỡn?”

Hắn sẽ không đánh mình chứ, nhìn biểu tình của Quý Văn Nghiêu, Lâm An Nhân sau khi xác nhận hắn không biến thái lại bắt đầu lo lắng.

Vội vàng nói “Tôi có thể giải thích, anh trước đừng kích động.”

Hoàn khẩu khí, Lâm An Nhân đem tình huống lúc đó nói với Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu nghe Lâm An Nhân nói xong, mặt không chút thay đổi hỏi “Cô nói, lúc ấy cha mẹ cô cùng lúc an bài cô gặp mặt nhiều nam nhân khác nữa, nhưng cuối cùng họ ngại những người này điều kiện không tốt nên không đồng ý, hôn sự của cô đều do cha mẹ làm chủ?”

Chính là ý tứ này, Lâm An Nhân cao hứng gật đầu!

Tác giả nói ra suy nghĩ: Tiến độ có chút chậm, bắt quá tương lai nam nữ chính thủ diễn hội rất nhiều, mọi người nhẫn nại một chút. Giải thích một chút, nữ chủ không phải thánh mẫu, tình tình chỉ cực kỳ tốt thôi, hơn nữa đặc biệt có thể chịu.....cũng thay nữ chủ cảm thấy ủy khuất, này đều là tình lý bên trong, ta cũng thay cô sốt ruột. Ta quả thật đều lựa chọn nữ chính không hạnh phúc, là vì có vẻ tưởng viết như vậy nữ tử. Hôm nay mưa to, tranh thủ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Quý Văn Nghiêu nhìn vẻ mặt thanh thần như trút được gánh nặng của Lâm An Nhân, cảm thấy như có tảng đá đè nặng trên ngực, làm mình không thở nổi. Lý do để hắn giao tranh, phần đầu bấy lâu, bỗng chốc không tồn tại, vụn tan như bọt biển. Hơn nữa, kẻ thù cừu hận đối với mình lại không nhớ chút gì. Nói cách khác, năm đó chỉ mình hắn ngộ nhận, tình nguyện đem cảm tình giao phó cho Lâm An Nhân, còn người ta căn bản không thêm quan tâm. Hắn cũng không phải đối tượng duy nhất mà Lâm An Nhân kết giao lúc ấy!

Nhìn ánh mắt xa lạ của Lâm An Nhân đánh giá mình, Quý Văn Nghiêu không nói gì nữa, hướng Phó gia lái xe đi.

Lâm An Nhân cũng im lặng, nghĩ vận mệnh đúng là kỳ diệu, nguyên lai mình cùng Quý Văn Nghiêu từng đi xem mắt, còn kết giao không quá ba tháng. Càng không nghĩ Quý Văn Nghiêu lại hiểu lầm, luôn oán hận mình. Bất quá hoàn hảo, hôm nay có cơ hội đem mọi chuyện nói rõ, sau này hắn bình an vô sự.

Quý Văn Nghiêu thỉnh thoảng liếc nhìn Lâm An Nhân, không thấy nửa điểm hối hận cùng cam lòng trên mặt nữ nhân này, lòng hắn càng đè nặng, cảm giác lửa nóng khó chịu, nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì, chỉ có hắn tự dằn vò mình.

Đến Phó gia, Lâm An Nhân tuy có chút xấu hổ, bắt quá cảm giác tốt hơn nhiều, vì thế đối Quý Văn Nghiêu nói: “Tôi xuống xe, cảm ơn anh đưa tôi về, tái kiến.”

Nói xong mở cửa chuẩn bị xuống xe, chợt nghe Quý Văn Nghiêu âm trầm nói: “Lâm An Nhân, vừa rồi cô trực tiếp thừa nhận cô là loại nữ nhân ham thích hư vinh!”

Lâm An Nhân không hiểu Quý Văn Nghiêu tại sao nói như vậy, vì thế quay đầu lại nhìn hắn. Chỉ thấy Quý Văn Nghiêu cũng nhìn mình, mặt không biểu

tình nhưng ánh mắt có chút dọa người, gắt gao nhìn chăm chăm cô. Lâm An Nhân trong lòng chột lo lắng, một câu cũng không dám nói, xoay người xuống xe đi thẳng.

Nhìn bóng dáng Lâm An Nhân nhanh chóng biến mất, hai tay Quý Văn Nghêu nắm chặt tay lái, hận không thể bóp nát, chỉ có như vậy mới khắc chế lửa giận đang ngùn ngụt thiêu đốt trong nội tâm hắn.

Thích cũng tốt, hận cũng tốt, nguyên lai là tự mình đa tình! Người ta căn bản không nhớ hắn, đoạn ký ức một nam một nữ quẩn quýt trong mắt cô ta chỉ là chuyện mực cười.

Sáu năm qua, hắn so đo, hận thù cái gì? Chính mình mạo hiểm táng gia bại sản phiêu lưu vay mượn kinh doanh, bất kể ngày đêm miệt mài phấn đấu là vì cái gì?

Sai lầm rồi, hiểu sai ý, Lâm An Nhân hôm nay làm cho Quý Văn Nghêu hiểu được một sự kiện.

So với sáu năm trước, không đúng! Sau khi hắn công thành danh toại, trừ bỏ Lâm An Nhân không một người nào có thể dễ dàng lay động cảm xúc của hắn. Hôm nay, cũng nữ nhân ấy cho hắn nếm hết thấy vũ nhục cùng thương tổn!

“Lâm An Nhân khinh người quá đáng!” Quý Văn Nghêu oán hận nhìn hướng Phó gia thì thảo tự nói.

Lâm An Nhân một đường chạy chậm về nhà, liền chạy nhanh về phòng mình.

Thấy Phó Minh Hạo đang nằm trên giường bấm di động, vì thế lập tức nói: “Anh đừng chơi nữa, sắp xảy ra đại sự!”

Phó Minh Hạo ngừng trò chơi, trở mình hỏi: “Như thế nào, em thờ ơ hại như vậy, bị ai đuổi theo à.”

Lâm An Nhân cũng không muốn nói chuyện Quý Văn Nghêu, vì nói ra sau này mọi người đều xấu hổ.

“Hôm nay, tình thế ép buộc, không có biện pháp, em đành phải ăn ngay nói thật, mẹ cùng Lâm Húc vừa nghe liền phát hỏa, muốn tìm ba mẹ anh lý luận.”

Phó Minh Hạo nghe xong lập tức ngồi dậy: “Không được, em thế nào sao lại nói hết!”

“Em cũng không có biện pháp, mẹ cùng Lâm Húc cho rằng chúng ta có tiền không cho mượn, sau mẹ cảm thấy không thích hợp hỏi em rốt cuộc là chuyện gì, em chỉ có thể nói!”

Phó Minh Hạo thở dài: “Tính cách yếu đuối, hơi chút áp lực em liền lập tức thỏa hiệp. Việc nên đến dù sao cũng phải đến, cũng là chúng tôi thua thiệt các người, nói cái gì cũng vô dụng, chờ xem.”

Vì cái dạng này nên nàng mới sốt ruột nha! Cha mẹ chồng đều là người có chút mặt mũi, nếu mẹ thực tìm đến, kia có thể.... !

“Đừng nghĩ, sớm muộn gì cũng xảy ra, tắm rửa ngủ đi” Phó Minh Hạo nói như vậy nhưng cũng ngủ không được.

Hai người nằm trên giường trầm tư, Lâm An Nhân vì quan hệ hai nhà mà càng nghĩ càng sâu, ý nghĩ bất chợt chuyển tới lời nói cuối cùng của Quý Văn Nghê, vẫn không hiểu được hẳn vì sao lại nói như vậy.

Sau đó, hồi tưởng tình cảnh lúc trước, chậm rãi trong đầu có chút sơ hình.

Khi đó, quả thật có xem mắt một người làm kỹ thuật công nghệ, nhưng chỉ nhớ đại khái, thật ra chiếc vòng cổ mới để lại cho nàng ấn tượng khắc sâu. Chỉ có thể nói Quý Văn Nghê biến hóa quá lớn, khi đó hẳn không gây nhiều chú ý như hiện tại.

Ai....., con người có tiền nên cái gì đều thay đổi, hình tượng khí chất cũng thay đổi, quả nhiên là “nhân yếu ăn mặc, phật yếu kim trang”!

Chính mình cũng không tính quen hẳn, thân cận vài lần cảm thấy tính cách không hợp nên nhờ người mai mối từ chối, Quý Văn Nghê chán ghét còn chú ý đến bây giờ sao?

Bất quá, từ hôm đó, Lâm An Nhân gặp mẹ chồng Vương Thu Dung trong lòng có chút chột dạ, vốn không thích nói chuyện hiện tại liền trở nên không muốn chạm mặt. Vài ngày trôi qua không thấy mẹ mình có động tĩnh gì, nên tâm tình có hơi chút thả lỏng.

Nhưng chỉ mới một ngày, mẹ ruột Lâm An Nhân cùng Lâm Húc liền tìm tới cửa.

Lúc Lâm An Nhân tan tầm về nhà, không khí trong phòng khách đã “bắt diệp nhạc hồ”.

“Tôi nói bà thông gia cũng có con trai, nói chuyện không cần như vậy, tương lai làm mẹ chồng vị tất cũng không thua kém gì tôi!” Vương Thu Dung sắc mặt thách thức nói.

“Cái này không cần bà quan tâm, tôi đến đây không phải thay con gái tôi tranh cái gì của nhà các người. Chỉ hỏi một chút, lúc trước ai tốt lành nói cái gì cũng không dùng tiền của con cái, như thế nào hiện tại liền thay đổi, một tháng lấy 800 tiền sinh hoạt! Hai đứa nó một ngày ở nhà bao lâu, có thể sử dụng cái gì, có năng lực ăn bao nhiêu mà bà lấy 800? Bất quá đây không phải vấn đề, mấu chốt là Phó gia các người lật lọng, nói chuyện không tính toán!” Dương Quế Trân hỏi đúng lý hợp tình.

Lâm An Nhân gặp Phó Minh Hạo còn chưa trở về, nên chạy nhanh lời kéo mẹ mình nói: “Mẹ như thế nào lại qua đây, đừng nói nữa, nên về nhà đi thôi.”

Dương Quế Trân hất tay con gái, khí hồ hồ nói: “Cô gả cho người ta, tâm cũng hướng ra ngoài? Tôi mang em trai cô qua đây là để nói cho rõ, cô xem mẹ chồng cô, bà ta kêu tất cả con gái, em gái còn có cháu gái đến đây, là muốn đánh nhau với tôi sao? Tôi không sợ, hôm nay không đem sự tình làm rõ ràng, mọi người liền đều ở chỗ này!”

“Bà thông gia đừng nóng giận, có chuyện gì từ từ nói, đều lớn tuổi, thân thể quan trọng nhất.” Vương Thu Tĩnh cười ha ha khuyên, thần sắc gian manh có chút đắc ý.

Lúc này, Vương Thu Dung không khách khí, cười khẩy nói: “Bà không cho con gái bà đến, không phải cô ta mới khai trương cửa hàng áo cưới đã dùng hết tiền sao? Rõ ràng đến nhà tôi mượn tiền, mượn không được lại khóc lóc om sòm, tôi thiếu phải có thái độ chứ, nghĩ đến con tôi sợ các người có thể lấy tiền cho mượn sao?”

“Theo những lời này, tôi cũng không cố giữ mặt mũi cho Phó gia các người. Tôi bất hòa với con gái, mượn tiền con rể, tôi quang minh chính đại đòi tiền các người, hai vạn thống khoái lấy ra!”

Lời vừa thốt ra, sắc mặt Phó Nham và Vương Thu Dung đều thay đổi, ngay cả Phó Lệ Giai cùng Phó Lệ Na cũng không được tự nhiên đứng lên.

Dương Quân nghe thế cũng hiểu Dương Quế Trân có chút quá phận, vay tiền nào có thái độ như vậy, nhưng nàng thường không tham gia loại sự tình này, dù mặt húng cũng không biểu hiện ra ngoài: “A đi muốn vay tiền thì nói chuyện vay tiền đi, cũng không phải đại sự, động tác sao lại lớn như vậy.”

“Cô biết cái gì, đây là Phó gia bọn họ thiếu Lâm gia chúng tôi, cô hỏi một chút đi Hai cô, ba vạn tiền biếu lúc đính hôn ở đâu a? Lũ nhỏ kết hôn xong, đi Hai cô tìm mọi lý do nói trong nhà không có tiền, ba vạn đổi thành một vạn, các người thử hỏi có nhà nào như vậy không, tôi cũng hối hận để An Nhân đi đăng ký trước, nếu không đâu phải chịu uất ức như hôm nay?”

Vương Thu Tinh cùng Dương Quân đều ngây người, thấy Phó gia không ai phản bác, càng khẳng định chuyện này là sự thật, bất quá Phó gia không đến mức nghèo như vậy.

Lâm An Nhân thấy mẹ đem chuyện này nói trước mặt mọi người, biết rõ không thể vặn hỏi, đành đứng một bên không thêm nhắc lại.

Phó Lệ Giai cắn răng nói: “Cô không cần nói chuyện này, tôi hiện tại lấy tiền cho cô!” Nói xong mang theo túi xuống lầu.

“Em và chị cùng đi” Phó Lệ Na hung hăng trừng mắt nhìn Dương Quế Trân theo Phó Lệ Giai xuống lầu.

“Thật không gia giáo!”

Dương Quế Trân thấy Phó Lệ Na trừng mình liền nói một câu, sau đó đối Vương Thu Dung cùng Phó Nham nói: “Tuổi tôi cũng xấp xỉ, Dương Quế Trân tôi chưa từng lấy nữ nhi một phần tiền sinh hoạt, không giống nhà các người xem tiền như mạng, đối người khác ghi hận trong lòng!”

Dương Quân đứng bên cạnh thay đi Hai có chút đỏ mặt, chuyện này cũng thật kém cỏi.

Vương Thu Dung hận Dương Quế Trân cư nhiên làm nàng mất mặt, hối hận vì thể diện mà đem em gái cùng cháu gái tìm đến.

Bất quá cũng tưởng tìm về chút thể diện, mở miệng nói: “Lúc ấy, vì việc kinh doanh của Lệ Na muốn nhập hàng, nên tiền mượn đều cho nàng quay vòng. Dù lấy sinh hoạt phí chẳng phải tương lai cũng là của chúng sao? Đã không cảm kích mà còn.... An Nhân nghe cho kỹ, từ hôm nay vợ chồng tôi sẽ không lấy của cô một phần tiền, cô ở nhà chúng tôi ăn không phải trả tiền!”

Di Hai nói lời này được cũng quá không đạo lý, chị dâu gả cho anh họ, như thế nào có thể nói như vậy!

Dương Quân âm thầm cau mày nhìn Vương Thu Dung liếc mắt một cái, nghĩ đến Quý Văn Nghiêu đối với mình rất tốt, nữ nhân cần phải tìm nam nhân có thực lực kinh tế, như vậy sẽ không bị khinh bỉ như chị dâu.

Nàng tuy không thường đến nhà di Hai, nhưng cũng thường xuyên nghe mẹ nói chị dâu ở nhà di Hai làm nhiều việc mệt nhọc, bị sai khiến; tự nhủ chính mình không thể tìm nhà chồng như vậy, hiện tại nhìn bộ dáng Lâm An Nhân ủy khuất cũng không dám nhiều lời, trong lòng càng thêm đồng tình.

“Bà nói gì, chẳng lẽ Phó gia cưới con gái tôi là bắt nàng nuôi cả nhà các người? Tôi nói cho các người.....”

“Mẹ đừng nói nữa, con cầu mẹ!” Lâm An Nhân một lần nữa ngăn mẹ mình, không nghĩ làm lớn chuyện thêm.

Lúc đang giằng co, Phó Minh Hạo cùng hai tỷ tỷ trở lại, tiến vào đối Dương Quế Trân nói: “Mẹ, chuyện này ai cũng không oán, là tôi không có năng lực, không chiều cổ tốt An Nhân, muốn trách thì trách tôi. Em vợ mở công ty An Nhân đã sớm nói với tôi, tôi nên sớm đem tiền cho ngài, người nể mặt tôi đừng so đo.”

Dương Quế Trân trong lòng thở dài, nhìn thái độ thành khẩn của con rể. Phó Minh Hạo làm người không sai, An Nhân phải sống cùng người này a, trừ bỏ con rể, Phó gia người nào cũng du dương? Con gái tính cách yếu đuối, người khác nói cái gì chính là cái đó, không một chút kiên định, chính là tâm hiền lành nếu không đã sớm ủy khuất chết!

Tuy không cam lòng, nhưng con gái đã gả vào Phó gia, nói gì nữa cũng vô dụng, đành phải nương con rể hạ bậc thang xuống dưới.

“Minh Hạo, An Nhân là vợ cậu, tôi làm mẹ nó chính là đau lòng, mong cậu có thể chiều cổ tốt con bé, làm nó ít bị ủy khuất. Nếu không phải ba mẹ cậu làm việc kỳ cục, tôi cũng không như vậy, tôi còn không biết sau khi tôi về An Nhân sẽ bị nhà các người quở trách sao? Được rồi, tôi trở về.”

Dương Quế Trân nói xong lấy phong thư Phó Lệ Giai đặt trên bàn, lại nhìn con gái mình liền chuẩn bị đi ra ngoài.

“Ngài không kiểm tiền có đủ hay không? Vẫn là giáp mặt nhau thanh toán cho thỏa đáng, đến lúc đó thực thiếu thì không ai chịu tội danh này!” Phó Lệ Na kỳ quái nói một câu.

“Nếu thực không nghĩ còn tiền, dù giáp mặt kiểm sai cũng có thể nói thành nhầm lẫn!” Dương Quế Trân nói xong đối Phó Lệ Na liếc mắt một cái, liền mang theo con đi, Phó Minh Hạo đi theo đưa tiền.

“Hừ, cái gì thể đạo, con dâu dẫn mẹ đẻ đến nhà chồng nháo sự, thật đủ mất mặt!”

Vương Thu Dung thở phì phì trở về phòng, ngang qua Lâm An Nhân bên người, còn cố ý đụng nàng một chút.

Cha chồng Phó Nham cũng sinh khí giáo huấn: “Cô nói cô cái gì tốt, mẹ cô đến nháo sự, cô cũng không thể nói trước một tiếng, tôi đã nói cô, đứa nhỏ này không rõ lý lẽ!”

Dương Quân lúc này khuyên nhủ: “Dương Hai, nếu không có việc gì con cùng mẹ đi về.”

Phó Nham gật gật đầu, vô tâm ứng phó các nàng.

Mẹ con Dương Quân xuống lầu, ngay tại ven đường gọi taxi, ngồi vào xe Vương Thu Tĩnh nói: “Mẹ xem An Nhân thật đáng thương, chuyện hôm nay rõ ràng không liên quan đến nó, một nhà đi Hai đều lấy nó trút giận. Con về sau không thể như vậy thành thật, nên biết nghĩ cho chính mình, có nghe không?”

“Mẹ, con cùng chị dâu tình cảnh không giống, sao có thể! Văn Nghê lại không giống anh họ như vậy không có tiền đồ.”

“Anh họ con cũng không phải không có tiền đồ, chính là năng lực không có, lại bảo vệ vợ không được. Bất quá, con nói đúng, cháu dâu cùng con căn bản không có cách nào so sánh, con gái mẹ là mệnh phú quý!”

Nghe mẹ nói như vậy, Dương Quân có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại cao hứng, mỗi lần cùng Quý Văn Nghê ở chung, cảm tình của nàng đối với hắn lại thâm sâu một phần, hi vọng chính mình có thể cùng Quý Văn Nghê cầm tay cả đời.

“Đúng rồi, mấy ngày nay không thấy con cùng Văn Nghê ra ngoài? Nam nhân như Văn Nghê phải giám sát chặt chẽ, nữ nhân hiện tại đều thích tiền điền rồi, không cần kết hôn, chỉ hận không thể liếm chân nam nhân, huống chi Văn Nghê chẳng những có tiền, bộ dáng lại tốt, con nên chú ý.”

Dương Quân biết mẫu thân muốn nói gì, nàng đối Quý Văn Nghê thực không nắm chắc. Có khi thấy mình điều kiện không sai, nhưng trước mặt Quý Văn Nghê lại luôn tự ti, có khi tưởng nam nhân vĩ đại như Quý Văn Nghê sao có thể coi trọng chính mình? Bất quá cảm thấy, yêu là không có lý do, Quý Văn Nghê có thể là thiệt tình thích mình.

Loại này cảm giác lo được lo mất, thực tra tấn người, nhưng không biết như thế nào thoát khỏi phức tạp. Nàng nghi hoặc hành tung của Quý Văn Nghê, lại biết người có cái tôi lớn như vậy sinh ý khẳng định phi thường, không nên hẹp hòi thêm phiền, lúc đó lại làm Quý Văn Nghê xem thường mình, mất nhiều hơn được.

“Mẹ, hắn mấy ngày nay có về bên, ngày mai chúng con đã hẹn gặp mặt.”

Vương Thu Tĩnh cười nói: “Thế này mới đúng, có thời gian nên đưa Văn Nghê về nhà, thời gian dài sẽ càng thân cận, tuy nói con là nữ hải tử, bất quá lúc cần chủ động nên chủ động.”

Dương Quân lại nói: “Như thế nào chủ động? Con thế nào không biết xấu hổ, Văn Nghê thích nữ nhân có khí chất, nhân phẩm tốt, mẹ đừng loạn ra chủ ý.”

Vương Thu Tĩnh nghĩ cũng đúng, mới quen không bao lâu không nên để Quý Văn Nghê nghĩ nữ nhi lỗ mãng, vậy không tốt.

Hai mẹ con ngồi trong xe trò chuyện, về nhà lại cùng Dương Hưng Đạt kể lại Phó gia chê cười, ba người vui vẻ đều nghỉ ngơi.

Lần này, Dương Quân cố ý hẹn Quý Văn Nghê hơi muộn, sau giờ tan tầm, tránh lại bị Sử Quế Bình quấy rầy.

Lên xe, Dương Quân liền cười hỏi: “Chúng ta đi chỗ nào?”

Quý Văn Nghê nghĩ nghĩ nói: “Anh có bằng hữu mở nhà hàng hải sản, chúng ta qua đó ăn cơm.”

Dương Quân gật đầu đáp ứng, trong lòng cho rằng Quý Văn Nghê rốt cục giới thiệu mình với bạn bè hắn, xem như một loại tán thành đi.

Đến nơi, Dương Quân đánh giá bố cục nhà hàng, chính là phi thường sa hoa đến cực điểm, khách nhân ngồi phòng riêng dùng cơm, từng phòng đều có đặc điểm riêng, âm thầm sợ hãi, thân chính mình sống tại nơi này nhiều năm, cư nhiên không biết có một nhà hàng như vậy.

“Nơi này là hội viên, đến đều là người quen biết, cơ bản không giống bên ngoài.” Sau khi Dương Quân ngồi xuống, Quý Văn Nghêu mỉm cười giải thích.

Dương Quân càng giật mình: “Không giống, còn có thể kiếm tiền sao?”

“Lão bản nơi này không mục đích kiếm tiền, chỉ vì sở thích, chủ yếu là cung cấp nơi bằng hữu tụ hội, tuy nói không vì tiền nhưng không lỗ là được.”

Cuộc sống của kẻ có tiền thực không thể lý giải, mở nhà hàng lớn như vậy, không vì kiếm tiền mà vì náo nhiệt!

Dương Quân nhìn nhân viên mang lên thức ăn tinh xảo, nhất thời có chút đói bụng, nhưng lại ngượng ngùng biểu hiện ra ngoài.

“Nhanh ăn đi, lúc này cũng có thể đói bụng, em không cần câu nệ.” Quý Văn Nghêu nói xong, trước hết lấy đĩa rau.

Dương Quân cũng cầm đĩa, tuy thích cùng một chỗ với Quý Văn Nghêu, nhưng lại lúng túng không tìm thấy đề tài nói chuyện, nên không khí rất im lặng.

Vì thế nghĩ nghĩ liền nói: “Có chuyện nghĩ đến là buồn cười, không biết anh muốn nghe hay không?”

“Nói nghe một chút, anh cũng vui vẻ nhất nhạc.” Quý Văn Nghêu đáp.

Dương Quân chưa nói, liền hé miệng cười khẽ vài tiếng mới bắt đầu: “Hôm qua nhà dì Hai có chút chuyện, theo lý em không nên chê cười, nhưng sự tình phát triển thật khôi hài, bất quá chính là tội nghiệp chị dâu.”

Quý Văn Nghêu buông đĩa, bụng chén uống ngụm trà mới nói: “Anh muốn nghe một chút là chuyện gì làm chị dâu phiền hà.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Dương Quân cảm thấy Quý Văn Nghêu hứng thú, liền đem chuyện tình tối qua nói một lần từ đầu chí cuối, cuối cùng thờ dài: “Nhà dì Hai chỉ đưa một vạn tiền biểu, em và mẹ tuy giật mình nhưng giấu lại khẳng định có lẽ lúc ấy anh chị đã đăng ký, nên dì Hai không chịu bỏ tiền ra. Hôm qua mẹ chị ấy lấy được tiền, nhưng người chịu thiệt thòi, bị khinh bỉ cũng chỉ mình chị dâu? Nhà dì Hai trừ anh họ, không ai xem trọng chị ấy, hôm qua mẹ chị cũng làm quá ‘rõ ràng’ đi, sao lại không lo lắng cho tình cảnh hiện tại của chị ấy?”

Dương Quân cho rằng mình cùng Quý Văn Nghêu thân thiết nên không giấu diếm, ngược lại cảm thấy trò chuyện như vậy sẽ làm quan hệ của hai người càng thân cận hơn.

Quý Văn Nghêu thùy hạ mắt, trong lòng thâm hận: Lâm An Nhân, cô ta cần rằng cam chịu cũng muốn cùng họ Phó kết hôn, lẽ hỏi chưa thu liền đăng ký, chẳng lẽ yêu nhau đến vậy?

Nghe Dương Quân nói xong, giương mắt nhìn nàng thân nhiên nói: “Kỳ thật anh không thương thức tính cách của chị dâu em. Theo anh, làm người đều phải có suy nghĩ của chính mình. Người không có chủ kiến thì không đáng đồng tình, đương nhiên nếu họ yêu nhau sâu nặng thì là chuyện khác.”

“Không phải vì cảm tình đâu, lúc trước chính người nhà chị dâu làm chủ hôn sự. Tuy cùng chị dâu ở chung không nhiều lắm, nhưng em biết chị dâu quả thật không có chủ kiến, ai nói gì chị đều nghe, cũng không phản bác, căn bản không nghĩ cho mình. Thời gian dài, nhà dì Hai không ai để ý đến ý tưởng của chị, đều trực tiếp làm này làm kia, chị dâu tính tình cũng thật tốt, tới bây giờ chưa từng phản bác một lời!” Dương Quân phân tích tính cách Lâm An Nhân.

“Thì là yếu đuối, cái này càng không có biện pháp tiếp nhận, nhất gan sợ phiền phức không cố gắng vì hạnh phúc của mình, chị dâu em lâm vào tình cảnh hôm nay cũng là gieo gió gặt bão.” Quý Văn Nghêu ngữ khí không tốt lắm, lời Dương Quân vừa nói cũng chứng thật Lâm An Nhân ngày đó không nói dối!

Dương Quân không nghĩ Quý Văn Nghêu đánh giá Lâm An Nhân kém như vậy, càng cảm thấy Lâm An Nhân đáng thương.

“Nữ nhân thật không dễ dàng, ai biết tương lai hội ngộ cái dạng gì nhà chồng, nhìn chị dâu thật thương cảm.”

Quý Văn Nghêu nghe xong ngữ điệu điệu đi: “Anh không thấy cô ấy đáng đồng tình. Đường là chính mình chọn, chính mình đi, không ai bợ đỡ hay dẫn dắt mình từ đầu đến cuối được, cũng không nên ngại gió bão mà xuôi theo, không dám đi ngược hướng. Đương nhiên, thân là nam nhân ngay cả vợ mình cũng không bảo vệ tốt thì cũng có vấn đề, không phải có tiền hay không mà chủ yếu là thái độ. Đúng rồi, anh họ em làm công tác gì?”

Quý Văn Nghêu nói vậy, ý tứ tương lai khẳng định không để vợ mình bị ủy khuất! Nghĩ đến, Dương Quân càng thêm yêu thích Quý Văn Nghêu, cười đáp: “Anh họ làm nghiệp vụ ở một công ty rượu.”

Quý Văn Nghêu nghe xong không nói gì nữa. lát sau đột nhiên như nhớ tới cái gì, đối Dương Quân nói: “Đúng rồi, anh nghĩ muốn tới thăm dì Hai em một chuyến, có bằng hữu ở nước ngoài mang ít quần áo về, anh chuẩn bị đem qua, khó được cùng dì Hai hợp ý, em cũng mang về cho cha mẹ hai phần.”

Dương Quân thực không nguyện ý việc Quý Văn Nghêu đến nhà dì Hai, bất quá lại nghĩ, có lẽ đối với mình là một loại coi trọng lấy lòng, liền không ngăn trở nói: “Đương nhiên tốt, em trước thay dì Hai cảm ơn anh, anh chừng nào đi, em muốn cùng đi.”

“Hắn là ban ngày tìm thời gian rảnh thì đi, phỏng chừng lúc đó em còn đang ở trường học.”

“Vậy không có biện pháp, lát về nhà em điện thoại báo dì Hai một tiếng.”

Quý Văn Nghêu cười nói hạo, liền dời đi đề tài tán gẫu.

Vương Thu Dung nghe cháu gái nói Quý Văn Nghêu muốn đến nhà tặng quà cho mình, thì cao hứng không biết nói gì cho phải, nhuyển giọng nói: “Không nghĩ dì có thể cùng cháu gái hưởng phúc. Trước kia, dì Hai nói thật không sai mà, Dương Quân nhà chúng ta mới là chân chính hảo mệnh a.”

Nghe dì Hai nói, Dương Quân có chút không thích hợp. Trước kia, dì Hai chỉ biết giáo huấn mình, hôm nay lại có thể nhuyển giọng khích lệ như vậy, không phải là có Quý Văn Nghêu sao.

“Dì đừng khách khí, đây là Văn Nghêu một phần tâm ý.”

“Nếu không có cháu sao Văn Nghêu lại để ý đến nhà chúng ta, còn không phải nể mặt mũi cháu sao.” Vương Thu Dung ngẫm lại, con rể thứ hai còn cầu Quý Văn Nghêu giúp đỡ, liền khen Dương Quân thông suốt, mới ngắt điện thoại.

Quý Văn Nghêu chọn buổi chiều đến Phó gia, nghĩ có thể ở lại ăn cơm, có lẽ khi đó Lâm An Nhân đã tan tầm, hẳn rất muốn nhìn bộ dạng chật vật của Lâm An Nhân ở Phó gia!

Bất quá, thấy Lâm An Nhân vội ra mở cửa, Quý Văn Nghêu hơi sửng sốt, có chút kỳ quái nữ nhân này thế nhưng không đi làm, cũng không hỏi nhiều, mang theo này nọ vào phòng.

“Văn Nghêu mau ngồi, đứa nhỏ này như thế nào lại đem quà đến, ta và dưỡng Hai thế nào nhận được a.” Vương Thu Dung thấy Quý Văn Nghêu ánh mắt đều tỏa sáng.

“Di Hai đừng khách khí, đều như lần trước là bằng hữu đưa tới, quần áo này di thử xem hợp không.”

“Hảo, hảo, dưỡng Hai ra ngoài tân bộ chốc lát trở về thử, tối ở lại ăn cơm rồi về, không được từ chối nghe!”

Quý Văn Nghêu cười cười đáp ứng, lại nhìn Lâm An Nhân đứng ở một bên.

Vương Thu Dung nhìn theo ánh mắt Quý Văn Nghêu, lập tức khí: “Còn đứng đó làm gì? Lúc người nhà cô đến nháo sự như thế nào không thấy cô ngoan ngoãn như vậy, vừa thấy này nọ liền đỏ mặt? Nói cô biết, đây không có phần cho cô, mau vào phòng!”

Sau đó, đối Quý Văn Nghêu nói: “Văn Nghêu, đừng trách di Hai phát giận trước mặt cháu, vì di Hai không xem cháu là người ngoài, thật sự nhà thông gia đó rất quá đáng, thôi, cháu ngồi nghỉ một lát!”

Lâm An Nhân có chút nan kham cắn cắn môi, cái gì cũng chưa nói xoay người trở về phòng.

Nằm trên giường, Lâm An Nhân tận lực làm cho chính mình cái gì cũng không nghĩ. Mấy ngày nay, nàng đã rất nhẫn nại “chung sống” với sắc mặt khó chịu của cha mẹ chồng, cũng không ít những lời mỉa mai, đay nghiến, nhưng không nghĩ, trước mặt người ngoài họ cũng không lưu chút thể diện nào cho mình.

Lâm An Nhân nhắm mắt nghĩ: Không cho mình ra ngoài cũng tốt, đỡ phải vừa tiêu tiền mua đồ ăn vừa bận rộn về nhà làm cơm chiều.

“Sinh hờn đối sao?” Quý Văn Nghêu mang cười thanh âm đột nhiên vang lên.

Lâm An Nhân sợ tới mức lăn lông lốc xuống giường, ngồi bật dậy, thấy Quý Văn Nghêu đang đứng trước cửa.

“Anh.....Anh như thế nào không gõ cửa, có việc a?” Lâm An Nhân không có hoãn, liên tục hỏi, như thế nào lại tùy tiện vào phòng ngủ người khác, quá không lễ phép.

Quý Văn Nghêu giống như không nghe, tiến đến, thuận tay đóng cửa phòng.

Lâm An Nhân đứng bên giường không biết Quý Văn Nghêu có ý tứ gì.

Quý Văn Nghêu ném lên giường một cái hộp: "Đây là quần áo tặng cô, cô mở ra xem đi."

Không phải nói không có phần mình sao, lại còn đưa lại đây?

Như nhìn ra Lâm An Nhân đang nghi hoặc, Quý Văn Nghêu nói: "Đó là do mẹ cô tức giận nói thôi."

Nhưng hai người đứng trong phòng nói chuyện cũng không tốt, nếu mẹ chồng biết còn không làm ra cái gì sự!

"Chúng ta vẫn ra ngoài nói chuyện đi, như vậy thực không phương tiện."

"Đi a, mẹ cô đi mua đồ ăn, cô không cần sợ." Quý Văn Nghêu nói xong xoay người bước ra phòng.

Lâm An Nhân cầm cái hộp đi theo ra ngoài.

Đến phòng khách, thấy đồ vật vẫn để nguyên trên bàn trà.

Lâm An Nhân ở bên cạnh ngồi xuống mở cái hộp, thấy bên trong là một chiếc váy ngắn điểm lệ, ngắm lại mình bình thường cũng không có dịp nào đặc biệt để mặc loại váy này, đối Quý Văn Nghêu nói: "Cảm ơn anh tặng chiếc váy xinh đẹp như vậy, nhất định thực quý?"

"Bằng hữu mang tới, không đến 4000, Dương Quân chọn, cô cảm ơn cô ấy là được." Quý Văn Nghêu vô tình nói.

Lâm An Nhân cười gật đầu: "Tôi nhất định sẽ cảm ơn Dương Quân. Đứng rồi, chuyện tình anh nói lần trước, tôi nghĩ vẫn là nên giải thích, nếu đối với anh tạo thành khúc mắc phức tạp, xin anh thứ lỗi."

Nếu cô ta đã muốn phóng xuất ra thiện ý, kia chính mình cũng có thể bày tỏ chút thái độ.

Quý Văn Nghêu khẽ cười nhìn Lâm An Nhân nói: "Cô không có gì sai? Bất quá, là tự tôi đa tình thôi. Không nghĩ cô không có chủ kiến như vậy, mọi việc đều nghe người khác an bài. Tự trọng của tôi có vẻ cao nên bắt đầu có chút không thể chấp nhận, bất quá Dương Quân đã cùng tôi nói tình tình của cô. Nhưng chuyện lúc trước, cô thực một chút ấn tượng cũng không có?"

Lâm An Nhân không biết trả lời như thế nào, nếu nói có, vạn nhất Quý Văn Nghêu hỏi chuyện gì mình lại không nhớ, kia không phải càng đã thương sao? Nếu nói không, cảm giác cũng không tốt.

Gặp nữ nhân vẻ mặt khó xử, Quý Văn Nghêu trong lòng nổi hỏa, ngữ điệu có chút đông cứng: "Quên đi, nghĩ không ra chính là nghĩ không ra, đừng như vậy khó xử?"

Lâm An Nhân xấu hổ cười, không biết nói gì cho phải.

Đối với mình liên như vậy không thoải mái? Quý Văn Nghêu nhìn Lâm An Nhân đứng ngồi không yên, cũng không nói gì, nhìn chăm chăm Lâm An Nhân.

Vừa vặn lúc này cửa mở, Phó Lệ Na đi đến, nàng và Phó Lệ Giai đều có khoá nhà mẹ để nên bình thường đều tùy ý ra vào.

“Văn Nghêu tới rồi sao, mẹ tôi sợ cậu mọt ở nhà không có ý nghĩa nên bảo tôi trở về. Cậu này mỗi lần đến đều mang này nọ, lần tới không nên như vậy, cậu có thể giúp Chí Dũng nhà tôi, cũng đã thực cảm kích!”

Phó Lệ Na đôi giày đi tới, thấy Lâm An Nhân cũng ngồi ở đây, sắc mặt liền thay đổi. Nhưng bận tâm Quý Văn Nghêu nên không nói gì.

Quý Văn Nghêu liếc mắt nhìn Lâm An Nhân ngẩn người, trong lòng cười lạnh, nữ nhân này thật đúng là thiếu giáo huấn!

Vì thế, không đợi Phó Lệ Na ngồi xuống liền đứng lên: “Tôi có việc đi trước một bước, phiền toái chị cùng đi Hai nói một tiếng.”

Phó Lệ Na giương miệng thấy Quý Văn Nghêu động tác nhanh chóng mang giày mở cửa đi, không biết là có chuyện gì, quay đầu nhìn Lâm An Nhân nhìn không được.

“Cô đây là thành tâm muốn nhà chúng tôi không qua được phải không? Mẹ cô đến nháo còn chưa tính, hôm nay tôi còn muốn cùng Văn Nghêu nói chuyện ngân hàng, cô đã nói gì làm người ta tức giận bỏ về?”

“Tôi cái gì cũng chưa nói, là hấn tặng tôi váy, tôi chỉ cảm ơn hấn thôi, thật sự cái gì cũng chưa nói!” Nói xong liền chỉ vào cái hộp trên bàn.

Phó Lệ Na nhìn đóng giấy gói mới mở, nhìn kỹ chiếc váy, lập tức ném vào mặt Lâm An Nhân: “Cô cũng không xem mình là thân phận gì, người ta có thể đưa đồ đắt tiền như vậy cho cô? Váy này cô mặc được sao?”

Lâm An Nhân cầm chiếc váy nhìn nhìn, quả nhiên không phải số đo của mình, đây là Quý Văn Nghêu nghĩ sai rồi?

Phó Lệ Na đang muốn chất vấn Lâm An Nhân, đúng lúc Vương Thu Dung mua một đồng này nọ trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thân Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vương Thu Dung đem này nọ đặt ở cửa, cười nói: “Văn Nghêu, hôm nay đi mua rất nhiều đồ ăn, cháu cần phải hảo hảo.....” Nói chưa hoàn câu, nhắc đầu lên không thấy bóng dáng Quý Văn Nghêu đâu, liền ngây ngẩn cả người.

“Mẹ, Văn Nghêu sớm bị cô ta chọc giận bỏ về rồi, kia đồ ăn mẹ mua cho ai ăn a!”

Vương Thu Dung nhìn nữ nhi có chút mơ hồ, nói cái gì nha.

Phó Lệ Na liếc mắt nhìn Lâm An Nhân nói: “Con cũng không biết xảy ra chuyện gì, mẹ hỏi con dâu tốt của mẹ đi. Con vừa về, một câu cũng chưa nói, Văn Nghêu liền đứng dậy bỏ đi, không biết cô ta đã cùng Văn Nghêu nói cái gì!”

Vương Thu Dung đang một chút liền phát hỏa, nhìn Lâm An Nhân lớn tiếng hỏi: “Tôi không phải bảo cô ở yên trong phòng sao, cô ra đây làm gì, cô cố ý chọc giận tôi phải không? Cô nói, cô rốt cuộc cùng Văn Nghêu nói cái gì!”

“Đúng rồi, cô ta còn nói Văn Nghêu tặng cô ta chiếc váy này.” Phó Lệ Na bổ sung một câu.

Vương Thu Dung giắt chiếc váy trong tay Lâm An Nhân, khí càng suyễn càng thô.

“Cô thật là làm mất hết mặt mũi Phó gia! Vì tôi nói không có phần cô, cô liền nổi lên ý xấu? Cô ngu ngốc cũng nên ngấm lại, tôi bắt quá tức giận nói, sẽ thực không cho cô sao! Đây là váy Văn Nghêu tặng Lệ Giai, cô có thể cứng rắn nói thành tặng cô? Cửa cô ở trong phòng tôi, vốn định com nước xong đưa cho cô, không nghĩ cô liền nói dối, cô nghĩ tôi không cho nên thừa dịp tôi đi mua đồ ăn, đến phản nản Văn Nghêu?”

Lâm An Nhân trong lòng sốt ruột, lại nói không được, chính là cường điệu: “Con thực chưa nói gì, là hấn nói tặng con, con cũng không muốn a.”

“Đi, cô đừng xảo biện, sự thật rành rành ra đó, cô còn không thừa nhận. Mẹ, con mặc kệ, chuyện của Chí Dũng còn chưa thành, mẹ xem đi!” Phó Lệ Na tối quan tâm vẫn là chuyện của chồng mình.

“Mẹ có biện pháp gì, đắc tội với người ta thì dễ, nói văn hồi là có thể văn hồi được sao? Chờ ba con cùng Minh Hạo trở về rồi nói sau, thật là tức chết. Lệ Na giúp mẹ về phòng!”

Phó Lệ Na trừng mắt nhìn Lâm An Nhân, giúp đỡ Vương Thu Dung về phòng.

Lâm An Nhân cũng mệt mỏi lê thân về phòng. Hôm qua làm ca đêm, trở về cũng gần sáng nên căn bản ngủ không được bao nhiêu, đầu óc hiện tại lại cực kỳ khó chịu, mờ mịt. Quý Văn Nghêu không ở lại ăn cơm cùng mình có quan hệ gì, chuyện chiếc váy thì chỉ cần điện thoại hỏi Quý Văn Nghêu là rõ ràng, vì cái gì đều đổ lên đầu mình!

Gần đến giờ cơm chiều, Phó Nham miệng ngậm nga trở về, vào phòng thì nghe vợ cùng con gái thuật lại.

Chẳng bao lâu, Phó Minh Hạo cũng về, bước vào phòng khách đã bị ba người ngăn lại.....

“Mẹ, An Nhân thế nào mọi người còn không hiểu sao? Dù thiết thời, cô ấy cũng chưa bao giờ nhiều lời phản bác, sao có thể làm Quý Văn Nghêu tức giận, khẳng định là có hiểu lầm.”

“Nói vậy thành tôi nói dối sao? Lúc đó, chỉ có cô ta cùng Quý Văn Nghêu ở phòng khách, tôi vừa về tiếp đón, Quý Văn Nghêu vốn đáp ứng ở lại ăn cơm, lại bình tĩnh cáo từ, nói đây là có chuyện gì?” Phó Lệ Na thực không vui khi Phó Minh Hạo không tin lời mình.

Phó Nham lúc này nói: “Kêu vợ con ra nói cho rõ ràng.”

Phó Minh Hạo không có biện pháp đành đi gọi Lâm An Nhân, Lâm An Nhân đi ra đứng ở một bên, không nói một lời.

Phó Lệ Na tiến lên hỏi: “Tôi hỏi cô, có phải cái váy này là Quý Văn Nghêu tặng cô?”

Lâm An Nhân nhìn cái váy, gật gật đầu.

“Tôi chưa nói sai đi, váy này sao có thể đưa cho cô ta, đây là số đo của chị cả, hơn nữa Quý Văn Nghêu đã cùng mẹ nói là cho chị cả, như thế nào lại đưa cô, có thể thấy được cô đang nói dối!”

Phó Minh Hạo nhìn nhìn cũng không phản đối.

“Cưới vợ thú hiền, An Nhân trước kia quả thực hiền lành, như thế nào đột nhiên lại thay đổi. Lệ Na có việc cần nhờ Quý Văn Nghêu, cả nhà đều nịnh bợ người ta, cô lại trước mặt nói này nọ? Như vậy không bằng ra ngoài sống một mình!” Phó Nham thực sinh khí.

Vương Thu Dung lập tức tiếp lời: “Tôi xem, nếu như vậy nữa thì thân thích, bằng hữu đều đắc tội hết. Không phải cô vẫn luôn có chủ ý ra ngoài ở riêng sao. Nếu có thể làm cả nhà hòa khí, vợ chồng tôi thả động của cải, cho anh chị năm vạn ra ngoài mua phòng!”

Dựa vào giá nhà hiện nay, năm vạn có thể mua sao? Rõ ràng làm mình khó xử, Lâm An Nhân biết rõ có phản bác cũng không được cái gì.

“Mẹ đừng nóng giận, An Nhân cũng là nhất thời hồ đồ, con nhất định sẽ nói cô ấy.” Phó Minh Hạo không nghĩ làm lớn thêm, hơn nữa cũng thấy có chút kỳ quái, đành trước trấn an cảm xúc cha mẹ.

Phó Minh Hạo nháy nháy mắt với Lâm An Nhân, ngụ ý nhắc nhở An Nhân tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

“Ba, mẹ, chị hai đừng nóng giận, con thực hồ đồ, làm gì cũng không suy nghĩ, mọi người tha thứ con lần này đi.”

“Cô nói nhẹ, cô như vậy một câu hồ đồ liền xong?” Phó Lệ Na tiếp tục trách móc.

“Được rồi, người một nhà sống hòa khí mới tốt, tính tình An Nhân chúng ta bình thường cũng hiểu biết, không phải đũa nhỏ bốc đồng cố tình gây sự. Nháo sự lần trước suy cho cùng cũng là lỗi của nhà chúng ta. An Nhân, chuyện hôm nay rút kinh nghiệm, bất quá về sau không được thất lễ với Văn Nghêu, có nghe không?”

Lâm An Nhân không nghĩ Vương Thu Dung giải vây cho mình, nhất thời không biết phải nói cái gì, chỉ gật gật đầu.

Phó Lệ Na cũng giật mình: “Mẹ sao có thể như vậy, chuyện của Chí Dũng làm sao bây giờ?”

Vương Thu Dung không để ý lời nữ nhi, đối Phó Minh Hạo nói: “Con cùng An Nhân về phòng đi, một lát tới giờ cơm tối sẽ gọi các con.”

Phó Minh Hạo nghe lời cùng Lâm An Nhân trở về phòng.

Nghe được tiếng cửa phòng đóng lại, Vương Thu Dung mới tức giận đối nữ nhi nói: “Con biết cái gì, mẹ như vậy là muốn trước trấn an nó, về sau không biết còn làm ra chuyện gì. Lần này muốn xin lỗi Văn Nghê, có thể thiếu nó sao? Con nhìn xa một chút đi, đạo lý đắc tội quân tử chớ đắc tội tiểu nhân cũng không hiểu? Nếu nó có ý định phá hư nhà chúng ta, chúng ta cũng không có biện pháp, không bằng làm cho nó cùng chúng ta một lòng. Lát nữa con đem cái váy đưa qua, nói nó vài ngày nữa cùng đi giải thích với Văn Nghêu, không phải xong việc!”

Phó Lê Na vừa nghe Vương Thu Dung phân tích, nhất thời hiểu ra, mình về sau còn nhiều việc muốn nhờ Quý Văn Nghê giúp đỡ, nếu làm lớn chuyện với Lâm An Nhân thì xong rồi. Vì thế, lập tức cười nói: “Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo, con lập tức bảo cô ta đi.”

Sau đó lại đứng dậy khó được vào bếp nấu cơm.

Lâm An Nhân trở về phòng, có chút sốt ruột cùng Phó Minh Hạo giải thích: “Em không nói dối, chính hắn đã nói như vậy!”

“Tốt lắm, An Nhân. Mẹ đã nói không có việc gì nữa, hơn nữa người một nhà đúng sai sao có thể phân định rõ ràng, lần sau chú ý một chút!”

Phó Minh Hạo thay quần áo nằm trên giường nói: “May mắn chuyện lần trước được hóa giải, mẹ anh thật thấu tình đạt lý, nếu mẹ vợ vì em nghĩ nhiều một chút sẽ không đến nỗi loạn, thật là trọng nam khinh nữ.”

Lâm An Nhân cảm thấy chuyện này quan hệ nhân phẩm cùng thanh danh của mình, sao có thể lập lờ cho qua, nhưng Phó Minh Hạo lại không nghĩ nói nhiều, đành phải nín.

Hai người nằm trên giường im lặng một lúc, chợt nghe Phó Lê Na kêu: “An Nhân, Minh Hạo ra ăn cơm.”

Phó Minh Hạo xoay người đứng lên: “Ra ăn cơm đi.”

Chờ hai người vào phòng khách, Phó Lê Na liền cười nói: “Chúng ta ăn trước, ba mẹ có việc đợi lát nữa ăn. An Nhân, ném thử tay nghề của chị, vừa rồi chị chỉ nhất thời sốt ruột, em đừng để trong lòng.”

Lâm An Nhân cười nói: “Đều là người một nhà, sao có thể mang thù, chỉ cần chị hai tin tưởng em không phải người như vậy là tốt rồi.”

“Đương nhiên tin, tuy em vào Phó gia không lâu nhưng mọi người đều biết tính tình em rất tốt, hôm nay khẳng định là hiểu lầm, nhanh ăn cơm đi.” Phó Lê Na nói xong, gấp rất nhiều đồ ăn bỏ vào chén Lâm An Nhân, Lâm An Nhân thụ sủng nhược kinh.

An Nhân mới gấp một ngụm đồ ăn, Phó Lê Na lại cười nói: “An Nhân, đã là người một nhà thì nên san sẻ với nhau. Anh rể em thực đang cần Quý Văn Nghê giúp đỡ nguồn vốn, hôm nay vô luận em sai hay đúng, cũng là vợ chồng chị thiết thời xin lỗi hắn, dù gì cũng mong em ra mặt nói một tiếng. Tương lai gia đình chị khá giả, có thể quên em cùng Minh Hạo sao?”

Nguyên lai như vậy, Lâm An Nhân có chút không tình nguyện nhỏ giọng nói: “Chị hai, kỳ thật chuyện này điện thoại giải thích với Quý Văn Nghê là được rồi.”

Phó Lê Na nén giận, tiếp tục cười: “An Nhân, em nói không phải không đúng, nhưng điện thoại thật không thành ý, chẳng lẽ vì một cái váy, lại nói Quý Văn Nghê nghĩ sai? Em nghe chị đi.”

Nói xong liếc mắt nhìn Phó Minh Hạo một cái.

Phó Minh Hạo không có biện pháp đành nói: “An Nhân, chị hai nói cũng có đạo lý, người ta tới tặng quà cho mình sao có thể nói người ta sai, em chịu ủy khuất một chút, ai bảo chúng ta có việc cầu người ta!”

Lâm An Nhân nghe xong, nhìn Phó Minh Hạo cười cười: “Được rồi, em sẽ đi.”

“Phải như vậy a! An Nhân, em thử chiếc váy đó xem có hợp không, về sau đừng một chút lại náo loạn như vậy nữa, có chuyện gì liền nói với chị.” Phó Lệ Na yên tâm nói.

Cơm nước xong, Phó Lệ Na chủ động thu thập chén bát, để Lâm An Nhân cùng Phó Minh Hạo về phòng. Lại dặn: “An Nhân, chị hẹn thời gian rồi sẽ điện thoại cho em, lúc đi em mặc chiếc váy đó, để Văn Nghêu biết thành ý của em.”

Sau khi về phòng, Lâm An Nhân nào có tâm tình, trực tiếp ném vào tủ quần áo.

“An Nhân, anh biết em khó xử, ủy khuất, nhưng vì gia đình hòa thuận, em nhẫn nhịn một chút.” Phó Minh Hạo thấy Lâm An Nhân hành động như vậy, biết nàng khó chịu, phát tiểu tính tình.

Lâm An Nhân cúi đầu nói: “Không phải em vẫn luôn nhẫn sao? Bảo em đi xin lỗi, nhưng em không biết mình sai ở đâu!”

Phó Minh Hạo ôm chầm Lâm An Nhân hôn: “Vợ hiền, anh biết em tốt nhất, đôi người khác đã sớm gà bay chó sủa, không biết nháo thành dạng gì! Khi nào rảnh, anh dẫn em đi dạo phố mua ít quần áo?”

Lẩn tránh vòng tay của Phó Minh Hạo, Lâm An Nhân khí đã muốn tiêu: “Quên đi, chỉ là một cái váy, vẫn là tiết kiệm tiền đi.”

Phó Minh Hạo cười nói: “Em thật là, chỉ cần một hai câu ngon ngọt đã nguôi giận, nhanh ngủ đi ngày mai còn đi làm.”

“Em đọc sách một chút, anh ngủ trước đi.”

Phó Minh Hạo nằm xuống đã ngủ, Lâm An Nhân lật qua lật lại vài trang, mệt mỏi, hai mắt cứ nhúu lại, không mở ra được, cũng tắt đèn đi ngủ.

Hôm sau, Lâm An Nhân đến công ty, thấy Tôn Bằng liền nói: “Tôi đã nói chuyện của cậu với Lâm Húc, nó cũng đồng ý, bắt quá vì chưa có kinh nghiệm nên bắt đầu cậu khẳng định không nhận được tiền.”

Tôn Bằng nghe xong, cao hứng: “Không cần, cho tôi một cơ hội đã tốt rồi, em trai cô thật bản lĩnh, tự mở cả công ty riêng.”

“Chỉ là một công ty nhỏ nhỏ, cũng chưa có đạo cụ gì, cậu nhớ nói với người yêu một tiếng. Hôn lễ đều thường tổ chức vào ngày nghỉ, nên hầu như không có thời gian cùng gia đình.”

“Không sao, cô ấy hiện tại thấy tôi ở nhà liền phiền lòng.” Tôn Bằng bởi vì có được việc làm không cần xã giao, cảm giác có chút kích động.

“Còn một việc, ngộ nhớ hôn lễ trùng thời điểm tặng ca thì làm sao bây giờ?”

Tôn Bằng nghe Lâm An Nhân nhắc tới, mới nhớ đến vấn đề này, nhất thời lo lắng.

“Tôi cũng không thể đòi với cậu, vì tôi phỏng chừng còn phải đi hỗ trợ, nếu không cậu thương lượng với ai khác thử xem.” Lâm An Nhân suy nghĩ.

Tôn Bằng nghĩ nghĩ hỏi: “Để tôi thương lượng với Lý Linh xem, không biết cô ấy đồng ý không.”

Lâm An Nhân gật đầu.

Sau khi nghe Tôn Bằng nói, Lý Linh thống khoái đồng ý, Tôn Bằng cảm ơn còn mời Lý Linh ăn cơm. Lý Linh chỉ nói chờ hắn kinh doanh có tiền rồi nói sau.

Lâm Húc đã thuê xong mặt bằng văn phòng và thanh toán nửa năm tiền thuê, thêm Tôn Bằng cùng Lâm An Nhân trợ giúp, không đến một tuần, mọi thứ chuẩn bị không sai biệt lắm, chỉ còn chờ ngày tốt khai trương.

Về nhà, Lâm An Nhân gặp Phó Lệ Na, trong lòng có chút không dễ chịu, khẳng định lại là chuyện của Quý Văn Nghê.

Quả nhiên, Phó Lệ Na đi thẳng vào vấn đề: “An Nhân, chị điện thoại mấy lần Quý Văn Nghê đều nói không rảnh, sau nhờ Dương Quân mới đáp ứng trả mai gặp tại công ty hắn. Ngày mai, chủ yếu là thành ý của em, có thể hay không vẫn hỏi, anh chị sẽ đến đón em.”

Quý Văn Nghê rốt cuộc hay không bị thần kinh, đột nhiên phát hỏa, thật sự là so với nữ nhân còn khó hiểu.

Lâm An Nhân nghe xong chỉ có thể đáp ứng, Phó Lệ Na “dận dò” nửa ngày mới “thả” nàng về phòng.

Đến ngày hẹn, vợ chồng Phó Lệ Na lái xe tới chỗ làm đón Lâm An Nhân đến công ty Quý Văn Nghê.

Tầng 15, bởi vì đang thời gian nghỉ trưa nên bên trong lác đác chỉ có vài người.

Nhân viên lễ tân lễ phép chỉ dẫn, nghe nói tìm Quý Văn Nghê, hơi sững sốt một chút.

Phó Lệ Na chạy nhanh nói: “Chúng tôi đã hẹn trước, cô có thể điện thoại hỏi một chút.”

Người nọ cười cười: “Ba vị chờ một chút.”

Sau đó, điện thoại xin chỉ thị.

Buông điện thoại, đi ra: “Xin mời ba vị theo tôi.”

Vào thang máy, lên tầng 19, băng qua một đoạn hành lang, dừng lại trước một cánh cửa thủy tinh.

Nhân viên lễ tân gõ cửa, liền đẩy ra: “Mời vào.”

Phó Lê Na gật đầu cảm ơn, cảm thấy thái độ phục vụ của công ty Quý Văn Nghêu thật sự hảo.

Ba người đi tới vài bước, thấy Quý Văn Nghêu đang nghe điện thoại, cũng không dám quấy rầy.

Quý Văn Nghêu đang nghe đối phương nói chuyện, nhìn ba người liếc mắt một cái, ra dấu ý bảo bọn họ ngồi xuống.

Lâm An Nhân theo Phó Lê Na cùng Tào Chí Dũng ngồi xuống, cảm thấy sô pha thật thoải mái, nghĩ rằng mình thật là cùng mệnh, hưởng thụ không được loại này sang quý sô pha. ("cùng mệnh": mệnh khó >.<

Lúc này, Quý Văn Nghêu buông xuống điện thoại, đứng lên đi tới, ngồi đối diện ba người, cười nói: “Nhị tỷ có chuyện gì quan trọng vội vã gặp ta, thời gian này ta thật có chút bận.”

“Cũng không có gì đại sự. Văn Nghêu, An Nhân thực không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, cậu trăm ngàn đừng so đo.” Phó Lê Na trực tiếp đẩy Lâm An Nhân ra.

“Nhị tỷ lời này làm ta không có biện pháp trả lời, ta thật không biết biểu tấu làm sai chuyện gì!” Nói xong, Quý Văn Nghêu kiêu khoe miệng, thâm ý nhìn Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân hơi chò đợi, dè chừng nhìn Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu nói như vậy, có phải gián tiếp nói ngày đó hán rồi đi cùng mình không quan hệ, nếu hôm nay đem sự tình nói rõ, chính mình có thể trong sạch!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Cũng những lời nói đó, nhưng khi qua tai Phó Lê Na lại nghe ra hàm ý hoàn toàn khác.....

Khẳng định là nói “mát” (chửi khéo ^3^), Quý Văn Nghêu còn chưa hết tức giận đây mà, lập tức cười lạnh: “Văn Nghêu, cậu nói vậy làm chúng tôi xấu hổ vô cùng. An Nhân, em mau nói gì đi?”

A?..... Lâm An Nhân hết nhìn Phó Lê Na, lại nhìn Quý Văn Nghêu, không hiểu sao Quý Văn Nghêu lại tựa tiểu phi tiểu nhìn mình, nhất thời luống cuống không biết làm sao.

“Không cần phải khó xử chị dâu như vậy, xem ra chị ấy cũng không hiểu chuyện gì. Cũng tới giờ cơm trưa rồi, tôi mời mọi người ra ngoài ăn bữa cơm!” Quý Văn Nghêu nói xong đứng dậy.

Phó Lệ Na cũng lập tức đứng lên, nhú mồm nhìn Lâm An Nhân: “An Nhân, em bị choáng váng à? Sao còn ngây ra đó!”

Lâm An Nhân thể này mới giật mình phản ứng, có chút cổ sức từ sofa đứng lên đối Quý Văn Nghê nói: “Tôi sai lầm rồi.”

“Sai chỗ nào?”

Lâm An Nhân cúi đầu không nói lời nào.

“Chị hai, anh rể, tôi thực không có nhiều thời gian để chậm trễ, mọi người về trước đi.” Quý Văn Nghê xoay người đối Phó Lệ Na cùng Tào Chí Dũng nói.

“Lâm An Nhân, cô xem chúng tôi là con nít để đùa giỡn sao, cô chờ đó! Chí Dũng, chúng ta đi!”

Phó Lệ Na hoàn toàn bị chọc giận, cổ không thất lễ trước mặt Quý Văn Nghê, lôi kéo Tào Chí Dũng trực tiếp đi ra ngoài, không thèm liếc nhìn Lâm An Nhân một cái.

Nhìn hai thân ảnh biến mất, Lâm An Nhân biết chờ mình ở nhà khẳng định là một hồi gió lốc, vì thế đánh bạo, ngẩng đầu hỏi Quý Văn Nghê: “Tôi căn bản không đắc tội anh, vì sao anh lại làm như vậy?”

Quý Văn Nghê nở nụ cười: “Cô mặc chiếc váy này rất đẹp.”

Sau đó còn nói: “Cô biết mình cái gì cũng chưa làm sao lại đến nhận sai, chẳng lẽ người khác nói gì cô cũng vâng vâng dạ dạ, không biết phản kháng, cho cô nhận thức ai, cô liền nhận thức? Chẳng lẽ nói cô giết người, cô cũng thừa nhận?”

“Đây căn bản là hai việc khác nhau, anh cố ý làm mọi chuyện khản trương như vậy!”

Quý Văn Nghê không chút nào để ý nói: “Đúng thì thế nào? Tôi vừa thấy người nhà Phó gia liền toàn thân khó chịu, bất quá muốn nhìn cô có thể chịu đựng tới khi nào!”

“Anh! Anh thật xem thường người khác!” Lâm An Nhân chưa từng tức giận như vậy, nhưng chỉ dám chỉ trích một câu không nặng không nhẹ, rồi xoay người bỏ đi.

Quý Văn Nghê đứng tại chỗ trong chốc lát, cũng đi theo ra ngoài.

Ai ngờ vừa mở cửa, vấp phải cái gì, xém chút nữa bị ngã sấp xuống.

Nhìn Lâm An Nhân ngồi trước cửa, Quý Văn Nghê tức giận nói: “Sao cô lại ngồi đây, cố ý hại tôi à?”

Lâm An Nhân hai tay ôm đầu chôn ở đầu gối, không để ý Quý Văn Nghê, lặng lẽ dịch dịch sang một bên.

Quý Văn Nghêu thấy Lâm An Nhân như vậy thì bật cười, ngồi xuống hỏi: “Không phải cô về rồi, sao còn ngồi ở đây?”

Một lát sau, Lâm An Nhân ngẩng đầu nhìn Quý Văn Nghêu: “Tôi vừa nghĩ có phải anh vì chuyện trước kia mà sinh khí, ba lần bảy lượt hăm hại tôi, anh muốn tôi làm thế nào mới nguôi giận?”

Gặp Quý Văn Nghêu không trả lời, tiếp tục nói: “Anh muốn trả thù tôi thì nói. Hiện tại làm sao bây giờ, sau khi trở về đường nào cả nhà họ cũng xúm vào thăm vấn tôi!”

“Ý cô là, tôi trả thù còn phải báo cho cô một tiếng?” Đây là cái gì ăn khớp.

“Đúng vậy, anh nói tôi mới biết nguyên nhân mình sai để làm anh nguôi giận, hiện tại mọi việc đều rối tung.”

“Chính cô đầu óc ngu ngốc, phản ứng chậm, còn đổ đến tôi?”

Đầu Lâm An Nhân cúi càng thấp, nhỏ giọng nói thầm: “Là anh quá gian trá.”

Quý Văn Nghêu đứng lên đợi trong chốc lát, mới mở miệng: “Cô muốn ngồi ở đây đến khi nào?”

Lâm An Nhân không trả lời, Quý Văn Nghêu nói: “Mau đứng lên, ngồi nữa chân sẽ bị tê.”

Lâm An Nhân vẫn không nhúc nhích, Quý Văn Nghêu không kiên nhẫn nắm tay Lâm An Nhân kéo lên, nhìn khuôn mặt nhăn như khổ qua thì tức khí: “Cô sợ bọn họ như vậy sao?”

“Không phải sợ, là muốn yên ổn mà sống.”

“Vậy sao không nghĩ đến cảm nhận của tôi?”

Lâm An Nhân thật không biết Quý Văn Nghêu có cảm thụ gì, chỉ cảm thấy nam nhân này lòng dạ quá hẹp hòi.

“Cô muốn tôi giúp để Phó gia không thăm oán cô nữa?” Quý Văn Nghêu lý giải hành vi của Lâm An Nhân.

Nam nhân này rõ ràng hại mình, hiện tại lại thành mình cầu hắn? Hơn nữa, mình cũng không có ý như vậy, chẳng qua muốn làm rõ ràng mọi việc thôi, nhất thời không biết nơi nào để phát tiết buồn bực, chứ không cố ý ngồi đây.

Bất quá, nếu có thể thoát khỏi khôn cảnh thì hiểu lầm một chút cũng không sao.

Nhìn Lâm An Nhân gật đầu, Quý Văn Nghêu có chút hận, thờ dãi nói: “Được rồi, tôi cũng không khó để cô, về sau hảo hảo sống chung đi, lần này tôi giúp.”

Mặt Lâm An Nhân lập tức liền sáng, chỉ cần Quý Văn Nghêu ra mặt, Phó gia khẳng định vui đến chết.

“Cô ăn cơm chưa?” Quý Văn Nghêu hỏi Lâm An Nhân.

“Chưa ăn, trên đường về tôi sẽ ăn luôn.”

“Đi thôi, tôi đưa cô đi ăn cơm.” không chờ Lâm An Nhân trả lời, Quý Văn Nghêu lôi kéo cô đi đến thang máy.

Lâm An Nhân cảm thấy Quý Văn Nghêu không nhất thiết phải lôi lôi kéo kéo mình như vậy, nếu hắn đã mở lời chẳng lẽ mình không cho hắn mặt mũi mà từ chối. Hơn nữa, tổng giám đốc mời khách nhất định là thịnh soạn.

“Xung quanh đều là quán cơm công sở, cô ăn được không?” Quý Văn Nghêu đối Lâm An Nhân nói.

Nhìn món ăn dọn trên bàn, Lâm An Nhân cười nói: “Này đã ngon lắm rồi, tôi sẽ không khách khí.”

Hai người lặng im trong chốc lát, Quý Văn Nghêu nhìn không được: “Lâm An Nhân, cô chưa ăn no hay sợ tôi ăn hết, cô không thể ăn chậm một chút sao?”

Nhìn tốc độ Lâm An Nhân “chiến đấu”, Quý Văn Nghêu cảm giác như Lâm An Nhân trực tiếp nuốt mà không cần nhai, tương ăn quá thô lỗ.

“Tôi có thói quen ăn hơi nhanh, anh đừng chê cười.” Vô luận là ở công ty hay ở nhà, chậm nhất định sẽ bị đối.

Những lời này vừa nói xong, một miếng thịt chưa kịp đưa vào miệng bị đánh rơi trên bàn.

“Cô còn lấy lên!” Quý Văn Nghêu không thể tin nhìn Lâm An Nhân cư nhiên gấp miếng thịt vừa rớt trên bàn.

Lâm An Nhân gấp miếng thịt, lấy giấy ăn lau lau sạch sẽ, tiếp tục bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến.

Vừa ăn vừa nghĩ, người này ý có tiền lãng phí, miếng thịt lớn như vậy liền bỏ!

Quý Văn Nghêu kỳ thật cũng không đói, thấy Lâm An Nhân hành động lòng có chút chua xót, giống như đặc biệt thích đồ ăn ở đây, liền đẩy phần của mình qua cho Lâm An Nhân.

“Nếu không đủ, cô ăn thêm phần của tôi đi.”

“Anh không ăn sao?”

Lâm An Nhân vừa nói vừa nhai, hạt cơm phun trên bàn, Quý Văn Nghêu có chút chịu không nổi: “Cô có thể hay không nuốt xuống rồi nói, tôi không đói, cô ăn hết đi!”

Lâm An Nhân nghe lời, nuốt cơm xuống mới nói: “Tôi ăn cơm không vô, chỉ ăn đồ ăn thôi.”

Chờ Lâm An Nhân ăn xong, Quý Văn Nghêu hỏi nàng: “Bình thường cô cũng ăn như vậy?”

“Cũng không phải, hôm nay món ngon nên ăn nhiều một chút.”

Lâm An Nhân nói xong đứng dậy, nhìn xung quanh, muốn tìm người bán hàng.

“Cô làm gì vậy, muốn tính tiền sao, nơi này đã được tính vào phí dịch vụ của công ty.” Nữ nhân này chẳng lẽ tưởng hần muốn cô ta mời?

Lâm An Nhân trừng mắt nhìn, cảm thấy Quý Văn Nghêu quá coi thường người khác.

“Tôi biết, tôi muốn tìm người bán hàng đóng gói phần cơm còn nguyên này.”

Quý Văn Nghêu muốn lên tăng xông, một câu cũng chưa nói trực tiếp đứng lên kéo Lâm An Nhân ra ngoài.

Đợi đến nơi không có người, Quý Văn Nghêu vù vù nói: “Nửa chén cơm cô cũng muốn đóng gói?”

“Không cho sao, quên đi.”

“Không phải không cho, mà cô rất.....” Quý Văn Nghêu tìm không ra từ nào để hình dung Lâm An Nhân.

Nhìn vẻ mặt vô tội của Lâm An Nhân, Quý Văn Nghêu chỉ có thể thở dài: “Cô không cần đi làm sao?”

Lâm An Nhân nghiêng đầu: “Không cần, tôi đã xin nghỉ nửa ngày.”

“Tôi đưa cô về.”

“Không phải anh bề bộn nhiều việc?” Vừa rồi ở văn phòng chính hần nói không có thời gian.

“Cô xác định có thể tự đối phó người Phó gia?”

Đúng vậy, còn có chuyện trọng yếu!

“Anh có thể cùng tôi trở về giải thích rõ ràng, thì còn gì bằng.”

“Tôi có thể giúp, nhưng muốn nói thế nào là chuyện của tôi, không cần cô dạy bảo.” Quý Văn Nghêu đưa ra điều kiện.

Lâm An Nhân đồng ý, chỉ cần chứng minh mình trong sạch, Quý Văn Nghêu muốn nói thế nào thì nói.

Vì thế, hai người chuẩn bị lấy xe trở về. Đột nhiên. ...

“Văn Nghêu?” Một nữ nhân kinh hí nhìn Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu sùng sốt một chút, nếu không đối diện “mặt nạ dày cộm” này, hẳn thật nghĩ không ra người kia là ai.

“Sử lão sư, rất vui gặp cô?”

“Thật hữu duyên, tôi ra ngoài bàn chút chuyện, anh đi đâu? Nếu không vội, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện của em họ tôi?” Sử Quế Bình cảm thấy vận khí hôm nay thật vượng, không nghĩ tới buổi chiều xin nghỉ đi dạo phố lại có thể gặp Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu mỉm cười cự tuyệt: “Là ở gần đây, ngược ngùng, tôi phải đưa bằng hữu đi có việc, đi trước.”

Nói xong không cho Sử Quế Bình cơ hội, lời kéo Lâm An Nhân cáo từ.

Sử Quế Bình lúc này mới thấy nữ nhân bên cạnh Quý Văn Nghêu, chợt sinh khí vì mất đi cơ hội tiếp cận Quý Văn Nghêu.

Bất quá, cũng không nóng lòng, cùng lắm về sau thường đến đây đi dạo.

Hai người vào xe, Lâm An Nhân hỏi: “Người vừa rồi là ai a?”

Quý Văn Nghêu nhìn Lâm An Nhân: “Có quan hệ gì với cô sao?”

Chỉ là tùy tiện hỏi, không nói thì thôi, Lâm An Nhân quay đầu ngắm phong cảnh.

Một lát sau, Quý Văn Nghêu hỏi: “Phó gia thường khinh bỉ cô sao?”

“Không có a.”

Đối với thái độ của Lâm An Nhân, Quý Văn Nghêu có chút sinh khí: “Cô nghĩ tôi cái gì cũng không biết? Cô không thể gạt tôi, không cần ra vẻ thoải mái.”

Lâm An Nhân nghĩ nghĩ mới nói: “Tôi không biết anh nói chuyện gì, bất quá anh có biết cũng là Dương Quân nói. Ta chỉ cần một nhà chung sống vui vẻ.”

“Ăn không no, mặc không tốt, ngay cả nhà riêng đều không có, cô cảm thấy như vậy gọi là tốt?”

“Tôi thấy ăn mặc không trở ngại, cũng không đến mức đói khát, về phần chỗ ở tôi cùng Minh Hạo cố gắng dành dụm tương lai khẳng định có thể mua.” Lâm An Nhân tự nhiên trả lời.

Vậy lúc trước dựa vào cái gì “bỏ rơi” hần! Quý Văn Nghêu phần hận nghĩ.

Lâm An Nhân cảm giác không khí không đúng, liền thành thật ngồi.

Đến Phó gia, Quý Văn Nghêu bảo Lâm An Nhân vào trước, mình đậu xe xong sẽ vào.

“Cô không sợ tôi chạy?” Quý Văn Nghêu đột nhiên hỏi.

Thật đúng là mặc danh kỳ diệu, vẫn tự biên tự diễn, quyền quyết định trong tay hần, hần chạy mình có thể cần sao.

“Được rồi, cô vào đi.”

Quý Văn Nghêu vô lực ngồi trong xe, Lâm An Nhân thật là, một chút tính tình cũng không có, cha mẹ như thế nào giáo dục một nữ nhi giỏi nhẫn nhục chịu đựng như vậy, không nghĩ tới tương lai công tác, kết hôn sẽ bị khinh bỉ sao!

Lâm An Nhân mở cửa vào nhà, quả nhiên gặp Phó Lệ Na cùng Tào Chí Dũng, cha mẹ chồng đều ngồi ở phòng khách, bốn người hùng hổ như muốn “ăn tươi nuốt sống” Lâm An Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Nhìn bốn vẻ mặt “ăn tươi nuốt sống”, Lâm An Nhân không dám nghĩ đến hậu quả nếu Quý Văn Nghêu bỏ đi. Lâm An Nhân chỉ có thể quyết tâm, nếu có gì bất trắc sẽ đem tình hình thực tế nói ra. Nhưng nếu nói chuyện trước kia của mình cùng Quý Văn Nghêu, không chừng những ngày an bình sẽ không còn nữa.

“Định làm môn thần à, không mau đi vào!” Vương Thu Dung phát hỏa, nhìn Lâm An Nhân đóng cửa, chưa kịp xoay người lại: “Phó gia chúng tôi đã làm gì phật ý cô thì thực xin lỗi, cô tâm cơ thâm trầm, cư nhiên hãm hại con gái tôi! Nhà tôi bất hạnh cưới con dâu xấu xa như cô! Tôi nói cô biết, sự tình hôm nay không xong, tôi sẽ đến nhà cô làm rõ lý lẽ!”

“Cô ta không đáng để mẹ tức giận như vậy, tổn hại thân thể. Lâm An Nhân, cô là yêu tinh. Tôi chọc giận gì cô, cô lại chặn tài lộ của tôi, cô biết Chí Dũng sẽ mất bao nhiêu tiền thưởng không? Lãnh đạo đều nói về sau phát triển, hần sẽ thu không biết bao nhiêu lợi a!”

Phó Lệ Na tức giận muốn nổi điên, vất vả kinh doanh quần áo, một năm tài năng kiếm được bao nhiêu? Khó khăn lắm cơ hội mới đến tay, lại bị nữ nhân này mấy câu cập dâm nát. Tào Chí Dũng cũng hận Lâm An Nhân, nhưng phận con rể hần thật sự khó nói, sâu mi khó kiểm thờ dài.

Lúc này, Phó Nham đứng lên: “Gia môn thật bất hạnh!” Nói xong hướng cửa đi, căn bản không muốn nhìn thấy mặt Lâm An Nhân.

Ai ngờ, vừa mở cửa liền đụng trúng Quý Văn Nghêu đang đi vào.

“Dượng Hai có việc ra ngoài sao, có đụng chỗ nào không?” Quý Văn Nghêu đỡ Phó Nham.

Phó Lê Na thấy Quý Văn Nghêu giật mình: “Văn Nghêu sao lại đến đây?”

Phó Nham cũng kỳ quái, vừa rồi nữ nhi rõ ràng nói Lâm An Nhân thực sự đắc tội Quý Văn Nghêu, về sau không thể trông cậy người ta hỗ trợ cái gì, như thế nào lúc này lại?.....

Gặp Quý Văn Nghêu còn nhìn mình, xua tay tỏ vẻ không có việc gì.

Thế này Quý Văn Nghêu mới nói: “Cháu tới cùng chị dâu, sợ mọi người hiểu lầm trách tội chị dâu.”

Mọi người hồ đồ, rốt cuộc chuyện gì xảy ra!

Quý Văn Nghêu đến bên cạnh Lâm An Nhân, nở nụ cười: “Sau khi vợ chồng chị hai đi về, chị dâu có nán lại giải thích nên cháu hiện tại hiểu được chị dâu là người thật ôn hòa, là cháu hiểu lầm chị cố ý chê rẻ, kỳ thật căn bản không phải.”

Sau đó nói: “Như vậy, cuối tuần cháu ghé ngân hàng anh rẻ làm thủ tục, vì phải chuyển số tiền lớn, ngân hàng bên này khẳng định không thể giải quyết ngay được.”

Tào Chí Dũng vội vàng nói: “Không sao, ngân hàng sao dễ dàng cho cậu chuyển khoản nhiều như vậy, thật sự cảm ơn cậu, Văn Nghêu!”

Quý Văn Nghêu chính là nói: “Không khách khí, nhắc tay chi lao thôi.”

Sau đó, đôi Vương Thu Dung nói: “Di Hai, chị dâu nói anh họ làm quản lý ở xưởng rượu, bằng hữu cháu có mở khách sạn, không biết anh họ có muốn.....”

“Thật sao! Văn Nghêu, di Hai không biết nói thế nào cho phải, cháu là quý nhân nhà di. Minh Hạo trở về di sẽ bảo nó liên hệ với cháu.” Sắc mặt Vương Thu Dung lập tức hào hứng.

“Xem như cháu bồi thường vì đã hiểu lầm chị dâu, mong chị dâu đừng so đo.”

Mọi người nghe xong đều hiểu ý tứ Quý Văn Nghêu, hẳn giúp Phó Minh Hạo để trấn an Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân lúc này học thông minh: “Tôi không sao, chỉ cần mọi chuyện rõ ràng là được!”

Quý Văn Nghêu mỉm cười: “Tốt, cháu có việc đi trước.”

Vương Thu Dung định đưa tiễn, bị Quý Văn Nghêu ngăn cản: “Về sau còn thường xuyên ghé qua, sao có thể mỗi lần đều hưng sư động chúng, chị dâu

tiền cháu là được rồi.”

Vương Thu Dung cười nói: “Tốt lắm, về sau sẽ không câu nệ lễ tiết. An Nhân, con đưa Văn Nghê xuống lầu đi.”

Lâm An Nhân nghe lời cùng Quý Văn Nghê xuống lầu, xe đậu ở bên ngoài tiểu khu.

Dừng lại cước bộ, Lâm An Nhân định cảm tạ Quý Văn Nghê, lại phát hiện mặt hấn không còn tươi cười lúc này.

“Bọn họ như vậy cô còn chịu đựng, cô bị đàn ông?”

Vừa rồi đứng ngoài cửa Phó gia, bên trong nói gì hấn đều nghe rành mạch, tuy sinh khí nhưng càng hận sự "nhẫn nhịn" của Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân cúi đầu không nói, thầm nghĩ: Nếu không phải hấn cố ý thiết kế, sao có sự việc hôm nay, người này còn không tỉnh, lại cho rằng mình bị người khác khó xử, thật buồn cười!

“Như thế nào không nói?”

“Không có gì để nói.”

Chứng kiến mọi chuyện tại Phó gia, Quý Văn Nghê liên tưởng cảnh Lâm An Nhân thời gian dài như vậy chịu đựng bao nhiêu oan uổng, trong lòng càng phát hỏa.

“Cô dù chịu đựng bị uất ức, khi dễ cũng không phản kích, người khác biết cho rằng cô là người dễ ăn hiếp, cô hiểu không?”

Lâm An Nhân nói: “Không nghĩ nhiều như vậy, an ổn mà sống là may mắn rồi, đôi khi phải nhún nhường từng bước, kỳ thật cũng không có gì.”

Quý Văn Nghê lại tức khì: “Nhường cái gì! Nhẫn cái gì, bị khi dễ thì phản kích, phải hung hăng phản kích, như vậy về sau không ai lại dám khi dễ cô.”

“Không tất yếu, tôi cũng không thấy khổ sở.”

“Cô thật "khoan dung" a! Sao không nghĩ đến cảm giác của cha mẹ cô, nuôi dưỡng cô lớn như vậy là để người khác trút giận? Tôi giúp cô cũng là để bọn họ không lại khó dễ cô. Cô thông minh một chút, tôi cũng không phí tâm!”

Quý Văn Nghê nói xong thấy Lâm An Nhân vẫn ngây ngô đứng, khó nhịn thân thủ nhéo nhéo mặt Lâm An Nhân, Lâm An Nhân đau lập tức lùi lại: “Anh như thế nào lại nhéo tôi?” Sau đó nhìn quanh bốn phía, không thấy người quen mới yên tâm.

“Còn biết đau, tôi nghĩ cô là bù nhìn! Quên đi, về sau tận lực giúp cô. Bất quá cô cũng nên suy nghĩ cho mình một chút mới được, không thể tiếp tục nhẫn, trở về đi, tôi đi.”

Nam nhân này tâm tình thất thường, đầu tiên gặp mình thì chướng mắt, sau đó cố ý thiết kế mình, hiện tại muốn cùng mình kết đồng minh, hấn không

phiền lụy! Lâm An Nhân nhìn xe Quý Văn Nghê đi xa, lắc đầu thở dài.

Hơn nữa, hần không xuất hiện, trong nhà nhiều lắm cũng là những việc vụn vặt, sau khi gặp hần mới nhiều thị phi như vậy, người này rất bảo thủ.

Lâm An Nhân xoay người trở về, đi vài bước đột nhiên linh quang chợt lóe, suy nghĩ cẩn thận ý tứ Quý Văn Nghê!

Quý Văn Nghê vừa rồi, phải hay không nhắc năng lợi dụng cơ hội lần này, cải thiện thái độ Phó gia, nếu “dựa hơi” Quý Văn Nghê, cáo mượn oai hùm khoe khoang, về sau không phải không ai dám xem thường mình sao?

Thật đúng là phản ứng chậm, Lâm An Nhân đem sự tình suy nghĩ một lần, tằm tằm lên lầu. Trong phòng khách, bốn người vẫn ngồi như cũ, sắc mặt hùng hổ biến thành hòa ái dễ gần.

“An Nhân, không nghĩ em quả thật giúp chị, chị hiểu lầm em rồi.”

Vương Thu Dung cũng nói: “An Nhân đừng so đo cùng mẹ, ba mẹ đều già nên hồ đồ, ủy khuất cho con.”

Lâm An Nhân chưa từng bị đối xử tử tế như thế, lập tức quyết định.

“Mẹ và chị hai không cần khách sáo như vậy, là một thành viên trong gia đình, con luôn hi vọng nhà mình mọi sự bình an. Con chỉ thuận tiện nhắc đến Văn Nghê, không nghĩ cậu ta có lòng như vậy.”

“Con không hiểu hai chữ duyên phận sao, người ta lần đầu gặp mặt đã hợp ý Văn Nghê, nhìn tướng bói cũng thân thiết, nếu không sao tặng nhiều quà thế này? Hần vốn có thành kiến với con, nên có chút áy náy, không chừng về sau hảo cảm càng tăng, tương lai cũng thân thích, còn nhiều việc cần hần hỗ trợ!” Vương Thu Dung thông suốt đạo lý giảng giải cho Lâm An Nhân.

“Con biết. Đúng là Văn Nghê đã nói có việc gì con có thể tìm hần!” Lâm An Nhân âm thầm thề lưỡi, lần đầu tiên xuy ngu.

“Hôm nay quả là ngày vui, không uống nhà ta ăn ở phước đức, mọi người đều cao hứng.” Tào Chí Dũng cũng theo chiều gió, nịnh nọt một câu.

Lúc Phó Minh Hạo về nhà thấy Lâm An Nhân hòa thuận, vui vẻ với cha mẹ cùng vợ chồng chị hai, thì tò mò hỏi, mới biết khó khăn của anh rể đã được giải quyết, bất quá chuyện nghiệp vụ của mình lại không hỏi nhiều.

Chờ vợ chồng chị hai ra về, vào phòng mới cùng Lâm An Nhân nói: “Em đột nhiên đổi tính à, cư nhiên có thể cầu Quý Văn Nghê?”

Lâm An Nhân có chút hàm hồ trả lời: “Hần thấy em thật tâm thành ý giải thích, nên hảo cảm nghĩ giúp chúng ta để chuộc lỗi.”

“Không nhọc hần giúp đỡ, anh là nhân viên bán hàng, khách sạn hay không không đến anh quán.” Phó Minh Hạo không muốn tiếp xúc nhiều với Văn Nghê, dù sao cũng cùng tuổi, nhưng sự nghiệp lại chênh lệch lớn như vậy, có chút ganh tỵ.

“Có thể kiếm nhiều tiền hơn, còn so đo cái gì?”

Phó Minh Hạo nói: “Lần này anh nhận, về sau không cần lại nhờ hấn.”

“Yên tâm đi, hôm nay mệt mỏi, em muốn ngủ.”

Hai người tắt đèn đi ngủ.

Hiệu suất làm việc của Quý Văn Nghêu quả nhiên không thấp kém, trong hai ngày chẳng những hoàn tất thủ tục ngân hàng, mà liên hệ khách sạn cho Phó Minh Hạo cũng thỏa đáng.

Phó Minh Hạo không tình nguyện cảm tạ, Quý Văn Nghêu cũng không khoe khoang.

Tuy nhiên, Phó Minh Hạo không nghĩ khách sạn đó hoàng tráng như vậy, trực tiếp được sắp xếp vào vị trí tổ trưởng. Trước đây luôn thấp cổ bé họng, nay trở thành lãnh đạo quản lý bảy nhân viên và tám chuyên viên, trong lòng cao hứng không nói ra! Đắc ý dào dạt tuyên bố tin tức, Vương Thu Dung khoa trương tăng bốc con trai mình tài giỏi, Phó Nham cao hứng uống không ít rượu, cũng không bị ai mắng.

Lúc này, khúc mắc với Quý Văn Nghêu bị ném sau đầu, Phó Minh Hạo biến thành thiết tình cảm tạ. Vì thế hẹn Quý Văn Nghêu đến nhà ăn cơm, Quý Văn Nghêu thống khoái đáp ứng.

Đến ngày hẹn, Quý Văn Nghêu cùng Dương Quân đến Phó gia, vào phòng khách nói chuyện phiếm với Vương Thu Dung.

Dương Quân kinh ngạc nhìn Văn Nghêu “thân quen” với nhà dì Hai, cảm giác mình như người ngoài. Ngẫm lại, có lẽ bình thường do mình ít lui tới nhà dì Hai, về sau nhất định cải thiện, thái độ vì thế cũng bình thường, thỉnh thoảng chen vào vài câu.

“Chị dâu không ở nhà?” Quý Văn Nghêu hỏi Vương Thu Dung.

Vương Thu Dung đáp: “An Nhân còn chưa tan tầm, phòng chừng cũng sắp về, hôm nay các cháu nếm thử tay nghề của Lệ Na nhà dì.”

Dương Quân tò mò tình hình Lâm An Nhân gần đây.

“Dì Hai và chị dâu có về hòa hảo?”

“Dì và An Nhân là người một nhà, sinh khí thì nói nặng hai câu, qua thì thôi. Dì dượng thật đau An Nhân tốt tính.”

Thật chuyện lạ, dì Hai cư nhiên khen ngợi chị dâu!

Vương Thu Dung thấy vẻ mặt Dương Quân không tin, còn nói: “Cháu không tin nhân phẩm chị dâu cháu, ngay cả Văn Nghêu đều biết.”

Dương Quân lại nhìn Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu nói: “Thời gian này tiếp xúc thật giống em nói.”

Nguyên lai vì mình nói nên Quý Văn Nghêu đánh giá lại Lâm An Nhân, Dương Quân cuối cùng hiểu rõ.

Lát sau, Phó Minh Hạo và Lâm An Nhân cùng trở về, mọi người triển khai bàn ăn.

Lâm An Nhân nhìn Phó Minh Hạo không ngừng “chén bạn chén thù”, khuyên nhủ: “Uống ít thôi, đối thân thể không tốt.”

“Vẫn là chỉ có vợ đau lòng, chờ chồng em buồn bán có tiền, khẳng định mua tặng em căn nhà thật lớn!” Phó Minh Hạo nói xong, ôm Lâm An Nhân hôn một cái. Lâm An Nhân liền đỏ mặt, biết Phó Minh Hạo uống say.

Dương Quân cũng cười: “Anh họ cùng chị dâu thật ân ái, làm người ta hâm mộ nha!”

Đám người Vương Thu Dung nhìn hai người, trong lòng cao hứng.

Lâm An Nhân không được tự nhiên đứng lên: “Minh Hạo thực say, con dìu anh ấy về phòng.” Nàng sợ Phó Minh Hạo lại hành động gì khác người. Phó Minh Hạo nghe nói đứng lên, Lâm An Nhân ôm thắt lưng hắn dìu về phòng, vừa định đứng dậy thì bị kéo trở về.

“An Nhân, đã lâu chúng ta không cùng một chỗ?” Phó Minh Hạo lôi kéo Lâm An Nhân.

“Đừng nháo, bên ngoài có khách, ngủ một lát đi, em còn phải ra ngoài.”

“Không cho, anh thẳng chức em không nghe lời?”

Phó Minh Hạo nhỏ giọng ồn ào, tay chân lộn xộn vén quần áo Lâm An Nhân, xoa xoa nơi mịn màng. Lâm An Nhân vừa tức vừa vội, giãy không ra, hai người cứ dây dưa.....

“Lâu không thấy chị dâu đi ra, mọi người bảo tôi vào gọi chị.”

Lâm An Nhân dùng sức bỏ tay Phó Minh Hạo ra, vội vội vàng vàng đứng lên, vuốt lại tóc, cắn môi mong Quý Văn Nghêu cái gì cũng không thấy, không dám ngược lên bước nhanh qua người Quý Văn Nghêu ra ngoài: “Tôi ra đây.”

Quý Văn Nghêu lại không theo ra ngoài, đi đến bên giường nhìn Phó Minh Hạo say bí tỉ, Ngẫm lại vừa rồi một màn, mắt Quý Văn Nghêu nguy hiểm híp lại, chậm rãi đè nghiêng bàn tay Minh Hạo vừa sờ loạn Lâm An Nhân.

Hắn hối hận giúp Phó Minh Hạo, hận không thể một phát nghiền nát bàn tay chướng mắt này!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cổ tay truyền tới cảm giác đau đớn, Phó Minh Hạo theo bản năng giãy dụa dùng sức cố gắng thoát khỏi trói buộc.

Nhìn mặt Phó Minh Hạo ngày càng thống khổ, Quý Văn Nghê tự vấn mình đang làm cái gì? Vợ chồng người ta thân thiết là chuyện bình thường, liên quan gì mà mình tức giận chứ! Ấu trĩ sao.... Quý Văn Nghê buông ra, cau mày sửa sang lại cảm xúc, trở lại phòng khách tiếp tục cùng Phó gia uống rượu. Bất quá, vừa thấy vẻ mặt ửng đỏ của Lâm An Nhân, tâm tình lại bắt đầu phiền não, ngầy người.

Quý Văn Nghê chán nản đứng dậy, cáo từ....

Phó gia không xa lạ với tính tình mưa nắng thất thường của Quý Văn Nghê, xuống lầu tiễn hân cùng Dương Quân lên taxi mới trở về tiếp tục ăn.

Nhìn sắc mặt Quý Văn Nghê, Dương Quân quan tâm hỏi: “Anh có mệt không, sắc mặt anh nhìn không tốt lắm.”

“Nhiều đó sao làm anh say được, không còn sớm nên cáo từ về nhà đi Hai nghỉ ngơi.”

Dương Quân gạt đầu: “Nếu không ghé nhà em uống chút trà cho tỉnh rượu nha.”

“Không được, sao có thể đường đột như vậy, gì đi nữa cũng phải chuẩn bị lễ vật cẩn thận mới tới bái phỏng bề trên được chứ.”

Dương Quân nở nụ cười: “Cũng không phải lần đầu gặp mặt mà, còn khách khí như vậy!”

Quý Văn Nghê kiên trì: “Đó đều là gặp bên ngoài, chính thức đến nhà thì phải chú ý lễ tiết.”

Dương Quân còn muốn nói, di động Quý Văn Nghê chợt vang lên.

“Mộng Khiết, như thế nào điện thoại cho tôi?” Quý Văn Nghê tiếp điện thoại cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Dương Quân không biết người tên Mộng Khiết kia nói gì, chỉ thấy Quý Văn Nghê đột nhiên cười:

“Nhớ tôi sao?

Mọi người ở đâu?

Được, lát tôi qua, nhưng hôm nay đã uống không ít rồi.”....

Chưa bao giờ Dương Quân gặp Quý Văn Nghê trò chuyện cùng bằng hữu, cảm giác như thay đổi thành một người khác, tràn đầy sức sống, không còn khí chất trầm ổn bình thường. Nhịn không được hỏi: “Anh còn muốn uống rượu nữa sao?”

“Ân, cũng đã lâu rồi chưa hội họp, đưa em về nhà xong anh ghé qua một chút.”

Taxi dừng lại trước cửa nhà Dương Quân.

“Vào nhà nhắn tin cho anh nhé.”

Dương Quân phát phát tay, có chút không thoải mái nhìn taxi rời đi.

Mộng Khiết chắc chắn là tên một nữ nhân, có quan hệ gì với Quý Văn Nghiêu? Bạn gái cũ sao, hay lợi dụng danh bằng hữu để tiếp cận Quý Văn Nghiêu?...

Càng nghĩ càng phiền, về nhà cũng chưa chào cha mẹ, Dương Quân trực tiếp vào phòng nhắn tin cho Quý Văn Nghiêu, rồi nằm ngẩn người trên giường.

Một tiếng trôi qua..... lần qua ... lần lại,... nghĩ tới ... nghĩ lui, quyết định điện thoại cho Quý Văn Nghiêu.

“Làm sao vậy?” Quý Văn Nghiêu tiếp điện thoại.

“Không có gì, ở nhà đi Hai đã uống không ít, em có chút lo lắng muốn biết anh về nhà chưa.”

“Không sao, anh tỉnh rồi, không còn sớm nữa em mau ngủ đi!”

“Văn Nghiêu mau giúp em giáo huấn tiểu tử này, cư nhiên dám chiếm tiện nghi của bản cô nương ta!” Một giọng nữ thanh thúy xen ngang.

Tâm Dương Quân lập tức trều đau, uôm uôm nước mắt, thật tâm muốn hỏi nữ nhân kia là ai, lại không có dũng khí: “Anh chú ý thân thể, em gác máy đây.”

Dương Quân tự an ủi, nữ nhân kia cùng Quý Văn Nghiêu chắc không có gì, nếu không Quý Văn Nghiêu sao có thể thân cận như vậy! Nhưng vẫn không ngừng thấp thòm nghi ngờ cùng bất an.

Liên tiếp vài ngày sau, Dương Quân ngẫu nhiên có điện thoại một lần, nhưng vội vàng gác máy do Quý Văn Nghiêu nói bận tiếp đãi bằng hữu từ nước ngoài trở về.

Ở trường học, Sư Quế Bình nhiều lần bóng gió hỏi thăm Quý Văn Nghiêu. Ở nhà, cha mẹ luôn truy hỏi sao không thấy hai đứa hẹn hò, nếu không sao có thể giữ tâm Quý Văn Nghiêu! Sao biết mình không muốn “nhốt” tâm Quý Văn Nghiêu? Thời gian nhận thức còn chưa tới mức yêu đương cuồng nhiệt, và lại bản thân chưa từng trải qua yêu thương nhưng nhớ, nên chỉ bất lực lo lắng.

Hai ngày sau, Quý Văn Nghiêu như trước vẫn không có động tĩnh gì, Dương Quân mệt mỏi không muốn nghe cha mẹ lại nhải nên ra ngoài tản bộ.

Bình thường ít giao tiếp, đồng học cũ cũng không thân thiết với ai, lại không muốn mọi người ở trường học biết nhiều về Quý Văn Nghiêu, vạn nhất có biến cố lại bị chê cười. Dương Quân sầu mi khổ kiếm, bất chợt phát hiện bên người không có một ai để trút bầu tâm sự. Nghĩ nghĩ ... không bằng qua nhà đi Hai.

Vương Thu Dung có chút ngạc nhiên khi thấy Dương Quân, nhưng bên ngoài vẫn nhiệt tình chào đón.

“Di Hai, cháu không quấy rầy chứ, ở nhà bận bội nên trốn sang đi yên tĩnh một chút.”

“Mau vào đi, di Hai cao hứng còn không kịp, mẹ cháu có biết cháu qua đi không?”

“Di yên tâm, lúc này cháu gọi về rồi.”

Đúng lúc Lâm An Nhân đi ra, thấy Dương Quân cũng sững sờ.

“Chị dâu ở nhà sao!” Dương Quân đứng lên chào hỏi.

Từ khi Phó Minh Hạo thăng chức, thái độ của Phó gia đối với Lâm An Nhân vui vẻ hơn trước kia rất nhiều. Vương Thu Dung ra ngoài mua đồ ăn, để Lâm An Nhân nói chuyện với Dương Quân.

Dương Quân nghe Lâm An Nhân nói công ty xếp lịch thay ca, nên hôm nay đến lượt Lâm An Nhân được nghỉ, đột nhiên nghĩ chị dâu chẳng phải là đối tượng tâm sự tốt nhất sao!

Đầu tiên, nhân phẩm của Lâm An Nhân không cần phải nói, chị ấy nhất định sẽ không đem chuyện của mình ra ngoài đàm tiếu, hơn nữa Lâm An Nhân đã có gia đình, khả năng uy hiếp chính là không có, mà Quý Văn Nghêu cũng vô cảm với Lâm An Nhân. Dương Quân cẩn thận suy xét lợi hại...

Nhìn đôi mắt hàm chứa lệ, Lâm An Nhân an ủi: “Đừng thương tâm, sự tình khẳng định không phải như em suy diễn, phỏng chừng là lâu không họp mặt bạn bè thôi, đàn ông mà, không có gì đâu.”

“Chị cảm thấy Quý Văn Nghêu như thế nào? Em không biết nên ở chung với hắn thế nào mới tốt? Em với hắn nhận thức được một thời gian rồi nhưng vẫn chưa có hành vi gì quá “thân cận”.

Lâm An Nhân khó xử, suy nghĩ: “Chị không hiểu biết hắn nhiều lắm, chỉ cảm thấy nếu em thật lòng thích hắn, khi bên nhau nên chủ động một chút.”

“Chủ động như thế nào?”

Lâm An Nhân tròn mắt: “Là kéo cánh tay hay nắm tay hắn, hoặc kiss một cái?” Trước kia, Phó Minh Hạo cũng làm như vậy với mình.

“Theo lời chị nói có lẽ em quá bảo thủ, lem luot hết rồi, em đi rửa mặt đây.”

Dương Quân vừa vào toilet, bên ngoài có người gõ cửa.

Lâm An Nhân ra mở cửa, thật tình chờ a, Quý Văn Nghêu cũng lại đây, liền cười nói: “Anh và Dương Quân ăn ý thật nha, một trước một sau không hẹn mà đều đến đây.”

Quý Văn Nghêu nhắc chân định đi vào, vừa nghe thì dừng bước: “Dương Quân ở bên trong?”

“Đúng vậy, vừa đi toilet, anh vào đi.”

Quý Văn Nghêu nghĩ nói: “Số di động của cô là bao nhiêu?”

Hồi lâu không thấy Lâm An Nhân phản ứng, Quý Văn Nghêu mất kiên nhẫn: “Hỏi sao không nói!” Lâm An Nhân không cam lòng đọc số di động, Quý Văn Nghêu ghi nhớ liền nói: “Tôi có việc, không cần nói Dương Quân biết tôi đã tới, tôi sẽ điện thoại cho cô.”

Nói xong xoay người xuống lầu.

Thật là, chẳng lẽ mình đi nói với Dương Quân là Quý Văn Nghêu vừa tới cửa nghe có em ở đây nên bỏ chạy? Rốt cuộc hấn nghĩ cái gì!

“Ai đến vậy chị?”

“À, hàng xóm sang hỏi chút chuyện thôi.” Lâm An Nhân vừa nói vừa đóng cửa.

Dương Quân tâm tình nhẹ nhõm, tươi cười: “Em dong dài nhiều chuyện có phiền chị không?”

“Nào có, chị cũng không thể giúp cái gì.”

“Chị nguyện ý nghe em tâm sự là em biết ơn lắm rồi, về sau còn nhiều chuyện phiền chị tư vấn a.”

Còn "tư vấn"! Lâm An Nhân có chút không tình nguyện đáp ứng, không hiểu sao Dương Quân chột thân thiết với mình như vậy.

Tiền Dương Quân ra về, Lâm An Nhân vừa đi về phòng vừa nghĩ có phải Dương Quân cùng Quý Văn Nghêu xảy ra vấn đề gì không, kết quả vừa vào phòng di động liền đổ chuông.

Lâm An Nhân tiếp điện thoại mới biết là Quý Văn Nghêu gọi.

“Sao cô không đi làm?” Quý Văn Nghêu hỏi Lâm An Nhân.

“Hôm nay tôi nghỉ, có việc gì sao?”

“Không có gì, muốn tìm cô tâm sự, xe tôi đậu bên cạnh siêu thị gần nhà cô, cô xuống đi.”

Lâm An Nhân do dự không muốn đi, lại sợ đắc tội Quý Văn Nghêu lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa nghĩ chắc hấn hỏi chuyện Dương Quân, nên gật đầu đồng ý.

Ngồi vào trong xe, Lâm An Nhân hỏi: “Sao anh biết Dương Quân về rồi?”

Dương Quân vừa đi, điện thoại vừa vang lên, khẳng định có vấn đề.

“Tôi đợi ở cửa.”

Quý Văn Nghêu vẫn đợi ở đây, chẳng lẽ có chuyện quan trọng?

Thấy Quý Văn Nghêu khởi động xe, Lâm An Nhân vội ngăn: “Ngồi trong xe nói luôn đi, mẹ chồng tôi gần về nên không đi xa được.”

Quý Văn Nghêu cũng không khó xử Lâm An Nhân, đậu xe ở nơi ít người qua lại, quay đầu hỏi: “Dương Quân qua nhà cô làm gì?”

“Tâm sự với tôi.”

“Hai người thân nhau lắm sao?”

“Rất cuộc anh tìm tôi có chuyện gì?” Lâm An Nhân sốt ruột.

“Bạn gái cũ của tôi đã trở lại.” Quý Văn Nghêu đột nhiên toát ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Lâm An Nhân nghĩ Quý Văn Nghêu rơi rớt hoa đào không ít a, đương nhiên là trừ mình ra. Dương Quân vừa tổ khổ xong, Quý Văn Nghêu bên này lại vương vấn bụi hoa, ý tứ của hắn là muốn chia tay Dương Quân sao? Mà sao ai cũng nói với mình, chuyện giữa bọn họ liên quan gì mình?

Đợi lâu không thấy Lâm An Nhân "động đậy", Quý Văn Nghêu mất kiên nhẫn: “Tôi đang nói chuyện, cô sao lại không nghe?”

Lâm An Nhân hỏi: "Vậy anh có tính toán gì, tôi không muốn tham gia vào chuyện của hai người.”

Quý Văn Nghêu kỳ quái liếc nhìn Lâm An Nhân: “Liên quan gì Dương Quân, tôi đang nói với cô mà.”

Càng nói càng không thông, bạn gái cũ của hắn trở về quan hệ gì mình mà nói? Lâm An Nhân cảm thấy mình cùng Quý Văn Nghêu căn bản không có tiếng nói chung.

“Cô tưởng tôi nhờ cô nói với Dương Quân là tôi muốn chia tay?”

Lâm An Nhân gật đầu, nếu không phải thì kể chuyện này với mình làm gì.

“Đầu óc cô cả ngày nghĩ cái gì vậy, tôi chia tay bạn gái phải nhờ cô nói sao?”

“Vậy anh nói tôi biết làm gì?” Lâm An Nhân mất hứng, khi không bị mắng là ngốc tử.

Quý Văn Nghêu cũng không biết mình nghĩ gì nữa? Hắn gặp Trần Mộng Khiết khi mới phát triển sự nghiệp, hai người đều thường thức lẫn nhau. Gần bó khoảng nửa năm, Trần Mộng Khiết muốn xuất ngoại trải nghiệm, hắn đưa cho nàng một số tiền và chia tay.

Đột nhiên, Trần Mộng Khiết trở về, tỏ vẻ muốn tái hợp. Lúc ấy, hắn cười nói đã có bạn gái, nhưng Trần Mộng Khiết thẳng thắn tuyên bố nam chưa hôn, nữ chưa gả chuyện gì cũng có thể thay đổi, mạnh mẽ muốn phản thắng thua. Hắn dờ khóc dờ cười, nghĩ nhanh chóng giải quyết chuyện Trần Mộng Khiết, nên hạn chế không liên lạc với Dương Quân.

Về phần sao lại tìm Lâm An Nhân, Quý Văn Nghêu cũng không rõ, hắn chỉ muốn nói với ai đó, một phần cũng muốn biết phản ứng của Lâm An Nhân, bất quá hiện tại xem ra ... lại tự đa tình.

Lâm An Nhân cũng không ngu ngốc, thấy Quý Văn Nghêu không nói lời nào cũng đoán được vài phần, không nghĩ mình đáng tin tưởng đến như vậy?

“Có lẽ cô ấy hối hận nên trở về tìm anh?” Chẳng lẽ nữ nhân kia ngấm vào tài sản của Quý Văn Nghêu.

“Cô thấy chuyện này thế nào?” Quý Văn Nghêu hỏi Lâm An Nhân.

“Tình tình Dương Quân thế nào anh hẳn rõ hơn tôi, nếu bạn gái cũ của anh trở về không phải vì tiền, thì phải hỏi bản thân anh nghĩ thế nào.”

“Cô không nghĩ, không hối hận?”

Như thế nào lại "chia sủng" đến mình nữa rồi?

“Không phải hối hận hay không, hiện tại chính là cố gắng cải thiện điều kiện sống thôi.”

Đúng vậy, căn bản không có ấn tượng, nói gì đến hối hận, nói qua nói lại lại nhắc tới chuyện cũ.

“Tôi không muốn tái hợp, nhưng không biết từ chối thế nào, cô ấy rất cố chấp nên không dễ dàng từ bỏ.”

Thật phiền toái, loại nữ nhân này rất can đảm, bất chấp tất cả theo đuổi nam nhân mình thích, Dương Quân nếu biết lại thương tâm... Ay...

Nghĩ đến Dương Quân lại thờ dài, lấy lại tinh thần phát hiện tay Quý Văn Nghêu đang sờ mặt mình.

Lâm An Nhân giật mình tránh thoát, người này lại nổi tật xấu.

Quý Văn Nghêu gặp Lâm An Nhân né tránh cũng không sinh khí, cười nói: "Lo lắng cho tôi sao? Chuyện này dù có chút khó giải quyết, nhưng tôi chỉ lo Dương Quân suy nghĩ lung tung, có thời gian cô giúp khuyên nhủ cô ấy."

Ai lo lắng cho hắn chứ, mình là nghĩ thay Dương Quân, tên Quý Văn Nghêu này không phải quá đề cao bản thân chứ!

Sau đó, không đợi Lâm An Nhân trả lời, Quý Văn Nghêu lại hỏi: "Tình cảm của cô và Phó Minh Hạo rất tốt nhỉ?"

"Đương nhiên, anh hỏi cái này làm gì?"

"Không có gì, hôm đó tình cờ thấy hai người thân mật nên hỏi thôi, hơn nữa đáng người cô nhìn cũng được đó."

Lâm An Nhân lập tức đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận, không nói nên lời.

Quý Văn Nghêu thích thú nhìn bộ dáng muốn phát hỏa của Lâm An Nhân, kẻ sát mặt Lâm An Nhân thấp giọng hỏi: "Thẹn thùng?"

Đây là quấy rầy? Lâm An Nhân hoàn toàn bị chọc giận.

"Làm gì vậy, có chuyện gì thì nói, nếu không tôi đi về." Lâm An Nhân tựa vào kính xe vội vàng nói.

Quý Văn Nghêu biết mình có chút đường đột, biết thân biết phận ngồi lại ngay ngắn.

"Tôi không ý gì khác, tôi đưa cô về."

"Không cần, tôi tự về." Lâm An Nhân dần dần xuống xe.

Quý Văn Nghêu nhủ mảy, không hài lòng về hành vi khác người của mình!

Vương Thu Dung vẫn chưa về, Lâm An Nhân vào phòng, hoang mang nhìn mình trong gương.

Nửa ngày trôi qua.... nghe tiếng Vương Thu Dung trở về mới hoàn hồn đứng lên làm cơm chiều.

Dương Quân mấy ngày nay đều thấp thòm không yên, chẳng lẽ trong lòng Quý Văn Nghêu chân chính bạn gái cũng không bằng một nữ bằng hữu? Sao không thể cùng mình chiều dài?

Càng nghĩ càng giận, không nguyện tiếp tục bị Quý Văn Nghêu "đắt mũi", vừa lúc sắp nghỉ hè, tính toán thời gian tới công ty Quý Văn Nghêu. Bất quá, tới một mình lại sợ hấn phạt ý, nên nghĩ tới Lâm An Nhân ...

“Chị còn ở cơ quan sao?”

“Không, hôm nay làm ca đêm nên chị đang ở nhà.” Dương Quân không phải muốn tìm mình tâm sự nữa chứ.

“Tốt quá, lát nữa em qua nhà chị, khi đến em điện thoại chị xuống dưới nhé.”

Lâm An Nhân bắt đắ dĩ thờ dài, tối thiểu phải nói đi đâu chứ, không hỏi ý kiến mình liền tự quyết định. Dù trong lòng bất mãn, nhưng vẫn thay quần áo đến phòng khách ngồi chờ Dương Quân.

Vương Thu Dung nghe Lâm An Nhân muốn ra ngoài cùng Dương Quân thì nở nụ cười: “Nên như vậy, Dương Quân là tương lai mệnh phú quý, cùng nó ra ngoài khẳng định không để con mất một đồng, không chừng còn mua cho con không ít quần áo!” Vương Thu Dung nói xong hôn hờ về phòng.

Lát sau, nhận điện thoại của Dương Quân, Lâm An Nhân vội vàng xuống lầu, bước vào chiếc taxi đang đứng đợi trước cửa tiểu khu: “Chúng ta đi đâu?”

Dương Quân cười nói: “Trước giờ em chưa từng tới công ty Văn Nghê nên đi một mình sẽ không hay lắm, nghĩ chị từng tới nên quen thuộc đường lối.”

Thật là, chạy không khỏi trời nắng mà, vốn sợ Quý Văn Nghê nhỏ mọn tính toán nợ cũ, nên cố ý tránh mặt, không nghĩ lại bị Dương Quân “lôi” đến trước mặt hẳn. Dù vạn lần không muốn, bất quá Lâm An Nhân là người chưa từng nói “không” với ai.

Đến nơi, Lâm An Nhân dẫn Dương Quân lên tầng 15, nghĩ bạn gái tới gặp bạn trai không nhất thiết phải hẹn trước nên: “Em điện thoại để hẳn ra đón, nhớ là đừng nói chị cũng cùng đến.”

Dương Quân hít một hơi thật sâu mới điện thoại cho Quý Văn Nghê.

Quý Văn Nghê buông di động, nhìn Trần Mộng Khiết đang ngồi xem tạp chí trên sôpha.

“Đột nhiên lại nhìn em như vậy, tới giờ nghỉ trưa rồi mau đi ăn cơm thôi.” Trần Mộng Khiết buông tạp chí đứng lên.

Quý Văn Nghê liền nói: “Trưa nay anh có việc, em về trước đi. Mộng Khiết, chuyện gì đã qua thì cho qua đi, chúng ta vẫn là bằng hữu, là anh em” Hẳn không muốn thương tổn Trần Mộng Khiết.

Trần Mộng Khiết lại kiên định: “Văn Nghê, em không tin tình cảm trước đây của chúng ta anh đều quên hết, em nghe bọn Đinh Triết nói, bạn gái hiện tại là do cha mẹ sốt ruột bắt ép nên anh mới thân cận, sao lại chọn một nữ nhân mà mình không yêu! Dù sao em vẫn kiên trì không thể buông tha, anh đừng quá sớm quyết định!”

Quý Văn Nghê không biết nói gì nữa, đứng lên chuẩn bị xuống lầu.

Trần Mộng Khiết theo sát: “Cô ấy tới tìm anh sao, không phải mấy ngày nay không gặp mặt anh nên nổi tâm nghi ngờ? Vừa lúc em cũng muốn gặp một lần, yên tâm em sẽ không thất lễ.”

Dương Quân vừa khần trương không biết mình đến đây có hay không làm Văn Nghê phản cảm, lại có chút hưng phấn khi Quý Văn Nghê đích thân xuống đón, tương đương trước mặt nhân viên thừa nhận thân phận của mình.

Cửa thang máy vừa mở, Dương Quân tươi cười đi qua, nhưng vừa nhìn đến nữ nhân kiều diễm theo sau Quý Văn Nghêu sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Quý Văn Nghêu biểu hiện thật tự nhiên, ôn hòa hỏi: "Em như thế nào lại đây?"

Dương Quân ngoài mặt miễn cưỡng tươi cười, bất chấp bình thường rụt rè: "Lâu không gặp, em nhớ anh nên ghé qua."

"Nha đầu ngốc, lại tự mình chạy tới. Giới thiệu với em, đây là Trần Mộng Khiết bạn anh từ nước ngoài mới về. Mộng Khiết, đây là cô giáo Dương Quân, bạn gái anh"

Dương Quân bị Quý Văn Nghêu một câu nha đầu ngốc, cảm động suýt khóc, thở sâu, giờ tay ra với Trần Mộng Khiết, có lẽ nói: "Nhĩ hảo."

Chỉ cần Quý Văn Nghêu không thừa nhận, nữ nhân này làm thế nào cũng là danh không chính ngôn không thuận.

Trần Mộng Khiết tự nhiên hào phóng bắt tay Dương Quân, cười nói: "Nhĩ hảo, nguyên lai là một lão sư đáng tôn kính nha, tôi và Văn Nghêu là bằng hữu lâu năm, lần này trở về là muốn dẫn bạn tham quan nhiều nơi nên mong Dương lão sư không phiền."

Buông tay ra, lại đối Quý Văn Nghêu nói: "Văn Nghêu, không bằng chúng ta cùng Dương lão sư ăn cơm trưa."

Trốn ở chỗ rẽ, Lâm An Nhân vẫn luôn liếc mắt theo dõi trận tuyến tình địch gây cấn. Nghe cuộc đối thoại, Lâm An Nhân biết Trần Mộng Khiết là người không dễ chọc. Nữ nhân này thật lợi hại, lời nói tuy khách sáo có lễ, nhưng từng câu từng chữ đều phủ nhận sạch sẽ quan hệ giữa Dương Quân và Quý Văn Nghêu, không phải ngầm ngầm ám chỉ Dương Quân không được quý rầy cô ta và Quý Văn Nghêu sao. Không biết Dương Quân ứng phó được không?

Quý Văn Nghêu sao có thể để ba người cùng ăn cơm, nghĩ nên đưa Dương Quân trở về trước rồi nói sau, vừa muốn mở miệng dư quang liền thấy đầu Lâm An Nhân nhấp nhô bên kia. Vì thế hỏi Dương Quân: "Em đến một mình?"

"Không phải, em đến cùng chị dâu, sợ đến không có anh hoặc anh đang bận, và lại cũng định cùng chị dạo phố." Dương Quân không nghĩ nói dối Quý Văn Nghêu.

Ai... không phải đã dặn nếu tốt lành thì không cần đề cập đến mình sao, thế nào liền quên! Lâm An Nhân nghe Dương Quân trả lời liền nóng nảy.

Quý Văn Nghêu cười gật đầu, xoay người đối Trần Mộng Khiết nói: "Mộng Khiết hôm nay không ăn cơm với em được."

Dĩ nhiên là Trần Mộng Khiết không đáp ứng, chuẩn bị mở miệng tranh cãi thì thấy Quý Văn Nghêu lạnh như băng nhìn mình, nhất thời lạnh cả người, nàng biết đây là dấu hiệu Quý Văn Nghêu muốn tức giận. Chẳng lẽ mình theo sát quá sao? Thôi vậy, nên đổi chiến thuật lợi lõng một chút, chủ yếu vẫn là chất lượng, không muốn chọc Quý Văn Nghêu sinh khí, Trần Mộng Khiết thỏa hiệp: "Vừa lúc chiều nay còn có cuộc hẹn, hẹn ngày khác gặp mặt, đi trước."

Dương Quân thật cao hứng, xem ra Quý Văn Nghêu vẫn coi trọng mình!

Sau khi Trần Mộng Khiết vào thang máy, Quý Văn Nghêu đến chỗ Lâm An Nhân đang núp, Lâm An Nhân không cam lòng đành phải chui ra.

“Chị dâu sao lại trốn ở đây?” Quý Văn Nghêu hưng trí nhìn Lâm An Nhân, ánh mắt phát sáng không ít.

“Tôi đưa Dương Quân tới, hai người đã gặp mặt rồi, tôi về trước.”

Quý Văn Nghêu sao có thể khinh địch thả Lâm An Nhân đi, thân thủ cản đường.

“Cùng ăn com đi, không phải còn muốn dạo phố sao? Hôm nay anh làm người tốt đưa em và chị dâu đi, muốn cái gì cứ chọn, anh trả tiền.”

Dương Quân cũng đi tới nắm cánh tay Lâm An Nhân ngọt ngào cười: “Chị đi cùng đi, Văn Nghêu đã nói như vậy, chúng ta không thể tha cho anh ấy!”

Lâm An Nhân bị Dương Quân lôi kéo cùng Quý Văn Nghêu vào thang máy xuống lầu.

Ba người đi ăn com, sau đó Quý Văn Nghêu lái xe đến trung tâm thương mại. Thấy Dương Quân tuy cao hứng, nhưng không dám chọn cái gì đắt tiền, mà Lâm An Nhân thì hoàn toàn cự tuyệt, Quý Văn Nghêu tự mình đi vào những cửa hiệu nổi tiếng.

Hôm nay, Dương Quân thấy mình như sống trong mơ, không nghĩ Quý Văn Nghêu tận tình như vậy.

Sau khi Dương Quân đi thử quần áo, Quý Văn Nghêu đến bên Lâm An Nhân hỏi: “Sao không thử, tiết kiệm tiền dùm tôi?”

Lâm An Nhân lắc đầu: “Tôi không cần, cảm ơn.”

“Cô có ý gì, chẳng lẽ tôi không có tư cách mua quần áo cho cô, hay chỉ Phó Minh Hạo mới có quyền mua?”

Liên quan tới hần sao, Lâm An Nhân bình tĩnh nói: “Minh Hạo mua không nổi, thật sự tôi không thích cái gì, đi làm mà mặc những quần áo này người khác sẽ nghĩ tôi mặc hàng giả.”

“Hần mua cái gì đều tốt? Cô không cần, có thể, bắt quá tôi lại muốn mua!”

Không quản Lâm An Nhân, Quý Văn Nghêu bảo nhân viên gói lại những trang phục mình vừa chọn: “Dựa theo số đo của cô ấy, trực tiếp gói lại là được.”

Lâm An Nhân nóng nảy, giỡn sao một cái cũng phải vài ngàn, trước thiên hạ tranh cãi lại không tốt nên vội vàng ngăn cản nhân viên: “Chờ một chút.”

Sau đó đối Quý Văn Nghêu nói: “Anh đừng tùy hứng được không?”

“Hoặc thử quần áo, hoặc trực tiếp mua, cô chọn đi.”

Lâm An Nhân trừng mắt nhìn Quý Văn Nghêu nói: “Tôi thử, bắt quá tôi chỉ mua một cái.”

Quý Văn Nghêu cười: “Thử đi.”

Nhìn Lâm An Nhân vào phòng thử, Quý Văn Nghêu trong lòng thoải mái ngồi trên sofa, bất tri bất giác híp mắt cười.

Mua xong, Dương Quân sợ Lâm An Nhân trễ giờ làm nên đề nghị về nhà.

“Cũng tốt, anh đưa em về trước, rồi tiễn chị dâu.” Quý Văn Nghêu cũng tán thành.

Ý Dương Quân là muốn đưa Lâm An Nhân về trước, sau đó cùng Quý Văn Nghêu đi ăn cơm, không nghĩ Văn Nghêu nói như vậy, nhưng nghĩ hôm nay mình cũng nhờ vả nên không so đo.

Chờ Dương Quân xuống xe, Quý Văn Nghêu nhìn Lâm An Nhân ngồi ở ghế sau: “Trưa nay cô ăn không nhiều lắm, là không hợp khẩu vị sao, nếu không chúng ta đến nơi khác ăn cơm chiều?”

“Không được, tôi còn có việc, đưa tôi về nhà là được.”

“Đi lâu như vậy không đói sao!” Quý Văn Nghêu không đáp ứng.

Lâm An Nhân sợ Quý Văn Nghêu không đưa mình về, nhìn quanh thấy ven đường có bán thịt nướng, nhanh miệng nói: “Kia thịt nướng nhìn có vẻ ngon, anh mua cho tôi mấy xâu đi.” Quý Văn Nghêu nhìn cái sạp, nhíu mi hỏi: “Không vệ sinh, cô ăn cái này?”

“Thực sạch sẽ, tôi thích nhất cái này, thật muốn ăn.”

Quý Văn Nghêu dừng xe nói: “Cô lên ngồi phía trước, tôi đi mua.”

Lâm An Nhân đành phải ngồi vào ghế bên cạnh tay lái, đợi Quý Văn Nghêu trở lại.

“Tôi chỉ mua mười xâu, bây giờ còn có thứ rẻ như vậy, mười xâu mười đồng.”

“Quá nhiều, cảm ơn.” Lâm An Nhân tiếp nhận.

“Cô đừng đối với tôi cái gì cũng cảm ơn, vì thấy vui nên tôi mới mua, không phải cô đói bụng, sao không ăn?”

Này thịt phồng chừng cũng không vệ sinh, Lâm An Nhân cắn răng nuốt xuống.

“Lâm An Nhân, cô ăn cái gì cũng không vấn đề? Cô xem nước sốt đều nhiều xuống xe!” Lâm An Nhân mới phát hiện mình cầm túi bị lệch.

Quý Văn Nghêu liếc nhìn Lâm An Nhân không nói chuyện, không nhìn được cười.

Đạp xe ven đường, kéo tay Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu vừa tức vừa cười: “Tật xấu, sao lại dùng miệng liếm nước sốt nhiều trên ngón tay?” Chính mình không câu nệ tiểu tiết, Quý Văn Nghiêu còn không phiền, không chê mình ghê tởm a!

Nhìn Quý Văn Nghiêu rút khăn tay giúp mình lau tay, Lâm An Nhân càng ngày càng cảm giác có gì đó không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Editor: Mèo Mập Ngủ Ngày

Đến cửa tiểu khu, Lâm An Nhân vội vàng xuống xe, ném quần áo Quý Văn Nghiêu vừa mua vào tủ quần áo, hoàn toàn không nghĩ sẽ mặc.

Quý Văn Nghiêu này rốt cuộc bị sao vậy, bạn gái mới, bạn gái cũ ôm không xuể, nhưng luôn có những hành động ái muội mờ ám với mình như vậy?

Mặc kệ anh ta muốn làm gì, về sau nên trốn càng xa càng tốt. Lâm An Nhân thấy né tránh không xong, nói thẳng không xong, chỉ bằng tránh né không gặp mặt anh ta vẫn là tốt nhất.

Sau sự tình lần trước được Quý Văn Nghiêu công khai bệnh vực, Dương Quân nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng, tinh thần khôi phục không ít. Vương Thu Tinh cũng cười toe toét nhìn đồng quần áo Quý Văn Nghiêu mua cho Dương Quân.

Sau hôm đó, Quý Văn Nghiêu và Dương Quân cũng hẹn hò hai lần, nhưng không được bao lâu Quý Văn Nghiêu cảm thấy phiền muộn, lại lái xe đến nhà họ Phó.

Vương Thu Dung thấy Quý Văn Nghiêu đến, nhiệt tình mời vào nhà bưng trà lấy hoa quả.

Quý Văn Nghiêu khách sáo: "Cháu tiện đường ghé qua thăm dì dưỡng Hai, cũng không mang gì tới."

"Đã nói rồi, cháu đừng khách sáo như vậy, dì Hai sẽ giận, lúc nào dì cũng hoan nghênh cháu tới chơi, nhưng không cho mang quà cáp gì đến đâu nghen."

Quý Văn Nghiêu cười đáp ứng, hỏi thăm Phó Nham.

"Suốt ngày ông ấy đều lang thang bên ngoài, hẳn là đang ở công viên, tối giờ cơm sẽ về thôi."

Hai người nói chuyện phiếm, Quý Văn Nghiêu đoán cũng gần tới giờ Lâm An Nhân tan tầm, muốn nhìn mặt cô một cái rồi đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy anh nên ở lại ăn tối rồi hãy về.

Vương Thu Dung còn ước gì Quý Văn Nghiêu lưu lại ăn cơm, cười nói: "Cháu xem tivi đi, đi đi nấu cơm, mấy bữa nay Minh Hạo đi công tác, vừa lúc cháu lưu lại tâm sự cùng dì dưỡng."

Nhưng mãi đến khi Phó Nham cũng đã trở về, đồ ăn đều đã dọn lên bàn, vẫn không thấy bóng dáng Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghiêu nhịn không được hỏi: "không cần chờ chị dâu sao?"

"không cần chờ đâu, cháu mau ăn đi." Vương Thu Dung vừa nói vừa gấp rất nhiều thức ăn bỏ vào chén Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu ăn cơm hoàn toàn không biết ngon, ngồi mãi thấy cũng đã chín giờ tối rồi, không tiện ngồi thêm nữa, nên đứng dậy cáo từ.

.....

"An Nhân, tôi không biết cảm ơn cô thế nào, mới hơn một tháng Lâm Húc đã đưa tôi gần một ngàn đồng, cậu ấy còn nói nếu tôi mua thêm mấy chụp ảnh tốt sẽ kiếm được nhiều hơn." Tôn Bằng tươi cười đưa Lâm An Nhân đến tận cửa.

"Suốt đường đi anh đã cảm ơn tôi không biết bao nhiêu lần, mời tôi bữa cơm là được rồi, anh cố học kỹ thuật thật giỏi, số tiền trong tương lai không chỉ một ngàn đồng đó đâu."

An Nhân còn xa lạ gì Lâm Húc, nó đưa Tôn Bằng một ngàn chắc chắn cũng lưu lại ngàn rưỡi, sao có thể mặt dày nhận lòng biết ơn của người ta.

Tôn Bằng lại nói: "Đây là tấm lòng của vợ tôi, nhất định phải mời cô ăn cơm rồi."

"anh mau về nhà đi chuyện đó để nói sau." Lâm An Nhân vào cửa phất tay tạm biệt Tôn Bằng.

Tôn Bằng nhìn theo Lâm An Nhân vào cửa mới xoay người đi về.

Quý Văn Nghiêu nhìn đồng hồ điểm mười một giờ, người phụ nữ này giỏi thật thừa dịp chồng đi công tác, ở nhà lén phéng với đàn ông khác đến nửa đêm mới về!

Quý Văn Nghiêu ngồi trong xe cực kỳ giận dữ, từ khi anh rời khỏi nhà họ Phó, thấy trễ đến vậy rồi mà Lâm An Nhân vẫn chưa về nên có chút không yên lòng, vì thế vẫn ngồi trên xe đề chờ, không nghĩ lại được chứng kiến hình ảnh làm mình nổi giận như thế! Ngồi thêm một lát, mới hờn dỗi lái xe rời đi.

Từ khi phát hiện Lâm An Nhân "qua lại" với người đàn ông khác, lòng của Quý Văn Nghiêu rối như tơ vò, ăn không ngon, ngủ không yên, trong lòng lúc nào cũng hừng hực lửa giận, sau khi đem mọi chuyện suy nghĩ từ đầu đến đuôi, cảm thấy không thể nhẫn nại được nữa, nên cứ cách ngày là chạy xe đến nhà họ Phó.

Sau khi công tác trở về, Phó Minh Hạo phát hiện có chút kỳ quái, Quý Văn Nghiêu gần như mỗi ngày đều đến nhà mình ăn cơm, không phải anh ta luyện tiết chút đồ ăn nước uống, nhưng không hiểu sao người có danh vọng gia thế như Quý Văn Nghiêu lại coi trọng nhà mình như thế, gần như sắp biến thành người chung một nhà rồi.

Nhưng cơm này Quý Văn Nghiêu cũng không phải ăn không trả tiền, anh ta giới thiệu cho Phó Minh Hạo một vài bạn bè, ký kết không ít hợp đồng buôn bán, phần trăm lợi nhuận trích từ những hợp đồng đó đều không phải là con số nhỏ, nên hiện giờ Phó Minh Hạo xem Quý Văn Nghiêu như anh em ruột thịt.

Quý Văn Nghiêu hiện tại vốn cũng không còn ghét Phó Minh Hạo, ngược lại cảm thấy anh ta vô cùng đáng thương, ngay cả vợ mình còn không giữ được, còn đứng đó cười hi hi ha ha như thằng ngốc, bởi vì thấy tội nghiệp nên mới giúp đỡ Phó Minh Hạo, Lâm An Nhân này đúng là khinh người quá đáng.

Hôm nay lại làm ca đêm, Tôn Bằng vẫn đưa Lâm An Nhân đến cửa khu chung cư như hằng ngày, cầm gói quà đưa cho Lâm An Nhân.

"Đừng từ chối nha."

Lâm An Nhân đành tiếp nhận: "anh cảm ơn vợ anh giùm tôi nhé, tôi có giúp gì đâu mà đưa quà cáp chứ."

"Nhân lúc nghỉ trưa nên cô ấy đi mua, cũng không phải cái gì đáng giá, cô mang chơi đi."

Thấy Lâm An Nhân đi vào cửa, Tôn Bằng cũng xoay người đi.

Lâm An Nhân vừa lên lầu hai, bị di động đột nhiên vang lên dọa hết hồn, bắt máy thì lại là Quý Văn Nghiêu gọi tới.

"Alo."

"cô ra cửa đi."

"anh nói gì?" Lâm An Nhân không hiểu ý của Quý Văn Nghiêu.

"Tôi nói cô xuống lầu, ra cửa, tôi chờ!" Giọng Quý Văn Nghiêu gay gắt khó chịu.

Lâm An Nhân cau mày: "Trễ thế này còn tìm tôi làm gì, tôi không xuống đó không tiện đâu."

"Diễn trò với tôi phải không? Nãy giờ tôi vẫn theo dõi cô đó, cô còn chưa vào nhà đúng không, mau xuống đây, bằng không đừng trách tôi trờ mặt."

Trờ mặt gì chứ, nói như mình sợ anh ta lắm, nhưng lại nghĩ chắc có chuyện gì gấp nên trễ thế này Quý Văn Nghiêu còn tìm mình! Vẫn quyết định gặp anh ta.

Đến cửa, quả nhiên thấy xe Quý Văn Nghiêu, nhưng vừa rồi mình đâu có thấy xe đậu ở đây, không biết anh ta núp ở chỗ nào nữa.

Đến bên cạnh xe, Lâm An Nhân hỏi: "anh tìm tôi làm gì?"

"Lâm An Nhân, cô bình tĩnh quá nhỉ, bị tôi bắt tại trận rồi vậy mà cũng không khẩn trương? Lên xe đi, chúng ta nói chuyện." Quý Văn Nghiêu cười nhạt.

"Lên xe làm gì, anh nói gì tôi không hiểu, tại sao tôi phải khẩn trương?"

"không lên xe thì thôi, dù sao người chốt dạ cũng không phải tôi!" Quý Văn Nghiêu nói xong mở cửa xuống xe, đứng đối mặt với Lâm An Nhân.

“Giải thích đi, người đàn ông kia là ai?”

“Người đàn ông nào?” Lâm An Nhân bị hỏi đến ngơ ngác.

“Còn giả bộ! Người vừa đưa cô về là ai, mỗi ngày cô đều ở chung với gã ta đến khuya, chẳng lẽ không có gì để giải thích với tôi sao?” Quý Văn Nghiêu châm chọc.

Lâm An Nhân đến lúc này mới hiểu Quý Văn Nghiêu đang nói về ai.

“Đó là đồng nghiệp đưa tôi về nhà, làm sao vậy?”

“Hỏi tôi làm sao à, hai người suốt ngày quần quýt với nhau đã làm những gì rồi? Gã đó không biết cô đã có chồng?”

Lâm An Nhân dù có giỏi nhẫn nhịn đến đâu cũng không chịu nổi Quý Văn Nghiêu đột nhiên chỉ trích, huống chi chuyện đó lại liên quan đến danh dự của mình.

“anh nói bậy bạ gì đó, đó là đồng nghiệp của tôi, vì tiện đường nên anh ấy mới đưa tôi về, liên quan gì không? anh có tư cách gì mà chất vấn sinh hoạt cá nhân của tôi? Minh Hạo cũng đâu phải không biết chuyện này, tôi cần gì phải giải thích với anh?”

“cô biết bây giờ là mấy giờ không, công ty cô xa lắm sao, đưa về mà trễ như vậy? cô nghĩ Quý Văn Nghiêu tôi cũng ngu ngốc như Phó Minh Hạo? Hôm nay cô phải giải thích rõ ràng cho tôi, cô và anh ta có quan hệ như thế nào? Muốn tìm tình nhân thì ít ra cũng tìm sao cho coi được, lấy chồng đã không ra gì rồi, mà thằng đó tôi thấy còn thua cả Phó Minh Hạo!”

“Quý Văn Nghiêu anh cảm mến cho tôi! Đừng ăn nói lung tung, tôi làm ca đêm thì giờ này tan tầm là bình thường, ngoài ra, dù tôi có muốn làm gì cũng không liên quan gì đến anh, tôi không cần phải giải thích bất cứ chuyện gì với anh!” Lâm An Nhân thật sự đã bị Quý Văn Nghiêu chọc giận.

Quý Văn Nghiêu cũng tức giận: "Cứ coi như cô tan tầm đúng giờ đi, vậy vừa rồi gã ta đưa cái gì cho cô, lấy ra cho tôi xem!"

Lâm An Nhân sao có thể đưa cho anh ta, xoay người bỏ đi, lại bị Quý Văn Nghiêu tóm lại, trực tiếp đoạt lấy gói quà.

Quý Văn Nghiêu mở ra thấy bên trong là một chiếc lắc tay bằng thạch anh tinh xảo, cười khẩy nói: “Đồng nghiệp bình thường mà sau khi tan ca về, còn rủ nhau dạo phố mua mấy thứ này? Lâm An Nhân, cô ngốc hay tôi khờ?”

Lâm An Nhân tức giận đoạt lại: "anh thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, tôi không thẹn với lương tâm là được! anh lo nhầm chỗ rồi, tôi không phải Dương Quân, tôi là vợ Phó Minh Hạo!"

nói xong, đi về hướng khu chung cư.

Nhưng không ngờ lại bị Quý Văn Nghiêu kéo giật lại, Lâm An Nhân giật đến tái mặt: "Quý Văn Nghiêu, buông tay ra, đây là cửa nhà tôi, anh lòi lòi kéo kéo kiểu này, bị người khác thấy thì sao?"

Quý Văn Nghiêu tức giận đến bốc khói: "Tôi cứ kéo đó thì sao? Chỉ một chiếc lắc dỏm đó mà cô chung tình đến vậy à? cô làm ơn mở mắt to lên một chút được không? Chọn chồng đã không ra gì, đến chọn tình nhân cũng tìm một thằng vô dụng đến để chọc tôi tức chết? Tôi có chỗ nào không bằng họ, mà cò tình nguyện chọn loại rác rưởi đó chứ nhất quyết không chọn tôi?"

Câu nói đó vừa thốt ra, thời gian lập tức ngừng chuyển động, Lâm An Nhân giật mình tròn mắt nhìn Quý Văn Nghiêu, mà Quý Văn Nghiêu cũng ngây ngẩn cả người.

thì ra Quý Văn Nghiêu đối với mình vẫn còn loại tâm tư đó. Kỳ thật sau khi làm rõ chuyện trước kia, nhìn thái độ của Quý Văn Nghiêu đối với mình cô đã thấy có gì đó không đúng nên cố ý không hề giữ chút hình tượng gì trước mặt anh ta, không ngờ anh ta không thêm để ý chút nào, bây giờ còn quá đáng hơn, dùng tư thế như bất kê thông dâm tại giường để thăm vắn mình!

Quý Văn Nghiêu cũng khiếp sợ bởi lời nói mình vừa thốt ra theo bản năng, đến bây giờ anh đã hiểu thời gian qua anh cứ bồn chồn không yên, cư xử lạ thường là do đâu. thì ra trong thâm tâm mình đối Lâm An Nhân tới bây giờ vẫn không buông tay, mà vẫn luôn mong chờ cơ hội để hai người có thể ở bên nhau, mà loại ý nghĩ đó phải đến khi anh nhìn thấy cô đi bên cạnh người đàn ông khác, nó mới tự bộc phát theo bản năng.

Lặng im trong chốc lát, Lâm An Nhân dùng sức hất tay Quý Văn Nghiêu, nghiêm mặt: "Vô sỉ, anh không nghĩ Dương Quân sẽ thất vọng sao!"

Lâm An Nhân nói xong bỏ chạy vào nhà, Quý Văn Nghiêu vào trong xe, liên tục đập đầu vào tay lái xe, phỉ nhổ chính mình: Quý Văn Nghiêu, mày điên rồi ư? Lâm An Nhân đã kết hôn, mà mày còn dám nói ra những lời nói đó? không được, nhất định phải loại bỏ ý định đó ra khỏi đầu!

Quý Văn Nghiêu ngẩng đầu, rút điều thuốc ra châm lửa và rít một hơi thật sâu, híp mắt nghĩ tới nghĩ lui vẫn không cam lòng, nếu mình đã quyết định nhịn đau buông tay, đương nhiên càng không thể để thằng đàn ông khác tự nhiên mà hưởng lợi được!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Sau tối hôm đó, Lâm An Nhân tránh Quý Văn Nghiêu như tránh tà, chỉ cần Quý Văn Nghiêu đến nhà họ Phó, cô đều tìm cơ nói mình mệt mỏi hoặc trong người khó chịu, thà nhìn đói nhốt mình trong phòng còn hơn gặp mặt người đàn ông đáng ghét kia. Vậy nên, Quý Văn Nghiêu muốn nói chuyện cùng Lâm An Nhân nhưng mãi vẫn không tìm được cơ hội.

Sau đó có nhìn thấy Lâm An Nhân hai lần ở cửa nhưng lần nào cũng có gã đáng ghét kia nên không có cơ hội để nói chuyện, nhưng anh biết, cô và gã kia vẫn còn đang dây dưa chưa chịu chấm dứt.

Hôm nay, Quý Văn Nghiêu lại đến nhà họ Phó kiểm com, Lâm An Nhân vẫn ngoan cố tránh mặt.

“An Nhân làm sao vậy, mấy hôm nay đều bảo ăn không ngon, hay có rồi?” Vương Thu Dung cho rằng không chừng Lâm An Nhân mang thai.

“Mẹ lại đoán lung tung, thời tiết oi bức nên An Nhân không muốn ăn thôi.” Lâu lắm rồi anh ta không cùng Lâm An Nhân sinh hoạt vợ chồng, sao có thể mang thai được, nếu có An Nhân đã sớm nói với anh ta.

Vương Thu Dung nghe xong, thờ dài nói: “Hiiii. ..., cô cậu cũng nên cố gắng cho chúng tôi bé cháu đích chứ, cưới nhau lâu thế rồi cơ mà.”

Phó Minh Hạo xấu hổ liếc Quý Văn Nghiêu: “Mẹ đừng nói chuyện này nữa được không!”

Lúc này, Quý Văn Nghiêu đứng lên nói: “Cháu ăn no rồi, cháu ra ngoài nghe điện thoại một chút.”

Phó Minh Hạo thầm oán Vương Thu Dung: “Nhà đang có khách, mẹ lại nói việc này.”

“Sợ cái gì, Văn Nghiêu chứ có phải ai xa lạ đâu, hơn nữa mẹ đang nói chuyện nghiêm túc mà, có gì cần giấu giấu diêm diễm cơ chứ.” Vương Thu Dung không cảm thấy gì là không ổn.

Lâm An Nhân nằm trên giường vuốt cái bụng đói của mình gần như chỉ còn da bọc xương, vừa âm thầm nghĩ Quý Văn Nghiêu. Người này thật không biết xấu hổ, cứ luôn chạy đến nhà mình ăn chực, nếu cứ thế này mãi chắc mình bị suy dinh dưỡng luôn.

Cầm lấy di động này giờ vẫn reo không ngừng kia, nhấn nút từ chối cuộc gọi, gã này lại dám gọi điện thoại cho mình, anh ta bị gì vậy?!

Lúc này một tin nhắn lại được gửi tới, Lâm An Nhân mở ra xem, thấy trên đó viết: Nghe máy đi, nếu không tôi sẽ trực tiếp vào tìm cô!

Toàn thân Lâm An Nhân toát mồ hôi lạnh, nên khi điện thoại vang lên lần nữa, cô nhanh chóng ấn nút nhận cuộc gọi: “Quý Văn Nghiêu, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tốc độ nhanh thật, biết sợ thì tốt. Lâm An Nhân tôi thừa nhận tôi đó tôi hơi quá đáng, nhưng tôi hứa sẽ điều chỉnh lại hành động và lời nói của tôi, nhưng với điều kiện là về sau cô không được gặp lại người đàn ông đó nữa!”

Lâm An Nhân tức giận đến hộc máu: “Đầu óc anh có vấn đề phải không? anh ta là đồng nghiệp cùng một công ty, sao có thể không gặp mặt, hơn nữa anh ta lại ở khu chung cư đối diện, tôi làm ca đêm, anh ta lịch sự đưa tôi về thì có gì không đúng?”

“Vi sao thằng đó tặng lác tay cho cô?” Quý Văn Nghiêu tuy biết tính chất công việc của Lâm An Nhân, nhưng cố chấp không buông tha.

“Tôi giới thiệu anh ta làm cùng Lâm Húc, buôn bán có lời nên muốn cảm ơn tôi, hơn nữa lác tay là vợ anh ta mua, anh tin hay không thì tùy!”

Kỳ thật, trong lòng Quý Văn Nghiêu cũng đã tin, nhưng nếu cứ như vậy thì anh không còn cơ để liên hệ với Lâm An Nhân nữa, nên cứ bám riết không buông.

Thấy Quý Văn Nghiêu không nói lời nào, Lâm An Nhân dịu giọng khuyên nhủ: “Quý Văn Nghiêu, chẳng qua anh chỉ không cam lòng chuyện trước kia thôi. Nhưng nay tôi đã kết hôn rồi, anh có thể đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, được không? Tôi thật lòng xin lỗi chuyện trước kia, anh nên đón nhận Dương Quân thì tốt hơn, Dương Quân nhân phẩm tốt, lại thật lòng thích anh, anh không cần bỏ lỡ cô gái tốt như vậy!”

Đầu bên kia điện thoại Quý Văn Nghiêu vẫn không lên tiếng.

Lâm An Nhân đang muốn nói nữa, thì thấy Phó Minh Hạo mở cửa đi vào, bối rối tắt điện thoại.

“Sao khẩn trương thế, sợ anh nghe gì à?”

Tuy Phó Minh Hạo chỉ nói đùa, Lâm An Nhân vẫn chột dạ: “không có gì, cùng đồng nghiệp hàn huyên vài câu, Quý Văn Nghiêu chưa về?”

Phó Minh Hạo nói: “Chưa, không phải cậu ta đến nên em mới tuyệt thực đấy chứ, hai người là kẻ thù truyền kiếp sao?”

Lâm An Nhân nói: “Vừa thấy anh ta em liền khó chịu, ngày mai chắc em phải mua một ít mì để trong phòng, nếu không cứ nhịn đói như vậy hoài thì không hay lắm.”

“anh thấy em đang tự ngược đãi bản thân thì đúng hơn, ăn cơm xong thì em về phòng chẳng phải xong chuyện sao, cần gì chịu đói như thế? anh đi ra ngoài để tiếp đãi anh ta đây, trong khoảng thời gian này anh ta giúp anh không ít, anh thật sự thích anh ta rồi.” Phó Minh Hạo cười nói xong liền đi ra ngoài.

Từ ngày hai người điện thoại, Quý Văn Nghiêu cũng rất ít đến nhà họ Phó, Vương Thu Dung có chút lo lắng không biết có chuyện gì làm anh ta không vui không. Ngay cả Phó Minh Hạo cũng thắc mắc, nhưng hai mẹ con ngồi nghiền ngẫm mãi vẫn không ra kết quả nên cũng đành thôi.

Lâm An Nhân ngược lại vô cùng cao hứng, mong anh ta tốt nhất vĩnh viễn đừng đến nữa.

Nhưng vui chưa được mấy ngày thì Dương Quân lại tìm đến tận nhà, Lâm An Nhân sàu nào ruột, chuyện này chừng nào mới chấm dứt đây!....

“Chị nói xem, Văn Nghiêu cùng cô gái kia có quan hệ gì không, sao họ lại thân mật như vậy?” Dương Quân rung rung nước mắt nói.

Trước kia sao không phát hiện Dương Quân thích khóc như thế, chuyện còn chưa phát sinh đã mang bộ dạng như bị ảm ức lắm, nhưng Lâm An Nhân vẫn an ủi: “Có lẽ thường vào đó xã giao nên quen biết thôi, em đừng nghĩ lung tung mãi như thế, đã yêu thì phải tin tưởng người em yêu chứ.”

“Em tự tin thì sẽ không tìm chị để tâm sự rồi, còn chưa giải quyết xong cô Mộng Khiết kia, bây giờ lại xuất hiện thêm con ả tiếp viên Karaoke đó nữa. Chị không biết chứ, ngày đó lần đầu tiên Văn Nghiêu dẫn em ra mất bạn bè, mà bạn bè anh ấy toàn người làm ăn lớn, đột nhiên cô ta xông vào mời rượu Văn Nghiêu, còn dựa sát vào cười đùa không ngừng. Chị là một nữ tiếp viên mà thôi, dựa vào cái mà quán quít Văn Nghiêu! không vì mặt mũi, em thật sự muốn đuổi cô ta ra ngoài!”

Lâm An Nhân nghe đến đó, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới nghiêm túc nói: “Dương Quân, em đã tin tưởng thì chị cũng nói thiệt tình. Quý Văn Nghiêu là người làm ăn, lại là người kinh doanh khá thành công, bộ dạng trẻ trung lại xuất chúng. Bình thường ra vào những nơi không phải chị và em có thể tưởng tượng được, khó tránh tiếp xúc với nhiều loại người hoặc ngẫu nhiên gặp dịp thì chơi cũng là chuyện khó tránh. Cho nên nếu anh ta đã lựa chọn em thì em phải tin tưởng anh ta, hơn nữa cũng phải tin tưởng bản thân, không thể luôn lo được lo mất, rồi giận hờn vô cớ mãi như thế này. Nếu mai này hai người cưới nhau rồi, em cứ thế này thì phải làm sao đây?”

Dương Quân buồn khổ cau mày: “Điều chị nói em đều hiểu, nhưng để làm được thì rất khó. Em không thể hào phóng với phụ nữ có ý đồ với Văn Nghiêu. Em chỉ muốn Văn Nghiêu cười với một mình em, tốt với một mình em. Ngược lại, em cũng sẽ dâng hiến tất cả những gì em có cho anh ấy.

Xem ra trong tình yêu, si tình như Dương Quân sẽ luôn ở thế hạ phong, nếu tình cảm của đôi phương không nồng nhiệt như vậy thì thật thiệt thòi.

Lâm An Nhân khuyên Dương Quân xong vội vàng đi trực đêm.

Ca đêm ở công ty Lâm An Nhân tan tầm khoảng mười giờ, Tôn Bằng cùng Lâm An Nhân thường cùng nhau chờ xe bus. đang hàn huyên, Lâm An Nhân thấy một chiếc màu xe đen chậm rãi chạy về hướng bên này. Chiếc xe càng ngày càng gần, Lâm An Nhân cảm thấy rất giống xe Quý Văn Nghiêu!

Chờ xe dừng lại, Lâm An Nhân lúc này không thể tự gạt bản thân được nữa, người lái xe chính là Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu kéo cửa kính xuống, nhìn Lâm An Nhân nói: “Lên xe!”

Lâm An Nhân nghe xong không phản ứng, thanh âm Quý Văn Nghiêu lớn hơn: “Tôi bảo cô lên xe!”

“An Nhân, cô quen người này?”

Kỳ thật, Tôn Bằng muốn hỏi đây là chồng cô sao? Nhưng lại lập tức phủ định, chồng Lâm An Nhân nếu lái loại xe sang trọng như thế này, sao còn để Lâm An Nhân vất vả như vậy!

Bến xe tuy thưa thớt vài người, nhưng Lâm An Nhân cũng không muốn người khác chú ý: “Quen, tôi đi trước.”

Thấy Tôn Bằng gật đầu, Lâm An Nhân mới lên xe của Quý Văn Nghiêu. Chờ khi lên xe xong, cô mới ỏi Quý Văn Nghiêu: “Sao biết tôi ở đây, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Giọng của Quý Văn Nghiêu thực tự nhiên: “không muốn thế nào, tôi biết em chờ xe ở đây là do mẹ chồng em nói. Sợ gây phiền phức cho em nên mới không trực tiếp đến công ty chờ, sau này em làm ca đêm tôi sẽ đến đón.”

“Quý Văn Nghiêu, anh đã gây phiền phức cho tôi quá nhiều rồi, tôi và anh một chút quan hệ cũng không có, anh đừng cứ quẩn quýt lấy tôi như thế này nữa, được không?”

“Tôi chỉ không muốn em mệt thôi, tan tầm trễ như vậy còn đón xe, tôi cũng đâu có ngủ sớm, nên tới đón em thì có gì không tốt, bây giờ là mùa hè thì không sao, nhưng nếu là mùa đông, không phải em sẽ rất lạnh sao?”

Lâm An Nhân nén giận nói: “Cũng không phải ngày đầu đi làm, tôi ra về với đồng nghiệp của tôi thì anh nói quanh co, bảo đừng để người ta hiểu lầm, vậy còn hành động hiện giờ của anh, không phải đang khiến người khác hiểu lầm sao?”

Quý Văn Nghiêu liếc cô: “anh ta có thể so với tôi sao? Tôi có thể biết rõ tôi đang làm gì. Già kia biết sao?”

“Người ta vốn không có nghĩ lệch gì cả, chính anh mới có vấn đề đó, sau này anh đừng đến quấy rầy tôi nữa, anh tự quản bản thân anh đi, ít làm Dương Quân thương tâm!”

“Dương Quân thì sao, cô ấy lại tìm em? không phải tôi đã giải thích, tôi không có ý định hợp lại với Mộng Khiết sao, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, chẳng lẽ tôi phải tuyệt giao với cô ấy sao? Quý Văn Nghiêu bức bối nhắc lại, rõ ràng không có gì, Dương Quân lại trước mặt Lâm An Nhân nói lung tung.

Lâm An Nhân sáng giọng: “Dương Quân không nói chuyện bạn gái trước của anh, mà là nói cô tiếp viên nào đó, anh với cô ta thân mật lắm.”

Quý Văn Nghiêu suy nghĩ một hồi mới hiểu Lâm An Nhân nói gì, càng nổi giận: “Hôm đó tôi hợp mặt bạn bè, toàn đàn ông con trai, sợ Dương Quân đến mấy chỗ đó sẽ hiểu lầm hoặc không vui, vốn không muốn mang Dương Quân theo, là cô ấy một mực đòi đi. Đến đó rồi ai cũng không dám làm gì sợ cô ấy không vui, mọi người cũng chỉ uống rượu mà thôi. Tiểu Oánh cũng là một nửa chủ của quán đó, quen khá thân với anh em chúng tôi, biết chúng tôi đến nên ra đón tiếp, sao lại thành tiếp viên karaoke?”

“Dù sao cũng không liên quan đến tôi, anh nên giải thích với Dương Quân thì tốt hơn, ông chủ Quý có qua lại với bao nhiêu người đàn bà thì tôi không hứng thú muốn biết!”

Quý Văn Nghiêu dừng xe nhìn Lâm An Nhân hỏi: “Em không để ý thật, hay ghen nên nói dối đó?”

Lâm An Nhân nghe xong trực tiếp xuống xe đón taxi người này không phải tự ki bình thường!

Quý Văn Nghiêu vội vàng xuống theo.

“Tôi có nói gì đâu mà em đã xuống xe, nếu không thích tôi không nói nữa.”

Lâm An Nhân giả điếc, tiếp tục đi về phía trước.

Quý Văn Nghiêu đuổi theo kéo tay Lâm An Nhân, nhưng Lâm An Nhân đã sớm đề phòng nên lắc mình né tránh, chỉ chụp được túi xách.

Lâm An Nhân tức giận: “Buông ra!”

Quý Văn Nghiêu dùng sức kéo lại không buông: “Em theo tôi lên xe, tôi sẽ buông”

Hai người giằng co, vẫn là Lâm An Nhân yếu thế không chịu nổi ánh mắt người khác dòm ngó, nên đành lên xe.

Đến cửa khu chung cư, Lâm An Nhân nói: “Tôi không muốn gặp lại anh nữa, nếu còn chút tự trọng của con người thì anh đừng đến đây làm phiền tôi nữa!”

nói xong, Lâm An Nhân xuống xe.

Nhìn Lâm An Nhân vào hàng hiên, Quý Văn Nghiêu nhắm mắt dựa vào sau ghế lái: Rốt cuộc nên chấm dứt sao!

Lâm An Nhân một đêm ngủ say sưa, mở mắt nhìn di động đã mười giờ, thấy cuộc gọi nhờ từ nhà mẹ liền trực tiếp gọi lại.

“An Nhân, sao không nghe điện thoại?” Dương Quế Trân hỏi.

“Con ngủ say không nghe chuông, mẹ có việc gì ạ?”

“Cũng không phải việc gấp! Cửa hàng áo cưới của Lâm Húc kinh doanh rất tốt, rất có hướng phát triển, nhưng không nhiều mẫu áo cưới cao cấp nên bỏ lỡ không ít mối, hiện tại muốn mở rộng nhưng tài chính không có, con xem có thể mượn bọn họ chút đỉnh hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Nghe như sét đánh ngang tai, Lâm An Nhân say sẩm mặt mày, theo bản năng liền hỏi: “Lần trước, không phải mẹ nói sẽ không mượn tiền con nữa sao?”

Dương Quế Trân lập tức mất hứng: “Lần trước là tiền Phó gia thiếu nhà ta, đâu phải tiền của con, hơn nữa mẹ chỉ hỏi mượn, chẳng lẽ mẹ lừa con!”

“Nó cần bao nhiêu?”

“Khoảng mười vạn.”

Lâm An Nhân nhảy dựng lên: “Con lấy đâu ra mười vạn, mẹ cũng biết con chỉ có ba vạn.”

Dương Quế Trân cười nói: “Mẹ biết, bất quá con giúp em mượn được bao nhiêu thì mượn, nếu không nghe chúng bảo buôn bán đặc biệt thuận lợi, mẹ cũng không đáp ứng cho vay tiền!”

“Biết đi chỗ nào mà mượn! Con thật chỉ có hai vạn.”

“Con cố gắng nghĩ cách năm vạn cũng được, ba con gọi mẹ gác máy đây.”

Lâm An Nhân nằm trên giường bất đầu sầu não, chờ Phó Minh Hạo trở về thương lượng.

Buổi tối, Phó Minh Hạo nghe xong mất hứng: “Mẹ em có thiên lý nhãn, anh vừa kiếm được chút tiền liền muốn mượn!”

“Em không biết trả lời thế nào, nếu không về sau em sao có thể trở về?”

“Mười vạn đâu phải ít, hay anh lên mượn chị cả.”

Lâm An Nhân vội xua tay: “Đừng, chúng ta đột nhiên vay tiền khẳng định sẽ bị hoài nghi, và lại chị cả và chị hai cũng không ưa gì nhà em!”

“Chứ đâu phải ngân hàng để mẹ em muốn rút bao nhiêu thì rút!”

Lâm An Nhân nghe Phó Minh Hạo nói, lặng thinh xoay người nằm xuống. Lâm An Nhân áp dụng chính sách làm ngơ, kéo dài khi nào mẹ cô đồng ý mượn hai vạn thì nói sau.

Tan tầm về nhà, gặp Quý Văn Nghêu đang chơi mạt chược cùng cha mẹ chồng và Phó Lệ Na, Lâm An Nhân âm thầm cảnh giác. Đúng lúc, Phó Minh Hạo từ trong phòng đi ra, thấy Lâm An Nhân ngăn người ngoài cửa liền cười: “Sao không vào, hôm nay chị cả không qua, vừa lúc Văn Nghêu đến nên thế chân, đã thua không ít tiền! Hôm nay anh nấu cơm cho Văn Nghêu nếm thử tay nghề!”

Lâm An Nhân cười cười không nói, những người khác đầu cũng không thèm nhắc, vẫn tiếp tục chơi.

Lâm An Nhân vừa đi vài bước, định về phòng, thì bị Quý Văn Nghêu gọi lại: “Em điện thoại một lát, chị dâu chơi thay em nhé.” Quý Văn Nghêu không nghĩ để Lâm An Nhân trốn dễ dàng như vậy.

Vương Thu Dung cầm bài nói: “Thất thần làm gì, không nghe Văn Nghêu nói sao?” Lâm An Nhân đành ngồi thế chỗ Quý Văn Nghêu.

Kỳ thật, Lâm An Nhân chỉ biết chút cơ bản, gặp may nên thắng một ván. Nhưng Quý Văn Nghê vẫn chưa trở lại nên đành tiếp tục, không nghĩ lại thắng. Đột nhiên, Phó Nham đỏ mặt lật đồ bàn mặt chược, chỉ thẳng Lâm An Nhân mắng: “Nhà mẹ cô đến nhà tôi quậy chưa đủ? Còn mặt mũi sai Minh Hạo vay tiền chị nó, hiện tại đánh mặt chược cũng muốn gom tiền về mẹ cô phải không? Phó gia nuôi không nổi loại con dâu chân ngoài dài hơn chân trong, mau sớm cắt đi!”

Nghe động tĩnh, Phó Minh Hạo cùng Quý Văn Nghê đều chạy ra, Lâm An Nhân đứng nhìn Phó Minh Hạo, Phó Minh Hạo ngậy ngốc nói: “Ba sao lại nói như vậy?”

“Làm sao? Không phải có con dâu tốt quá sao, cậu ‘cưng’ vợ quá ha? Nhà ta là mỏ vàng muốn tiền là tới lấy!” Phó Lệ Na phụ họa.

Lâm An Nhân biết Phó Minh Hạo không nghe mình đi vay tiền chị cả, hơn nữa mọi người Phó gia đều biết, dù vậy Phó Nham cũng không thể nặng lời như vậy, dù “giời” nhần nhện đến mấy Lâm An Nhân cũng không thể chịu nổi sự nhục nhã này.

Trước mắt Lâm An Nhân một mảnh mơ hồ, không muốn rơi lệ trước mặt người Phó gia, cầm túi xách xoay người chạy ra ngoài.

Phó Minh Hạo định đuổi theo lại bị Phó Nham giữ lại: “Không được đi! Để nó tĩnh lại!” Phó Minh Hạo khó xử đứng tại chỗ.

Quý Văn Nghê đối Phó Minh Hạo nói: “Tôi đi xem, không cần lo.”

Phó Minh Hạo cảm kích nhìn Quý Văn Nghê: “Nhờ cậu chiếu cố An Nhân.”

Quý Văn Nghê căn bản không nghe Phó Minh Hạo nói gì, bước nhanh đuổi theo. Đến đại môn, Quý Văn Nghê lo lắng nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Lâm An Nhân, định lái xe đi xa hơn. Bất quá, thấy Lâm An Nhân ngồi khóc bên cạnh bồn hoa ven đường. Quý Văn Nghê ngồi xổm trước mặt Lâm An Nhân: “Có chuyện gì vậy, nói với tôi được không?”

Lâm An Nhân bụm mặt không nói.

Quý Văn Nghê vịn bụng tay Lâm An Nhân ra, nhìn Lâm An Nhân sụt sùi, ướt sũng nước mắt, tâm Quý Văn Nghê giống như bị ai đó nhéo một cái, đau đớn, cảm hận: “Họ thật quá đáng, đừng thương tâm, tôi đưa cô đi giải sầu” Nói xong, kéo Lâm An Nhân vào trong xe.

Lấy khăn tay lau nước mắt cho Lâm An Nhân, Quý Văn Nghê nhẹ giọng: “Đừng khóc, tôi giáo huấn họ giúp cô, được không?” Sau đó, thân thủ ôm Lâm An Nhân vào lòng.

Đang vô cùng uất ức lại có người nhiệt tình an ủi, Lâm An Nhân nhất thời òa khóc lớn hơn, như một đứa con nít bị lấy mất đồ chơi. Quý Văn Nghê hiện tại hận không thể hái sao xuống để dành Lâm An Nhân: “Đừng khóc, không phải là tiền sao! Muốn bao nhiêu anh đều cho em, được không?”

Sau đó, chờ Lâm An Nhân thút thút nâng mặt lên, Quý Văn Nghê nhìn không được hôn lên hai má hồng hồng vì khóc của Lâm An Nhân: “An Nhân, đừng khóc, em khóc làm lòng anh cũng quặn đau, không cần sợ Phó gia, anh sẽ bảo hộ em!” Lần đầu tiên Lâm An Nhân chân thật biểu lộ cảm xúc, nhất thời khóc hôn đầu trưởng nào.

Lúc thanh tỉnh thấy Quý Văn Nghê không ngừng khẽ khàng hôn môi mình vừa thấp giọng nói: “An Nhân, anh sẽ chia tay Dương Quân, anh không thể nhìn em chịu khổ nữa, chúng ta cùng một chỗ, được không?”

Nói bậy bạ gì đó! Lâm An Nhân muốn đẩy Quý Văn Nghê ra, lại bắt lực, ầm ục khóc: “Anh đừng lợi dụng lúc tôi khó khăn, tôi bị si nhục thế nào cũng

không liên quan anh, tôi không cần anh giúp, buông ra!”

Quý Văn Nghêu buông vòng ôm Lâm An Nhân, nhưng hai tay vẫn nắm chặt bả vai cô: “Họ quá đáng như vậy em còn tha thứ? An Nhân, anh không đáp ứng! Anh đã nhũ lòng nếu họ đối xử tốt với em, anh sẽ buông tay! Nhưng tình thế hôm nay, anh không thể nhìn em chịu tội! An Nhân, anh thích em! Theo anh, cái gì anh cũng cho em, được không?”

Lâm An Nhân lớn tiếng phản bác: “Năm mơ! Tôi kết hôn sẽ không bao giờ ly hôn, càng không ngoại tình, lại càng không thương tổn Dương Quân, anh chết tâm đi!”

“Em ngoan cố, chúng ta một chỗ có gì không tốt, em ly hôn anh nuôi em!”

Lâm An Nhân vốn đang thương tâm, kết quả bị Quý Văn Nghêu khí: “Mở cửa ra, về sau đừng xuất hiện trước mắt tôi! Tôi không thích, tôi bây giờ cũng không thích, tôi căn bản không chút ấn tượng với anh! nhanh cút cho tôi!”

Quý Văn Nghêu hô hấp dồn dập, tức giận không nhẹ, hít sâu kiềm nén nói: “Lâm An Nhân, trước mặt anh em mới là chính mình! Anh không thể trợ mắt nhìn nữ nhân mình thích bị khi dễ! Nhớ kỹ, Phó gia hôm nay sẽ hoàn trả gấp trăm lần. Với em, anh sẽ không buông tay, anh có kiên nhẫn chờ em hồi tâm chuyển ý!” Nói xong mở khóa cho Lâm An Nhân.

“Buồn cười! Tôi bây giờ, một chút cảm tình với anh tôi cũng chưa từng có, sao lại hồi tâm chuyển ý. Anh buộc tôi thành người bất nhân bất nghĩa, chẳng lẽ tôi phải cảm tạ anh? Tôi cùng Minh Hạo nhất định bên nhau đến già!”

Quý Văn Nghêu mỉm cười: “Chờ xem em có trở thành người của anh không, hậu quả thế nào Văn Nghêu tôi toàn nhận! An Nhân anh muốn hôn em, muốn em nằm trong lòng anh, muốn yêu em, thương em!”

Diên rồi! Chưa từng thấy tên hỗn đản nào mặt dày mày dạn ăn nói hạ lưu như vậy, vương bát đản!

Lâm An Nhân không để ý Quý Văn Nghêu, mở cửa xe chạy về.

Quý Văn Nghêu ngồi trong xe, hồi tưởng cảm giác lúc hôn môi An Nhân, ôn nhu nở nụ cười: Nếu Phó gia không tốt, Phó Minh Hạo không bán sự che chở vợ mình, mình sẽ không cố kỵ! Quý Văn Nghêu này không thể để nữ nhân mình thích bị xem thường. Mình sẽ từng bước thu thập người Phó gia, đến lúc Phó gia suy sụp, Lâm An Nhân tự nhiên chính là của mình!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thân Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Lâm An Nhân chạy thẳng về nhà, phần thì muốn dùng lời nói cho anh ta chán ghét mình, nhưng cũng vừa sợ không biết anh ta sẽ làm ra chuyện gì, có cơ hội nhất định phải nhắc nhở Phó Minh Hạo chú ý một chút.

Phó Minh Hạo ở phòng khách lo lắng chờ Lâm An Nhân, vừa thấy cửa mở lập tức nhào ra đón: “An Nhân, anh biết sai rồi, anh nên nghe lời em nói, không đi vay tiền chị cả. anh biết em thương tâm khổ sở, ba uống chút rượu nên hơi nóng tính, em đừng buồn!”

Lâm An Nhân vừa sợ vừa tức, không để ý Phó Minh Hạo, thay giày đi thẳng vào phòng. Phó Minh Hạo theo vào: “anh đã nhận lỗi, em muốn phạt thế

nào đều được, ngày mai anh sẽ hỏi mượn đồng nghiệp. An Nhân, đừng giận nữa, được không?”

Lâm An Nhân nghe Phó Minh Hạo xin lỗi, tuy muốn tha thứ nhưng có chút không cam lòng: “Ngày mai nói sau đi, em muốn ngủ.”

Phó Minh Hạo cũng hiểu Phó Nham nói hơi quá đáng, nhưng dù sao ông cũng là trưởng bối lại có chút men, nên không khồng chế được hành vi. Lâm con thì nên thông cảm cho cha mẹ, mắng chút xú thì có sao đâu, nhưng lúc ấy có mặt Quý Văn Nghiêu, nên anh ta thấy cũng tội cho An Nhân.

Hôm sau, vì phải trực đêm, buổi sáng nghỉ ngơi, lúc Lâm An Nhân tỉnh dậy thì Phó Minh Hạo đã đi rồi.

Ra khỏi phòng vừa lúc thấy cha mẹ chồng đang ngồi xem tivi, cảm thấy có chút gượng gạo, không biết nói gì.

“Dậy rồi? Hôm qua ông ấy uống rượu nên hàm hồ, cô cũng đừng để bụng, nhưng chị cả cô dạo này cũng không dư dả gì, chồng nó cũng đang kẹt, cô đừng nên đến làm phiền bọn họ.” Vương Thu Dung tuy an ủi Lâm An Nhân, nhưng lại đem chuyện vay tiền cắt ngang không còn đường thương lượng.

“Con biết, con sẽ không vay chị cả đâu.”

Vương Thu Dung nghe xong cười cười không thêm nhắc lại.

Lâm An Nhân vào bếp ăn lung tung chút gì, dự định ra ngoài giải sầu đến chiều đi làm luôn.

Thu dọn xong, xin phép Vương Thu Dung một tiếng liền ra cửa, vừa tới cửa thì thấy Dương Quân đang đi đến, trong lòng âm thầm kêu khổ.

“Chị ra ngoài sao, sáng nay em có điện thoại hỏi đi Hai không biết chị đi làm lúc nào.”

“Chị định đi dạo một chút.”

Dương Quân cười nói: “Em tìm chị nói chuyện phiếm thôi, em đi cùng được không, hay chúng ta tìm chỗ nào đó ngồi trò chuyện.”

Lâm An Nhân đành theo Dương Quân đến một quán cafe, gọi nước uống xong Dương Quân bắt đầu than thở không dứt miệng, muốn Lâm An Nhân nghĩ cách làm người phụ nữ kia cách xa Quý Văn Nghiêu.

Lâm An Nhân vừa nghe vừa nghĩ: Quý Văn Nghiêu quả thật không phải người bình thường mà, trái một người phải một người còn muốn kéo mình xuống nước, vốn không muốn quan tâm chuyện giữa Dương Quân và Quý Văn Nghiêu, không bằng nương cơ hội lần này nói rõ ràng lập trường.

Vì thế chờ Dương Quân dừng lại, Lâm An Nhân lấy hết dũng khí nói: “Dương Quân, chị biết em rất yêu Quý Văn Nghiêu, nhưng nếu hai bên không tin tưởng nhau thì tương lai khi kết hôn sẽ càng thống khổ. Vài lần nghe em tâm sự, chị cảm thấy em yêu Quý Văn Nghiêu nhiều hơn tình cảm cậu ấy giành cho em. Chị chỉ khuyên em một câu, hoặc nhẫn, hoặc thật lòng giải bày tâm ý với cậu ấy, không cần rối rắm suy diễn lung tung. Hơn nữa chị chỉ là người ngoài, trừ nghe em phát tiết thì thực sự cũng không giúp được gì cho hai đứa, về sau tốt nhất em nên cùng người nhà thương lượng thì hay hơn.”

Dương Quân mới đầu nghe Lâm An Nhân nói còn cảm thấy rất có lý, nhưng đến cuối cùng mới hiểu rõ, lập tức có chút giận dữ: Lâm An Nhân đang chê mình phiền phức nói nhiều? Mình đối xử với cô ta tốt như vậy, lần trước Văn Nghiêu còn mua quần áo đắt tiền như thế cho cô ta, nếu không nể mặt mình, thì Văn Nghiêu đâu thêm mua chứ! Kết quả hiện tại lại không kiên nhẫn với mình, khó trách nhà đi Hai không ai ưa cô ta, đúng là đồ vô ơn mà! Dù sao đi chăng nữa, tình cảnh của cô ta có tốt gì hơn mình, có tư cách gì dạy bảo mình?

Vì thế lạnh mặt xuống: “Tôi hiểu ý chị, tôi chỉ không ngờ tôi đã hiểu lầm chị là người có tình có nghĩa, nên trong lòng nghĩ gì đều nói với chị, có chuyện tốt gì cũng nghĩ đến chị, hiện tại xem ra tôi uống phí tâm tư. Khó trách Văn Nghiêu cũng không ưa gì chị, tôi còn nói giúp giùm chị trước mặt anh ấy. Nếu đã thế này, vậy sau này tôi không làm phiền chị nữa, hưởng thụ những ngày thoải mái của chị đi!”

Dương Quân nói xong, đứng dậy bỏ đi.

Lâm An Nhân biết mình đắc tội Dương Quân, nhưng như thế này cũng tốt, về sau không lui tới cũng bớt thị phi.

Buổi chiều đến công ty, Tôn Bằng thừa dịp không có ai, nhiều chuyện hỏi Lâm An Nhân: “An Nhân, người đàn ông tối đó là ai vậy?”

“một người họ hàng xa có việc muốn tìm tôi thôi.”

“thì ra là thân thích, xem ra là người có tiền, hai người tranh cãi gì sao, hôm đó thấy cô không được vui?”

Lâm An Nhân đáp có lệ: “Có chút vướng mắc, nhưng không phải chuyện lớn.”

Tôn Bằng vừa nghe nói là chuyện gia đình nên cũng không hỏi nhiều.

Đến mười giờ tan tầm, Lâm An Nhân sợ Quý Văn Nghiêu chưa từ bỏ ý định lại chờ ở bến xe, nên băn khoăn không biết có nên đón xe bus hay không.

Vì thế, vừa ra cửa công ty, liền nhìn Tôn Bằng nói: “Hôm nay tôi không muốn đi xe bus, tôi đón taxi tiện đường cho cậu đi cùng.”

Tôn Bằng cười nói: “thật tốt quá.”

Hai người đứng chờ taxi, vẫn là Tôn Bằng lẹ mắt: “An Nhân, đó không phải xe của họ hàng xa của cô sao?”

Lâm An Nhân vội nhìn theo hướng Tôn Bằng chỉ, quả nhiên là Quý Văn Nghiêu, cô co chân muốn chạy theo bản năng.

“An Nhân, cô đi đâu vậy? Dù cô không muốn gặp anh ta nhưng cô làm sao chạy nhanh bằng xe anh ta được?.” Tôn Bằng nhắc nhở Lâm An Nhân. Sau đó, ngẫm lại cũng là chuyện riêng nhà người ta nên không nói thêm gì nữa, anh chào Lâm An Nhân rồi đi đón xe bus.

Lâm An Nhân nhìn Tôn Bằng đi càng sốt ruột, cô vừa muốn Tôn Bằng giúp mình, nhưng cũng sợ không biết vào miệng Quý Văn Nghiêu rồi anh ta sẽ nói lệch đến mức nào. Mặc công sau này mình và Tôn Bằng xấu hổ khó có thể nhìn mặt nhau, và lại cô không thể hủy thanh danh của Tôn Bằng, gia đình người ta cũng vừa mới yên ổn được một chút mà thôi.

“Lâm An Nhân, em mà dám chạy anh sẽ xuống tóm em lên xe.” Quý Văn Nghiêu tựa đầu vào kính xe, mở miệng cảnh cáo.

Lâm An Nhân nghe thấy thế đương nhiên là không dám chạy nữa, đành lên xe Quý Văn Nghiêu.

“Gã đó cũng biết thức thời đó chứ, cái này cho em” nói xong nhét một cái hộp vào tay Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân mở ra thấy bên trong lấp lánh sợi lắc bằng bạch kim, lập tức khép lại đặt sang bên cạnh không chút suy nghĩ: “Tôi không cần.”

“Vậy gã kia đưa, sao em lại nhận?”

“Đó là vợ cậu ta tặng tôi, kiểu có qua có lại thôi.” Lâm An Nhân bình tĩnh trả lời.

“Đây cũng là tình bạn bè thôi, em giữ đi.”

Lâm An Nhân lại nói: “Bạn bè? anh thôi đi, tôi nói không cần là không cần!”

Quý Văn Nghiêu cũng không giận, cười nói: “Em nói chúng ta không phải bạn bè, vậy quan hệ của chúng ta là gì, người tình cũ? Hay em thích anh gọi là chị dâu?”

“Ai là tình nhân cũ của anh, ă nói lung tung!” Lâm An Nhân có chút hỗn hển.

Quý Văn Nghiêu cười mà không nói, Lâm An Nhân cũng im lặng.

Đến cửa tiểu khu, Lâm An Nhân mới nói: “Đến rồi, tôi muốn xuống xe, mở cửa!”

Quý Văn Nghiêu không mở cửa xe, mà kề sát tai Lâm An Nhân nói: “Đa em trắng thế này khi đeo vào chắc chắn sẽ rất đẹp, về sau anh lại mua cho em chiếc khác.”

Lâm An Nhân dùng sức giãy dụa muốn rút cánh tay đang bị Quý Văn Nghiêu cứng rắn lôi kéo: “Tôi không cần, anh mau cho tôi xuống!”

Trong lúc hai người đang tranh chấp vô tình làm đứt sợi dây mỏng manh, Lâm An Nhân nhất thời ngây ngẩn.

Quý Văn Nghiêu không thèm nhìn tới, vươn tay ôm Lâm An Nhân vào lòng: “Hong rồi, anh lại mua cho em sợi khác. An Nhân, mỗi ngày anh đều muốn em, ngày mai anh sẽ chia tay Dương Quân, như vậy em sẽ không khó xử.”

Thừa dịp Lâm An Nhân chưa hoàn hồn, liền trực tiếp hôn lên môi cô, cảm giác được Lâm An Nhân chống đẩy kháng cự, càng tăng thêm lực đạo gât gao dây đưa.

Lâm An Nhân bị Quý Văn Nghiêu cưỡng hôn, kinh sợ giãy không ra, không muốn cho anh ta càng thêm hưng phấn, nên thân thể bất động, không kháng cự cũng không đáp trả.

Quý Văn Nghiêu thỏa mãn, khôn ngoan buông Lâm An Nhân ra, thờ gấp hỏi: “không muốn phải không? An Nhân, em bị chính quan niệm của mình trói buộc, kỳ thật là em thích anh, em nên ngoan ngoãn đón nhận cảm giác giữa hai chúng ta đi”

nói xong lại hôn Lâm An Nhân tiếp, một bàn tay ẩn sau gáy phòng ngừa cô né tránh, tay kia cũng chậm chậm bò qua thắt lưng, cách lớp áo xoa nhẹ một bên bầu ngực sữa.

Quý Văn Nghiêu say mê xoa nắn một lúc lâu, thấy Lâm An Nhân không hề phản kháng, liền cao hứng lớn mật kéo khóa kéo xuống, tay lần qua lớp quần lót, đưa vào trong, tìm khe rãnh mềm mại xoa nhẹ vài cái, sau đó đưa một ngón tay vào khe hờ mềm mại, bắt đầu đâm vào rút ra.

Lâm An Nhân cắn chặt môi, mặc cho Quý Văn Nghiêu làm gì thì làm.

Đầu Quý Văn Nghiêu vùi vào trước ngực Lâm An Nhân, thanh âm có chút khó chịu: “An Nhân, em thơm quá, em có thấy sướng không?”

Lâm An Nhân chỉ nhắm mắt lại, không nói lời nào, cảm nhận Quý Văn Nghiêu muốn cởi áo lót của cô ra, thân thể cô căng căng thẳng hơn, cứng người chờ đợi hành động tiếp theo của anh ta, lại phát hiện Quý Văn Nghiêu buông mình ra.

Chậm rãi mở to mắt, thấy Quý Văn Nghiêu đang tức giận nhìn chằm chằm mình.

Quý Văn Nghiêu ngồi trở về chỗ cũ, lạnh lùng nhìn Lâm An Nhân nói: “Em giỏi thật, em làm thế này là thủ thân cho Phó Minh Hạo đấy à? Lâm An Nhân, em yêu Phó Minh Hạo đến thế sao? yêu đến mức không hề có chút cảm giác nào với anh?”

Quý Văn Nghiêu rất tức giận, chẳng những giận Lâm An Nhân, còn giận cả chính bản thân mình, mình thương yêu âu yếm như vậy mà cô ấy không có chút phản ứng nào, chẳng lẽ cô ấy thực sự không hề có chút cảm giác với mình? Cho dù đối với mình không có cảm giác, thì phản ứng sinh lý cũng phải có chứ? Như vậy có thể thấy được Lâm An Nhân chán ghét mình đến mức nào!

Nhưng càng như thế thì Quý Văn Nghiêu lại càng không thể buông Lâm An Nhân ra được, dù về mặt không chút cảm giác hiện giờ của cô cũng làm anh thương đến chết đi được. Càng nghĩ, anh càng hận Phó Minh Hạo đến ngứa răng, nếu không phải tên họ Phó này, thì An Nhân sao lạnh lùng với mình như vậy!

Quý Văn Nghiêu giúp Lâm An Nhân sửa sang lại quần áo còn nói: "Em không trả lời cũng không sao, anh cũng không làm khó em, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày anh đều sẽ đến đón em, nếu em không muốn đồng nghiệp biết liền ngoan ngoãn lên xe, về sau không được xúc nhiều với tên đồng nghiệp kia. Xong rồi, em vào nhà đi, anh chờ em vào sẽ đi."

Nghe thanh âm mở khóa cửa xe, Lâm An Nhân xoay người, dùng hết sức cho Quý Văn Nghiêu một cái tát: “Quý Văn Nghiêu, hành động vừa rồi của anh là cường hiếp đó, có biết không! Nếu anh dám làm thêm một lần nữa tôi sẽ báo cảnh sát!”

Lâm An Nhân nói xong lập tức mở cửa xe, chạy ra ngoài.

Quý Văn Nghiêu vuốt mặt, lơ đãng nở nụ cười.

Phó Minh Hạo mở cửa cho Lâm An Nhân hỏi: “Hôm nay về trễ vậy.”

“Uhm, trễ xe bus.”

“Hơn 11 giờ đêm rồi, mau ngủ đi.”

Lâm An Nhân thay quần áo, rửa mặt, im lặng nằm trên giường.

Phó Minh Hạo ôm cô hỏi: “Em còn giận à? Ở công ty bị ai ăn hiếp sao, mắt em lại sưng lên vậy?”

Lâm An Nhân trừng mắt nhìn, thờ sâu đáp: “Em không tức giận, không có chuyện gì đâu, do không ngủ được thôi, đừng suy nghĩ lung tung, ngủ đi.”

Phó Minh Hạo nằm ngay ngắn lại, chỉ lát sau đã ngủ, Lâm An Nhân lại một đêm thức trắng.

Hôm sau Lâm An Nhân nghỉ ở nhà, dọn dẹp vệ sinh, giặt giũ quần áo, cố hết sức không thèm nghĩ đến chuyện tối qua.

Tối giờ cơm chiều Phó Minh Hạo về với gương mặt hớn hờ, vừa vào nhà liền kéo Lâm An Nhân vào phòng.

Vương Thu Dung gọi với theo: “Minh Hạo à, muốn làm gì thì cũng phải đợi cơm nước xong đã chứ.”

“Con biết rồi, con chỉ nói An Nhân mấy câu, chuyện gấp ạ, mẹ đừng bận tâm”

Nhìn Phó Minh Hạo đóng cửa, Lâm An Nhân hiếu kỳ hỏi: “Chuyện gì mà anh gấp như vậy?”

“Đương nhiên là chuyện tốt, mẹ em không phải muốn mượn tiền sao, em xem đây là cái gì?”

Phó Minh Hạo từ trong túi xách lấy ra một túi hồ sơ, mở ra bên trong tất cả đều là tiền.

“Ồ đâu anh có nhiều tiền như vậy?”

“Quý Văn Nghiêu cho anh mượn, mười vạn, anh ta còn nói muốn trả lúc nào cũng được. Trước kia anh thật nhỏ mọn, không ngờ người ta lại trọng nghĩa như vậy!”

Lâm An Nhân nhắm mắt, ảo não nói: “Đem trả đi, em không dùng tiền của anh ta!”

Phó Minh Hạo khuyên: “Em đừng cố chấp như thế, xã hội bây giờ có mấy ai hào phóng cho người khác mượn tiền như anh ấy chứ? Tính tình Quý Văn Nghiêu dù có chút kỳ quái, nhưng chưa bao giờ anh ta nhằm vào nhà chúng ta. Tiền này xem như anh mượn, không liên quan đến em, em đem đưa cho mẹ đi.”

“Em đã nói em không cần tiền của anh ta, mai anh mang trả đi.”

Phó Minh Hạo mất hứng: “An Nhân, em bắt đầu ngoan cố cứng đầu như thế từ khi nào vậy? Văn Nghiêu người ta hôm đó nghe thấy nên chủ động tìm anh cho mượn tiền, còn bảo khi nào trả cũng được, đúng là người tốt hiếm có. Em không nên vì chút chuyện trước kia mà có thành kiến với người ta.

Người ta không những đem tiền cho mượn, mà còn đưa cái này bảo anh mang về tặng em, bảo là do bạn tặng, anh ta có giữ cũng vô dụng. Thứ mắc thế này anh ta muốn tặng ai mà chẳng được, nhưng anh ta chỉ nghĩ cho em, em còn muốn anh ta phải làm sao em mới vừa lòng?”

Lâm An Nhân nhìn hộp nhỏ màu hồng trong tay Phó Minh Hạo, trong lòng đã biết trong đó chắc chắn là sợi lắc tay bạch kim!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

“Đã nói không cần tiền của hân. Quý Văn Nghêu với chúng ta là bà con thân thích sao, đồ đất tiền như vậy anh cũng tùy tiện nhận, không cảm thấy kỳ quái sao?” Lâm An Nhân bóng gió muốn gọi cho Phó Minh Hạo nghĩ sâu xa hơn.

Phó Minh Hạo lại nói: “Ban đầu cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng suy nghĩ lại, Quý Văn Nghêu như vậy có thể là vì nể mặt Dương Quân. Nhà chúng ta tiền không có, quyền thế cũng không, chị hai còn phải nhìn sắc mặt người ta mà làm việc, em nói chúng ta có cái gì mà hân lợi dụng, là thật tâm hỗ trợ thôi.”

Lâm An Nhân không nói được, kiên trì ý nghĩ của mình: “Vô luận nói gì em cũng không dùng số tiền này, quà anh cũng trả lại đi, không cần nói thêm nữa, em không tin Quý Văn Nghêu là người tốt!”

Phó Minh Hạo nghĩ thành kiến của Lâm An Nhân đối Quý Văn Nghêu quá kiên cố rồi, ừ ừ đáp ứng.

Như vậy, trong lòng Lâm An Nhân thoải mái một chút lại khuyên Phó Minh Hạo vài câu, hai người liền ra ngoài ăn cơm.

Buổi tối nằm trên giường, Lâm An Nhân nghĩ... muốn Phó gia cắt đứt không lui tới với Quý Văn Nghêu, đầu tiên phải cắt đứt liên hệ với mình, có như vậy mới cam đoan Phó gia không xảy ra chuyện gì.

Nghĩ như vậy, hôm sau Lâm An Nhân điện thoại xin tổ trưởng chuyển ca trực, không làm nữa ca nữa.

Tổ trưởng Lâm Ngọc nghe xong kinh ngạc: “An Nhân, làm nữa ca đêm thì hôm sau được nghỉ cả ngày, người ta tranh không được em thế nào lại đổi?”

“Chị Lâm, thực có chuyện đột xuất nên không làm được, em cũng bắt đắc dĩ thôi?”

Lâm Ngọc đành nói: “Được rồi, chị đổi giúp em, khi nào em muốn đổi lại thì nói chị một tiếng là được.”

Buông điện thoại, Lâm An Nhân nghĩ ca đêm 8 giờ sáng hôm sau mới tan tầm, Quý Văn Nghêu sẽ có đến cũng không thể gặp mình.

Hiện tại, phải giải quyết chuyện tiền nong của Lâm Húc, sau hai ngày suy nghĩ Lâm An Nhân hạ quyết tâm.

Lâm An Nhân nói với Dương Quế Trân: “Me, con không thể mượn được tiền, con có hai vạn được không?”

“Không cần. An Nhân, người ta đều nói con gái là tri kỷ. Còn cô thời khắc mấu chốt lại không thể trông cậy, không biết cô nghĩ gì, không nghĩ một chút cho cha mẹ mình.”

Lâm An Nhân nghe mẹ nói trong lòng khổ sở nhưng không có biện pháp phản bác, quả thật mình không năng lực giúp Lâm Húc.

Cũng may Dương Quế Trân chỉ nói vài câu liền treo điện thoại, Lâm An Nhân nhìn đi động thờ dài.

Nhiều lần, Quý Văn Nghêu đến đón Lâm An Nhân nhưng đều không thấy, nghĩ cô cố ý trốn nên buổi tối lại đến, đứng dưới công ty Lâm An Nhân, thấy một nữ nhân đi ra liền tới hỏi thăm.

“Chị tiểu Lâm a, anh là gì của chị ấy?” Lý Linh nhìn nam nhân trước mắt cẩn thận hỏi.

Không đợi Lý Linh trả lời, người bên cạnh liền trả lời: “Anh ta là người quen của An Nhân. Không biết nguyên nhân gì mà tổ trưởng đã chuyển An Nhân sang làm ban ngày và ca đêm rồi, anh không cần đến đón.”

Tôn Bằng biết Lâm An Nhân không hảo cảm với “thân thích” này, đổi ca cũng là tránh né người này.

Quý Văn Nghêu nghe Tôn Bằng nói, không thèm nhìn hấn một cái, xoay người lên xe.

Muốn tránh mình? Trốn hòa thượng sao trốn khỏi miếu? Phó gia còn đó, có thể trốn đi đâu!

Nhưng Quý Văn Nghêu không nghĩ tới, tìm cơ hội gặp Lâm An Nhân như mò kim đáy bể.

Lâm An Nhân chuẩn bị đồ ăn để trong phòng, ban ngày nghỉ ngủ trong phòng luôn khóa trái cửa, tỉnh ngủ nếu phát hiện Quý Văn Nghêu đến, nhanh chóng thay quần áo, cùng mọi người tiếp đón rồi bỏ ra ngoài. sợ Quý Văn Nghêu đi theo, Lâm An Nhân một đường xuống lầu sau đó tìm chỗ trốn ngồi chờ, xác nhận Quý Văn Nghêu không đi ra mới đi lòng vòng một chút.

Bình thường tan tầm cô đi bộ đến công ty Phó Minh Hạo, chờ hấn cùng về nhà. Nếu Phó Minh Hạo đi công tác, cô ở bên ngoài góc qua giờ cơm chiều mới về, nếu gặp Quý Văn Nghêu liền trực tiếp vào phòng.

Cứ như vậy, mỗi lần Quý Văn Nghêu rảnh đến Phó gia, nhiều nhất chỉ thấy Lâm An Nhân cầm đầu cầm cổ, vội vàng tới vội vàng đi.

Quý Văn Nghêu chịu không nổi, mỗi lần Lâm An Nhân đi qua người, hấn hận không thể kéo cô vào lòng cắn một ngụm giải hận.

Hôm nay Lâm An Nhân trực đêm xong về nhà, trực tiếp khóa cửa phòng nằm trên giường ngủ say. Không biết ngủ bao lâu, từ từ mò mắt tìm đi động muốn kiểm tra bây giờ là mấy giờ.

Mới hơn 11 giờ trưa, mới ngủ không quá ba tiếng, vì thế buong đi động chuẩn bị ngủ tiếp.

Vừa xoay người, sợ tới mức ngừng hô hấp, bên kia giường Quý Văn Nghêu đang nhàn nhã ngồi!

“Cố ý trốn tránh anh?” Quý Văn Nghêu mỉm cười hỏi.

Lâm An Nhân không trả lời, xê dịch sang bên kia giường, muốn ngồi dậy. Nhưng đầu vừa nhấc khỏi gối đã bị cả người Quý Văn Nghiêu ập tới đè trên người cô.

Thiếu chút nữa, Lâm An Nhân đã thết chói tai.

Quý Văn Nghiêu cúi người hỏi: “Vì sao trốn tránh anh?”

Lâm An Nhân cố gắng trấn định: “Anh vào đây bằng cách nào? Chúng ta ra ngoài nói chuyện được không? Nếu người trong nhà thấy, tôi làm sao mà sống?”

“Hai ngày trước, anh cố ý khóa trái cửa phòng bên cạnh, di Hai đưa chìa khóa cho anh mở. Sau đó, anh lấy cớ ra ngoài liền đánh thêm một chìa khóa mới, bọn họ đều ra ngoài, em không cần lo lắng.”

Không có ai mới càng lo đó.

“Anh để tôi đứng lên nói chuyện, tôi không trốn, thật không phải.”

“Em đừng dụ anh, không trốn sao em lại dối ca? Em biết không, mỗi lần đến, không thấy bóng dáng của em, lòng anh rất khó chịu? An Nhân, cho anh hôn em đi.”

Quý Văn Nghiêu nhẹ giọng khản cầu, bắt lấy cổ tay Lâm An Nhân khóa trên đỉnh đầu cô, cúi đầu hôn thỏa mãn nửa tháng nay không ngừng tưởng niệm.

Lâm An Nhân sao có thể dễ dàng để mặc hắn làm xằng làm bậy, nhấc chân muốn đá Quý Văn Nghiêu. Quý Văn Nghiêu lập tức dùng chân đặt trên lưng Lâm An Nhân, sau đó cả người cười lên.

Vừa hôn Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu thờ gấp nói: “Đừng nhúc nhích, chúng ta từ từ.”

“Quý Văn Nghiêu, cường ... gian ... là phạm tội, biết không? Anh điên rồi, anh muốn dạng nữ nhân gì đều có, tha cho tôi đi, van anh, được không!” Lúc đầu Lâm An Nhân còn cường ngạnh chống đỡ, nhưng sau lại thật sợ hãi. Nếu có gì xảy ra, cô không phải là người đau khổ nhất sao. Không cần người khác nghĩ gì, Phó gia nhất định sẽ không ai tin mình, sẽ nói mình là hồ ly tinh bụng dạ khó lường, cố tình quyến rũ hắn!

Quý Văn Nghiêu ha ha cười: “Cường gian? Lát nữa thư thái, biểu hiện trên mặt em sẽ không phải là bị cường gian, ngoan nào, em vốn là của anh, chính là bị Phó Minh Hạo chiếm tiện nghi. An Nhân, trừ phi em theo anh, nếu không anh vĩnh viễn không thể an lòng!”

Tên hỗn đản này, khi dễ mình còn tìm lý do đường hoàng!

“Còn Dương Quân thì sao, anh là nam nhân không thể không có trách nhiệm, anh buông tôi ra, chúng ta bàn bạc.”

Quý Văn Nghiêu nghe xong, cũng không nói, lại cúi đầu hôn Lâm An Nhân.

Cả người Lâm An Nhân đều bị Quý Văn Nghiêu gắt gao kiềm giữ, căn bản không thể động đậy. Lâm An Nhân cố sức vùng vẫy kêu la, nhưng chỉ phát ra âm thanh “ô ... ô ...” bất lực, trong lòng quỳnh lên, nước mắt ào ào tuôn chảy.

Quý Văn Nghiêu cảm giác trên mặt Lâm An Nhân một mảng ướt át, vừa đau vừa yêu ngẩng đầu nhìn cô, nhẹ nhàng hôn những giọt nước mắt an ủi: “Đừng sợ.”

Lâm An Nhân cảm nhận được môi Quý Văn Nghiêu không ngừng hôn nhẹ trên mặt mình, một bàn tay của hắn khẽ chạm vào ngực làm cô sợ hãi người.

Quý Văn Nghiêu lớn mật vén áo ngủ Lâm An Nhân lên, âu yếm hôn đỉnh phần hông: “An Nhân, ai anh cũng không muốn, ai cũng không bằng em.”

Cả người Lâm An Nhân cứng ngắc, nằm bất động một chỗ, bất lực nhắm mắt khuất nhục như cá sa lưới.

Lúc này, Quý Văn Nghiêu hơi nâng người mình lên, nhìn nhìn xung quanh, không tìm được cái gì có thể sử dụng, bèn cởi áo somi trói hai tay Lâm An Nhân lại: “Anh biết em không muốn, nhưng em sẽ hiểu được tâm ý của anh.”

Nói xong lại trượt xuống, một bên tiếp tục mút mắc, lỏng bột lọc nộn, một bên cời quần nhỏ của Lâm An Nhân ... chậm rãi nhu nhu, vuốt ve một hồi, nhưng Lâm An Nhân vẫn vô cảm như đêm đó làm Quý Văn Nghiêu mất hứng nhieu mây.

Đứng dậy nhìn Lâm An Nhân nhắm mắt, khó nhọc nín thở, vòng vo đảo mắt cười: “Thực không vui? Chúng ta thử phương pháp khác xem!”

Lâm An Nhân không hiểu ý tứ Quý Văn Nghiêu, chỉ cảm thấy thân nhiệt đột ngột trở nên ấm áp. Chờ ý thức được chuyện gì xảy ra, vồng mặt lập tức giãn ra hết cỡ, muốn tránh né thì đã muộn: “Ác tâm! Anh đứng lên, mau đứng lên!”

Quý Văn Nghiêu căn bản không để ý phản ứng của Lâm An Nhân, chui đầu vào u cốc mềm mại, bí ẩn mà hắn luôn khao khát được khám phá, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, đảo quanh, cố ý đùa nghịch khe hở nhạy cảm.

Mặt Lâm An Nhân đỏ đến độ xuất huyết, hành vi táo bạo của Quý Văn Nghiêu đã vượt qua khả năng thường thức của cô, hắn tuyệt đối không bình thường!

Quý Văn Nghiêu dùng tay sờ sờ cảm giác không tận hứng, nên chậm rãi giải thoát tiểu đệ đệ đang kêu gào, đưa vào một ít, nâng người Lâm An Nhân lên, cố định chân cô ở bên hông mình.

Bất quá, vừa tăng thêm chút lực lấn lướt, Lâm An Nhân lại mạnh bạo kháng cự, Quý Văn Nghiêu thật không có biện pháp, chính mình tưởng đau khó chịu nhưng lại không muốn làm cô bị thương, đành ôm chặt Lâm An Nhân cọ cọ, biên niết, nắn bóp ngực cô, gấp rút dao động giữa hai chân thon dài kẹp chặt, không bao lâu liền thỏa mãn, hỗn hển nhảy cấn vánh tai Lâm An Nhân.

Một lát sau, Quý Văn Nghiêu thỏa mãn đứng dậy mặc áo somi, xoa xoa cổ tay ửng đỏ của cô: “Anh sẽ chờ em tự nguyện cho anh, An Nhân, em trốn không thoát đâu.”

Sau đó hôn cô một cái mới mở cửa đi ra.

Lâm An Nhân nằm trên giường uất ức khóc, đứng lên đem khăn trải giường và áo ngủ đến toilet giặt sạch.

Lúc Vương Thu Dung trở về biết Quý Văn Nghêu có việc đột xuất nên cáo từ, cũng không nghĩ nhiều đem thức ăn cất vào tủ lạnh.

Sau lần đó, Lâm An Nhân biết dù khóa cửa nằm trong phòng cũng trốn không thoát, còn tạo cơ hội thuận lợi cho hắc tẩn công. Lúc Quý Văn Nghêu đến, hoặc ra ngoài hoặc tắt bật dọn dẹp khắp nhà, làm Vương Thu Dung ngại cô vương bận: “An Nhân về phòng nghỉ chút đi, việc nhà không thể làm hết trong một ngày đâu, để ngày mai làm cũng được.”

Lâm An Nhân nói: “Không có việc gì, mẹ, con không mệt” sau đó tiếp tục bận rộn.

Quý Văn Nghêu vừa lòng cười cười không nói lời nào, như vậy rất tốt tùy thời hắc tẩn đều có thể thấy cô.

Dương Quân nghe mẹ nói Quý Văn Nghêu cứ cách hai ba ngày lại ghé nhà dì Hai, nhà mình thì vẫn chưa một lần tới, sao lại thân thiết với nhà dì Hai như vậy!

Từ lúc trở mặt với Lâm An Nhân, Dương Quân càng “đi ứng đám tiếu nhân” nhà Vương Thu Dung. Văn Nghêu là bạn trai mình họ có tư cách gì lúc nào cũng chiếm tiện nghi của hắc tẩn! Càng nghĩ càng không cam lòng, càng tức giận, lúc cùng Quý Văn Nghêu ăn cơm lại đem ra nói.

Quý Văn Nghêu buông đũa nhìn Dương Quân: “Phó Minh Hạo cho em chiếc lắc này?”

“Anh họ nói chị dâu không thích, dù sao em cũng là bạn gái anh nên đưa cho em là đúng, còn nhờ em cảm ơn anh đã cho anh họ mượn mười vạn! Văn Nghêu, có chút chuyện em không nghĩ nói, nhưng không thể không nói. Nếu nhà dì Hai thực sự gặp khó khăn em sẽ không ngần ngại giúp đỡ họ, nhưng không có việc gì cũng tìm anh đòi hỏi này nọ. Tưởng chị dâu là người hiền lành thành thật, không nghĩ cũng là một người dạ thú, khó trách nhà dì Hai ai cũng khinh bỉ chị ta, anh cho chị ta đồ đắt tiền như vậy làm gì, chị ta cũng không hiếm lạ, tiền cũng trả lại, như vậy là muốn gì.”

Quý Văn Nghêu càng nghe Dương Quân nói, trong lòng càng không thoải mái: “Em có ý tứ gì?”

Dương Quân không nghe ra ngữ khí khác thường của Quý Văn Nghêu, thẳng thắn nói: “Về sau chúng ta nên hạn chế tiếp xúc với nhà dì Hai, lúc nào anh cũng đang tay giúp đỡ, thời gian dài họ lại cho rằng đó là đương nhiên. Đúng rồi, có thời gian anh nên ghé nhà em một lần, ba mẹ em rất muốn gặp anh!”

Quý Văn Nghêu suy nghĩ chốc lát mới bình thản nói: “Dương Quân, chúng ta quen nhau cũng khá lâu, em là cô gái tốt, nhưng anh cảm thấy chúng ta không hợp, hay là thôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Dương Quân như bị sét đánh ngang tai, ngẩn người không biết Quý Văn Nghêu nói gì, sững sờ nửa ngày mới hỏi: “Anh vừa nói . . . muốn chia tay sao?”

Quý Văn Nghêu nhìn Dương Quân thất thần, trong lòng thở dài nhưng vẫn bảo trì bình thản: “Đúng!”

“Em làm gì sai sao, em có thể sửa, anh không thể phủ định tất cả như vậy.”

Dương Quân căn bản không thể thừa nhận, vốn đang tốt lành, sao lại chia tay?

“Dương Quân nghe anh nói, em không sai gì cả.....”

“Vậy sao anh đòi chia tay?” Dương Quân khôi phục thần trí, sắc bén hỏi.

Quý Văn Nghiêu nháp môi: “Là anh sai.”

“Vì Trần Mộng Khiết? Có phải anh muốn quay lại với cô ta? Em chỗ nào không bằng cô ta, với tính cách của cô ta dù anh không muốn cũng sẽ không do dự tiến tới! Không được, em muốn gặp cô ta nói cho ra lẽ, dựa vào cái gì mà cướp bạn trai người khác!”

Quý Văn Nghiêu ngắt lời Dương Quân: “Chuyện này không liên quan Mộng Khiết. Vì anh không thể mang lại cho em cảm giác an toàn, vô luận anh làm gì em đều nghi ngờ, mệt mỏi như vậy không bằng tách ra. Rồi em sẽ gặp người thích hợp hơn anh.”

“Không ai thích hợp hơn anh cả! Văn Nghiêu, em biết em hay nghĩ lung tung, nhưng thân phận cùng địa vị của anh hấp dẫn rất nhiều cô gái, em không thể an tâm, bất quá em hứa sẽ thay đổi. Em biết anh là người tốt, thời gian chúng ta quen nhau anh vẫn luôn tôn trọng em. Em... em thực sự thích anh, anh cho chúng ta một cơ hội đi, được không?”

Quý Văn Nghiêu cụp mắt không nói lời nào.

Dương Quân lập tức nói: “Về sau, em sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của anh nữa, anh thích giúp đỡ dì Hai em cũng sẽ không hỏi đến nữa! Văn Nghiêu, không được sao?”

Vừa rồi, mình luôn nói nhà dì Hai này nợ, khả năng khiến Văn Nghiêu mất hứng.

Quý Văn Nghiêu trầm tĩnh: “Em là cô gái có học thức, có một số việc không thể cưỡng cầu. Anh xin lỗi, về sau chúng ta vẫn là bằng hữu, có chuyện gì chỉ cần có thể giúp anh sẽ không chối từ, anh đi trước.”

Nói xong, Quý Văn Nghiêu gọi thanh toán, nhờ phục vụ gọi taxi cho Dương Quân, sau đó lấy xe rời đi.

Dương Quân vẫn ngồi bất động không nhúc nhích, phục vụ cũng không thúc giục, chỉ chờ lúc cô nguyện ý đi sẽ giúp kêu taxi, nếu không đợi lúc đóng cửa nhà hàng lại nhắc nhở.

Xong rồi? Chỉ mấy câu liền xóa hết? Lúc Quý Văn Nghiêu rời đi, Dương Quân mới hiểu được mình đã yêu hấn đến độ nào! Người như hấn, kinh tế hay địa vị, bề ngoài đều là lý do làm cô mê luyến. Thật muốn từ bỏ sao?

Dương Quân chậm chạp đứng dậy rồi đi, phục vụ lập tức gọi taxi, nói địa chỉ, thanh toán tiền xe, mới hớn hờ trở lại làm việc.

Đến nhà, Dương Quân không đợi lái xe trả tiền đã xuống xe, cô không tính về nhà, cô muốn suy nghĩ thật kỹ bước tiếp theo nên làm gì. Chuyện Quý Văn Nghiêu cô không muốn cho người khác biết! Ba mẹ vốn đặt rất nhiều kỳ vọng vào mình và Văn Nghiêu, tự hào khoe khoang với họ hàng không ít. Bình

thường lúc Quý Văn Nghêu đến trường đón mình, một số đồng nghiệp nhìn thấy đều biết mình kết giao với bạn trai giàu có, hưởng hồ Sứ Quế Bình ba hoa chích chòe! Mình hoàn toàn không thể ngẩng đầu lên được. Nếu không có Văn Nghêu nhà đi Hai sao có thể xem trọng nhà mình, ... càng nghĩ càng bế tắc.

Không được! Phải cố gắng vãn hồi suy nghĩ của Văn Nghêu, nhất định anh ấy vẫn còn cảm tình với mình, chỉ vì Trần Mộng Khiết mới nói như vậy!

Quý Văn Nghêu về tới nhà, cũng suy nghĩ nhiều chuyện. Đối Dương Quân có chút áy náy, nhưng nam nữ quen nhau không hợp thì chia tay là chuyện bình thường, cũng không phải thề non hẹn biển gì, một thời gian sau rồi Dương Quân cũng sẽ quen người khác. Mấu chốt là Lâm An Nhân, thật sự đối với hắn cô không có một chút cảm giác nào sao, nếu không sao mình đã làm đến như vậy cô ấy vẫn không có phản ứng gì?

Quý Văn Nghêu nghĩ tới nghĩ lui, không thể thừa nhận việc mình không có chút mị lực nào với Lâm An Nhân, ngay cả loại đàn ông như Phó Minh Hạo cũng lọt được mắt cô, không đạo lý nào cô ấy lại không thích mình, khẳng định là có nguyên nhân!

Trải qua sự việc lần trước, đối với Quý Văn Nghêu, Lâm An Nhân không phải là sợ hãi bình thường, cô quyết tâm không cho Quý Văn Nghêu có cơ hội một mình cùng mình một chỗ. Nếu nhà không có ai, cô nhất định sẽ không ở trong phòng.

Buổi tối, Phó Minh Hạo say khướt trở về: “Sao uống nhiều vậy, dạo này không thấy anh đi công tác?”

Phó Minh Hạo nằm ngửa trên giường, nhắm hai mắt cười: “Công ty hiện tại sao có thể để anh đi công tác. Vợ ơi, em có tin cuối năm anh sẽ mua được nhà?”

Lâm An Nhân đắm chiêu nhìn Phó Minh Hạo: “Anh giỏi như vậy?”

Phó Minh Hạo đắc ý nhìn Lâm An Nhân: “Luu Bị có năng lực gì? là dùng người, thu mua lòng người! Anh không năng lực đó nhưng anh có thể kết giao với Quý Văn Nghêu!”

Ợ một cái lại tiếp tục: “Quý Văn Nghêu thật không đơn giản, từ doanh nghiệp nhà nước đến xí nghiệp tư nhân hắn đều quen biết. Anh còn không hiểu hắn, làm ăn cư nhiên không thể không có hậu trường vững mạnh! Bất quá không liên quan anh, anh chỉ cần Quý Văn Nghêu phát tay, sự nghiệp tự nhiên rộng mở!”

“Mấy hôm nay anh luôn qua lại bù khú với Quý Văn Nghêu?” Nghe Minh Hạo nói, tâm Lâm An Nhân chùn xuống, lạnh tanh.

“Sao gọi là bù khú, đó là sinh ý, là giao tế, Quý Văn Nghêu giúp đỡ nhưng nếu không chuẩn bị kỹ thì không được, thực mệt.”

Sau còn lăm nhăm gì đó Lâm An Nhân nghe không rõ, phân vân rốt cuộc Quý Văn Nghêu đang âm mưu chuyện gì, vì sao lại nhiệt tình nâng đỡ Phó Minh Hạo như vậy, có liên quan đến việc hắn nói sẽ trả thù trước đây không nhỉ?

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thông suốt, bất quá hiện tại dù khuyên ngăn thế nào chắc chắn Minh Hạo cũng không chịu cách xa Quý Văn Nghêu, đành phải tiết kiệm chút tiền Minh Hạo mang về để ngửa vạ nhất.

Đột nhiên tiếng di động Minh Hạo vang lên, dọa Lâm An Nhân giật mình, thấy người gọi đến là “người anh em” liền trả lời: “Xin chào.”

“An Nhân? Sao em nhận điện thoại, Phó Minh Hạo đâu?” Quý Văn Nghêu hơi cười.

Liếc nhìn thấy Minh Hạo đã ngủ say, Lâm An Nhân đề thấp thanh âm “Anh gọi anh ấy làm gì?”

“Không phải em muốn mua nhà riêng sao? Chỉ bằng năng lực kém cỏi của hần thì em chờ kiếp sau đi! Không phải anh giúp hần, là anh suy nghĩ cho em. Bất quá, đừng trách anh không nhắc nhở, đàn ông có tiền sẽ sinh tật, mỗi ngày Phó Minh Hạo đều giao du, ra vào những nơi không sạch sẽ lại mới có chút tiền, khó đảm bảo sẽ không vẩn đục.”

“Anh không cần châm ngòi ly gián, phá hoại gia đình tôi. Minh Hạo có gì xảy ra nhất định là do anh hãm hại, tôi không cần lòng tốt của anh, anh làm ơn cách Minh Hạo càng xa càng tốt!”

“Chỉ cần em ở bên anh, anh sẽ không quan tâm bọn họ.”

“Đừng nằm mơ, tôi gác máy.”

Quý Văn Nghiêu vội ngăn cản: “Khoan, khoan... chúng ta nói chuyện một chút.”

Không đợi Lâm An Nhân cự tuyệt, thẳng thắn nói: “Anh vừa chia tay Dương Quân.”

Lâm An Nhân vốn định gác điện thoại, vừa nghe lời này thì khựng lại.

“Sao em im lặng vậy, đừng nghĩ nhiều anh chia tay cô ấy không phải vì em, là do tính cách không hợp thôi, anh không muốn cô ấy thống khổ, nghĩ ngợi lung tung như vậy, không bằng sớm chia tay.”

Vấn đề này Lâm An Nhân cũng hiểu: “Cô ấy đồng ý sao?”

“Ân, có lẽ ban đầu sẽ khó chấp nhận nhưng qua một thời gian sẽ tốt thôi, dù sao thời gian qua lại cũng không lâu, chỉ mới vài lần hẹn hò ăn cơm, xem phim... Và lại anh cũng chưa từng chạm vào một đầu ngón tay của cô ấy nói chi đến chuyện tiến xa hơn.”

Lời này vừa nói, hai người đều cùng trầm mặc.

Lâm An Nhân nghĩ: Nghe như đang châm chọc!

“Thật không đến mức sâu nặng?”

Quý Văn Nghiêu không trả lời, một lát sau mới kiên định nói: “Anh đối với em là thật tâm thật dạ, hơn nữa Phó gia đối xử với em rất quá phận. An Nhân, anh cho em một tháng suy nghĩ, nếu tâm em vẫn không thay đổi thì đừng trách anh!”

Lâm An Nhân không thêm quan tâm, chỉ cần cô không cho Quý Văn Nghiêu cơ hội, hần có năng lực gì đối phó Phó gia!

“Khẳng định em đang xem thường năng lực của anh? Phó Minh Hạo tham lam, bị vật chất che mờ mắt. Thôi, không nói chuyện này nữa, bố mẹ em vẫn khỏe?” Đột nhiên Quý Văn Nghiêu đổi đề tài.

Tự nhiên nhắc đến bố mẹ mình? Lâm An Nhân không muốn nói gì với Quý Văn Nghêu nữa, chẳng nói chẳng rằng cúp điện thoại.

Vài ngày sau, Dương Quân điện thoại gặp Lâm An Nhân.

“Em có chuyện nói với chị được không?”

Sau cuộc cãi vã lần trước, khó được Dương Quân còn điện thoại cho mình, chắc sẽ nói chuyện chia tay của cô ấy với Quý Văn Nghêu: “Không cần khách khí, em nói đi.”

“Mấy hôm nay Văn Nghêu có ghé nhà chị không?”

“Thỉnh thoảng có ghé qua.”

“Em nghe dì Hai nói với mẹ, chị rất thân thiết với Văn Nghêu?”

“Đúng, công việc của Minh Hạo đều do cậu ta nâng đỡ.”

Trong giọng nói của Dương Quân có tia tiểu ý: “Có chuyện này em chỉ nói với mình chị, người khác đều không biết, chị nhất định phải giữ bí mật ... chúng em chia tay rồi, em nghĩ là do con nhỏ Mộng Khiết giờ trò. Em thật sự rất yêu Văn Nghêu, nên chị nhất định phải giúp em! Chúng em chia tay, Văn Nghêu sẽ tiếp tục giúp đỡ anh họ sao? Nếu Văn Nghêu ghé nhà chị, chị nói em một tiếng, em nhất định phải cướp anh ấy về, chị cũng khuyên nhủ vài câu, em nghĩ Văn Nghêu sẽ không nhẫn tâm bỏ em”

Lâm An Nhân nào có thể đáp ứng chuyện này, nhưng lại không tìm thấy lý do cự tuyệt.

“Chị im lặng là không muốn giúp sao? trước đây chị không muốn nghe tôi tâm sự thì thôi, nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc của tôi, chị còn thờ ơ như vậy! Sao chị không ngẫm lại, nếu không có tôi, Văn Nghêu sẽ cho vợ chồng chị mượn mười vạn?”

Lâm An Nhân lập tức nói: “Không phải chị không muốn giúp, mà không biết giúp thế nào. Yêu nhau thì người tình ta nguyện mới tốt, tội gì phải cưỡng cầu. Còn mười vạn kia chị đã nói Minh Hạo trả lại.”

Dương Quân cười một tiếng mới nói: “Trần Mộng Khiết mặt dày mày dạn đoạt Văn Nghêu trong tay tôi. Nếu Văn Nghêu không có tình cảm với tôi, tôi cũng không tranh giành, nhưng rõ ràng anh ấy có tâm, tôi không thể buông tay dễ dàng như vậy. Tôi không cần biết vợ chồng chị hợp diễn vai gì, bất quá anh họ đã đưa chiếc lách cho tôi, mười vạn kia Văn Nghêu cũng thừa nhận, hai người đừng nói dối!”

Lâm An Nhân nghe xong chỉ nói: “Đề chị suy nghĩ.”

Sau đó lập tức điện thoại cho Minh Hạo: “Minh Hạo, anh nói thật với em, anh đã trả mười vạn cho Quý Văn Nghêu chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trong điện thoại Phó Minh Hạo nói có chút quanh co: “Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này, không phải em bảo không cần sao?”

“Em đã bảo không cần, nhưng anh đã làm theo ý em chưa, tiền kia anh đã trả chưa?” Lâm An Nhân hỏi.

“không trả thì giữ làm gì?”

“Đến tận bây giờ mà anh còn gạt em? Dương Quân nói anh không có trả và Quý Văn Nghiêu cũng không hề nhận lại mười vạn kia, anh giải thích thế nào?”

Phó Minh Hạo hạ thấp âm thanh: “An Nhân, anh đang bận, chờ anh về rồi nói sau?”

“anh phải cho em biết anh đã trả tiền cho người ta chưa?”

“Đưa hết cho mẹ em rồi, anh còn có việc, chờ về anh sẽ kể tỉ mỉ với em”

Lâm An Nhân tức giận, không đợi Phó Minh Hạo nói hết câu đã ngắt điện thoại, cô bị anh ta làm, tức đến nỗi một câu cũng không muốn nghe anh ta nói, sao không bao giờ chịu nghe cô khuyên, đây là lần thứ hai anh ta làm cô khó chịu đến mức này!

Giận dữ nằm trên giường, hiện tại cô thực sự đồng cảm với ý nghĩ trước kia của Tôn Bằng, thật sự không muốn ở lại trong ngôi nhà này nữa, trước kia dù có khó khăn đến đâu, ít ra vẫn còn Phó Minh Hạo có thể tin tưởng được, hiện tại ngay cả Phó Minh Hạo cũng trở nên vô lý như thế này.

Vì chuyện này làm Lâm An Nhân thực sự không muốn làm bất cứ chuyện gì, định chờ Phó Minh Hạo trở về khuyên anh ta cắt đứt quan hệ với Quý Văn Nghiêu, không biết thời gian qua Minh Hạo buôn bán lời bao nhiêu tiền, có bao nhiêu thì trả trước cho Quý Văn Nghiêu bấy nhiêu, bức quá thì kể hết quá khứ của mình và Quý Văn Nghiêu, thà đau một chút nhưng Minh Hạo sẽ có lòng phòng bị Quý Văn Nghiêu.

Nghĩ thế nên tâm lý của Lâm An Nhân thoải mái một chút nhưng vẫn không vực dậy nổi tinh thần, chuyện của Dương Quân không biết nên giải quyết thế nào.

Nằm một lát mắt liền không mở nổi, chợt nghĩ đến việc Quý Văn Nghiêu có chìa khóa nhà rồi, vậy thì cô cũng không cần phải làm ca đêm nữa. Nghĩ vậy, Lâm An Nhân điện thoại cho tổ trưởng Lâm xin đổi về ca trực bình thường, thời gian dài như vậy phòng chừng Quý Văn Nghiêu cũng không thể tiếp tục đi tìm mình, sắp xếp xong xuôi cô mới nhắm mắt ngủ.

Lâm An Nhân là bị đói tỉnh, khi mở mắt ra chung quanh chỉ là một mảnh tối đen, nhìn đồng hồ đã hơn mười giờ đêm Minh Hạo vẫn chưa về, vì thế đứng dậy xuống bếp hâm nóng chút đồ ăn, sau khi ăn xong cô rửa mặt mới lại trở về phòng chờ Phó Minh Hạo.

Chờ mãi đến nửa đêm vẫn không có động tĩnh gì, điện thoại cũng không ai nhận máy, muốn trốn tránh mình sao? Vậy hôm nay mình nhất định phải cùng hắn đem chuyện nói cho rõ ràng. Lại nửa tiếng trôi qua, Lâm An Nhân đứng ngồi không yên, điện thoại cho Minh Hạo, một lúc rất lâu mới có người tiếp máy: “An Nhân, trể thế này sao em còn chưa ngủ?”

Sao lại là Quý Văn Nghiêu?

“Minh Hạo đâu, anh kêu anh ấy nghe điện thoại.”

“Nếu cậu ta có thể nghe, thì anh còn nghe máy của cậu ta làm gì? Cậu ta uống say không biết trời trăng mây gió gì, anh đưa anh ta đến khách sạn ngủ, em nghỉ ngơi đi.”

Lâm An Nhân cảm thấy hôm nay không có bất cứ chuyện gì làm cô vừa lòng cả: “Quý văn Nghiêu, mỗi ngày anh đều rủ Minh Hạo đi ăn nhậu, anh có cảm thấy mình quá đáng lắm không? Sau này anh đừng tìm anh ấy nữa, mười vạn mà chúng tôi nợ anh, chúng tôi sẽ trả lại cho anh.”

Quý Văn Nghiêu nói với giọng vô tội, cười nói: “Là tự cậu ta đòi uống, có lẽ cảm thấy uống nhiều mới có thành ý, kỳ thật, đâu ai đề cô ép cậu ta uống, uống với một người đàn ông thì có gì vui đâu, thà tìm tiếp viên uống còn thú vị hơn.”

Là gì ý? Muốn nói là Phó Minh Hạo uống rượu với mấy cô tiếp viên nhà hàng sao? Quý Văn Nghiêu này đúng là xấu xa mà.

“Quý Văn Nghiêu, anh đừng có âm mưu lôi kéo Minh Hạo xấu xa như anh? Minh Hạo hiện tại đang ở khách sạn nào, số phòng bao nhiêu?”

Quý Văn Nghiêu khuyên: “Trể thế này mà em còn đi đâu, Phó Minh Hạo hiện tại ngủ yên rồi, em mau ngủ đi.”

Quý Văn Nghiêu càng nói, Lâm An Nhân càng nghĩ thấy mùi âm mưu, ai mà biết hiện tại anh ta đã bắt Phó Minh Hạo đang làm cái gì, vì thế thái độ cương nghị: “Quý Văn Nghiêu, anh đừng gạt tôi, có phải anh đang làm chuyện gì mờ ám muốn giấu tôi? Chưa bao giờ Minh Hạo qua đêm bên ngoài, trể đến thế nào anh ấy cũng về nhà ngủ, hiện tại anh ấy đang ở đâu!”

Quý Văn Nghiêu thở dài: “Được rồi, anh biết em đang nghĩ anh đang sắp xếp ‘phục vụ đặc biệt’ cho Phó Minh Hạo chứ gì, để anh nói, đồ phải bị em đổ oan tội danh này cho anh. Phòng 1107 khách sạn Á Thần, khách sạn năm sao đó, nếu anh muốn làm gì cậu ta, anh có cần tốn tiền đến mức thuê khách sạn cao cấp thế này không? Em muốn đến thật à, trẻ thế này không an toàn, anh qua đón em.”

“không cần anh quan tâm, để tôi tự đón xe đến đó.”

“An Nhân, em đừng lấy an toàn của bản thân ra đổi như vậy, được không? Nếu em không thích anh đến đón em thì để anh gọi taxi qua đón, sau đó đọc bảng số xe taxi cho em, được không?”

Lâm An Nhân nghĩ nghĩ, thấy cũng đã khuya rồi, cô cũng sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đồng ý.

Buông điện thoại, liền nhận được tin nhắn của Quý Văn Nghiêu, ghi nhớ bảng số xe xong liền mặc quần áo lên lút ra ngoài.

Đến cửa khách sạn Á Thần, Lâm An Nhân do dự nhìn vào bên trong, mình làm sao có thể bước vào một nơi sang trọng như thế này. Khi nhìn vào lần nữa, liền thấy Quý Văn Nghiêu, Lâm An Nhân lập tức đề cao cảnh giác.

“anh vẫn luôn đứng đây chờ em tới, phòng là dùng giấy tờ của anh để đặt phòng, để anh dẫn em lên.”

Lâm An Nhân đứng yên không nhúc nhích, nửa đêm nửa hôm một mình đi lên với anh ta ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Quý Văn Nghiêu thấy vẻ mặt phòng bị của Lâm An Nhân, cười nói: “Em không tin anh à? Phó Minh Hạo thực sự đang ngủ trên đó, ở khách sạn lớn thế này, anh muốn làm gì thì cũng đâu có được. Chờ đến khi lên đó gặp Phó Minh Hạo, em sẽ biết là anh không lừa em.”

Cũng đúng, nơi này là khách sạn năm sao, cùng lắm là không cho Quý Văn Nghiêu bước vào phòng chung với mình là được.

Nghĩ như vậy, Lâm An Nhân cùng Quý Văn Nghiêu vào thang máy, đến trước cửa phòng 1107, Quý Văn Nghiêu dùng thẻ phòng mở cửa.

“anh không được vào, để tôi đi vào, anh đưa thẻ phòng đây cho tôi.” Lâm An Nhân xoay người lại nói với Quý Văn Nghiêu

Quý Văn Nghiêu lắc đầu cười cười, đưa thẻ phòng cho Lâm An Nhân rồi lui về sau hai bước: “Được chưa?”

Lâm An Nhân mặc kệ vẻ mặt Quý Văn Nghiêu hiện tại đang có ý gì, chỉ cần mình an toàn là được, khóa cửa lại.

Phòng rất lớn, nội thất trang trí phi thường xa hoa, nếu Phó Minh Hạo thực sự đang ở nơi này, thì Quý Văn Nghiêu đúng thật là chịu chi tiền.

Nhưng hiện tại điều mà cô đang lo nhất đó chính là Phó Minh Hạo có thực sự đã làm chuyện gì hay không.

Đẩy cửa phòng ngủ ra, quả nhiên thấy có người đang đắp chăn nằm trên giường, còn đang ngáy rất to, nhưng bởi vì người đó đắp chăn kín đầu nên cô không thể xác định được đó có phải là Phó Minh Hạo không.

Lâm An Nhân hít sâu, chậm rãi đến trước giường, xoay mặt người đang nằm trên giường lại, sau đó thở phào nhẹ nhõm. May mà chỉ có một mình Minh Hạo.

“Minh Hạo, Minh Hạo!” Lâm An Nhân vừa lay vừa đẩy Phó Minh Hạo

Nhưng Phó Minh Hạo lại không có phản ứng gì, ngủ say như chết, không biết đã uống bao nhiêu, mùi rượu phả ra làm Lâm An Nhân choáng váng.

Lâm An Nhân tức giận đến mức dùng sức đập hấn một cái, sau đó lại nghĩ dù sao đã trẻ thế này rồi, có về nhà cũng đã trẻ nhà, không bằng đến phòng khách đằng trước ngủ tạm một đêm, cái số pha to dùng ban nãy cô nhìn thấy vừa nhìn đã thấy rất thoải mái.

Lại đưa mắt nhìn Phó Minh Hạo thêm lần nữa, Lâm An Nhân bước ra khỏi phòng và khép cửa lại, nếu không nghe tiếng ngáy ầm ĩ kia chắc chắn cô sẽ không ngủ được.

Đứng ở phòng khách quét mắt một vòng phát hiện bên cạnh còn có một gian phòng khác, Lâm An Nhân hiểu kì đẩy cửa đi vào

Bên trong gian phòng kia bật đèn lớn nên rất sáng, sau khi Lâm An Nhân bước vào thì phản ứng đầu tiên chính là xoay người bỏ chạy

Nhưng càng sợ hãi hoảng hốt thì lại càng không thể chạy được, có mấy lkaafn chân cô như dính vào nhau, suýt sảy chân mấy lần, khi có cánh tay từ phía sau lung kéo cô lại, cô giật bản mình thiếu chút nữa đã thét âm lên.

“An Nhân, em sợ anh đến thế sao?” Quý Văn Nghiêu ôm Lâm An Nhân hỏi.

Tim Lâm An Nhân như thoát ra khỏi lồng ngực, cổ trắn tỉnh: “anh vào đây bằng cách nào?”

Quý Văn Nghiêu xoay người Lâm An Nhân lại để đối diện với mình, cười nói: “Có nhớ anh từng nói là anh dùng giấy tờ của anh để đặt phòng không? Chỉ cần nói với nhân viên tiếp tân là anh đã quên cầm thẻ phòng là được.”

“anh muốn gì?”

Quý Văn Nghiêu cúi đầu dán sát vào bên tai Lâm An Nhân nhẹ giọng nói: “anh muốn gì không phải em biết rất rõ sao? An Nhân, chuyện của em anh đều biết tất cả rồi, anh cam đoan đêm nay em sẽ biết thế nào là lạc thú của một người phụ nữ.”

Lâm An Nhân vừa nghe vừa sợ, thân thể cứng ngắc, run run nói: “Cầu anh tha cho tôi, tôi đã kết hôn, xin anh đừng làm khó tôi.”

Quý Văn Nghiêu cúi người hôn cô một cái, sau đó dùng chút sức vừa ôm vừa kéo cô trở về phòng.

Lâm An Nhân liều mạng giãy giụa, Quý Văn Nghiêu thấy thế nhấc bổng cô lên vai vác vào căn phòng vừa rồi.

Đóng cửa phòng ôm Lâm An Nhân cùng nhau ngã xuống giường, Quý Văn Nghiêu hưng phấn đến mức ánh mắt sang lấp lánh “An Nhân, từ khi biết chuyện của em và Phó Minh Hạo, anh luôn muốn an ủi em, không nghĩ hôm nay lại có cơ hội này. Em đừng sợ, anh nhất định sẽ đối xử với em thật tốt!”

Tay chân Lâm An Nhân lạnh ngắt nằm trên giường, nhìn Quý Văn Nghiêu cởi áo xong đến cởi luôn quần, cô sợ đến mức hồn vía như bay đầu mất.

Đến khi dưới thân đột nhiên chợt lạnh, lập tức tỉnh táo, chân đá loạn xạ phản kháng: “Quý Văn Nghiêu, anh cũng là người có thân phận, địa vị, làm chuyện bại hoại này không sợ tội kiện anh sao?”

Quý Văn Nghiêu cũng giống như lần trước, đè lên người Lâm An Nhân không cho cô nhúc nhích, sau đó duỗi tay cởi quần áo của cô.

Khi đôi gò ngực sữa bật tung ra khỏi chiếc áo ngực, ánh mắt của Quý Văn Nghiêu trở nên thâm trầm, đỉnh hồng rung rinh, bàn tay đói khát chụp lấy, xoa nắn: “thật đẹp, An Nhân, em đẹp quá, em có biết không, lần đầu tiên lúc đến nhà họ Phó, anh đã nhìn thấy cơ thể của em rồi.”

hiện tại, Lâm An Nhân hoàn toàn không hề nghe Quý Văn Nghiêu đang nói cái gì, bởi vì cô đang sợ đến mức cứng cả người, cứ cầu mong trời ban phép lạ, có ai đến cứu mình.

“An Nhân, nhìn anh!” Quý Văn Nghiêu một mặt vỗ về chơi đùa, một bên thấp giọng ra lệnh.

Lâm An Nhân bị động nhìn Quý Văn Nghiêu, há hốc miệng thờ đốc không nói nên lời.

Nhìn bộ dáng kinh sợ đến ngây ngốc của Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu trêu mếu hôn lên đôi môi đỏ mọng, tay kia bắt đầu thám hiểm dần xuống dưới.

Hôn gần nửa phút mới buông ra, tay cũng rút ra, nở nụ cười nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lâm An Nhân

Lâm An Nhân hoảng hốt cảm thấy cơ thể chợt lạnh, lập tức mở mắt ra nhìn, thấy Quý Văn Nghiêu đang trần truồng đứng giữa hai chân mình đang thoa giết vào nơi đó của mình.

“anh bôi cái gì cho tôi vậy?”

Quý Văn Nghiêu cong môi cười: “Thứ có thể làm cho em thoải mái, nó như dịch trong cơ thể em vậy, không có gì tác dụng phụ.”

nói xong, anh cũng dùng thứ chất đó bôi lên vật nam tính của mình.

Lâm An Nhân nhắm mắt, biết mình lần này chạy không thoát, môi cắn muốn rướm máu, ôm hi vọng nói: “Minh Hạo luôn xem anh là anh em tốt, trên điện thoại của anh ấy lưu tên của anh là ‘Người anh em’, anh làm thế này anh không nghĩ anh ấy sẽ thất vọng sao?”

Quý Văn Nghiêu cười lạnh: “Nó coi anh là anh em của nó? Nó xem tiền của anh là anh em của nó thì đúng hơn! An Nhân, người đàn ông đó không đáng để em thủ tiết, gã ta sẽ làm em chịu ảm ức, thua thiệt suốt cả đời này. Gã là một người đàn ông vô trách nhiệm!”

“không cần biết anh ấy có trách nhiệm hay không, nhưng anh ấy vẫn đang ở chung một phòng với chúng ta, anh làm thế là sỉ nhục anh ấy cũng sỉ nhục luôn cả tôi! anh dùng loại thủ đoạn này gạt tôi đến đây là quá mức vô sỉ!”

Quý Văn Nghiêu ôn nhu dỗ dành: “An Nhân, nếu anh không làm thế, nào có cơ hội được ở cùng em, em bảo vệ bản thân kín mít như thùng sắt vậy, muốn hành hạ anh đến chết mà.”

Đến tận lúc này rồi, Lâm An Nhân không còn ôm hy vọng gì nữa: "Quý Văn Nghiêu, anh là một thằng điên! Là một tên Biến Thái!

“Ngoan, em nói sao cũng được, Phó Minh Hạo ngu xuẩn không biết quý trọng, để anh thương em.”

Quý Văn Nghiêu nói xong cúi đầu hôn lên môi Lâm An Nhân: “Thực ngọt!”

Sau đó tách hai chân Lâm An Nhân ra, chặm rãi đẩy vào.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Lâm An Nhân cảm thấy có dị vật cương cứng, nóng hổi đang lăm le xâm nhập cấm cung, từng giọt nước mắt vô vọng chảy xuống, bất lực buông xuôi trước sự đè ép gắt gao của Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu ôn nhu an ủi: “Anh sẽ cho em biết thế nào là mùi vị lạc thú, nào ... thả lỏng một chút, nếu không người bị đau sẽ là em đó”, lực đồng thời cũng tăng thêm.

Rõ ràng cảm nhận được sự cố chấp kháng cự của Lâm An Nhân nhưng Quý Văn Nghêu đã gấp đến độ chịu không nổi, gấp rút thoa thoa nơi nhạy cảm của Lâm An Nhân. Sau đó, cứng rắn kiểm giữ đôi chân của cô, mạnh mẽ một đường khai phá.

Lâm An Nhân gắng gượng khép chặt hai chân, không muốn thỏa mãn Quý Văn Nghêu, nhưng không nóng bất chợt ập đến, toàn thân đau đớn tứa mồ hôi lạnh.

“Thả lỏng ... em yêu! Nghe lời anh ... nào!” Quý Văn Nghêu một thân mồ hôi, kiên nhẫn dỗ dành An Nhân.

Lâm An Nhân đau đớn đến tê liệt, thử đem thân thể thả lỏng, sự biến hóa của cô như liều thuốc kích tình làm tinh thần Quý Văn Nghêu hăng hái hẳn lên, hớn hở toàn lực tiến công!

Vấn đã đóng thuyền ... vô luận giải thích như thế nào cũng bị người đời si và là hồ ly tinh, hư thân trối nết ... , uất nghẹn Lâm An Nhân nâng hai tay che đi tầm mắt không muốn nhìn thấy hình ảnh bản thân bất lực chịu tên hỗn đản Quý Văn Nghêu nhục nhã.

Trong khi đó, Quý Văn Nghêu lại đang chìm đắm trong thỏa mãn cảm thụ tầng tầng lớp lớp âm áp bao bọc, dịu dàng hôn thân thể Lâm An Nhân, thấp giọng thoải mái cười: “An Nhân đừng nhăn nhó, lát nữa em sẽ phải cầu xin anh.”

Sau đó thông thả địa chấn trên người Lâm An Nhân.

Dù che mắt, Lâm An Nhân vẫn cảm giác được từng đợt khô nóng do Quý Văn Nghêu mang lại, bất quá có lẽ nhờ tác dụng của thuốc nên không đau chết đi sống lại như lúc cùng Phó Minh Hạo.

Trong cơn hỗn loạn, Lâm An Nhân cảm nhận được nụ hôn của Quý Văn Nghêu một đường từ cổ lướt xuống ngực mình, thỉnh thoảng còn khẽ cắn.

“An Nhân, anh đã là người đàn ông của em, em nhìn đi.”

Hai tay bị Quý Văn Nghêu ép buộc mở ra, ánh đèn sáng chói đâm vào mắt khó chịu, Lâm An Nhân mơ hồ nhìn thấy hai mắt Quý Văn Nghêu đỏ ngầu nhuốm đầy dục vọng ẩn nhẫn, khao khát. Lâm An Nhân đột nhiên há miệng cắn bả vai Quý Văn Nghêu.

Mặc Lâm An Nhân hung hăng cắn, Quý Văn Nghêu vẫn giữ nguyên trong cô, không ngừng lãnh cười: “Cả hai chúng ta đều đau, ai cũng không mệt, nếu em muốn báo thù thì mau buông.”

Bao nhiêu uất ức đều dồn hết vào nhát cắn này nên không bao lâu miệng Lâm An Nhân nồng nặc mùi máu, hận không thể cắn dẫn đến án mạng.

Bị ăn đau nhưng Quý Văn Nghêu vẫn tiếp tục động đây, mỗi lần đều thông thả mà thâm.

Cứ như vậy, vì dùng sức quá độ,, miệng Lâm An Nhân tê cứng đánh buông lỏng. Nhìn dấu răng máu me đầm đìa, Lam An Nhân khoát tay lên cổ Quý Văn Nghêu định cắn xuống.

Quý Văn Nghêu vội vàng ngăn trở, hỏn hển: “Còn muốn cắn? Anh cũng muốn ném thử máu người có vị gì mà em ghiền!”

Nói xong, Quý Văn Nghêu ngầu nghiêng môi Lâm An Nhân, phía dưới cũng không ngừng phối hợp ra vào.

Lâm An Nhân hỏn loạn bị đau tinh, phỏng chừng thứ thuốc đó đã hết tác dụng.

Lúc này lại nghe tiếng Quý Văn Nghêu nói: “An Nhân, cảm nhận được anh không, em có phản ứng này!”

Mới đầu, Lâm An Nhân không hiểu Quý Văn Nghêu nói gì, nhưng cũng nhanh chóng cảm nhận được bên trong cơ thể mình có gì đó ẩm ướt, dù không nhiều nhưng thật có phản ứng, lập tức thất kinh.

Quý Văn Nghêu vui như điên: “Thực ngoan! An Nhân, em xem, em có cảm giác với anh, Phó Minh Hạo là đồ bỏ!”

Quý Văn Nghêu bị hút càng chặt, nhin không được vui sướng đề nặng Lâm An Nhân.

Sau một hồi vận động quyết liệt, Quý Văn Nghêu cười cười ôm Lâm An Nhân: “Cuối cùng em cũng là của anh, bây giờ em muốn cắn thể nào thì cắn đi!”

Tuy chán ghét Quý Văn Nghêu cực điểm nhưng nhìn vết thương trên vai hấn, cô cũng không đành lòng xuống tay.

Bùn rùn nâng lên thân thể, Lâm An Nhân tìm quần áo muốn vào toilet.

“Trong phòng có toilet.”

Lâm An Nhân nhìn theo hướng Quý Văn Nghêu chỉ thấy trong phòng còn có một cánh cửa, phủ thêm quần áo bước nhanh đi vào.

Khóa cửa, Lâm An Nhân dựa vào tường trượt xuống, khóc nức. . .

Còn mặt mũi nào mà sống? Nói mình bị cưỡng bức thì ai mà tin chứ? Nếu người Phó gia biết, mình sẽ không sống nổi, ba mẹ phỏng chừng cũng từ mặt đứa con gái nhơ nhuốc, bại hoại gia phong như mình!

.....

Khóc mệt, Lâm An Nhân lê thân thể tàn tạ đứng lên, xối nước lạnh lên người.

Lúc ra ngoài thấy Quý Văn Nghêu tinh thần sáng khoái, lười biếng nửa nằm nửa ngồi trên giường, Lâm An Nhân tức tối nghĩ lúc đó lỡ như Minh Hạo tỉnh lại thì làm sao!

“Em khóc, khó chịu chỗ nào?” Quý Văn Nghêu ân cần đến trước mặt Lâm An Nhân hỏi han.

Lâm An Nhân lạnh lùng: “Về sau tôi không muốn gặp lại anh, nếu anh dám đem chuyện hôm nay nói ra cùng lắm thì một mạng đổi một mạng!”

“Chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ theo ý em. Bất quá, An Nhân, dao sắc cũng có thể chặt đứt rồi, Phó gia như vậy anh không dễ bỏ qua, còn em phải nhanh chóng ly hôn với Phó Minh Hạo!”

“Đầu óc anh không bình thường, sao tôi phải ly hôn?”

Quý Văn Nghêu nhíu mày: “Chẳng lẽ anh còn phải lén lút?”

Lâm An Nhân muốn một dao đâm chết tên họ Quý này, tức tối: “Hôm nay là ngoài ý muốn, mọi chuyện trước kia coi như kết thúc!”

“Kết thúc? Em tưởng anh đang trả thù chuyện sáu năm trước? Em tưởng một cước đá anh, em phải có trách nhiệm với chuyện này, không, anh sẽ nói, Phó Minh Hạo xử thế nào!”

Lâm An Nhân cho Quý Văn Nghêu một cái tát: “Anh đến viện tâm thần khám đi, rõ ràng là anh cường bức tôi, giờ lại lật lọng như tôi và anh thông đồng, tin tôi chết trước mặt anh!”

Quý Văn Nghêu bị đánh cũng không sinh khí: “Anh cho em thời gian, nhưng đừng nghĩ tránh mặt anh, nếu không anh cũng có thể chết trước mặt em!”

Có lẽ, mình mới là người cần đến bệnh viện tâm thần . . . nghe Quý Văn Nghêu nói, Lâm An Nhân một mồi gục đầu, đi ra ngoài.

Quý Văn Nghêu chạy nhanh ngăn lại: “Em muốn đi đâu, chờ trời sáng anh đưa em về.”

Lâm An Nhân cố chấp bước đi.

“Em về giờ này vạn nhất đánh thức mọi người?”

Lâm An Nhân vô hồn vẫn cứ đi về phía trước.

Quý Văn Nghêu không có biện pháp, đành đi theo cô ra khỏi khách sạn. Định bảo Lâm An Nhân chờ hẵn lấy xe, kết quả cô đã gọi taxi, Quý Văn Nghêu vội vàng leo lên một taxi khác chạy theo sau.

Đến Phó gia, Quý Văn Nghêu đi theo nhìn Lâm An Nhân vào nhà mới xoay người rời đi.

Lâm An Nhân về phòng nằm trên giường . . . chuyện gì xảy ra cũng xảy ra rồi sợ hãi cũng vô dụng, không bằng nghĩ biện pháp giải quyết.

Cô lượng lự không biết có nên thú nhận mọi chuyện với Minh Hạo! Nếu nói ra, khẳng định sẽ xảy ra đại sự, hơn nữa không may mình gánh vác không được . . . không dám nghĩ đến hậu quả. Lâm An Nhân nhất gan lần tránh . . . Làm sao thoát khỏi bàn tay của Quý Văn Nghê? Nếu có thể hoàn toàn thoát khỏi, sự tình hôm nay không có nhân biết tự nhiên như đá chìm đáy biển.

Như vậy, suy nghĩ biện pháp cắt đứt quan hệ với Quý Văn Nghê, cả đời không qua lại.

Bất quá, xem thái độ của Quý Văn Nghê, chuyện đêm nay thật đúng là không đơn giản.

Đột nhiên, Lâm An Nhân bật dậy, trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ. Hôm nay, Quý Văn Nghê hẳn đã dự mưu hạ bẫy mình, nếu không sao biết chuẩn bị thứ thuốc kia, chẳng lẽ Minh Hạo đem chuyện vợ chồng riêng nói cho Quý Văn Nghê biết?

Nhất thời Lâm An Nhân vừa tức giận vừa sợ hãi vừa thương tâm, dây vô trăn trở một đêm.

Tờ mờ sáng, Phó Minh Hạo nồng nặc mùi rượu trở về.

Sắc mặt trắng bệch, mắt thâm đen, Lâm An Nhân nhìn Phó Minh Hạo nhéc nhác tiến vào: “Anh đi đâu vậy ?”

Phó Minh Hạo không nghĩ Lâm An Nhân dậy sớm như vậy, lão đảo lên giường nhìn cô nàng nói: “Trước giờ em nào dậy sớm như vậy, nhìn mặt em không phải là cả đêm không ngủ chứ?”

Lâm An Nhân nhìn Phó Minh Hạo nói: “Sao có thể ngủ được!”

Phó Minh Hạo cười: “Là anh sai, lần sau không được thức như vậy. Hôm qua, Văn Nghê giới thiệu cho anh một khách vip, hần ta uống nhiều lắm còn muốn tìm nữ tiếp viên! Bất quá mình anh uống không lại, hôm nay tỉnh lại mới biết Văn Nghê sắp xếp cho anh đến khách sạn năm sao, đúng là anh em nghĩa khí, nếu không nhớ em, anh còn muốn nán lại chút nữa!”

“Minh Hạo, cậu ta giúp đỡ mình là chuyện tốt nhưng mỗi ngày đều uống nhiều như vậy, thân thể anh sẽ suy sụp, hơn nữa thường xuyên ra vào nơi ong bướm, sớm muộn gì cũng xảy ra sự.”

Phó Minh Hạo cười nói: “Vợ ơi, em nghĩ quá nhiều rồi. Anh biết không nên giấu em đưa mười vạn cho mẹ, nhưng không đưa mẹ có thể buông tha sao? Anh cố gắng một chút, rất nhanh có thể kiếm đủ trả lại cho Văn Nghê, khi đó không phải chuyện gì đều được giải quyết? Về phần em lo lắng có chút dư thừa, dù anh bất tỉnh nhân sự cũng còn Văn Nghê. Cậu ta cũng là chính nhân quân tử, chưa bao giờ tìm tiếp viên bồi rượu, có cậu ta em cứ yên tâm đi!”

Nhìn Phó Minh Hạo ngây ngô tươi cười, đáy lòng Lâm An Nhân lên men, càng hận Quý Văn Nghê.

“Minh Hạo, lúc cùng Quý Văn Nghê uống rượu anh có nói chuyện vợ chồng mình?”

Phó Minh Hạo nằm trên giường nhắm mắt: “Không có a, vợ chồng chúng ta có chuyện gì liên quan Quý Văn Nghê, đàn ông ai quan tâm này!”

“Lúc uống say có nhắc tới không?”

Phó Minh Hạo mở mắt kỳ quái nhìn Lâm An Nhân: “Nếu uống say thì còn biết mình nói cái gì, đột nhiên sao lại hỏi chuyện này?”

Lâm An Nhân đã sớm chuẩn bị lí do thoái thác: “Không có gì, tối qua xem chương trình xã hội có nói không nên cùng bạn bè nói những chuyện tư mật như tiền tiết kiệm, chuyện vợ chồng, . . . để gặp bất trắc!”

Phó Minh Hạo phớt xuy cười: “Quý Văn Nghêu không sợ anh nẩy lòng tham thì thôi, còn nhớ nhà mình có cái gì, em đừng nói giỡn!”

“Anh nên phòng nhân chi tâm.”

Lâm An Nhân chột dạ thành thật: “Đừng ngủ, nếu có một ngày em làm chuyện có lỗi với anh?”

“Em làm gì mà có lỗi, anh tiền không có, nhà cũng không?”

Lâm An Nhân dừng hạ: “Nếu tình cảm?”

Phó Minh Hạo ôm hôn Lâm An Nhân: “Tình tình em thế nào anh còn không biết? Đừng nói em không có khả năng, dù có anh cũng tin em không cố ý. Anh biết anh qua đêm bên ngoài làm em đa tâm. Minh Hạo đời này may mắn nhất là cưới người vợ như em! Hôm nay cũng không đi làm, em ngủ tiếp đi.”

Lâm An Nhân xoay người rơi lệ: mình không thể xin lỗi Minh Hạo, phải cách xa Quý Văn Nghêu mới được!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Từ đêm đó đến nay đã hơn một tháng, Quý Văn Nghêu chỉ ngẫu nhiên điện thoại, tùy tâm trạng Lâm An Nhân sẽ tiếp nhưng đều không đồng ý cho hắn đến Phó gia. Trong lúc đó, có vài lần Dương Quân gọi đến hỏi thăm tin tức Quý Văn Nghêu.

Hôm nay, Phó Lệ Giai và Phó Lệ Na ghé qua chơi mặt chược, vừa lúc ở nhà nên Lâm An Nhân giúp đỡ chuẩn bị hoa quả, nước mát. Phó Lệ Na vừa chơi vừa nói: “Hôm nào rảnh mẹ điện thoại cho di nói dạo này Dương Quân quá kiêu ngạo, hai ngày trước con nhờ nó hỏi giúp Văn Nghêu chuyện mua xe, mẹ biết nó nói gì không?”

Phó Lệ Giai chen ngang: “Nó không đáp ứng?”

“Đâu chỉ không đáp ứng, còn nói về sau tốt nhất đừng đem loại chuyện này nhờ vả nó, chưa thành hoàng hậu đã ngạo mạn như vậy!”

Mới nghe, Vương Thu Dung cũng sinh khí: “Trước giờ, tính tình Dương Quân nóng lạnh làm người ta tức giận, bất quá không đáng so đo. Hiện tại, Văn Nghê với nhà ta thân thiết thế nào, giúp Minh Hạo không biết bao nhiêu, chờ Văn Nghê ghé mẹ sẽ nói với nó!”

Sau đó có chút đắc ý: “Nhìn vậy chứ ngay cả nhà Dương Quân, Văn Nghê cũng chưa từng ghé, mẹ thấy Văn Nghê đối Dương Quân cũng bình thường, tương lai hai đứa có thành hay không cũng chẳng sợ.”

Phó Lệ Giai đánh bài nói: “Mẹ sáng suốt, bọn họ quen nhau cũng gần nửa năm nhưng nhìn không giống như đang yêu đương. Dương Quân cũng cao ngạo, lúc cần nũng nịu chiều chuộng còn nghiêm trang ra vẻ lắm gì!”

Lâm An Nhân nghe xong, thấp thỏm không yên, có vẻ như mẹ con ba người có ý mời Quý Văn Nghê tới nhà!

Nhưng lo lắng suông cũng vô dụng, hơn một tháng nay Quý Văn Nghê vẫn án binh bất động. Minh Hạo xong hợp đồng làm ăn này định bắt đầu mở rộng thị trường, vạn nhất Quý Văn Nghê đến biết Minh Hạo vắng nhà, có nảy ý xấu hay không?

Tuy lo lắng nhưng lực bất tòng tâm . . . Bỗng cái khó ló cái khôn nghĩ nếu Quý Văn Nghê đến mình có thể mách Dương Quân, hẳn sẽ làm hắn phân tâm

Việc vui không thấy, chuyện không mong đến lại ừn ừ kéo đến . . . Lúc Quý Văn Nghê đến Phó gia, Minh Hạo còn đang công tác ở nước ngoài. Lâm An Nhân ở trong phòng nghe tiếng Quý Văn Nghê, lập tức điện thoại cho Dương Quân. Dương Quân cảm ơn cô, nói khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến.

Buông điện thoại, Lâm An Nhân an tâm thay quần áo, ra ngoài.

Đang cùng Vương Thu Dung nói chuyện, thấy Lâm An Nhân đi ra, ánh mắt Quý Văn Nghê mờ ám nhìn theo từng cử động của cô. Lâm An Nhân cúi đầu làm như không phát hiện, thành thành thật thật ngồi trên sofa phòng khách.

“Lâu quá không thấy cháu ghé chơi, di dưong cả ngày luôn nhắc đến cháu, không có cháu giúp đỡ Minh Hạo còn lâu mới sáng sủa như vậy.” Vương Thu Dung vui mừng nhìn Quý Văn Nghê, muốn bao nhiêu ấm áp thì có bấy nhiêu ấm áp, tự nhiên Quý Văn Nghê vẫn xem trọng mặt mũi mình, gọi một cái liền nhanh chân chạy đến.

“Đạo này quả thật hơi bận, chủ yếu là có chuyện chờ hồi phục, định điện thoại lại sợ người ta cần chút thời gian suy nghĩ, biến thành mình sút đầu mẻ trán.” Quý Văn Nghê vừa nói vừa liếc nhìn Lâm An Nhân.

Vương Thu Dung quan tâm: “Kia khẳng định là đại sinh ý?”

Quý Văn Nghê gạt đầu: “Cũng không trọng yếu, với cháu mà nói người này rất quan trọng, nói liên quan đến tánh mạng cũng không quá!”

Lâm An Nhân xoay người, cúi đầu nhìn đi động làm nhắm tính thời gian Dương Quân đến, còn Quý Văn Nghê muốn nói gì thì nói, coi như gió thoảng qua tai.

Vương Thu Dung sốt ruột: “Đầu tư lớn như vậy lỡ rủi ro thì sao, Lệ Na có chuyện muốn nhờ cháu!”

“Cũng không ảnh hưởng nhiều, chị ấy tìm cháu có chuyện gì?”

“Lần trước cháu đề cập chuyện mua xe cho thuê, hiện tại Lê Na muốn mua nhưng sợ phiền toái cháu.”

“Nguyên lai là chuyện này, nhưng phải am hiểu công việc nếu không sẽ dễ bị lừa.”

“Cháu mua giúp là được, Chí Dũng sẽ tự tìm phương pháp, ở ngân hàng nó cũng tiếp xúc nhiều mối quan hệ.”

Quý Văn Nghêu gật đầu đồng ý, Vương Thu Dung nhất thời vui vẻ lưu Quý Văn Nghêu ở lại ăn cơm.

Đang nói, chợt có tiếng gõ cửa, không đợi người khác phản ứng Lâm An Nhân chạy tới mở cửa.

“Phải hỏi là ai chứ, sao lại tùy tiện mở cửa! Ôi, là Dương Quân sao, mau vào!” Vốn quở trách Lâm An Nhân, vừa Dương Quân, Vương Thu Dung liền nhiệt tình đón tiếp.

Quý Văn Nghêu liếc mắt nhìn Dương Quân, sau đó có chút âm trầm nhìn Lâm An Nhân. Lâm An Nhân cũng cảm giác được tầm mắt phẫn nộ Quý Văn Nghêu nhưng làm lơ không để ý, cùng Dương Quân tiến vào.

“Di Hai, cháu cũng không phải khách, rảnh rồi nghỉ ở nhà nên ghé thăm dì, đây là thuốc bổ cháu mua cho dì dưỡng.”

sau khi đưa cho Vương Thu Dung, Dương Quân ngồi xuống đối diện Quý Văn Nghêu, tỏ vẻ đáng thương: “Anh cũng đến.”

Quý Văn Nghêu biết Dương Quân vẫn chưa nói chuyện chia tay với mọi người, nếu không Vương Thu Dung đã sớm hỏi, nhột nhạt tươi cười giữ thẻ điện cho Dương Quân: “Vừa vận di Hai tìm anh có việc, không nghĩ trùng hợp như vậy.”

Hai người khách khí nói chuyện, Vương Thu Dung nghĩ chắc do có mặt mình nên vợ chồng son người ta ngại ngùng thân mật, vì thế định đứng dậy gọi Lâm An Nhân cùng vào bếp. Nhưng sợ quá lộ liễu không hay nên tự mình đi trước.

Sau khi Vương Thu Dung rời đi, Dương Quân bắt cháp vội vàng đối Quý Văn Nghêu nói: “Văn Nghêu, lâu nay em cũng không quấy rầy anh, anh không thể ngấm lại!”

Quý Văn Nghêu không nói lời nào, trừng trừng nhìn Lâm An Nhân.

Dương Quân nhìn theo ánh mắt Quý Văn Nghêu nói: “Chuyện chúng ta chị dâu cũng biết. Nhờ chị điện báo nếu không sao em biết anh ở đây.” Nói xong nháy mắt ra hiệu với Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghêu hạ mi nhìn Lâm An Nhân: “À, ra vậy. Anh thật muốn nghe chị ấy nói gì?”

Lâm An Nhân thờ cũng không dám thờ, nhỏ giọng nói: “Tôi thấy Dương Quân thật lòng thật dạ với cậu, hơn nữa hai người cũng rất xứng đôi.”

Quý Văn Nghêu thần nhiên hỏi: “Còn cái gì muốn nói?”

“Không có, hai người tự nhiên, tôi về phòng trước.” Lâm An Nhân chịu không nổi Quý Văn Nghêu âm dương quái khí, ba chân bốn cẳng chạy về phòng.

Mấy tiếng sau, chợt nghe Vương Thu Dung kêu: “An Nhân ra ăn cơm”

“Mẹ nói Dương Quân cũng đến mà?” Phó Lệ Na kỳ quái không thấy Dương Quân.

“Văn Nghêu nói trường học đột nhiên có việc tìm Dương Quân, chúng ta ăn đi.”

Dương Quân khẳng định là bị Quý Văn Nghêu đuổi đi, không biết hắn nói gì.

Uống mấy chén lại nói chuyện phiếm, Phó Lệ Na bắt đầu đề cập chuyện mua xe.

Quý Văn Nghêu cười nói: “Này dễ thôi, nếu mua hai chiếc giảm giá khoảng 40 vạn, không bằng vợ chồng Minh Hạo cũng mua một chiếc?”

Không đợi Lâm An Nhân cự tuyệt, Phó Lệ Na liền tiếp: “Cô ta có tiền đều tuồn hết cho nhà mẹ! Lần trước đến nhà người ta nháo giờ còn mặt dày đến vay tiền, không phải Minh Hạo tôi đã sớm đến Lâm gia nháo, xem họ có biết thẹn!”

Phó Lệ Na vẫn canh cánh trong lòng, mượn cơ hội phát tác.

Lâm An Nhân cảm thấy Phó Lệ Na có chút quá phận, mình còn ngồi đây sao có thể nói mẹ mình như vậy, không muốn cãi nhau nên chỉ nắm đĩa ăn không vô.

Phó Nham hòa theo: “Văn Nghêu đừng chê cười dượng không ra dáng trưởng bối. Nó bình thường ra vẻ trung thực sau lưng chỉ biết xúi giục Minh Hạo!”

Quý Văn Nghêu nghe bọn họ nói, chậm rãi buông đĩa không nói một lời nhìn Lâm An Nhân.

“Văn Nghêu thế nào thích nghe mấy chuyện này, nhanh ăn cơm.” Vương Thu Dung không nghĩ căng thẳng không khí liền ngăn Phó Lệ Na lại.

Quý Văn Nghêu uống được hai chén thì ần ần đầu: “Đúng là rượu ngon mới mấy chén đầu đã choáng váng, cháu muốn nằm nghỉ một lát rồi gọi tài xế tới đón.”

Vương Thu Dung và Phó Lệ Na cùng lúc đứng dậy: “Đều là người trong nhà, uống được bao nhiêu thì uống, cùng lắm thì ngủ một giấc.”

Vương Thu Dung đảo mắt nhìn Lâm An Nhân: “Mất cô không thấy sao? Văn Nghêu say như vậy cô còn vững như bàn thạch, không mau dìu thẳng bé vào phòng!”

Lâm An Nhân đứng lên nói: “Mẹ, sao có thể vào phòng con!”

“Sao không được, chẳng lẽ nằm ở phòng khách? Phòng tôi chật chội sao Văn Nghêu có thể nằm. Đây là nhà tôi, giường cô nằm cũng là tôi mua, tôi muốn cho ai nằm không tới lượt cô lên tiếng!” Vương Thu Dung sinh khi đối Lâm An Nhân không biết thức thời.

Máu chốt là Quý Văn Nghêu không có say, Minh Hạo nói từ lượng của hán ngàn chén không say, nhưng chỉ có thể cảm lạnh không tình nguyện theo sau.

Vào phòng Phó Lệ Na nhủ mày: “Còn đứng đó, không mau qua giúp, mẹ tôi bao nhiêu tuổi rồi, có hiểu hiểu thuận lão nhân!”

Lâm An Nhân giúp phù Quý Văn Nghêu, dàn xếp hảo Vương Thu Dung còn nói :“Cô ở lại trong này vạn nhất Văn Nghêu khát nước, nếu thẳng bé khó chịu cô lấy thau, đừng ép nó đi toilet.”

Nói xong, mẹ con Vương Thu Dung một trước một sau cùng ra ngoài.

Lâm An Nhân cắn môi: Nào có như vậy không ý kị, ngay cả tị hiềm cũng không ngăn lại?

“Em sinh khí cho ai xem?”

Quý Văn Nghêu đột nhiên lên tiếng làm Lâm An Nhân thất kinh, ngẩng đầu nhìn Quý Văn Nghêu thoải mái ngồi trên giường.

“Nhìn cái gì, anh nói sai sao? Lúc họ xúm chòm khi dễ, em nhẫn nhịn rất giỏi mà, mới ngồi trông anh một chút lại nghiêng răng nghiêng lợi. Còn thông đồng với Dương Quân đối phó anh! An Nhân, anh cho em thời gian để em tính kế anh phải không?”

Lâm An Nhân vội vàng hướng cửa nhìn thoáng qua mới nói: “Nói nhỏ thôi!”

“Sợ cái gì, chúng ta quang minh chính đại, em mau quyết định đi?”

“Ai quang minh chính đại, tôi quyết định cùng Minh Hạo bạc đầu giai lão.”

Quý Văn Nghêu xoay người xuống giường, đi đến cửa.

Lâm An Nhân khăn trương chạy tới che trước cửa:“Anh muốn làm gì?”

Quý Văn Nghêu cúi đầu nhìn Lâm An Nhân nói thẳng:“Nói cho mọi người biết em là nữ nhân của Quý Văn Nghêu!”

Lâm An Nhân thấp giọng cầu xin:“Đừng như vậy, chuyện chẳng tốt lành gì.”

“Nói? Có thể nói, em không đồng ý anh cũng nói.”

“Không được, anh không thể đi!” Lâm An Nhân cương quyết che trước cửa.

Quý Văn Nghêu nhìn mặt Lâm An Nhân trắng bệch, đau lòng: “Đừng sợ, anh không nói. An Nhân, lâu như vậy em không nhớ anh sao?”

Nói xong, luồn ra sau lưng Lâm An Nhân khóa trái cửa.

Tâm Lâm An Nhân cũng đi theo tiếng khóa cửa “Rắc rắc” cảnh giác: bệnh thần kinh muốn làm gì, đây là nhà mình, còn người nhiều như vậy!

“Anh khóa cửa làm gì, lỡ có người vào thì sao!”

Quý Văn Nghêu hôn Lâm An Nhân khi nói: “Mới hơn một tháng không gặp, anh phát hiện em càng ngày hấp dẫn!”

Vừa nói vừa hôn xuống khoe miệng Lâm An Nhân: “An Nhân, em cũng yêu anh được không?”

Lâm An Nhân chống đẩy Quý Văn Nghêu, không dám lớn tiếng: ""Điên à, anh dám làm như thế!"

Sớm nắm được nhược điểm của Lâm An Nhân, Quý Văn Nghêu dứt khoát ấn ngã cô xuống giường, nhanh chóng cởi bỏ quần áo cúi đầu hàm trụ một bên tuyết trắng, phát điên hấp, duyên, lại cầm lấy bên kia xoa xoa.

Lâm An Nhân ghen khí giấy dựa, chột dạ không dám làm ra quá lớn động tĩnh, nhưng lại không phải là đối thủ của Quý Văn Nghêu, chẳng bao lâu ngay cả nội khố cũng bị cưỡng chế vứt bỏ dưới sàn nhà.

“An Nhân, An Nhân, sinh mệnh anh đều nằm trong tay em, chúng ta vĩnh viễn không xa rời nhau, được không?”

Quý Văn Nghêu tách hai chân Lâm An Nhân, giải khai nội khố thả ra thẳng đứng thô cứng, nhìn Lâm An Nhân nhú mày nhăn đau, hai ngón tay bát lộn, niết, xoa nhẹ vẫn khô khốc. Lập tức lấy hoạt tê trong túi vẽ loạn, hơi thở thô suyền: “Ngoan, hôm nay dùng tạm cái này, lần sau anh sẽ hảo hảo cưng chiều em!”

Lâm An Nhân khăn trương, nhăn đến đỏ bừng muốn hôn mê, nào có khả năng phối hợp.

“An Nhân, như vậy chỉ chậm trễ thời gian, hồi tiến vào đau anh cũng mặc kệ.”

Lâm An Nhân sợ hãi đành nhắm nhục tùy Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu lập tức đẩy mạnh, thoải mái thờ hắc một tiếng, còn Lâm An Nhân khó chịu hừ nhẹ, nhưng không cảm thấy đau.

Quý Văn Nghêu không kịp chờ Lâm An Nhân thích ứng, khăn trương kích thích, cơ hồ tiến nhập một khắc đạt tới sung sướng.

“An Nhân, gọi tên anh.” Quý Văn Nghêu tại bên tai Lâm An Nhân thấp giọng nói.

Lâm An Nhân vừa mong mau chấm dứt loại này tra tấn, vừa sợ đột nhiên có người đi vào, nào còn tâm trạng ...

Quý Văn Nghêu liều mạng ra vào: “Thật sự là bảo bối, anh đều bị em cắn chết, em cảm giác được không?”

Lâm An Nhân cố chết gắng gượng, lắc đầu không nói.

Quý Văn Nghêu vốn không tính đánh lâu dài, nhưng cơ khát lại bị tầng tầng lớp lớp bao bọc khó nhìn, chỉ có thể hung hăng ra vào.

Sau hồi kích tình, Quý Văn Nghêu thở gấp, ôn như hôn Lâm An Nhân: “Em yên tâm, vị trí bên cạnh em sớm muộn gì cũng là của anh.”

Lâm An Nhân từ từ nhắm mắt.

Quý Văn Nghêu dụi vào hõm vai Lâm An Nhân cười nói: “Thẹn thùng? Còn không đồng ý, An Nhân, vô luận em quyết định như thế nào anh đều phải dạy cho Phó gia một bài học!”

Lâm An Nhân xoay người hỏi: “Anh muốn làm gì?”

“Không phải việc của em, em chỉ cần đáp ứng không qua lại với Dương Quân anh tạm thời sẽ chịu đựng không nói ra.”

Bất an, Lâm An Nhân liền sửa soạn quần áo, nhìn thấy Quý Văn Nghêu cũng mặc xong quần áo tới mở khóa cửa.

“Anh không nên bức tôi?”

“Anh nào bức em, em chưa đáp ứng anh chuyện này!”

“Anh muốn tôi ly hôn!”

Quý Văn Nghêu cười cười: “Anh có thể không đề cập chuyện này, nhưng anh muốn thường xuyên gặp em.”

Trải qua hai lần bức bách, thần kinh Lâm An Nhân đã gần hỏng, không thể tiếp tục thừa nhận, không nói gì nhìn về mặt Quý Văn Nghêu kiên định, thiếu chút nữa gật đầu đáp ứng.

Thấy Lâm An Nhân im lặng, Quý Văn Nghêu kéo tay cô nói: “Anh biết em luyến tiếc anh chịu khổ, nhưng vì em anh bất chấp tất cả, em đồng ý đi.”

“An Nhân, Văn Nghêu tính chưa, tôi chừng trà mật ong, cô đưa cho cậu”

Chưa nói hết câu, Phó Lệ Na ngây ngốc nhìn ...

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Phó Lệ Na chớp chớp mắt không hiểu vì sao Quý Văn Nghiêu lại nắm lấy tay Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghiêu thong dong buông tay Lâm An Nhân ra, mỉm cười: “Chị hai, có chuyện gì sao?”

“Hả? À ... Đúng rồi, tôi pha trà mật ong cho cậu, cậu ... cậu đỡ chút nào chưa?” Phó Lệ Na lóng ngóng nói.

“đã đỡ hơn nhiều rồi, chỉ là làm phiền chị dâu phải vất vả, giờ tôi khỏe rồi, không cần uống trà mật ong đâu, chuyện mua xe cứ để tôi lo, hôm nào rảnh tôi dẫn anh chị đến đó xem và chọn.”

Sau đó, vỗ nhẹ vai Lâm An Nhân nói: “Tôi ra phòng khách trước, chị nghỉ một chút đi, này giờ ngồi lâu chắc đã khó chịu.”

Phó Lệ Na sẫm soi nhìn Lâm An Nhân, sau đó bưng ly trà theo Quý Văn Nghiêu ra phòng khách.

Quý Văn Nghiêu đi phía trước, trong mắt sớm không còn tươi cười: Chỉ thiếu chút xíu nữa thôi là An Nhân đã hứa với anh, đều do Phó Lệ Na này phá hoại! cô ta muốn kiếm tiền đúng không? Mình sẽ tận sức giúp cô ta được như ý!”

Sau khi đóng cửa phòng lại, Lâm An Nhân bắt đầu phi nhỏ chính mình: Thiếu chút nữa sai càng thêm sai, may mà Phó Lệ Na xuất hiện đúng lúc, nếu không suốt chút nữa cô đã gật đầu đồng ý, làm chuyện có lỗi với Minh Hạo!

Nhưng lại cảm thấy không có biện pháp thoát khỏi của nợ Quý Văn Nghiêu này, trong lúc nhất thời khổ não không thôi.

Vẫn liên tục đợi cho tất cả mọi người đều ra về, vợ chồng Vương Thu Dung cũng về phòng, Lâm An Nhân mới đi tắm, bản khoản không biết loại thuốc Quý Văn Nghiêu sử dụng có ảnh hưởng gì đối cơ thể mình không.

Nghĩ đến đây, Lâm An Nhân đột nhiên đứng bật dậy. Sao cô lại quên mất chuyện tránh thai chứ?

Lập tức cũng không nghĩ gì thêm nữa vội vàng mặc quần áo, cầm tiền chạy xuống hiệu thuốc dưới lầu mua thuốc tránh thai khẩn cấp. Nhưng sau khi mua về lại buồn rầu: Minh và Phó Minh Hạo vốn định để có con, hơn nữa cả nhà họ Phó đều đang ngóng trông, nếu bây giờ uống thuốc này, tạm thời không thể để có con được. Như thế thì khi gần gũi với Phó Minh Hạo cũng phải tránh thai, lòng vòng như vậy mãi nói không chừng khó có thể có con.

Tào Chí Dũng đang lái xe liếc nhìn Phó Lệ Na hỏi: “Im lặng vậy? không phải Quý Văn Nghiêu đã đồng ý giúp đỡ rồi sao? Sao em còn không vui thế?”

Rất cuộc, Phó Lệ Na không nín nhịn được nữa, nói: “Tại anh không biết đó, có chuyện này em cảm thấy rất kỳ quái, lúc em mang trà mật ong vào phòng thấy Quý Văn Nghiêu đang kéo tay Lâm An Nhân, không biết hai người họ đang nói cái gì, nhưng em thấy nghi lắm.”

Tào Chí Dũng nghe xong, bật cười: “không phải em nghi Quý Văn Nghiêu có ý với An Nhân đấy chứ? Buồn cười chết được, với điều kiện đó của Quý Văn Nghiêu sao có thể có chuyện gì với Lâm An Nhân, người ta muốn loại phụ nữ gì mà không có, chỉ có phụ nữ chủ động tìm anh ta, em nghĩ anh ta còn cần chủ động tìm sao? Huống chi em dâu của em cũng không phải dạng quốc sắc thiên hương, Quý Văn Nghiêu cần sao!”

Phó Lệ Na liếc mắt xem thường: “Em nói Quý Văn Nghiêu để ý Lâm An Nhân hồi nào, lo mà lái xe đi!”

nói thì nói vậy nhưng Phó Lệ Na vẫn canh cánh trong lòng.

Lúc tới nhà, Phó Lệ Na đột nhiên vỗ đùi lớn tiếng: “không đúng! Quý Văn Nghiêu có thể không có ý gì với Lâm An Nhân nhưng cũng không thể nói Lâm An Nhân không có, em nghĩ kĩ rồi, không chừng thấy người ta có tiền, chắc cô ta lợi dụng lúc uống say tán tỉnh, nếu không Văn Nghiêu kéo tay cô ta làm gì, nói không chừng còn đang bị cô ta làm khó dễ!”

Tào Chí Dũng cũng không lên tiếng, bình thường nhìn Lâm An Nhân có vẻ thành thật, nhưng thời buổi này sao có thể nhìn người qua vẻ bề ngoài được, người càng thành thật ngoan ngoãn, khi gây chuyện thì chấn động hơn bất cứ ai khác.

“Ông xã, anh nói xem, sao bình thường em không nghĩ mấy chuyện này nhỉ? Chuyện chiếc váy lần trước em đã hoài nghi cô ta giả trò quý, thêm chuyện lần này nữa, em đoán Lâm An Nhân tám phần là có dã tâm. không được, em nhất định phải tìm hiểu đến cùng vụ này, không thể để Minh Hạo bị chụp nón xanh cũng không biết, bọn họ cho là nhà họ Phó chúng ta dễ khi dễ lắm sao!”

“Đừng nóng nảy như vậy, được không? Những chuyện như thế này không có bằng chứng thì không nên nói lung tung, loại chuyện thế này khi kéo quần lên là không nói gì được họ, nếu không sao lại có câu nói bất gian thì phải bắt tại giường chứ?”

Phó Lệ Na ghen tức gật đầu, lòng thầm quyết định phải tìm cơ hội tóm nhọc điểm của Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghiêu nhìn Trần Mộng Khiết lại tới công ty tìm mình thờ dài: “Mộng Khiết, anh đã nói rồi, nếu em xem anh là bạn bè, thì có thể tiếp tục tụ tập chơi bời, nhưng nếu em không bỏ được quá khứ, anh nghĩ chúng ta vẫn nên giữ một khoảng cách thì tốt hơn.”

Trần Mộng Khiết nghe xong lại không cho là đúng: "Sao, sợ bạn gái anh không vui à? Văn Nghiêu, cô gái kia hoàn toàn không phải người thích hợp với anh, hoàn toàn không hề có chút tự tin nào. Hôm đó vừa nhìn thấy em đã rung rung muốn khóc, muốn tranh thủ sự đồng tình cũng không cần làm dáng như thế. Thế kỉ thứ mấy rồi mà còn bày ra loại trò đó!”

Quý Văn Nghiêu không để ý đến Trần Mộng Khiết tiếp tục làm việc, Trần Mộng Khiết cười nói: “đã mấy giờ rồi, đi ăn trưa thôi, ăn xong em sẽ đi ngay, hay anh muốn em ngồi đây cùng anh? anh chọn đi.”

Quý Văn Nghiêu nhìn đồng hồ vì có thể đuổi Trần Mộng Khiết đành phải đứng dậy cùng cô ta đi ra ngoài tìm chỗ ăn cơm.

Mới ra cửa liền gặp Dương Quân.

Quý Văn Nghiêu thoáng giật mình: “Dương Quân, sao em lại đến đây?”

Nhìn thấy hai người song song đi ra, mắt Dương Quân lập tức đỏ: “Văn Nghiêu anh còn nói không phải vì cô ta mới chia tay em, hôm ở nhà đi hai, anh kêu em về nhà em cũng nghe lời anh, nhưng anh lại đối xử với em như thế này?”

Quý Văn Nghiêu còn chưa trả lời, Trần Mộng Khiết lại cười chen ngang: “cô giáo Dương, nếu Văn Nghiêu đã không muốn tiếp tục qua lại với cô, cô lại đến công ty gây rối thế này, có phải quá mất mặt rồi không? cô là giáo viên, là tấm gương tương lai cho học sinh, đừng níu kéo thế này thì xấu hổ quá đi!”

Dương Quân tức giận phát run: “Tôi còn chưa nói đến cô đó, cô mới là người không biết xấu hổ, tôi và Văn Nghiêu đang êm đẹp, nếu không phải tại cô đột nhiên trở về mặt dày mày dạn quán quít lấy Văn Nghiêu, thì sao anh ấy lại đòi chia tay với tôi, cô mới là người thứ ba, là thứ không có giá giáo!”

Tuy Trần Mộng Khiết cũng giận nhưng cảm thấy mình đang là người thắng, nên không cần thiết phải so đo với cô gái già họ Dương này vì thế bình tĩnh nói: “Nam chưa cưới nữ chưa gả, ở đâu ra người thứ ba? ... Còn tự trọng thì dẹp bộ dạng đáng thương của cô đi, lúc tôi và Văn Nghiêu bên nhau không biết cô ở xó xỉnh nào, có tư cách gì nói tôi là người thứ ba, chúng tôi là gương vỡ lại lành!”

“Tôi chỉ nói một lần, các cô ai cũng không phải bạn gái tôi, muốn ở chỗ này tranh cãi nhau thì xin cứ tự nhiên, tôi không tiếp.” Quý Văn Nghiêu nhàn nhạt bỏ lại một câu, liền bước nhanh rồi đi, để lại Dương Quân cùng Trần Mộng Khiết ngầy ngốc đứng tại chỗ, vẫn chưa kịp hiểu ý của anh là gì.

Quý Văn Nghiêu bực bội lái xe, bất tri bất giác tới trước cửa công ty Lâm An Nhân, lái xe đến một nơi khá kín đáo đậu xong, liền ngồi trên xe nhìn ra ngoài.

không biết hôm nay Lâm An Nhân có đi làm không, điện thoại thì không tiếp, chắc lại đang giận mình? Nhưng không tiếp cũng không sao, anh ta cũng không muốn về công ty, liền điện thoại giao phó một số việc cho thư ký, sau đó hạ ghế xuống tìm tư thế thoải mái để nằm, định đợi đến năm giờ xem mình có may mắn gặp được Lâm An Nhân không.

Quý Văn Nghiêu cảm thấy ông trời vẫn chiều cố mình, chưa tới bốn giờ đã thấy Lâm An Nhân đứng bên kia đường, Lâm An Nhân đi làm lúc này chứng minh cô đã đổi về ca trực bình thường.

Nhìn Lâm An Nhân đi vào công ty, tâm tình Quý Văn Nghiêu nhất thời tốt hẳn lên, biết mười giờ tối nay cô sẽ tan tầm nên mình có thể đi dạo một chút rồi quay lại.

Nghĩ tới nghĩ lui những nơi có thể đi, cuối cùng lại đến siêu thị bên cạnh mua chút đồ ăn, rồi trở lại trong xe vừa ăn vừa chờ Lâm An Nhân.

thật vất vả để chờ đến mười giờ, xương sống, chân tay và thất lũng của Quý Văn Nghiêu đều tê rần, nhưng tâm tình vẫn phấn chấn, dù nhìn thấy Lâm An Nhân cùng người đàn ông kia đi ra cũng không nổi giận, nhanh chóng xuống xe đi qua.

“Ngày mai được nghỉ, bên Lâm Húc cũng rảnh, tôi phải kiểm gì đó thư giãn.” Tôn Bằng tán gẫu với Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân cười nói: “Đây là kiểm đủ tiền rồi muốn hưởng thụ?”

“Kiểm tiền bao nhiêu là đủ, tôi chỉ kiểm được chút ít chưa phải là phú hào....., An Nhân, họ hàng của cô lại đến nữa rồi kia.” Tôn Bằng nói nửa chừng vừa lúc thấy Quý Văn Nghiêu.

Lâm An Nhân lập tức xoay người tuy phiền lòng nhưng biết vẫn phải đối mặt, vì thế nói với Tôn Bằng: “anh đi trước đi, tôi có việc nói với anh ta.”

Tôn Bằng gật đầu, cũng không chờ chào hỏi Quý Văn Nghiêu liền đi theo những đồng nghiệp khác.

Chờ Quý Văn Nghiêu đến gần, Lâm An Nhân hỏi: “Sao anh biết lúc này tôi tan tầm?” anh ta không thể nào nghe mình đối ca nhanh như thế mới đúng.

Quý Văn Nghiêu sờ mặt Lâm An Nhân cười nói: “Em không muốn nói, anh biết hỏi thăm ai? An Nhân, anh đứng đây chờ em từ mười giờ trưa tới giờ, hiện tại toàn thân đều mất cảm giác.”

Lâm An Nhân giật mình liếc mắt nhìn Quý Văn Nghiêu, không quá tin tưởng vào câu nói của anh ta, anh ta không thể nào ngu ngốc như thế.

“Em không tin? Em đi làm lúc 3 giờ 40 phút đúng không?”

Lâm An Nhân giật mình, chẳng lẽ anh ta đúng đã đợi mình lâu như vậy?

Nhìn thần sắc nửa tin nửa ngờ của Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu ôm cô đi về hướng xe: “Còn chưa tin, em lên xe nhìn thức ăn của anh sẽ biết.”

Lâm An Nhân lúc này mới giật mình, hất tay Quý Văn Nghiêu ra: “Tôi tin, anh đừng cứ ôm tôi mãi thế, không phải muốn đưa tôi về sao, nhanh đi thôi.”

“Sợ gì, không phải em đã giới thiệu với đồng nghiệp anh là họ hàng sao.”

“Họ hàng cũng đâu ai ôm ôm ấp ấp như anh, có đi hay không?”

Quý Văn Nghiêu lắc đầu cười: “Đi, em toàn quyền quyết định.”

Hai người vừa lên xe, tay chân Quý Văn Nghiêu đã không thành thật, tay từ sau lưng cô bắt đầu tìm nơi mềm mại nào đó véo véo hai cái: “An Nhân, em ngày càng xinh đẹp.”

Lâm An Nhân bất an xê dịch sang hướng khác nói: “Cũng không có phẫu thuật thẩm mỹ, mới vài ngày thay đổi gì chứ? anh lo lái xe đi, không phải anh đã chờ hơn nửa ngày sao, mau về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.”

Ánh mắt của Quý Văn Nghiêu lập tức sáng rực: “Em đang lo cho anh đúng không? Có những lời này của em, anh đợi thêm mười mấy tiếng cũng không mệt! An Nhân, chuyện anh đề cập với em lần trước, em đồng ý với anh đi, được không?”

Lâm An Nhân né tránh ánh mắt của Quý Văn Nghiêu, thấp giọng nói: “Tôi không thể đồng ý.”

Sắc mặt Quý Văn Nghiêu có chút khó coi. “Em vẫn còn đang muốn đá anh? Chúng ta đã ăn ở như vợ chồng rồi, em có tính gì cũng vô dụng thôi, đêm nay em theo anh về nhà.”

“Về đâu?” Lâm An Nhân theo bản năng hỏi.

“Còn chỗ nào, đương nhiên là nhà anh.” Quý Văn Nghiêu tự nhiên đáp.

Lâm An Nhân không quá xác định tiếp tục hỏi: “Ý anh là về nhà anh?”

“không phải nhà anh hay nhà em, là nhà của chúng ta.”

“Tôi không đi, anh cho tôi xuống xe, ba mẹ đều biết tôi chỉ làm nửa ca, tôi không có cách nào giải thích với họ, đừng làm tôi khó xử.” Lâm An Nhân bị dọa đến choáng váng.

Quý Văn Nghiêu hôn Lâm An Nhân, lưu manh nói: “không tới nhà anh cũng được, anh về với em, ba mẹ chồng em chắc không ai thêm quan tâm em có về nhà hay không đâu, giờ này chắc họ ngủ như chết rồi, chúng ta làm ở phòng khách nhà em được không?”

Thiếu chút nữa, Lâm An Nhân lại vung tay tát Quý Văn Nghiêu, nhưng nhịn xuống: “Đừng nói bậy, ai về nhà nấy, anh đùa đủ rồi đó.”

“An Nhân, anh không phải đang nói đùa với em, mấy ngày rồi em không chịu gặp anh tự em đếm đi! Hôm nay em theo anh hoặc anh theo em, không có lựa chọn khác.”

Lâm An Nhân không có biện pháp, Quý Văn Nghiêu đốt không cháy, nấu không tan, giống như keo dán sắt không ngừng bám sát lấy mình gỡ sao cũng không ra, làm cho người ta ghét nhưng lại không biết phải làm sao, xui xẻo là anh ta lại nắm được nhược điểm của cô chỉ có thể mặc cho anh ta lấy đó mà uy hiếp cô mọi nơi mọi lúc.

“An Nhân, theo anh về đi, sáng sớm mai anh sẽ đưa em về bảo đảm không ai biết, anh chờ em mười mấy tiếng, em nỗ lực tâm không quan tâm anh như vậy sao?”

Lâm An Nhân nghe Quý Văn Nghiêu vừa năn nỉ, vừa khuyên, vừa hăm dọa như niệm kinh bên tai cô, nhìn đồng hồ gần mười một giờ, đành cắn răng gật đầu.

Đạt được mục đích, Quý Văn Nghiêu lập tức mở hết tốc lực.

Xe dừng lại, Lâm An Nhân cũng không biết đây là đâu, chỉ theo chân Quý Văn Nghiêu xuống xe, sau đó đi thang máy lên lầu, sau khi vào cửa cũng không lòng dạ nào thương thức nội thất được thiết kế độc đáo bên trong, chỉ tìm một sofa trong phòng khách rộng lớn đó ngồi xuống.

một lát sau, Quý Văn Nghiêu đi tới kéo Lâm An Nhân ngồi trên đùi mình, đưa cho cô một xâu chìa khóa và tấm thẻ.

“Đây là chìa khóa nhà anh và thẻ mở cửa.”

Lâm An Nhân mắt tự nhiên muốn đứng dậy, nhưng lại bị Quý Văn Nghiêu kiềm giữ không thể động dậy, đành chỉ lắc đầu cự tuyệt: “Tôi không cần.”

“An Nhân, đừng luôn chọc anh giận? Ngoan, nghe lời anh giữ đi.” nói xong, đem chìa khóa và thẻ bỏ vào túi xách Lâm An Nhân bên cạnh.

Sau đó, ở bên tai Lâm An Nhân thì thầm: “Mấy ngày nay, Phó Minh Hạo không đụng đến em chứ?”

Thấy Lâm An Nhân đỏ mặt không nói lời nào, tiếp tục nói: “anh nghĩ anh ta có muốn cũng không chừng, mỗi ngày anh đều đưa anh ta đi ngoại giao tiếp rượu, với cái kiểu uống đó của anh ta chỗ đó chắc héo rồi.”

Lâm An Nhân nổi giận: “anh còn lôi kéo anh ấy? anh đừng nghĩ sai thân phận mình!”

“anh đâu có nghĩ sai, anh ta là chồng em, anh là tình nhân của em, anh nói đúng không?”

“anh có còn biết xấu hổ không?”

“Xấu hổ có thể cùng em làm vợ chồng sao, anh đã nói với em rồi, vì em, anh không cần bất cứ gì cả!” Quý Văn Nghiêu nói đầy tự tin

Quý Văn Nghiêu nhích lại gần Lâm An Nhân, tay sờ lên ngực Lâm An Nhân, nhẹ nhàng véo véo, hơi thở nóng rực phun trên mặt cô.

“An Nhân, đêm nay chúng ta có là thời gian, anh nhất định sẽ hầu hạ em thật chu đáo!”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Lâm An Nhân nhìn ánh mắt ôn nhu lại như lang như hổ của Quý Văn Nghiêu lập tức hơi sợ, đương nhiên, Lâm An Nhân cũng biết Quý Văn Nghiêu cường chế đưa mình đến nơi đây không chỉ đơn giản là để ôm ấp áp áp, âu yếm liếc mắt đưa tình, bồi dưỡng tình cảm. Nhưng nhìn vẻ mặt hiện giờ của anh, trong lòng cô lập tức run lên, tuy nói có thuốc bôi trơn làm mình không cảm thấy đau nhưng cũng không có gì dễ chịu.

Nay bộ dáng của anh thế này, cô lập tức sợ đến mức muốn bỏ trốn!

Quý Văn Nghiêu cố định thân thể Lâm An Nhân trên đùi, không cho cô tiếp tục lui về phía sau. Sau đó, bắt đầu hôn lên vàng trán, cánh mũi rồi dán vào môi cô thì thầm: “An Nhân, đừng sợ, anh nhất định sẽ làm em thoải mái, anh có thứ này hay lắm.”

Lâm An Nhân biết trốn không thoát, nhỏ giọng hỏi: “anh lại bày trò gì nữa?”

Quý Văn Nghiêu cắn vành môi Lâm An Nhân, cười thần bí: “Đừng vội, lát nữa em sẽ biết, để anh ngắm em thật kỹ nào.”

nói xong, tay chân lưu loát cởi toàn bộ quần áo của Lâm An Nhân. Đưa tay vuốt ve thân thể của cô, cảm thấy một mảnh ướt lạnh trong lòng thương tiếc không thôi, dùng sức hôn sâu hơn.

Đầu tiên là quần quýt truy đuổi đầu lưỡi thơm mềm ẩm ướt của cô, hôn đến mức Lâm An Nhân nghẹn đến đỏ bừng vẫn không chịu buông tay

Chẳng bao lâu sau, Lâm An Nhân bởi vì không thở nổi, hô hấp càng ngày càng nặng, bầu ngực sữa bởi vì hơi thở nặng nề mà nhấp nhô không ngừng, lên lên xuống xuống, hình ảnh đó đã làm Quý Văn Nghiêu đỏ mặt.

Quý Văn Nghiêu một tay vịn thắt lưng Lâm An Nhân, tay kia bắt đầu thám hiểm dần lên, xoa nhẹ nhẹ, không nhanh không chậm, ngẩng đầu nói: “An Nhân, em đẹp quá!”

Lâm An Nhân chưa từng bày thân thể trần trụi dưới ánh đèn chói lọi thế này, đành phải chậm rãi nhắm hai mắt không nói lời nào.

Quý Văn Nghiêu thấy thế cười cười, vươn tay ôm lấy Lâm An Nhân đi vào phòng ngủ.

Vào phòng ngủ, đem Lâm An Nhân đặt lên giường, lập tức cũng nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, sau đó nằm đè lên người Lâm An Nhân, nâng mặt cô lên hôn không ngừng.

Vừa hôn, tay vừa trượt đến trước ngực Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu há miệng ngậm lấy bầu ngực trắng như bông tơi, đầu lưỡi không ngừng liếm lên đỉnh hoa đào, phát ra tiếng vang chắc chắc làm cho ai nghe xong cũng nóng hết cả người.

Lâm An Nhân chỉ bị động thừa nhận, tuy rằng cũng cảm thấy thân thể nóng lên, nhưng vẫn không thể thích ứng loại quan hệ vi phạm đạo đức này.

Ngay lúc tâm lý của cô đang không ngừng chống cự cảm giác đó thì đột nhiên cô cảm nhận được tay Quý Văn Nghiêu lại duỗi vào giữa hai chân của mình, sau đó một chất dịch lạnh lẽo trơn tuột kia cũng theo đó chảy vào bên trong cơ thể mình, cảm giác lạnh thấu xương đó làm cô run rẩy

Lâm An Nhân vội vàng nhồm dậy hỏi: "anh rút gì vào vậy?"

Quý Văn Nghiêu ngẩng đầu lên, tầm mắt chỉ nhìn được bầu ngực của Lâm An Nhân, một bên ngực đã bị anh liếm mát đến sáng lấp lánh, quả anh đào chín mọng non mềm kia run rẩy, xinh đẹp vô cùng, khi nghe xong câu hỏi của cô, anh mỉm cười nói: "Hơi lạnh đúng không? không sao. lát nữa em sẽ nóng nhanh thôi, đây là thuốc bôi trơn mà anh nhờ bạn mang từ nước ngoài về, có hiệu quả cực tốt trong việc thúc đẩy ham muốn." nói xong lại vùi đầu sang bên kia, cũng là há miệng bắt đầu liếm mát.

Thúc đẩy ham muốn? Đó không phải là thuốc kích dục sao! Lâm An Nhân oán hận nhìn gã đàn ông đang vùi đầu vào ngực mình không ngừng liếm hôn, không thể tin được anh ta lại có thể bỏ thuốc hại mình!

Lúc này Quý Văn Nghiêu lại đem thứ đó rút vào bên trong thân thể của Lâm An Nhân, bên trong một ít, sau đó lại sờ sờ vào cửa mật huyết, thỉnh thoảng còn nắm nhẹ hạt châu nho nhỏ kia, xoay tròn, một hồi lâu mới vươn ngón tay vào đâm nhẹ rồi rút ra, sau đó lại bỏ thêm một ngón tay, môi cũng bắt đầu rắc những nụ hôn nhỏ vun lên chiếc bụng phẳng của Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân cảm thấy đầu mình bắt đầu choáng váng, thân thể cũng càng ngày càng nóng, mồ hôi tuôn càng lúc càng nhiều, có chút khó khăn khi kiềm lại tham muốn vụn vụn thân thể.

Quý Văn Nghiêu cười khê: "Có phải có cảm giác không, chờ thêm chút nữa cảm giác sẽ càng tăng thêm!"

nói xong cũng tách hai chân Lâm An Nhân, dùng đầu lưỡi bắt đầu tách hoa huyết ra hai bên, sau đó lại đem đầu lưỡi nhẹ đâm vào nơi chật hẹp, thỉnh thoảng còn dùng sức liếm mát hạt châu nhạy cảm kia.

Lâm An Nhân tuy cảm thấy thẹn, nhưng cảm giác tê dại kia không ngừng truyền khắp toàn thân, cô chưa bao giờ thể nghiệm qua loại cảm giác nửa như thống khổ nửa như vui vẻ, trong lúc thất thần, không kiềm chế được bắt đầu phát ra tiếng rên rỉ. Rơi vào trong tay Quý Văn Nghiêu quả thực giống như tiếng nhạc từ trời cao, càng thêm ra sức hầu hạ, lại đem thuốc bôi trơn kia rót thêm một ít.

Lạnh như băng và nóng như lửa, hai cảm giác kích thích đó làm cho Lâm An Nhân không chịu nổi, thở gấp ưỡn cong thân thể bắt lấy tóc của Quý Văn Nghiêu: "anh đừng giầy vò tôi nữa."

Quý Văn Nghiêu cũng không khá hơn chút nào, chỉ là vẫn cố nén, đêm nay anh nhất định phải làm cho Lâm An Nhân trải nghiệm cảm giác khoái hoạt nhất của phái nữ!

Ôm chặt thân thể nóng bỏng như lửa của Lâm An Nhân kéo sát vào chính mình, thấp giọng hỏi: "Khó chịu lắm đúng không? Ngoan, chờ một chút, lập tức cho em."

nói xong cúi đầu xuống muốn hôn Lâm An Nhân.

tuy rằng ý thức hiện giờ của Lâm An Nhân khá mơ hồ và mờ mịt, nhưng cũng biết không thể để cho Quý Văn Nghiêu hôn mình, vì thế thuận thế tựa đầu lên bờ vai của anh, tránh thoát nụ hôn này.

Quý Văn Nghiêu nở nụ cười: "Chê bản à? không cho hôn thì anh không hôn, để anh sờ sờ nào."

Sau đó đưa tay xuống nơi giữa hai chân Lâm An Nhân, cảm nhận được một mảnh ẩm ướt, cô đã chuẩn bị xong!

"An Nhân, em đã sẵn sàng rồi, nằm xuống nào, chúng ta làm từ từ."

nói xong giúp đỡ cô nằm về trên giường, Quý Văn Nghiêu nâng đôi chân Lâm An Nhân lên, sau đó cảm vật cương cứng của mình bắt đầu cọ sát, đâm vào bên ngoài, thẳng đến khi Lâm An Nhân theo bản năng nâng thắt lưng lên hòa theo hành động của mình, thì mới đột nhiên đâm mạnh một cái, đem toàn bộ vật của mình chen sâu vào.

Ban đầu Lâm An Nhân vẫn đau đến nhủu mày, nhưng cảm giác tê dại, căng đầy từ bên trong truyền đến, cảm giác đó mới khó kiềm chế hơn cơn đau, chỉ có thể không ngừng vụn vụn thắt lưng, muốn nhanh chóng thoát khỏi sự hành hạ này.

Ánh mắt Quý Văn Nghiêu sáng đến dọa người, nắm lấy bầu ngực sữa trắng tròn, chậm rãi vẽ nắn điểm hồng trên đó.

Lâm An Nhân thống khổ mở mắt ra nhìn Quý Văn Nghiêu, há miệng thở dốc lại không nói nên lời.

Quý Văn Nghiêu áp sát lên người Lâm An Nhân, thanh âm có chút khàn khàn: "Muốn nói cái gì, có phải muốn anh mạnh hơn một chút không?"

Lâm An Nhân đỏ mặt nhìn Quý Văn Nghiêu nửa ngày, cuối cùng bặm mặt gật gật đầu.

Quý Văn Nghiêu đẩy tay Lâm An Nhân ra, cười nói: "Cực cứng của anh, chỗ đó của em siết anh chặt như thế, là không muốn anh rút ra sao?"

"anh đừng nói nữa!" Lâm An Nhân thật sự muốn mình ngắt xiêu ngay lập tức.

Quý Văn Nghiêu cũng đã kiềm chế đến cực hạn, nên không tiếp tục nói đùa nữa, bắt đầu đâm mạnh, từng phát từng phát như đóng cọc, mỗi lần đâm vào đều mạnh và sâu hơn lần trước, tốc độ cũng dần dần tăng lên, Lâm An Nhân cố chịu không nổi, nắm chặt cánh tay Quý Văn Nghiêu muốn anh chậm lại, nhưng không nghĩ tới lại khơi dậy hứng thú của anh, chẳng những đâm nhanh hơn, mạnh hơn, còn cúi đầu ngậm mút bầu ngực của Lâm An Nhân

Lâm An Nhân bị Quý Văn Nghiêu làm cả người tê dại, thân thể cũng đông cứng không ngừng, muốn đưa tay đẩy anh ra, nhưng hoàn toàn không còn chút hơi sức, cảm thấy trái tim cô đập càng lúc càng nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, cảm giác đè nén đó, làm cho cô muốn phát điên.

Quý Văn Nghiêu cũng điên rồi, tuy anh đang nằm đè lên người Lâm An Nhân, bên dưới đang dính sát vào nhau, đâm sâu rồi rút ra, nhưng chỉ cảm thấy vẫn chưa đủ gần, chưa đủ thân mật.

Vì thế tạm thời ngừng lại, kéo Lâm An Nhân đang mơ mơ màng màng dậy, bế lên, ôm đến trên giường, để cô dang rộng hai chân ngồi lên người mình, ưỡn cao thắt lưng, bắt đầu cuộc chiến mới. Tay anh kéo đầu cô xuống, thanh âm khan đặc: “An Nhân, em nhìn xem, chúng ta đang làm tình như thế nào.”

Lâm An Nhân cúi đầu, chỉ nhìn thoáng qua nơi dính chặt vào nhau của hai người, lập tức xấu hổ đến quay đầu: “anh đừng như thế!”

Quý Văn Nghiêu vừa suýt xoa vừa cười: “An Nhân, anh thực sự yêu em, hứa với anh, đừng rời khỏi anh có được không?”

Lâm An Nhân làm sao có thể gạt đầu, mím chặt môi đè nén cảm giác tê dại kia lại đến nữa.

Quý Văn Nghiêu thấy thế, tiếp tục xoay người đem cô đè dưới thân mình, thả chậm tốc độ chậm rãi cọ xát, nhất quyết phải buộc Lâm An Nhân gật đầu: “không hứa đúng không? Vậy chúng ta cứ dính vào nhau như thế này luôn!”

Lâm An Nhân đã bị Quý Văn Nghiêu ép buộc đạt tới đỉnh mấy lần, nhưng anh vẫn không ngừng cọ sát, thân thể cô đã gần như mất hết cảm giác, mềm nhũn như không xương, chỉ có thể mặc cho Quý Văn Nghiêu tùy ý bài bố.

“anh buông tha cho tôi đi.” Giọng của Lâm An Nhân đã mỏi mệt đến cực điểm.

“Nhưng em vẫn chưa hứa với anh mà.” Quý Văn Nghiêu cũng đang cố kiềm chế, quyết tâm phải đạt đến mục đích cho bằng được.

Lâm An Nhân quay đầu sang một bên, hơi thở mong manh đáp: “anh thích thế nào thì cứ làm thế ấy đi.”

Quý Văn Nghiêu nghe xong bật cười lớn, tiếp theo giống như muốn dùng hết tất cả sức lực trên người, đâm điên cuồng, như muốn chết luôn trên thân thể cô. Lâm An Nhân tuy rằng đã vô lực nhưng cũng bị hành động của anh làm lên đỉnh một lần nữa.

Lúc này Quý Văn Nghiêu cảm nhận được từ bên trong hoa huyệt của Lâm An Nhân, không ngừng vận xoắn, siết chặt lấy vật của anh, vì thế dùng hết sức đâm sâu vào những nhát cuối cùng, sau đó cơ thể rung lên như bị điện giật, nằm đè lên người Lâm An Nhân phun hết vào cơ thể của cô.

Hai người nằm gối đầu vào nhau, qua một hồi lâu Lâm An Nhân vô lực nói: “Sao anh vẫn chưa chịu ngồi dậy?”

Quý Văn Nghiêu ôm Lâm An Nhân lật trở lại: “Để em đè anh được không?”

Lâm An Nhân không còn sức để so đo với tên lưu manh này, chỉ một môi rơi vào giấc ngủ.

Quý Văn Nghiêu sợ Lâm An Nhân không thoải mái, ôm cô hôn hôn sờ sờ thêm một lát, sau đó rút ra, đỡ cô nằm ngay ngắn, rồi dùng khăn giấy lau sơ sài, sau đó ôm chặt Lâm An Nhân vào lòng cũng ngủ thật say.

Lâm An Nhân từ từ mở mắt ra, thấy Quý Văn Nghiêu đang gần như đem cả thân thể nằm đè lên người mình xuống, ngồi dậy đưa mắt nhìn chung quanh, ngây người một lát mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào.

Xuống giường tập tễnh nhặt quần áo của mình lên mặc vào, cảm thấy thắt lưng vừa mỏi vừa đau, cúi đầu lại thấy trước ngực mình xanh tím một mảnh, trong lòng cảm thấy khó chịu không thôi.

Quý Văn Nghiêu cũng tỉnh, nằm nghiêng người nhìn cô cười: “Sao lại dậy sớm như thế, hôm qua không mệt à?”

Sắc mặt Lâm An Nhân tối sầm: “anh mau đưa tôi về, gần sáu giờ sáng rồi.”

“Sao lại dùng thái độ đó với anh, anh có chỗ nào làm em không hài lòng?”

“Chỗ nào tôi cũng không hài lòng, ngoại tình thế này, ai có thể hài lòng chứ!” Lâm An Nhân lạnh lùng.

Quý Văn Nghiêu sao có thể chịu được khi cô như thế này, trực tiếp xuống giường đi đến bên người Lâm An Nhân hỏi: “Hôm qua không phải đều tốt lắm sao, ngủ mới thức nên còn bực bội à?”

“anh mặc quần áo vào trước rồi hãy đến nói chuyện với tôi!”

Quý Văn Nghiêu trở lại tìm chiếc quần đùi mặc vào: “Như thế này có thể nói chuyện với em được chưa? An Nhân, em làm sao thế, hôm qua em đã chấp

nhận anh rồi, em không nhớ sao? Em thích anh, có cảm giác với anh, em quên hết rồi sao?

Lâm An Nhân cũng không thèm nhìn Quý Văn Nghiêu, chỉ nói: "Có cảm giác? Tôi thấy anh mới là người mất trí nhớ, rõ ràng là anh bỏ thuốc tôi, dùng loại thuốc đáng kinh tởm đó, nếu không sao tôi lại trở nên như thế?"

Quý Văn Nghiêu nghe xong nhìn Lâm An Nhân chăm chú, một lúc thật lâu mới trầm giọng nói: "Em làm thế là muốn ăn xong rồi bỏ chạy? Em lại đây với anh!"

nói xong, đem Lâm An Nhân kéo đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, lấy từ bên trong một chai nước suối, sau đó đem Lâm An Nhân bế lên trên quầy, đem quần và quần lót của cô kéo hết xuống, sau đó mở nắp chai nước, đổ vào lòng bàn tay rồi nhấn vào chỗ kín của cô.

Lâm An Nhân bị lạnh đến sợ run cả người, gầy dựa muốn xuống dưới: "Quý Văn Nghiêu, anh lại nổi điên gì nữa vậy!"

Quý Văn Nghiêu lại giữ chặt Lâm An Nhân không cho cô đứng lên, cởi quần mình xuống, đem vật kia chen vào, nâng chân Lâm An Nhân nên, không có hảo ý nói: "Loại thuốc đáng kinh tởm? An Nhân, hôm qua anh chỉ cho em dùng nước khoáng thôi, phản ứng của em hoàn toàn chính là cảm giác chân thực của em, vì sợ em không thừa nhận, nên bây giờ chúng ta thử lại một lần nữa. Sao em không suy nghĩ, nếu là thuốc, sao anh có thể dùng miệng để rót vào?"

nói xong trực tiếp đâm thẳng vào bên trong thân thể của Lâm An Nhân, sau đó không hề ngừng lại, không hề cho cô có cơ hội suy nghĩ, điên cuồng chạy nước rút.

Lâm An Nhân ngay cả đường phản kháng cũng không có, chỉ choáng váng mặc cho Quý Văn Nghiêu muốn làm gì thì làm, cô bị chân tướng của sự thật làm dọa đến ngây người, chẳng lẽ những biểu hiện của mình hôm qua hoàn toàn là do mình muốn, hoàn toàn không hề có tác dụng của ngoại lực? Những cảm giác sáng khoái đến tận trời kia đều do Quý Văn Nghiêu mang đến? cô làm sao cũng không thể tiếp nhận được sự thật này, nhưng phản ứng hiện giờ của thân thể cô, làm cho cô có muốn không tin cũng không được!

Quý Văn Nghiêu vừa đâm sâu vào vừa gấp rút nói: "An Nhân, em có cảm nhận được không? Em lại ướt nữa rồi,! Loại cảm giác này, loại cảm giác này chỉ có Quý Văn Nghiêu anh mới có thể mang đến cho em! An Nhân, anh đã bỏ biết bao công sức mới làm cho em hòa tan cùng anh, sao em có thể nhẫn tâm phủ nhận tất cả những cảm xúc tối qua của chúng ta chứ?"

Cảm giác là không thể lừa được người, Lâm An Nhân biết thân thể mình đã hoàn toàn phản bội Phó Minh Hạo, sự thật này lập tức đã làm cho cô cảm thấy cực kì khó chịu.

"Đừng nghĩ đến anh ta hiện giờ là Quý Văn Nghiêu anh đang làm tình với em!" Quý Văn Nghiêu xoay đầu Lâm An Nhân lại, bắt buộc cô nhìn thẳng vào mình, thấy ánh mắt Lâm An Nhân rơi trên mặt mình thì hưng phấn đến mức không kiềm chế được, bắt đầu gia tăng tốc độ, đâm thật mạnh vào, sau đó run rẩy cả người, lặn một lúc mới bắt đầu thả lỏng thân thể.

Quý Văn Nghiêu buông Lâm An Nhân ra, ôm cô nói: "đi tắm trước đi, anh làm cho em chút thức ăn, sau đó sẽ đưa em về!"

Lâm An Nhân thần thờ bị Quý Văn Nghiêu đẩy tới toilet, mở nước tắm rửa lại cầm quần áo mặc vào.

Quý Văn Nghiêu làm chút cháo, lại xào thêm hai món nữa, nhìn Lâm An Nhân đem cháo uống xong mới đứng dậy đi thay quần áo, sau đó đưa Lâm An Nhân quay về nhà họ Phó.

Khi về đến cửa chung cư đã là tám giờ.

"An Nhân, anh biết em nhất thời không tiếp nhận được, nhưng anh xin em hãy nghiêm túc đối với quan hệ cùng tình cảm của chúng ta. anh vẫn là câu nói đó, anh cho em thời gian để em tìm cách ly hôn với Phó Minh Hạo, nhưng không được quá lâu, anh không nhẫn nại nổi khi người anh yêu ở trong nhà người khác, nên em phải ngoan một chút."

Lâm An Nhân liếc mắt nhìn Quý Văn Nghiêu, đối với những lời nói vô liêm sỉ của anh đã không muốn lãng phí sức lực để phản bác, chỉ trầm mặc xuống xe về nhà.

Quý Văn Nghiêu nhìn theo Lâm An Nhân bước vào cổng, sau đó lấy di động gọi đi, khi đầu bên kia bắt máy, Quý Văn Nghiêu cong môi, giọng mang ý cười: "Chị hai, chỗ của tôi người ta vừa đến chào hàng mấy chiếc xe, tôi cho người đón chị qua xem thử nhé."

Đầu bên kia điện thoại Phó Lệ Na cực kỳ cao hứng: " thật sao, Văn Nghiêu à, cậu làm việc năng suất quá, chị không biết nên cảm ơn em như thế nào mới đúng đây."

"Cảm tạ cái gì, đều là chuyện mà tôi phải làm. Nhưng nếu chị thực sự muốn mua, tôi nghĩ, chị nên bàn với anh rể về số lượng xe cần mua, tôi nhất định sẽ giúp chị mua với giá thấp nhất."

Phó Lệ Na hào phóng nói: "không cần thương lượng, Văn Nghiêu, cậu chỉ cần cho chị một con số, rốt cuộc là cần bao nhiêu tiền."

Quý Văn Nghiêu suy nghĩ một chút mới trả lời: "Thấp nhất cũng phải 36 vạn, đây đã là giá vốn, nhưng phải chính tôi ra mặt liên hệ mới được."

Tự dưng được gọi ra bốn chục ngàn đồng, trong lòng Phó Lệ Na vui mừng không kể xiết: "Được, nhờ cậu giúp rồi, 36 vạn đó chị có thể chuyển một lần, chút tiền nhỏ lẻ đó chị lo được nhanh mà!"

Quý Văn Nghiêu lặng lẽ cười lạnh: Chút tiền nhỏ lẻ? anh thật đúng là muốn xem thử vợ chồng Phó Lệ Na đến cuối cùng có còn được ‘chút tiền lẻ’ đó hay không!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Phó Lệ Na đi theo Quý Văn Nghiêu xem xe, cô ta làm sao biết cái gì tốt cái gì không chứ, mới nhìn chiếc xe mới tinh đã cao hứng như thấy cả núi vàng lấp lánh trước mắt, nghe Quý Văn Nghiêu nói gì cũng gật gù như gà mổ thóc. Cuối cùng, Phó Lệ Na quyết định mua chiếc xe trộn xi măng tự động vì Quý Văn Nghiêu bảo loại này tiền thuê sẽ cao nhất trong tất cả các loại xe.

“Quý tổng, nếu ngài không đến đây thì tôi sẽ không đưa ra cái giá này đâu, vị này thật sự là người thân của ngài?”

“Tớ biết mà, coi như tớ nợ cậu nhé, đây là chị họ của tớ nên tớ phải ra mặt giúp chị ấy rồi.” Quý Văn Nghiêu vừa nhìn Phó Lệ Na ký tên thanh toán, vừa mỉm cười nói chuyện cùng đại diện bán xe.

Phó Lệ Na nghe vậy cao hứng không thôi, như vậy chứng tỏ chiếc xe này mua không bị hổ, giá này thật sự là thấp nhất!

Mua xe xong, Quý Văn Nghiêu lại đưa Phó Lệ Na về.

“Văn Nghiêu, chị muốn về chỗ của mẹ chị, nếu cậu không bận việc gì thì ghé nhà mẹ chị ăn cơm tối rồi hẵng về!”

trên mặt Quý Văn Nghiêu không hề biểu hiện gì lạ, nhưng trong lòng lại đang chờ câu nói này: “Vậy cũng được, nhưng lại quấy rầy di dưỡng Hai nữa rồi.”

“Gi mà quấy rầy, cậu giúp chị tiết kiệm không biết bao nhiêu tiền, một bữa cơm cậu có khả năng ăn hết được bao nhiêu. Tối nhà cậu cứ nghỉ ngơi chờ chị mua đồ ăn v, cả nhà chúng ta tối nay ăn đại tiệc!”

Phó Lệ Na nói xong điện thoại cho Vương Thu Dung báo mình cùng Quý Văn Nghiêu ghé qua ăn tối.

Vừa vào cửa, Phó Lệ Na liền hỏi: “Mẹ, An Nhân có nhà không?”

“Có, còn ngủ trong phòng. Hôm qua trực đêm không biết nó về lúc nào, bố mẹ đều ngủ say, con có việc gì sao?”

Phó Lệ Na nghe Vương Thu Dung trả lời, trong lòng nổi lên tính toán, nhân cơ hội hôm nay, cô ta muốn dò xét thử xem Lâm An Nhân có ý ngoại tình hay không, vì thế nói: “Mấy giờ rồi còn ngủ, muốn ngủ cả ngày mới đủ à?”

Vương Thu Dung đưa hai người vào nhà, vội xua tay không cho Phó Lệ Na lớn tiếng: “Đừng làm ồn, An Nhân đã sớm dậy từ lâu, lúc sáng mẹ thấy nó từ toilet đi ra. Do giữa trưa Minh Hạo trở về nên vợ chồng vẫn ở trong phòng, con đừng nói lung tung.”

Nếu Minh Hạo đã về, hôm nay không thể diễn thử, tiếc thật! Phó Lệ Na tạm thời buông tha ý tưởng, cầm túi xách đứng dậy nói: “Con đi siêu thị mua chút hải sản.”

Nghe mẹ con Vương Thu Dung nói chuyện, Quý Văn Nghiêu lập tức đứng ngồi không yên, ban ngày ban mặt hai người bọn họ ở một mình trong phòng lâu như thế là sao? Làm gì trong đó?

Hiện tại anh ta ý thức được một vấn đề, Lâm An Nhân cùng Phó Minh Hạo ở mọi thời điểm đều có thể danh chính ngôn thuận lên giường với nhau, còn anh ta dù không đồng ý hay tức tối thì có thể làm được gì!

Sau lần Phó Minh Hạo say rượu vô tình tiết lộ tình trạng thân thể Lâm An Nhân, anh lập tức đề ý cẩn thận, thậm chí còn tìm bác sĩ để tư vấn, thì được biết đa số do bị ảnh hưởng tâm lý, tổn thất bao công sức mới nghĩ ra biện pháp ý tưởng giúp cô chữa khỏi, lúc ấy, anh chỉ không muốn cô bị tội khi không được thỏa mãn trên giường nên mới có ý định giúp cô. Nhưng bây giờ hai người bọn họ đóng cửa nhốt nhua trong phòng, mình hao hết công sức để chữa trị cho bảo bối nhà mình tốt lên, rồi lại để cho thằng đàn ông khác ngồi mất ăn mất uống?

Phó Minh Hạo xúng xáo! Quý Văn Nghiêu càng nghĩ thì lửa giận trong lòng càng cháy phừng phừng, nhìn người nhà họ Phó như cái gai trong mắt, hận không thể đá mấy cú. Vì thế thâm trầm nói: “anh họ về rồi sao? Đứng lúc quá, cháu có việc muốn tìm anh ấy.”

Vương Thu Dung đau lòng con trai đi công tác mệt nhọc, muốn Phó Minh Hạo nghỉ ngơi thật tốt, cười ha ha hỏi: “Chuyện gì? Nếu không quan trọng để tới giờ cơm rồi nói luôn.”

Quý Văn Nghiêu chỉ nói: “Bạn cháu muốn nhập khẩu một lượng lớn rượu ngoại, phòng chừng thu lời khoảng năm sáu mươi vạn... Chuyện này nói lúc

nào cũng được,... Nhưng năm giờ chiều nay cậu ta phải lên máy bay đi công tác rồi, hiện tại không bàn chắc phải đợi mấy tháng sau.”

Vương Thu Dung lập tức sốt ruột: “Kiếm được nhiều như vậy? Để đi gọi Minh Hạo, đây là đại sự mà!”

Lâm An Nhân ngồi nhìn Phó Minh Hạo ngủ say trên giường, nhớ đến vừa rồi cô đã từ chối đòi hỏi của Phó Minh Hạo, hai người đã rất lâu không sinh hoạt chuyện vợ chồng, nguyên nhân thứ nhất là do cô không muốn, hai là cả ngày Phó Minh Hạo theo Quý Văn Nghiêu uống rượu say bí tỉ đến khuya mới về. Nhưng vừa rồi rõ ràng không lý do cự tuyệt nữa, mình vẫn là đẩy anh ấy ra, cô thực sự không thể sau khi lên giường với người đàn ông khác xong lại có thể ung dung phát sinh quan hệ với Phó Minh Hạo, cho nên hiện tại trong lòng cô rối tung cả lên.

Lại nghĩ đến mối quan hệ mập mờ giữa mình và Quý Văn Nghiêu, dù không tình nguyện nhưng cũng là phản bội, huống chi mình lại còn có phản ứng sinh lý, hưởng thụ và trải nghiệm cảm giác này. không thể phủ nhận chuyện đó đã làm cô rung động, cũng làm cho cô biết thì ra chuyện quan hệ nam nữ có thể tìm hoan mua vui không cần đau đớn như thế.

Hơn nữa, hiện tại cô vẫn chưa tìm được cách để thoát khỏi Quý Văn Nghiêu, lại khó có thể đáp ứng nhu cầu của Phó Minh Hạo, vì lúc Phó Minh Hạo đụng chạm, cô vẫn sợ hãi, khấn trương. Hơn nữa, nếu bại lộ cô sao có thể đối mặt những lời chỉ trích cùng thóa mạ của mọi người!

“Minh Hạo, Minh Hạo, mau dậy!”

Lâm An Nhân nghe Vương Thu Dung kêu, khẽ lay người Phó Minh Hạo.

“Sao vậy, mới ngủ một chút đã kêu, mẹ anh bị gì thế!” Kỳ thật, Phó Minh Hạo mơ màng nghe Vương Thu Dung kêu, nhưng vì quá buồn ngủ nên không muốn quan tâm.

“Em nào biết, anh ra xem có chuyện gì.”

Phó Minh Hạo bắt đầu dĩ đứng lên.

“Con nghe rồi, mẹ đừng kêu nữa!”

Thay đổi quần áo, Phó Minh Hạo nhìn Lâm An Nhân cười: “Bà xã, tối nay không được từ chối anh, com nước xong anh tắm rửa, em dọn dẹp xong thì mau vào phòng.”

Lâm An Nhân cười gượng gạo, không trả lời, ngồi một hồi thì đi ra ngoài nấu com.

Mới ra khỏi phòng, đã bị Quý Văn Nghiêu đứng ở cửa toilet ngăn cản.

Lâm An Nhân bị anh dọa làm giật bản mình, không hiểu tại sao Quý Văn Nghiêu lại đột nhiên chạy tới nhà họ Phó, làm bộ như không phát hiện đi qua.

Quý Văn Nghiêu túm lấy Lâm An Nhân đẩy mạnh vào trong toilet, sau đó khóa cửa lại.

không gian nhỏ hẹp càng làm Lâm An Nhân bất an, đẩy đẩy người Quý Văn Nghiêu đang dán sát vào mình, giọng nhỏ đến mức không còn nhỏ hơn được nữa: “Mau để tôi ra ngoài, anh muốn hủy hoại tôi phải không?”

“Từ trưa đến giờ em cùng anh ta ở trong phòng làm gì, mau giải thích rõ ràng.” Quý Văn Nghiêu tức giận.

“Cái gì cũng không làm, Minh Hạo về nhà liền ngủ, tôi không lừa anh, mau để tôi ra ngoài!”

Quý Văn Nghiêu nghiến răng: “anh không tin, làm gì có chuyện hai người ở riêng với nhau mà không làm gì, nó không phải đàn ông sao?”

“Thực sự không có, anh không tin tôi tôi cũng không biết nói sao nữa.” Lâm An Nhân gấp đến độ muốn khóc.

Lúc này, Quý Văn Nghiêu đưa tay đến ngang ngực luồn vào bên trong quần lót của Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân bị dọa muốn ngất xỉu, vung tay bắt lấy tay Quý Văn Nghiêu, không cho anh ta động: “anh làm gì, buông ra!”

“anh muốn xem thử em có nói thật hay không!” nói xong hất tay Lâm An Nhân ra, trực tiếp sờ vào nội y của cô, cảm giác bên trong khô mát mới yên tâm

“Tôi đi được chưa, còn muốn gì nữa? Những dấu vết anh để lại trên người, tôi có gan làm gì!” Lâm An Nhân đột nhiên nhớ chuyện này có thể làm Quý Văn Nghiêu tin, nhưng vừa tức vừa sợ nên thanh âm có chút run run.

Quý Văn Nghiêu định buông tha cho Lâm An Nhân, nhưng bất chợt nghĩ lại, quần lót thì có thể thay bất cứ lúc nào mà. Nhưng nghe Lâm An Nhân nói, liền xốc quần áo cô lên, nhìn bộ ngực trắng như tuyết có từng mảng xanh tím loang lổ, khoe miệng hơi có ý cười, sau đó ngồi xổm xuống nhìn thấy hai đùi cùng đỏ đỏ xanh xanh, đầu óc nóng lên, bắt đầu dùng sức cắn một cái, sau đó lại liếm liếm hôn hôn như an ủi, khi đứng lên thì mặt đã cười thật tươi.

Lâm An Nhân đau đến mức suýt xoa,: “Quý Văn Nghiêu, anh là một tên biến thái!”

“đã có anh rồi thì em đừng hòng chơi trò bắt cá hai tay, lần này em ngoan ngoãn nên anh không làm khó dễ em nữa, ra ngoài đi.”

Lâm An Nhân mở cửa ngõ trái ngõ phải, thấy không có người vội vàng bước đi, tới phòng khách thì gặp Phó Minh Hạo đang cao hứng nói chuyện điện thoại. Còn Vương Thu Dung đang loay hoay trong bếp, mới yên lòng thở hắt ra.

Đột nhiên, cảm thấy mình vừa bị ai đó véo một cái, lập tức xoay người lại đúng lúc Quý Văn Nghiêu đi qua người mình, Lâm An Nhân vừa tức vừa hận, tìm nơi cách xa Quý Văn Nghiêu ngồi xuống.

Phó Minh Hạo đứng bên cửa sổ điện thoại. Quý Văn Nghiêu cười híp mắt nhìn Lâm An Nhân không hề chớp mắt, dù cúi đầu làm ngơ cô vẫn cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của Quý Văn Nghiêu dính chặt vào người mình.

“Văn Nghiêu, tôi đã báo giá với Vương tiên sinh, cậu xem chuyện này có thành không?” Phó Minh Hạo điện thoại xong, ngồi xuống bên cạnh Quý Văn Nghiêu bắt chuyện.

Ánh mắt Quý Văn Nghiêu vẫn cố định ở chỗ cũ, thuận miệng nói: “Thành hay không không quan trọng, làm ăn không phải chỉ có một mình anh ta. Đứng lúc tối nay tôi có một cuộc tụ họp với bạn bè, cậu có muốn đi cùng hay không, có rất nhiều người giàu có, có chức quyền để giao thiệp.”

Phó Minh Hạo nghe thấy thế liền hào hứng không thôi, nhưng lại sợ mình mới vừa về đã chạy ra ngoài xã giao tiếp thì Lâm An Nhân sẽ không vui, vì thế ngập ngừng liếc mắt nhìn Lâm An Nhân ở đối diện không dám trả lời.

không nghe Phó Minh Hạo trả lời, Quý Văn Nghiêu liếc mắt nhìn anh ta, khẽ cười: “Sợ chị dâu lo lắng sao, vậy thì mang chị ấy theo luôn, dù sao đều là người trong nhà, thỉnh thoảng họ cũng mang theo người nhà đi cùng.”

"Như vậy được không, dù sao cũng là lần đầu tiên tôi đến đó."

“Tôi nói được là được, chị hai đang đi mua thức ăn đúng không, ăn cơm chiều xong chúng ta cùng đi, nếu không sẽ lãng phí tâm ý của chị hai.”

“Tốt, tốt, vậy đi! An Nhân, lát nữa em sửa soạn trang điểm đi, tối chúng ta cùng đi cho biết.”

Lâm An Nhân thấp giọng nói: “Em không đi, anh cũng đừng đi, mới về nên nghỉ ngơi nhiều.”

“Muốn nghỉ ngơi thì lúc nào nghỉ ngơi không được? Văn Nghiêu có lòng nghĩ cho Minh Hạo, cô làm vợ không hỗ trợ còn ngăn cản chuyện nó làm ăn? Minh Hạo muốn cho cô đi theo là để cô đừng ghen tương lung tung? Tôi quyết định rồi, tối nay cô đi chung với Minh Hạo, nhớ chăm sóc nó cẩn thận, đàn ông con trai buồn chán bên ngoài vất vả lắm, cô làm ơn chăm sóc nó, giữ mặt mũi cho nó với!” Vương Thu Dung từ trong bếp đi ra giáo huấn Lâm An Nhân.

“Đi hai đừng mắng chị dâu như thế, chị ấy cũng chỉ muốn tốt cho anh họ thôi, thật ra mấy người bạn này của cháu đều là bạn thân, cũng không ít lần họ mang theo vợ con đi, không cần khoa trương quá, tuy nhiên tôi nghĩ chị dâu cũng nên mặc chiếc váy lần trước tôi tặng.” Quý Văn Nghiêu thông thả bắt chéo chân chỉ điểm nhà họ Phó làm việc.

nói đến tận đây, Lâm An Nhân không còn lời nào phản đối, câm lặng đáp ứng.

Phó Lệ Na trở về vừa nghe lịch trình của ba người tối nay, nghi ngờ liếc nhìn Lâm An Nhân, không phải cô ta giờ trò quý đòi đi theo đó chứ, nhưng lại không có căn cứ đành đi xử lý hải sản mới mua về.

Lúc ăn cơm, Phó Minh Hạo có vẻ sốt ruột, còn Quý Văn Nghiêu chậm rãi lột ăn xong hai con cua rồi lau tay, mới nói: “Tôi thấy anh họ nôn nóng quá, vậy chị dâu thay quần áo, trang điểm một chút rồi đi.”

Lâm An Nhân đành buông đũa đứng dậy về phòng.

“Minh Hạo, em đi ra ngoài xã giao sao lại còn mang theo An Nhân làm gì, là tự cô ta nằng nặc đòi theo à?” Phó Lệ Na thấy Lâm An Nhân vào phòng, lập tức hỏi Phó Minh Hạo.

“không có, tại tiệc tối hôm nay ai cũng mang theo người nhà, Văn Nghiêu cũng nói không sao, hơn nữa em vừa về lại ra ngoài xã giao vẫn nên mang An Nhân theo thì tốt hơn.”

Phó Lệ Na còn nói: “Em đó, đừng trách chị không báo trước, tri nhân tri diện bất tri tâm, cậu thường xuyên đi công tác nên phải đề phòng vợ mình một chút.”

“Chị hai, sao chị lại có thể nói năng tùy tiện như thế? Tính An Nhân thế nào chị còn không hiểu sao, em thấy người nên chú ý là chị mới phải, đừng nói lung tung lỡ An Nhân nghe được sẽ đau lòng lắm.”

“Hừ... Em thích làm thẳng đần thì kệ em, tính tình cô ta thế nào làm sao chị biết chứ, chị cũng đâu có ở trong bụng cô ta, chị không thèm quan tâm nữa cậu!” Phó Lệ Na thấy Phó Minh Hạo không nghe lời mình nên giận dỗi quay mặt đi, không để ý đến anh ta nữa.

Quý Văn Nghiêu ra về thờ ơ không quan tâm, nhưng trong lòng càng ghi hận Phó Lệ Na. Chỉ một lần thấy mình nắm tay An Nhân đã vội quy chụp, chửi bới An Nhân như vậy!

Lúc này, Lâm An Nhân thay xong quần áo đi ra, bắt gặp thu hút ánh mắt mọi người. Ngoài hôn kết hôn cô trang điểm ra, không có dịp nào trang trọng

để An Nhân chăm chút, hôm nay váy dài thướt tha, trang điểm nhẹ, lập tức đem về bề ngoài của cô nổi bật rực rỡ hẳn lên.

Phó Minh Hạo đắc ý: “An Nhân chỉ trang điểm chút xíu đã trở thành mỹ nữ, vợ tôi thật xinh đẹp!”

Phó Minh Hạo như vừa phát hiện bảo bối, tự hào ngẩng đầu ra ngoài sẽ có không ít mặt mũi!

Quý Văn Nghiêu cao hứng ngắm Lâm An Nhân, vừa nghe Phó Minh Hạo nói như thế, tâm tình lập tức chìm xuống, đứng lên bỏ lại một câu: “Tôi đi lấy xe trước.”

Phó Minh Hạo cũng nhanh chóng mang theo Lâm An Nhân xuống lầu.

Đến nơi, mới phát hiện đây là buổi tiệc buffet, hiện trường đã không ít người đến.

Quý Văn Nghiêu giới thiệu Minh Hạo với vài bạn bè tán gẫu, liền mang Lâm An Nhân đến nơi khác.

“Đẫn tôi lại đây làm gì, Minh Hạo còn bên kia.”

“anh giới thiệu một số bạn bè với em, anh ta còn có thời gian rảnh để quan tâm em ở đâu sao?”

Lâm An Nhân dừng lại: “Tôi không muốn làm quen với bạn bè của anh, lại càng không muốn có bất cứ quan hệ nào với anh!”

Quý Văn Nghiêu cũng ngừng lại, quay đầu nhìn Lâm An Nhân: “anh cực khổ tìm cách chữa trị cho em, em sung sướng xong lại tìm cách để bỏ rơi anh? An Nhân, em có tin ngay bây giờ trước mặt mọi người, anh công khai quan hệ của chúng ta hay không? Tốt nhất là em nên đối xử tốt với anh, nếu không sẽ không có ai được tốt đẹp cả đâu.”

“Văn Nghiêu, thẳng thắn này sao bây giờ mới đến?” Đinh Triết thấy Quý Văn Nghiêu lập tức chạy lại chào hỏi.

Quý Văn Nghiêu cười nói: “Có chút việc chậm trễ. Đinh Triết, bạn thân của anh.”

“Bạn thân thì đúng rồi, nhưng tôi không có nhiều tiền như bọn họ đâu, chỉ là một kỹ sư bình thường, nhờ phúc của Văn Nghiêu mới được vào đây đây. cô là bạn gái Văn Nghiêu đúng không, đã nghe danh cô từ lâu.”

“nói bậy gì đây, cô ấy không phải Dương Quân, cô ấy là Lâm An Nhân.” Quý Văn Nghiêu chỉnh lại cho đúng.

“A? Lâm An Nhân ư, Lâm An Nhân? Văn Nghiêu, không phải là Lâm An Nhân đó chứ!” Đinh Triết giật mình. Tên Văn Nghiêu này không đi cùng bạn gái lại dẫn theo vợ người ta đến đây là có ý gì, lại còn là người phụ nữ mà anh ta đã từng thích qua.

“Đúng vậy, là Lâm An Nhân, chồng cô ấy ở bên kia.”

Đinh Triết xấu hổ gật đầu cáo lỗi với Lâm An Nhân. Thừa dịp Lâm An Nhân đi toilet, giữ chặt Quý Văn Nghiêu hỏi: “không phải cậu hận cả nhà bọn họ, sao còn lui tới thân thiết như thế” chẳng lẽ cậu muốn tìm cơ hội trả thù người ta? Thôi bỏ qua đi Văn Nghiêu à, dù sao Lâm An Nhân cũng đâu có làm gì cậu, huống chi cô ấy biết cậu giàu có thế này, cô ấy nhất định hối hận không ít.”

“Ai nói tôi trả thù Lâm An Nhân? Tôi muốn thu thập là nhà họ Phó, An Nhân là người phụ nữ của tôi.”

Đinh Triết thiếu chút nữa bị sặc rượu: “nói gì, cậu cùng cô ta ngủ với nhau rồi hả? Vậy bạn gái cậu thì sao, và lại cô gái này đã gia đình, cậu sắm vai tình nhân hả?”

Quý Văn Nghiêu nghe xong nở nụ cười: “nói chuyện văn minh chút đi, cái gì gọi là ngủ với nhau, cái đó là tôi ngân cầu vạn xin mới có được đó. Đinh Triết, cậu là bạn tốt nhất của tôi, nên tôi mới nói thực với cậu, tôi thích cô ấy, hơn nữa nhất định sẽ làm cô ấy ly hôn, đời này tôi chỉ có duy nhất mục tiêu đó.”

“Sau đó thì sao, cậu đem một gia đình hạnh phúc như thế làm tan nát, và rồi cậu tính sắp xếp Lâm An Nhân thế nào? Văn Nghiêu, cậu cần phải hiểu, có những chuyện nên làm nhưng những chuyện vô nhân tính như thế thì tuyệt đối không nên làm.”

“Sao cậu cứ thích tạt nước lạnh vào mặt tôi thế? Nếu cô ấy ly hôn thì đương nhiên tôi sẽ cưới cô ấy, nếu không tôi tốn công sức nhiều thế để làm gì!”

Đinh Triết càng giật mình: “Cậu còn tính cưới cô ấy? Ba mẹ cậu đồng ý sao, quan trọng nhất là bản thân Lâm An Nhân có đồng ý không? Hơn nữa trước kia cậu nói cô ấy là chị dâu của Dương Quân, nếu mọi người biết chuyện này thì phải làm sao đây, rắc rối quá!”

Quý Văn Nghiêu không cho là đúng, nở nụ cười: “Hạnh phúc của tôi tự tôi định đoạt, về phần người khác nghĩ thế nào không liên quan đến tôi. Tư tưởng An Nhân bị lễ tiết truyền thống ràng buộc, tôi phải chậm rãi hướng dẫn dạy dỗ cô ấy từ từ.”

Đúng vậy, chậm rãi hướng dẫn.

Đinh Triết nhìn Quý Văn Nghiêu lôi kéo Lâm An Nhân giới thiệu với mọi người, không biết còn tưởng họ là một đôi, lại lắc đầu ngoảnh nhìn chồng Lâm An Nhân ở bên kia liên tiếp nâng chén, người đàn ông kia quá tri độ.

Quý Văn Nghiêu đỡ Phó Minh Hạo say bất tỉnh nhân sự lên lầu. Lâm An Nhân định lấy chìa khóa mở cửa, lại bị Quý Văn Nghiêu ngăn lại.

Mặc Phó Minh Hạo bất tỉnh ngồi dưới đất, Quý Văn Nghiêu ôm chầm Lâm An Nhân hôn nồng nhiệt.

“Thực sự không muốn để em đi chút nào, hay là đưa anh ta cùng về nhà chúng ta, anh tiếp tục hầu hạ em.” Quý Văn Nghiêu vừa nói, vừa liếm đôi môi hồng mềm mại của Lâm An Nhân.

“không, tuyệt đối không được!” Lâm An Nhân liên tục lắc đầu.

Quý Văn Nghiêu buồn cười: “Em tưởng thật sao? anh đùa với em thôi, em mở cửa đi.”

Lại nâng Phó Minh Hạo dậy, đưa anh ta về phòng, sau đó hỏi Lâm An Nhân: “không tiễn anh sao?”

Lâm An Nhân đứng bất động bên giường.

Quý Văn Nghiêu thở dài: “Ai nói em cũng nghe, nhưng lại không nghe anh nói, anh đi, hôm khác ta lại bàn tiếp.”

Nghe tiếng cửa lớn đóng cửa, Lâm An Nhân cũng đóng cửa phòng lại nhìn Phó Minh Hạo ngủ say, một đêm không ngủ.

Phó Lê Na rất nhanh hoàn tất thủ tục mua xe xong, phần khởi liên hệ Tào Chí Dũng tìm người thuê.

không quá ba ngày, Tào Chí Dũng cũng rất hiệu suất, đã tìm ra người đến thuê xe, nhưng trong lúc ký hợp đồng gặp chút trục trặc. Đối phương yêu cầu giấy phép vận hành xe. Bọn họ lại không có!

Phó Lê Na vội vàng hỏi: “Giấy phép vận hành xe gì? Đều ở chỗ này, tôi cho thuê xe, anh trả tiền thuê là được rồi, còn đòi giấy phép gì nữa?”

Đối phương bắt đầu: “Bà chị, xe hơi thì chạy đầy trên phố, nhưng đâu phải ai cũng tùy tiện làm taxi đúng không? không thể, đúng không, phải có bằng lái đúng không? cô cho thuê xe phải có giấy phép chứng minh xe của cô hoạt động ổn định chứ, bằng không thì làm sao làm ăn đây, lúc mua cô không biết sao? Sớm biết không có soạn sẵn giấy tờ đầy đủ thì tôi đã không tới.”

Là không biết, chưa từng nghe Quý Văn Nghiêu nói qua chuyện như thế này.

Chờ đối phương nói một đồng, hai người mới kịp phản ứng, vội vàng điện thoại cho Quý Văn Nghiêu.

“Tôi cũng quên mất chuyện này, nhưng dù sao cũng không phải chuyện lớn.” Quý Văn Nghiêu nhẹ nhàng bằng giọng giải thích, đem trình tự thủ tục và hợp đồng cho thuê nói cho Phó Lê Na.

Vợ chồng Phó Lê Na chạy vạy khoảng một tuần cũng không xong cũng không hiểu biết gì về vụ này, bởi vì chẳng những trình tự quá mức phức tạp, hơn nữa cũng không phải dễ dàng có thể làm được, mà lúc này ông chủ cửa hàng xe cũng gọi điện thoại tới hỏi bọn họ khi nào thì đến nhận xe.

“Bãi đỗ xe của chúng tôi bình thường chúng tôi chỉ giữ miễn phí một tuần, xe của cô rất chiếm diện tích, nên từ tuần sau sẽ thu phí gửi xe.”

Phó Lê Na lại hỏi phí bao nhiêu.

“Quen biết nên 150 đồng một ngày, nếu không phải lấy 200 đồng chúng tôi cũng không cho đậu.”

“Cái gì, 150 đồng, sao mấy người không đi ăn cướp luôn đi.” Phó Lê Na hét ầm lên.

“Sao cô lại nói như vậy, chúng tôi buôn bán xe chứ không phải bãi giữ xe, nếu ai cũng giống cô, thì chỗ của tôi trở thành bãi đậu xe thuê luôn à?” Ông chủ cửa hàng nói xong liền cúp điện thoại.

Phó Lê Na ngã ngửa, mua xe hết 40 vạn, hiện tại cho thuê không được, còn mất 150 đồng một ngày, một tháng mất hơn bốn ngàn, gấp muốn điên.

Suy đi nghĩ lại, chỉ có thể tìm Quý Văn Nghiêu giúp đỡ.

Sau khi, nhận điện thoại của Phó Lê Na, Quý Văn Nghiêu thư thái nhìn đám mây lững lờ ngoài cửa sổ, ngữ điệu rất là sâu lo: “Haiiz, là do tôi lo lắng không chu toàn. Nhưng không phải không có biện pháp, chuyện hợp đồng cho thuê không lo được cũng không sao, bởi bên tôi có biện pháp khác không cần công chứng bên chính quyền thành phố, nhưng không biết chị tin tôi hay không thôi.”

“Tin chứ, chị không tin cậu còn tin ai. Văn Nghiêu, cậu giúp chị đi.”

“Hay chị đem xe trực thuộc danh nghĩa công ty tôi, như vậy có thể danh chính ngôn thuận cho thuê, tiền thuê thì chị giữ, chị thấy sao.”

Nghe xong, Phó Lê Na vui vẻ nhếch lông mày: “Ý này hay. Văn Nghiêu, cậu là ân nhân của chị!”

Quý Văn Nghiêu cười không ngừng: “Chỉ thuận tay thôi, tôi cho người đến cửa hàng lấy xe về công ty, tiền thuê tính từ hôm nay. Ngày mai tôi cho người soạn hợp đồng, chị xem kĩ rồi ký tên là xong.”

“Về sau có chuyện gì cần, cậu cứ nói, chị tuyệt đối không chối từ!”

Đương nhiên là có chỗ cần cô hỗ trợ rồi! Quý Văn Nghiêu buông di động, say mê nhìn hình Lâm An Nhân say ngủ bị mình chụp lén, khóe miệng cứ cong cong mãi không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Hiệu suất làm việc của Quý Văn Nghiêu thật tốt, chỉ mới mấy ngày đã cho người đem hợp đồng đến chỗ Phó Lệ Na. Phó Lệ Na vừa lật xem một tờ lập tức không xem nổi nữa, trực tiếp hỏi người Quý Văn Nghiêu phái tới: "Tiền thuê viết ở đâu?"

Nhân viên lễ phép lật bốn năm trang phía sau, chỉ cho Phó Lệ Na: "Viết ở đây, mỗi tháng một vạn, thanh toán nửa năm một lần."

Đúng là một tháng một vạn, chỉ cần ba năm có thể lấy lại tiền vốn. Lúc đó, mình lại mua thêm một chiếc, đem trực thuộc danh nghĩa công ty Quý Văn Nghiêu, chẳng những tiết kiệm nhiều phiền toái mà còn một vốn bốn lời, thoải mái hơn bán quần áo nhiều!

Phó Lệ Na hớn hở ký tên, người nọ còn nói: "Ngài có muốn xem hợp đồng một lần nữa không?"

"không cần, không cần, Quý tổng của cậu là em rể của tôi, chẳng lẽ cậu ấy lại gạt tôi sao?"

Người nọ nghe xong cười nói: "đã như vậy, tôi đem hai bản hợp đồng này về công ty đóng dấu, xong lại mang qua cho ngài một bản, ngài hãy giữ kỹ bản hợp đồng nhé."

Phó Lệ Na không ngừng cảm ơn, đưa người nọ xuống lầu mới trở về, vui mừng điện thoại cho Vương Thu Dung cùng Phó Lệ Giai, cổ động Phó Lệ Giai cũng mua xe, ba mẹ con khí thế bùng bùng thảo luận mấy tiếng đồng hồ.

Quý Văn Nghiêu ngồi trong văn phòng nhàm chán đùa nghịch ngắm Lâm An Nhân trong ảnh, lòng bắt đầu nhớ nhưng, định điện thoại chocô, di động lại vang lên, là Dương Quân gọi đến liền cau mày nghe máy.

"Sao lại điện thoại cho anh?"

Đầu bên kia điện thoại, giọng của Dương Quân rất dịu dàng: "Văn Nghiêu, em muốn xin lỗi anh về chuyện hôm đó, em không nên nhất thời xúc động chạy đến công ty, không nên chửi vắn anh, không nên tranh cãi âm ỉ với bạn của anh, em sai rồi, anh đừng giận được không?"

"anh không giận, chuyện nhỏ mà."

Vừa nghe như thế, Dương Quân lập tức lấy lại tinh thần: "Văn Nghiêu có thể bỏ chút thời gian cùng ăn bữa cơm, xem như em xin lỗi anh."

Quý Văn Nghiêu trả lời rất thẳng thắn: "không cần, Dương Quân, chúng ta đã chia tay rồi, em nên nhìn thẳng vào sự thật này. không cần biết em hay Mộng Khiết đều không ai có tư cách đề tự nhận là bạn gái của anh, em hiểu chưa? anh có thể hiểu tâm tình của em nhưng em nên nói rõ ràng với mọi người trong nhà sự thật này, nếu không sẽ chỉ làm chậm trễ chính bản thân em. Em không thể nói từ từ để anh nói, mọi chuyện sai đều là lỗi do anh, không liên quan đến em."

Dương Quân nức nở khẩn cầu: "Văn Nghiêu, em không biết mình chỗ nào không tốt làm anh phật ý, chỉ cầu xin anh cho em một cơ hội, một tháng, không, nửa tháng cũng được. Chúng ta bắt đầu lại có được không, nếu như thế này em phải nói với người nhà em thế nào đây, tất cả đồng nghiệp ở trường đều biết chuyện chúng ta, anh làm thế chẳng phải đang bức em vào đường chết sao!"

Quý Văn Nghiêu hít một hơi, giọng nói bắt đầu trở nên lạnh lùng: "Dương Quân, Tôi không biết mình tốt ở chỗ nào làm em không thể buông tay, giữa chúng ta cơ bản chỉ có ăn cơm, xem phim, tôi chưa hề nợ em bất cứ thứ gì. Nhận sai về phần mình đó bởi vì tôi là đàn ông, tôi không để một phụ nữ gánh vác trách nhiệm. Hơn nữa việc em chết hay sống, hoàn toàn không liên quan gì đến tôi, nếu em thực sự sống không nổi nữa, tôi cũng sẽ không vì trách nhiệm và tội danh mà em ép lên đầu tôi, để tôi có chút đồng tình nào với em bị thương tổn cũng chỉ có ba mẹ em thôi." nói xong lập tức ngắt di động.

anh ghét nhất loại thủ đoạn dùng cái chết để uy hiếp thế này, hoàn toàn chán ngắt, chỉ làm người khác càng thêm chán ghét.

không thèm suy nghĩ về Dương Quân nữa, Quý Văn Nghiêu gọi điện thoại cho Lâm An Nhân.

Nghe tín hiệu nhắc máy, khóe miệng Quý Văn Nghiêu cong cong thành nụ cười: "thật đúng là nhận điện thoại của anh, em đang ở đâu?"

"đi làm."

“Em xin nghỉ đi, ra ngoài đi dạo với anh.”

“Tôi đi làm, anh nghe không rõ à? Công ty tôi không cho xin nghỉ.” Lâm An Nhân không thèm để ý đến loại yêu cầu vô lý của Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu không vui: “Công ty gì mà không cho nghỉ, chẳng lẽ bệnh cũng không cho nghỉ sao?”

“anh muốn tôi bị bệnh à, tôi không bệnh thì xin nghỉ làm gì!”

Quý Văn Nghiêu vội vàng nói: “anh không có ý đó, anh chỉ suy luận thôi, em đừng giận nha. An Nhân, em đến đây với anh đi, anh đang ở công ty buồn quá, qua ngồi với anh một lát thôi.”

“không có chuyện gì khác tôi gác máy đây.” Lâm An Nhân không muốn tranh cãi với người này.

“Khoan, khoan, em không đến thì anh qua tìm em.”

“Quý Văn Nghiêu, tôi đang làm việc, đừng cố tình gây sự, được không!”

Quý Văn Nghiêu đâu thèm để ý mấy chuyện nhỏ này: “Công việc gì mà nghiêm túc đến thế? Em chỉ cần nói là em tới hay không, nếu em không đến thì tan tầm em đến với anh cũng được, nhưng như thế anh sẽ không cho em về đâu.”

Lâm An Nhân đành thỏa hiệp: “anh chờ, tôi xin phép tổ trưởng.”

Mục đích đã đạt được, Quý Văn Nghiêu hớn hờ chờ.

Hai tiếng trôi qua, không thấy Lâm An Nhân gọi lại, đang định cầm chìa khóa xe đến công ty của cô, thì nhận được điện thoại nói cô đã đến lầu 15.

Quý Văn Nghiêu chạy nhanh ra ngoài tiếp.

Lâm An Nhân cau có ngồi trên sofa bằng da thật.

Chờ Quý Văn Nghiêu ngồi xuống, mày càng nhăn thêm: “Tìm tôi có chuyện gì? anh ngồi bên kia được không, nóng nực quá.”

“Có mấy điều hòa mà nóng cái gì, anh nhớ em, anh chỉ muốn gặp em, lát nữa anh đưa em đi ăn cơm, rồi đi xem phim, nếu em không thích xem phim thì chúng ta đi dạo phố cũng được, em thích mua gì mua.”

Lâm An Nhân nhìn nhìn Quý Văn Nghiêu, cảm thấy tên này bệnh không nhẹ, hai người bọn họ quan hệ không minh bạch, anh ta lại làm như hai người là người yêu, rêu rao khắp nơi, Quý Văn Nghiêu anh ta không biết xấu hổ thì mặc anh ta, cô không thể làm thế được!

“Tôi không đi, về sau anh đừng nhảm chán như vậy được không, công ty tôi không thể tùy tiện xin nghỉ, hơn nữa tìm người thay ca trực cũng rất khó khăn, tôi nghĩ không phải sẽ tăng việc cho người khác sao, xin nghỉ phép thế này thì phần thưởng chăm chỉ của quý này cũng mất luôn.”

Quý Văn Nghiêu ôm ôm hôn hôn không ngừng: “Em tới công ty anh làm đi, muốn bao nhiêu anh đều trả, làm ở đó phải trực đêm không tốt cho thân thể đâu.”

Lâm An Nhân không kiên nhẫn đẩy Quý Văn Nghiêu ra: “Chuyện của tôi không cần anh quản, anh tránh ra, để người khác nhìn thấy thì coi sao được!”

“Thấy thì thấy, anh cùng bạn gái thân thiết liên quan gì đến ai chứ, mỗi ngày chỉ được nhìn ảnh em thôi, thân thể anh cũng đang bị tổn thương đây, để anh ôm chút xiu thôi.”

Lâm An Nhân lập tức cảnh giác: “Ành gì, anh chụp lên tôi?”

“Đừng khản trương, em nghĩ anh tiểu nhân như vậy sao, em xem đi, chỉ chụp thế này thôi.” nói xong đưa di động cho Lâm An Nhân xem, lại tranh thủ ôm cô, hôn hôn lên cổ và vành tai cô.

Lâm An Nhân chẳng quan tâm Quý Văn Nghiêu quấy rầy, lấy qua di động xem, đều là hình khi mình đang ngủ, cũng không có gì quá đáng, nhưng vẫn muốn xóa hết

“Em xóa đi, anh lưu trong máy tính hết rồi.” Quý Văn Nghiêu nhìn động tác của Lâm An Nhân, nói với giọng thờ ơ.

“anh cách xa tôi một chút.” Lâm An Nhân ném di động sang một bên, bắt đầu đẩy đẩy người Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu kéo tay Lâm An Nhân sờ sờ vào đùi quần của mình: “anh cũng muốn cách xa em lắm chứ, nhưng ‘thằng em của anh’ nó không nghe lời, làm sao bây giờ? Em sờ cái này đi, nó đáng yêu lắm ấy.”

Lâm An Nhân ra vẻ trấn tĩnh, trừng mắt nhìn Quý Văn Nghiêu, nhưng mặt lại đỏ bừng: “anh đứng đắn chút đi!”

Quý Văn Nghiêu lại bị cái liếc mắt này làm bay mất cả linh hồn: Chịu nhìn anh rồi sao? Môi em thoa cái gì mà đẹp thế?

Mình có thoa cái gì đâu, Lâm An Nhân vừa nghĩ, mới đã bị Quý Văn Nghiêu hôn, nụ hôn sâu và dày đặc, bàn tay của cô bị Quý Văn Nghiêu kiềm chặt, đặt ở nơi đó, bắt đầu di chuyển lên xuống.

Chỉ một lát, cả người Quý Văn Nghiêu hùng hực cháy bùng lên, nửa nằm nửa đè lên người Lâm An Nhân, sờ vào ngực cô, cười hỏi: “Chỗ này giấu cái gì mà phồng to thế, để anh kiểm tra mới được.”

Lâm An Nhân gần như bị nhấn chìm vào chiếc sofa bằng da mềm, cô hoàn toàn không ngờ tên khốn Quý Văn Nghiêu lại dám giờ trò ở tại văn phòng, liên liệu mạng giữ chặt quần áo không buông.

“Cộp! Cộp!” Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

“Văn Nghiêu, là em, sao anh lại khóa cửa?”

Nữ thư ký đứng sau lưng Trần Mộng Khiết thở phào một hơi nhẹ nhõm. May mà Quý tổng khóa cửa, nếu không mình thật không thể ngăn được vị Trần tiểu thư ương ngạnh này. Ban nãy nhìn thấy Quý tổng nôn nóng kéo một phụ nữ vào phòng, bên trong chắc chắn có những hình ảnh cấm trẻ em.

Đại khái qua hai ba phút, cửa từ bên trong mở ra, Trần Mộng Khiết nhìn bộ dáng âm trầm của Quý Văn Nghiêu càng không hiểu: “Anh sao thế? không vui liên tục nhốt mình trong phòng, em biết có nhiều người muốn bàn chuyện làm ăn với anh, nhưng có ai lại trốn tránh tiền bạc tự dâng tới miệng như anh không?”

Trần Mộng Khiết vừa nói vừa đi vào phòng, mới đầu còn không chú ý, nhưng khi đến bên sofa định ngồi xuống, mới thấy một người phụ nữ đang cúi đầu ngồi, nhìn không rõ dung mạo, liền tưởng đến cánh cửa khóa kín ban nãy, lập tức hiểu rõ.

Mặc cho cô có kinh nghiệm xử lý tình huống giỏi đến đâu, cũng không chịu nổi việc giữa thanh thiên bạch nhật người đàn ông mình thích lại thân thiết cùng phụ nữ khác: “Văn Nghiêu, vị tiểu thư này là ai thế? Sao ban ngày ban mặt một mình cùng anh khóa cửa ở trong phòng?”

Quý Văn Nghiêu thân nhiên đứng một bên, nói: “Bạn gái anh, Lâm An Nhân.”

Trần Mộng Khiết lập tức quay đầu, có chút khó chịu hỏi: “Bạn gái của anh không phải cô giáo tiểu học Dương Quân kia sao, cô gái này ở đâu ra thế?”

nói xong lại nhìn Lâm An Nhân: “Tôi nói nè cô gái, nếu cô là bạn gái Văn Nghiêu sao thấy tôi lại không biết chào hỏi, cũng không ngẩng đầu, có biết phép lịch sự hay không?”

Lâm An Nhân đương nhiên biết Trần Mộng Khiết là ai nào dám ngẩng đầu để cô ta thấy mặt mình, đành vẫn cúi đầu.

“Mộng Khiết, có phải cô quản quá nhiều rồi hay không? bạn gái tôi tại sao phải chào hỏi cô, cô không rõ mình vừa quấy rầy chuyện gì hay sao?”

Trần Mộng Khiết là người thẳng tính lại mạnh mẽ, nào chấp nhận việc Quý Văn Nghiêu không cho mình mặt mũi như vậy.

“Em là bạn của anh. Giao tình bao nhiêu năm của chúng ta mà anh lại vì một người phụ nữ mới quen mắng mỏ em vậy sao? anh nói em nghe thử cô ta tốt ở chỗ nào đáng để anh làm như thế? Loại đàn bà có thể bắt anh khóa cửa phòng làm chuyện không đứng đắn như thế, chỉ giỏi ở trên giường chờ đàn ông thôi.”

Lâm An Nhân nghe không nổi nữa, đứng lên bỏ đi, lại bị Trần Mộng Khiết cố tình ngăn cản.

“cô đi đâu vội thế, tôi còn chưa nhìn rõ người dám châm ngòi ly gián tôi và Văn Nghiêu mà.”

không hổ là bạn bè của Quý Văn Nghiêu, đều là những người tự bỏ não nghĩ quá nhiều, mình có nói câu nào đâu mà bảo là châm ngòi? Lâm An Nhân lách người bước sang bên cạnh.

Trần Mộng Khiết vốn ương ngạnh sao dễ dàng buông tha, dùng sức giữ chặt tay Lâm An Nhân kéo cô trở về.

Lâm An Nhân cũng tức giận, Trần Mộng Khiết này thật quá đáng, ngẩng đầu nói: “Buông tôi ra.”

Trần Mộng Khiết cảm thấy người phụ nữ này nhìn thật quen mặt, trong đầu nhanh chóng lướt qua những người bạn và những người hợp tác làm ăn, thật đúng là không nhớ đã gặp qua ở chỗ nào.

“Tôi từng gặp cô ở đâu phải không?” Trần Mộng Khiết nghĩ không ra, trực tiếp hỏi.

Lâm An Nhân không nói gì, trừng mắt ý bảo Trần Mộng Khiết buông tay.

“cô ấy là chị dâu của Dương Quân.” Quý Văn Nghiêu trả lời thay Lâm An Nhân.

Đúng vậy, lần trước người phụ nữ này cùng Dương Quân đến tìm Quý Văn Nghiêu.

không đúng! Chị dâu, không phải vợ của anh họ Dương Quân sao?! Tình huống này là thế nào?

Trần Mộng Khiết tức điên. thật đúng là đồ đàn bà không biết xấu hổ, lại có thể có thể gian díu với bạn trai của em chồng mình, quá vô si.

“cô có biết xấu hổ không, bạn trai em chồng cũng không tha, quyền rũ Văn Nghiêu chia tay Dương Quân để cưới cô sao? Loại phụ nữ thiếu đạo đức này thế gian thật hiếm thấy, Dương Quân cùng nhà chồng có biết cô làm việc này không?”

Lâm An Nhân vẫn im lặng không nói lời nào, si nhục hôm nay mà cô chịu cũng là do Quý Văn Nghiêu mang lại cũng do chính cô tự tìm, không trách được người khác.

Quý Văn Nghiêu ôm chặt Lâm An Nhân vào lòng, úp mặt cô vào ngực mình, đưa lưng về phía Trần Mộng Khiết.

Mộng Khiết, nói đến đây tôi nghĩ đã đủ rồi. nói đến thứ tự trước sau, cô và Dương Quân đều đến sau. An Nhân là mối tình đầu của tôi, nếu không vì một chút sai lầm thì cô ấy đã sớm là vợ Quý Văn Nghiêu này. Những lời cô nói hôm nay, nghĩ tình cô là bạn bè của tôi, nên không so đo, nhưng sau này nếu còn xảy ra những chuyện thế này, tôi sẽ không khách sáo, cô biết tôi mà, đâu cần nói nhiều, đúng không?”

Trần Mộng Khiết đương nhiên không xa lạ gì con người Quý Văn Nghiêu.

Lúc trước, khi nhận những hợp đồng trên công trường, Quý Văn Nghiêu không biết bị bao nhiêu người cố tình làm khó, quan hệ trong môi trường này cực kì phức tạp, không phải người bình thường nào cũng có thể biết vào để chia một chén canh. Quý Văn Nghiêu bị người ta chặn đánh không biết bao nhiêu lần, sau đó thực sự không thể nhịn được nữa, cũng chỉ có thể đánh trả, nhưng sau này giống như không muốn sống, liều mạng chém tàn phế không biết bao nhiêu kẻ dám đến gây chuyện mới có thể yên tĩnh. Về sau nữa cũng là Quý Văn Nghiêu biết làm người, co được dãn được, tự nhận sai đến bồi thường thuốc men cho những đàn anh lớn mới có thể tiếp tục làm tiếp.

Sau đó cũng nhờ chính bản thân anh cố gắng, làm người luôn nói đến nghĩa khí, mới được mọi người thực sự tán thành, kinh doanh ngày càng lớn. Kỳ thật việc kinh doanh của Quý Văn Nghiêu đương nhiên sau khi có những mảng tối, không kết bạn với một số người, một số vật thì sao có thể tiến xa hơn. Cùng chỉ có công ty vận chuyển hàng hóa hiện nay thì mới có thể xem như trong sạch một chút.

Nhìn ánh mắt cảnh cáo cùng uy hiếp của Quý Văn Nghiêu, Trần Mộng Khiết cười khổ, vốn luôn tự tin mình có địa vị đặc thù trong lòng Quý Văn Nghiêu, nhưng hiện tại xem ra là đã suy nghĩ nhiều, chỉ đơn phương một phía mà thôi.

“Em hiểu, em chỉ khuyên anh một câu, anh và cô ấy như thế cũng không phải ý hay, hơn nữa có một số việc chính anh cũng từng nói một số việc không thể miễn cưỡng, sao anh vẫn còn cố lao vào? Cho dù chúng ta không thành đôi cũng không sao, em không muốn thấy anh mà quá lao đầu vào tường.” Trần Mộng Khiết cố làm ra vẻ thông dong.

Quý Văn Nghiêu vuốt tóc Lâm An Nhân, rất nghiêm túc trả lời Trần Mộng Khiết “cô cũng rõ con người của tôi, không có gì mù quáng, của tôi chính là của tôi, ai cũng không thể ngăn cản!”

Ai, xem như người đàn ông kia xui xẻo, bị Quý Văn Nghiêu coi trọng bà xã của mình, nhưng Trần Mộng Khiết cũng thật sự hâm mộ cô gái này, Quý Văn Nghiêu là một người đàn ông có trách nhiệm, cô ấy nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Trần Mộng Khiết quay lại nhìn hai người đang ôm nhau một lần nữa, vẫy tay chào tạm biệt Quý Văn Nghiêu rồi xoay người rời đi.

Quý Văn Nghiêu thấy Trần Mộng Khiết rời đi mới nói tay: "An Nhân, em đừng buồn, sau này sẽ không xảy ra những chuyện như thế này nữa đâu."

"Tôi không sao, cô ấy nói rất đúng, đây vốn chính là chuyện vô liêm sỉ nhất trên đời, nếu anh thật sự thương tôi, sau này đừng đến tìm tôi nữa." Dùng sức đẩy Quý Văn Nghiêu ra, Lâm An Nhân cũng đi ra ngoài.

Quý Văn Nghiêu nghe xong tuy rằng tức giận, nhưng lại không có cách nào khuyên Lâm An Nhân, đành phải theo cô cùng nhau xuống lầu, nhất quyết phải đưa cô về tận nhà.

Lâm An Nhân không đồng ý, hai người đây đưa đã gây sự chú ý không ít người, Lâm An Nhân đành phải cùng Quý Văn Nghiêu lên xe.

Đến cửa khu chung cư nhà họ Phó, Lâm An Nhân trực tiếp xuống xe, Quý Văn Nghiêu cũng đi theo ra.

"anh còn đi theo tôi làm gì?"

"An Nhân, em đừng bỏ mặc anh như thế được không, anh biết là anh không tốt, nhưng em như thế này làm trong lòng anh đau quá."

Lâm An Nhân đâu thèm quan tâm lòng của Quý Văn Nghiêu có đau gì hay không: "Đừng nói mấy chuyện đó nữa, anh đi đi."

Quý Văn Nghiêu đứng tại chỗ thẳng đến khi nhìn không thấy bóng lưng Lâm An Nhân nữa mới thờ dãi chuẩn bị lên xe.

"Văn Nghiêu, Văn Nghiêu!"

Quý Văn Nghiêu xoay người nhìn Phó Lệ Na đang bước về hướng mình, nhướng mày, trùng hợp thế!

Phó Lệ Na thở hổn hển, vừa nôn nóng vừa nổi giận, đến trước mặt liền hỏi Quý Văn Nghiêu: "Văn Nghiêu, sao lại đưa An Nhân về thế?"

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32

Đổi mặt với câu hỏi của Phó Lệ Na, Quý Văn Nghêu hơi hốt trả lời: “Gặp trên đường, thuận tiện đưa chị ấy về, chị đi đâu ghé qua à?”

“Chị tới lâu rồi, gặp hàng xóm hàn huyên một lát. Đúng rồi, nhân viên của cậu đã gửi hợp đồng cho chị, rất nhanh nhẹn.”

Quý Văn Nghêu cười nói: “Viên mãn là tốt, không có gì nữa tôi đi trước.”

Phó Lệ Na lưỡng lự muốn nói lại thôi. Bất quá, lúc Quý Văn Nghêu xoay người định đi lại nhìn không được: “Văn Nghêu, có chút chuyện muốn nói, lại sợ cậu chê cười chị đa tâm.”

Quý Văn Nghêu quay lại, nói: “Có chuyện gì chị cứ nói, sao tôi lại chê cười.”

Tâm Phó Lệ Na hoàn toàn buông xuống, kéo Quý Văn Nghêu qua một bên nhỏ giọng nói: “Văn Nghêu, tuy An Nhân là em dâu, nhưng cậu luôn nhiệt tình giúp đỡ, chị tự nhiên tin tưởng cậu. Có lẽ chị đa tâm nhưng trực giác phụ nữ không sai, chị cảm thấy hình như An Nhân cố ý tiếp cận cậu? Theo lý, chị không nên nói chuyện này với cậu làm Minh Hạo mất mặt, nhưng nghĩ cậu đối đãi với Minh Hạo như anh em, sợ vạ nhất ảnh hưởng đến hòa khí.”

Quý Văn Nghêu cúi đầu suy nghĩ, ngữ điệu cũng không nhiều lắm phớt phồng: “Có phải chị muốn nói chị dâu có ý tưởng không nên với tôi?”

“Cũng không phải ý này, An Nhân khẳng định là không lọt được vào mắt xanh của cậu, chị chỉ muốn nhắc nhở để cậu chú ý bảo trì khoảng cách. Và lại, cậu còn là bạn trai của Dương Quân.”

“Tôi hiểu ý chị, nhưng một số việc có thể là chị nhìn nhầm, tôi tin tưởng cách làm người của chị dâu.”

“Chị cũng hy vọng là mình nhầm, cậu chỉ cần biết chị tuyệt không nhầm vào cậu. Sao chị lại có loại ý tưởng vong ân phụ nghĩa đối với ân nhân của Phó gia được? Cứ coi như chị nhiều chuyện.”

Quý Văn Nghêu không nhiều lời, trực tiếp lái xe đi.

Phó Lệ Na nghĩ: Những lời vừa rồi đều một lòng vì Quý Văn Nghêu suy nghĩ, sợ cậu ta không phòng bị bị lừa gạt. Nếu mất hứng, cũng là sự thật mất lòng, tương lai cậu ta sẽ hiểu.

Vì thế xoay người vào tiểu khu, vào nhà chỉ thấy Vương Thu Dung và Phó Lệ Giai ngồi ở phòng khách: “Ba đâu? Có phải An Nhân vừa về?”

“Ba con đi ăn cơm với bạn rồi, còn An Nhân mới về.”

Phó Lệ Na nhìn nhìn, thần bí nói: “Con có việc muốn nói.”

“Gi mà thần bí vậy?” Phó Lệ Giai hỏi.

Phó Lệ Na vừa kể vừa chú ý động tĩnh trong phòng Lâm An Nhân.

“Bây bạ, An Nhân có năng lực đó sao? Dù có ý tưởng, nó cũng không ngấm lại bộ dáng của mình! Sao con lại không thương lượng với mẹ trước mà đã đi nói với Văn Nghêu, nhờ người ta nghỉ kỳ chúng ta!” Nghe xong, phản ứng đầu tiên của Vương Thu Dung là bác bỏ, sợ con gái đắc tội Quý Văn Nghêu.

“Lần trước, con rõ ràng thấy bọn họ nắm tay nhau, lần này lại đưa về, công ty Văn Nghêu ở đâu, An Nhân làm ở đâu, trên đời có chuyện tình cờ như vậy, mẹ không nghi ngờ sao?”

Vương Thu Dung tức giận: “Theo lời con, làm chỗ nào chết dí chỗ đó, nó không đi đến chỗ khác được sao. Văn Nghêu xã giao nhiều nơi, tình cờ gặp là chuyện bình thường.”

“Lệ Na, hôm nay em rất lỗ mãng, không suy trước tính sau, về sau nên tìm cơ hội nói rõ với Văn Nghêu.”

Phó Lệ Giai nói xong nhìn Vương Thu Dung: “Mẹ, điều Lê Na nói cũng không hẳn là sai. Minh Hạo một tháng hơn phân nửa thời gian đều vắng nhà, An Nhân đi làm lại thường xuyên trực đêm, không thể đảm bảo là không xảy ra chuyện gì!”

Vương Thu Dung vội vàng hỏi: “Lệ Giai, con luôn ồm trọng chưa bao giờ nói vậy, con không phải đã biết cái gì?”

Phó Lệ Giai có chút nghiêm túc: “Có một lần khoảng mười giờ tối con đi dạo, đúng lúc An Nhân tan ca, nó cùng nam nhân vừa đi vừa bàn luận rất say sưa, lúc ấy con nghĩ là đồng sự nên cũng không để trong lòng. Nhưng tiếp xúc lâu dài không thể không phát sinh cảm tình!”

Phó Lệ Na lập tức tỉnh táo: “Nguyên lai là em làm phương hướng. Chị đã sớm phát hiện sao lại không nói!”

“Sao nói lung tung được, không tốt lại mang tiếng chị chồng dèm pha em dâu.”

Vương Thu Dung bình tĩnh nói: “Mặc kệ là thật hay giả, phải điều tra rõ ràng mới được, Phó gia không thể đội nón xanh!”

“Mẹ, chuyện này cứ giao cho con, con nhất định điều tra rõ.”

Vì thế, ba mẹ con vào phòng Vương Thu Dung, bắt đầu bày mưu tính kế.

Từ lần bị Quý Văn Nghêu cưỡng quyết cự tuyệt, Dương Quân mất hồn mất vía, nhưng ở nhà lại sợ ba mẹ hoài nghi, nên dù ngày nghỉ cũng làm bộ ra ngoài hẹn hò, kỳ thật khổ không nói nổi.

Lúc đến trường, lại phải vui vẻ ngọt ngào đối mặt với đồng sự.

“Đạo này Dương lão sư cùng bạn trai có vẻ hạnh phúc?”

Chuẩn bị rời văn phòng, lại gặp Sứ Quế Bình đáng ghét.

“Chúng tôi vẫn tốt.”

Sứ Quế Bình cười ha ha: “Tốt hay xấu đều là chuyện của Dương lão sư, bất quá miễn cưỡng cũng không dễ chịu.”

“Cô có ý gì? Sứ Quế Bình, bình thường cô sở tác sở vi, người khác không chấp nhận không có nghĩa mặc cô tác oai tác quái!” Dương Quân nghĩ dù sao văn phòng cũng không có ai, thừa dịp trút hết tức giận.

“Ý gì, ai không vừa ý cứ nói trước mặt tôi, tôi thiếu tôi cũng có thể giữ chặt nam nhân của mình, không như Dương lão sư phùng má giả mập, cô cùng bạn trai giàu có đã sớm chia tay đúng không? Kỳ thật cũng không có gì khó nói!”

Dương Quân kinh hãi, sao có thể ... Ngoài Lâm An Nhân mình chưa từng nói với ai, nhưng Lâm An Nhân cùng Sứ Quế Bình căn bản không quen biết.

Dương Quân đột nhiên nghĩ đến một khả năng, Quý Văn Nghêu từng nói mình và Trần Mộng Khiết ai cũng không phải bạn gái hẳn, chẳng lẽ Sứ Quế Bình đâm sau lưng mình, Văn Nghêu không cẩn thận trúng bẫy của cô ta?

Càng nghĩ càng có khả năng, con tức đã áp chế lại bùng phát: “Sứ Quế Bình, không phải cô đã làm chuyện gì xấu hổ đó chứ, không sao lại biết chuyện tôi và Văn Nghêu!”

“Thừa nhận rồi sao, cô đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, chính mình xem đi!”

Sứ Quế Bình vừa nói, đưa di động cho Dương Quân.

Dương Quân không rõ Sứ Quế Bình giờ trò quý gì, tiếp nhận di động.

Dương Quân không thèm để ý tạp âm ồn ào xung quanh, thất thần nhìn trùng trùng hình ảnh một nam một nữ, sắc mặt ngày càng trắng bệch.

Trong đoạn video, Quý Văn Nghêu ngô nghê cười một mực lôi kéo Lâm An Nhân không buông. Lâm An Nhân dần dần hất tay Quý Văn Nghêu ... Cuối cùng, Lâm An Nhân nhìn quanh bốn phía, bất lực buông tha giãy dụa, Quý Văn Nghêu lập tức ôm Lâm An Nhân đi xa.

Sao có thể! Điều này sao có thể!... Trước mắt Dương Quân một mảnh mơ hồ. Người mình tin tưởng giải bày hết nỗi thống khổ, người đàn ông mình một lòng một dạ yêu thương. Kết quả ... Họ xem mình như con ngọc, lén lút sau lưng!

Dương Quân lắc đầu không tin Quý Văn Nghêu lại coi trọng loại nữ nhân yếu đuối lại lời thôi như Lâm An Nhân. Sự thật trước mắt càng nhìn càng không thể chấp nhận.

“Cô có thể gửi qua cho tôi?” Dương Quân kiên quyết nói.

“Đương nhiên. Dương lão sư, kỳ thật nam nhân đều như nhau thôi.”

Sử Quế Bình dùng bluetooth gửi qua, sau đó cười đắc ý nhìn Dương Quân hấp tấp rời đi.

Sau lần may mắn gặp Quý Văn Nghêu, có thời gian Sử Quế Bình thường cố tình đi qua đoạn đường đó, không nghĩ đúng lúc thấy được trò hay. Không cần lên mình sàn, vẫn có thể chiêm ngưỡng vẻ mặt như đưa đám của Dương Quân. Nam nhân có sự nghiệp sao có thể để ý loại nữ nhân ra vẻ thanh cao, đạo đức như cô ta, về sau xem cô ta có còn tâm cao khí ngạo, hồng hách trước mặt mình được hay không!

Ra cổng trường, Dương Quân loay hoay tìm taxi, hận không thể lập tức bay đến cho Lâm An Nhân mấy bàn tay, loại tiện nhân không biết xấu hổ, phải cho Phó gia xem dấu hiền dấu thảo của họ, nữ nhân vô sỉ lợi dụng mình câu dẫn Văn Nghêu!

Lên taxi nói địa chỉ, Dương Quân nhiều lần thúc giục tài xế nhanh lên. Thanh toán tiền xe, Dương Quân trực tiếp xuống xe, một mạch chạy lên lầu ba, đứng trước cửa Phó gia lại đột nhiên do dự.

Vỗ về ngực, cảm giác trái tim như muốn nhảy ra ngoài, suy nghĩ cẩn thận.

Hiện tại, mình không nên tìm Lâm An Nhân tính sổ, phải làm rõ với Văn Nghêu, lúc trước nói tính cách không hợp, nguyên lai là thông đồng cùng Lâm An Nhân!

Bất quá không phải không có khả năng Lâm An Nhân dụ dỗ, uy hiếp Văn Nghêu.

Tình huống nào cũng đều có lợi cho mình! Nếu tình huống thứ nhất, Văn Nghêu phải xin lỗi mình, mình có thể đứng ở vị trí người bị hại chấp nhận tha thứ, khuyến bảo hắn tái hợp!

Nhưng nếu là do tiện nhân Lâm An Nhân cố tình câu dẫn, mình có thể nghĩ biện pháp Văn Nghêu thoát khỏi bàn tay cô ta.

Dương Quân nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy may mắn khi không xúc động đem sự tình làm rõ, vạn nhất Lâm An Nhân phá bình.

Liền xoay người ra khỏi tiểu khu, điện thoại cho Quý Văn Nghêu. Tín hiệu vang lên khoảng một phút, Quý Văn Nghêu mới tiếp: “Dương Quân, tôi đã nói cô không cần.....”

“Văn Nghêu, em có việc trọng yếu muốn gặp anh.” Không đợi Quý Văn Nghêu nói xong, Dương Quân khẩn cấp chen ngang.

“Nói bây giờ hoặc không, việc của cô tôi không quan tâm.” Quý Văn Nghêu không đáp ứng gấp mặt.

Dương Quân đành phải nói: “Là chuyện anh và chị dâu em ... Có người nhìn thấy dùng di động quay lại, anh giải thích chuyện này thế nào?”

Đầu bên kia điện thoại rơi vào im lặng, lát sau truyền lại ngữ điệu như trước bình tĩnh của Quý Văn Nghêu: “Rõ ràng một lần cũng tốt. An Nhân là nữ nhân của tôi, cô muốn làm thế nào tôi không ý kiến, bất quá đối với cô không cần thiết để tôi giải thích. Sáu năm trước, An Nhân là bạn gái của tôi, gặp lại phát hiện bản thân còn yêu cô ấy nên chia tay cô. Cũng không có gì áy náy, là Phó Minh Hạo không có năng lực chăm sóc An Nhân! Cô mang chuyện này công khai tôi cảm ơn không hết, nếu Phó Minh Hạo ly hôn, chúng tôi có thể danh chính ngôn thuận. Tôi chỉ quản An Nhân, người khác thế nào không quan hệ.”

Dương Quân thất thần ngồi ven đường cả buổi sáng mới tiêu hóa những lời Quý Văn Nghêu nói ... Hắn yêu Lâm An Nhân?

Nực cười, Quý Văn Nghêu yêu Lâm An Nhân!... Minh chỗ nào không bằng Lâm An Nhân ... Diện mạo? Bằng cấp? Địa vị?...

Công khai hay im lặng?

Dương Quân muốn khóc khóc không được, vô thức lê bước về nhà.

Trực tiếp vào phòng ngăn người.

Thăm nghĩ bảo hộ một mình Lâm An Nhân? Muốn Lâm An Nhân ly hôn sau đó song túc song phi? Dương Quân oán hận.

Quý Văn Nghêu ước gì có thể mượn cơ hội này phanh phui mọi việc, lại sợ Lâm An Nhân thương tổn, lòng thực mâu thuẫn.

Phó Lê Na lập kế hoạch theo dõi Lâm An Nhân, đúng là thấy có nam nhân đưa cô về, tuy thái độ thân mật nhưng chỉ đơn thuần là đưa về. Trong lòng hối hận không thôi ngày đó vội vàng ám chỉ Quý Văn Nghêu... Đành chờ cơ hội xin lỗi vậy.

Bất quá, Phó Lê Na không nghĩ mình chưa tìm Quý Văn Nghêu, Quý Văn Nghêu đã tới tìm mình.

Nhìn nhất vạn, Phó Lê Na cười mỉ: “Cậu làm gì vậy?”

Quý Văn Nghêu cười nói: “Tuy hợp đồng viết là nửa năm, nhưng lúc mua xe chị đã vay mượn không ít, tôi nghĩ nên đưa trước một tháng tiền thuê, chị đừng khách khí.”

“Văn Nghêu, cậu không khác gì em trai của chị. Tâm ý này chị nhận, cũng vừa lúc muốn tìm cậu.”

“Chị có việc?”

“Lần trước nói xong liền hối hận, không phải chị đem nước bắn hất lên người cậu sao, vô luận như thế nào cũng không nên hoài nghi nhân phẩm cậu.” Phó Lê Na thực lòng thừa nhận

Quý Văn Nghêu lắc đầu: “Không cần nói vậy, chị đâu không phải người như vậy.”

“Cậu sai rồi, khó mà nói, thật là nó có người bên ngoài. Ài, việc xấu trong nhà!”

Quý Văn Nghêu thử thăm dò: “Chị nghe ai nói?”

Phó Lê Na thờ dãi: “Nào có người lạ, là chị cả tận mắt thấy.”

Quý Văn Nghêu nghe xong trên mặt biểu tình không thay đổi, nhưng lòng đã ngập trời gọn sóng, chẳng lẽ có nam nhân khác phồng tay trên của mình!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Quý Văn Nghêu bất động thanh sắc hỏi Phó Lệ Na đang đứng dậy định đi: “Chị đã nhìn thấy cái gì?”

Không nghĩ Quý Văn Nghêu lại có hứng thú với loại đề tài này, Phó Lệ Na dừng lại động tác, hữu vấn tất đáp (@@ “có hỏi mới đáp”, mình thấy đề như vậy hay hơn nhưng sợ có bạn không hiểu): “Lần nào tan ca đêm, chị cũng thấy một người đàn ông thường xuyên đưa An Nhân trở về, hoài nghi nhưng đáng tiếc lại không có chứng cứ.”

Quý Văn Nghêu nghe Phó Lệ Na nói thì biết đó là đồng sự của An Nhân, mấy hôm nay bận rộn không có thời gian tìm gặp An Nhân, không nghĩ tên đó vẫn còn kề cận An Nhân!

Nhìn Phó Lệ Na, Quý Văn Nghêu đột nhiên nảy sinh ý tưởng: “Loại sự tình này rất khó bắt quả tang, bắt quả nếu mọi người lo lắng tôi có biện pháp.”

Phó Lệ Na vội vàng hỏi biện pháp gì.

Quý Văn Nghêu không nhanh không chậm đáp: “Rất đơn giản, tìm người theo dõi.”

“A? Không cần như vậy tốn kém, chúng ta tranh thủ thời gian cũng có thể làm, sao lại phí tiền mướn người khác!” Phó Lệ Na không tán thành đề nghị này, quảng cáo thám tử tư nơi nơi đều có, trước không nói thật sự có bản lĩnh hay không, nhưng phí dịch vụ phỏng chừng là không thấp, Lâm An Nhân không đáng để tốn kém nhiều như vậy. Nghĩ lại, tuy có hoài nghi, nhưng trong lòng vẫn là cho rằng Lâm An Nhân không có khả năng làm loạn bên ngoài.

“Biện pháp này tối hữu hiệu, chị không cần lo lắng về chi phí, tôi có bằng hữu chuyên cung cấp tin tức thương trường, một năm đều trả phí cho cậu ta, nếu muốn chỉ cần tôi gọi một cuộc điện thoại.”

Phó Lệ Na đâu dễ bỏ qua loại này tiện nghi, chẳng những không mất tiền còn mướn được chuyên gia, lập tức sửa miệng: “Cậu điện thoại nói cậu ta một tiếng, như vậy cả nhà đều an tâm.”

Quý Văn Nghêu cười gật đầu: “Có thể, bắt quả chị phải cho cậu ta biết giờ giấc cụ thể của chị dâu, để thuận tiện theo dõi.”

“Không thành vấn đề, chị về hỏi thăm rõ ràng sẽ gửi cho cậu. Văn Nghêu, Phó gia ăn ở phúc đức bao đời mới gặp được đại quý nhân như cậu, hiện tại chị ghé qua báo tin cho mẹ, còn tiền này chị cảm ơn cậu.”

Quý Văn Nghêu thấy Phó Lệ Na bỏ tiền vào túi xách cũng đứng lên: “Tôi cũng về công ty đây, kỳ thật tôi nghĩ chị dâu trực đêm về nhà một mình cũng không an toàn, hiện tại xã hội rất loạn.”

“Ai... Có biện pháp gì, loại công việc này phải làm thay ca, chồng chị từng muốn giới thiệu công việc khác cho An Nhân, nhưng cậu cũng biết tính cách

An Nhân rất tốt, thật không có biện pháp.” Phó Lệ Na luôn chứng mắt cách làm người của Lâm An Nhân.

Quý Văn Nghiêu không nhiều lời, ngồi trong xe cười nói: “Minh Hạo không thường ở nhà, là anh em tôi phải giúp đỡ chăm sóc, có việc gì cứ tìm tôi.”

Phó Lệ Na liên tục gật đầu: “Có cậu giúp đỡ, cả nhà đều an tâm”

Sau đó nhìn theo xe Quý Văn Nghiêu đi xa, rồi mới về nhà mẹ.

Quý Văn Nghiêu ngồi ở văn phòng nhìn tin Phó Lệ Na nhắn tới hé, miệng cười không ngừng, mình đã nắm được lịch làm việc của Lâm An Nhân, kế tiếp tất cả đều do mình tác chủ.

Nghĩ nghĩ liền điện thoại cho bằng hữu, trình bày đại khái một lần tình huống, ý tứ là tùy tiện chụp mấy bức ảnh đòi thường chứng minh giữa tên đồng sự kia với An Nhân không có quan hệ gì là được.

Định buông điện thoại, đột nhiên nhớ đến một sự kiện, lại dằn dò vài câu.

Tiếp theo, nhắn tin cho Lâm An Nhân, tuy Lâm An Nhân chưa bao giờ hồi âm nhưng Quý Văn Nghiêu vẫn kiên trì nhắn tin hỏi thăm mỗi ngày.

Lâm An Nhân nhìn tin nhắn rác rưởi mà mỗi ngày Quý Văn Nghiêu gửi tới, buồn nôn chịu không được.

Một đại nam nhân viết những lời ướm át như vậy không thấy ghê tởm.

Hôm qua, Phó Minh Hạo điện thoại nói họp đồng gấp chút trực trực nên có thể về trễ vài ngày, báo mình biết đừng sốt ruột. Không bị hai nam nhân vướng bận, Lâm An Nhân cảm giác thật thoải mái.

Nhưng hai ngày sau, Quý Văn Nghiêu điện thoại tới.

“An Nhân, có nhớ anh không a?”

Lâm An Nhân hỏi thẳng: “Có việc không?”

“Không có gì, chỉ nhớ em nên điện thôi, tan tầm anh đến công ty đón em cùng đi ăn cơm.”

“Hôm nay, tôi làm ca đêm không đi được.”

Quý Văn Nghiêu cười: “Đừng gạt anh, anh biết hôm nay em làm ban ngày, anh chờ em ở cửa công ty.”

Lâm An Nhân buồn bực, từ lần xin điều ban thời gian đi làm của cô thường biến động, làm sao Quý Văn Nghiêu biết được.

Lâm An Nhân sợ người khác thấy Quý Văn Nghiêu đến đón mình thì sinh sự đàm tiếu, nên cố ý trì hoãn một lúc mới xuống lầu.

Vừa lên xe Lâm An Nhân liền hỏi: “Sao anh biết tôi lén ca ngày?”

Đã mấy ngày liên tục không gặp Lâm An Nhân, hiện tại có điểm quán quýt si mê, không vội lái xe Quý Văn Nghiêu ngả ngón ôm Lâm An Nhân hôn, tay chân lưu manh loạn sò.

Lâm An Nhân cố sức đẩy Quý Văn Nghiêu ra một chút: “Anh đừng đụng tôi.”

Quý Văn Nghiêu đầu chịu buông tha, càng dựa sát vào: “An Nhân, cho anh hôn nhé.”

Nói xong liền hàm trụ hai miếng phần môi không ngừng hấp duyệt, trêu chọc cô mở khớp hàm đem lưỡi đi vào, tinh tế miêu tả mọi góc ngách, thỉnh thoảng ma sát, tần dịch lẫn nhau nuốt, âm thanh “chặc ... chặt...” không ngừng vang lên.

Quý Văn Nghiêu thật vất vả khắc chế dục vọng buông ra Lâm An Nhân, nhìn cánh môi bị mình duyên ướm át, nhịn không được lại cắn mút hai cái mới yên ổn ngồi ngay ngắn.

“Chúng ta ăn cơm xong em điện thoại về nhà báo đêm nay không về.”

Lâm An Nhân lập tức cự tuyệt: “Không được.”

Quý Văn Nghiêu cười nói: “Nói tăng ca là được, khẳng định không có việc gì.”

Lâm An Nhân không nghe: “Ăn cơm xong tôi sẽ về.”

“Dù sao em đi đâu anh theo đó, lúc đó chúng ta cùng hồi Phố gia.”

“Đừng bức tôi, được không? Tôi không muốn làm chuyện có lỗi với Minh Hạo, càng không muốn mập mờ dây dưa với anh, tôi muốn đường đường chính chính!” Lâm An Nhân có chút sinh khí.

Quý Văn Nghiêu nghe xong nói: “Anh chưa từng muốn em làm chuyện gì đáng xấu hổ, nếu em sớm ly hôn với Phó Minh Hạo thì có gì phải lo! Trước mặt anh, em nói không muốn có lỗi với Phó Minh Hạo, sao không giấu lại có hay không làm anh thất vọng? Anh với em không phải vợ chồng? Nhưng anh có thể cho em cao hứng hay hẳn có thể cho em cao hứng?”

“Anh đừng nói nữa!” Lâm An Nhân không muốn nghe nữa.

“Có gì mà không nói, ngượng gì? Có gì phải e lệ, đó là chuyện nam nữ chi nhạc, cá nước thân mật! An Nhân, em nên đặt tâm tư vào chuyện khi nào ly hôn với Phó Minh Hạo, không có khả năng thoát khỏi anh đâu. Bất quá nếu em thích loại quan hệ cấm kỵ này anh có thể phối hợp.”

Trừ việc thượng giường hẳn không có chuyện khác để nói sao?

Lâm An Nhân không muốn tiếp tục nghe Quý Văn Nghê nói lung tung, không thèm nhắc lại.

Quý Văn Nghê liếc mắt nhìn Lâm An Nhân nói thêm: “Nhớ điện thoại, đêm nay em theo anh về nhà.”

Hai người ăn com ở một nhà hàng cao cấp, Quý Văn Nghê liền tiếp gấp thứ ăn cho Lâm An Nhân.

“Anh ăn đi, đừng mãi gấp cho tôi, tôi ăn no rồi.”

“Không cần đau lòng anh, chiều cổ vợ mình là một hạnh phúc, nơi này đồ ăn thật ngon lát mua một phần ăn khuya.”

Lâm An Nhân buông đũa, biểu tình nghiêm túc: “Tôi thực no, anh chú ý xưng hô, đừng loạn kêu.”

Quý Văn Nghê thấy Lâm An Nhân thực đã no, mới bắt đầu ăn com, lát sau lại nói: “Chúng ta có vợ chồng chi thật như thế nào không thể kêu!”

“Tôi đã có chồng!” Lâm An Nhân lạnh lùng nói một câu.

“Phó Minh Hạo bắt quá cùng em chỉ có một tờ giấy thôi, hắn đi bao nhiêu ngày không chừng đã có người bên ngoài, em còn ở đây thay hắn nói chuyện, cũng được kêu là nam nhân?”

“Không được nói xấu Minh Hạo, tôi tin tưởng anh ấy!”

Quý Văn Nghê hạ mặt: “Em tin hắn, người ta vị tất tin em! Phó gia đã tìm người theo dõi em, em còn tiếp tục vờ ngớ ngẩn!”

Lâm An Nhân choáng váng, Phó gia tìm người theo dõi cô? Vậy chuyện mình và Quý Văn Nghê khẳng định sẽ bị phát hiện!

Nhìn sắc mặt Lâm An Nhân không còn chút máu, Quý Văn Nghê đau lòng tự trách không nên dọa cô như vậy, vì thế đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Lâm An Nhân sờ sờ mặt cô nhẹ giọng hỏi: “An Nhân, đừng sợ, là Phó gia rảnh rồi tìm việc, họ hoài nghi cậu đồng sự thường đưa em về nhà, anh đã kịp sắp xếp thám tử là người của anh, yên tâm đi.”

Lâm An Nhân trát nhãn tình hỏi: “Vậy nên anh mới biết thời gian làm việc của tôi đúng không? Là Phó gia nói cho anh?”

Quý Văn Nghê gật đầu.

Phó gia dựa vào cái gì đối đãi với mình như vậy, nếu Quý Văn Nghê không sớm biết, chẳng phải mình sẽ đắc tội danh oan uổng!

Trái tim Lâm An Nhân ngày càng băng giá, không nghĩ ba mẹ con Phó gia cư nhiên bịa đặt như vậy.

“An Nhân, Phó gia không có người tốt, tuy Phó Minh Hạo không tham dự nhưng nếu bình thường hắn có thể kiên cường bảo vệ em thì sao em bị vũ nhục như vậy. Theo anh về đi, em nói tăng ca bọn họ còn vui mừng có thể bắt được nhợc điểm.”

Lâm An Nhân nghe đến chuyện này liên loạn, lòng có chút thống hận Phó gia bạc tình, Quý Văn Nghê lại ở bên cạnh không ngừng khuyên bảo, nhất thời không có ý phản bác.

Cầm di động điện thoại, Vương Thu Dung nghe xong nói đã biết, một câu cũng chưa hỏi liền treo điện thoại, Lâm An Nhân nhất thời không có tinh thần.

Quý Văn Nghê ôm Lâm An Nhân ra khỏi nhà hàng, không lấy xe mà trên đường bước chậm.

Đi một lúc lâu, Lâm An Nhân mới phản ứng: “Sao không đi xe?”

“Chúng ta đi một chút, cũng tốt giải sầu, anh biết trong lòng em rất khổ sở.”

Lâm An Nhân nghe xong cúi đầu nói: “Về đi, tôi mệt mỏi.”

Quý Văn Nghê hai lời chưa nói thân thủ đón taxi.

Ngồi ở trong xe Lâm An Nhân hỏi: “Không phải có xe sao?”

Quý Văn Nghê cười nói: “không phải em mệt sao, chúng ta đi tải về nhà hàng lấy xe.”

Lâm An Nhân chưa kịp nói, tài xế taxi đã vui vẻ nói: “Hai cô cậu mới cưới sao, anh em thật biết đau vợ, hảo nam nhân a!”

Lời này làm tâm Quý Văn Nghê vui như nở hoa: “Sáu năm rồi còn tân hôn gì nữa a, chủ yếu là vợ tôi nhận người đau.”

Tài xế cũng chiều lòng Quý Văn Nghê, không ngọt trầm trở Lâm An Nhân có phúc. Đến nhà hàng, Quý Văn Nghê mát tay trả cho tài xế số tiền lớn.

Điên! Tự cho là đúng, điên! Lâm An Nhân không hiểu Quý Văn Nghê làm như vậy có ý nghĩa gì, chẳng lẽ xum xoe vài câu mình thật thành vợ hân?

Hai người cùng về nhà Quý Văn Nghê, Lâm An Nhân nhìn bộ dáng Quý Văn Nghê ân cần bận việc cũng có khí, tình cảnh gian nan này không phải do một tay Quý Văn Nghê tạo thành sao, Phó gia không tốt, Quý Văn Nghê lại tốt nơi nào!

Không phải muốn cùng mình thượng giường, Không cho hân như ý!

Vì thế, há miệng gọi Quý Văn Nghê đang loay hoay tìm áo ngủ cho cô: “Chờ một chút!”

Quý Văn Nghê dừng lại không hiểu nhìn Lâm An Nhân, nghĩ không phải quả trách mình chuyện vừa rồi đó chứ!

“Anh mua giúp tôi BVS đi.”

Quý Văn Nghê bất động tại chỗ không nói lời nào, nghĩ mình nghe lầm.

“Sao vậy, không nghe tôi nói sao?”

Quý Văn Nghêu do dự đứng lên: “Em thật muốn dùng a?”

Lâm An Nhân mắt hứng: “Sự tình này có thể giả sao? Hôm qua mới đến.”

“Kia..... Nếu không anh cùng em đi mua?” Loại này vẫn là nữ nhân tự mình mua.

“Tôi không mang theo dự phòng, giờ đi một chút sẽ nhiễm thương, rốt cuộc anh có đi hay không?”

“Đi! Đi! Anh đi, em nói muốn mua loại hình dáng thế nào, anh, anh không biết.”

Lâm An Nhân căn dặn kỹ lưỡng tên sản phẩm, hình dáng, kích thước,... sau đó vòng vo đảo mắt nói: “Đừng mua nhầm loại ban ngày nhé.”

Quý Văn Nghêu do dự nửa ngày mới xuất môn.

Nửa tiếng sau trở lại, Lâm An Nhân nhíu mày nhìn tay Quý Văn Nghêu trống không hỏi: “Sao anh không mua, đừng nói cửa hàng không bán.”

Quý Văn Nghêu đóng cửa, đổi giày xong mới đi đến trước mặt Lâm An Nhân, từ trong quần áo lấy ra một gói to ném cho cô: “Có thể không mua sao, không giấu trong quần áo chẳng lẽ để mọi người đều nhìn thấy một nam nhân ở siêu thị đi mua loại này.”

Lần đầu tiên ở bên Quý Văn Nghêu, Lâm An Nhân chân chính cảm thấy vui vẻ. Nhìn Quý Văn Nghêu ghen khuất cao hứng cầm lấy đi toilet.

Bất quá đi vài bước liền ngừng lại, quay đầu hỏi Quý Văn Nghêu: “Anh đi theo làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Nghe Lâm An Nhân hỏi, Quý Văn Nghêu cười hỏi lại: “Không phải em nói quần bị bẩn sao, mau cởi ra, anh giúp em tìm áo ngủ mặc vào.”

“Không cần gấp như vậy, để đó tôi tắm xong sẽ thay.”

Quý Văn Nghêu nhìn nhìn Lâm An Nhân, đột nhiên nói: “An Nhân, em lại gạt anh phải không? Anh vừa thấy tâm tình em rất vui vẻ, em đừng làm anh lo lắng.”

Lâm An Nhân nghe Quý Văn Nghêu nói, bị động không biết phản bác thế nào.

Quý Văn Nghêu tiến lên vài bước, ôm cô vào lòng hỏi: “An Nhân, em không muốn cứ nói thẳng anh sẽ không miễn cưỡng, về sau đừng đùa giỡn với anh như vậy nữa.”

Lâm An Nhân ngẩng đầu nhìn Quý Văn Nghêu: “Tôi nói không muốn, anh sẽ nghe sao?”

“Nghe, đương nhiên nghe! Em tắm trước đi, chúng ta nói chuyện một lát rồi ngủ.”

Không nghĩ Quý Văn Nghêu tốt tính như vậy, Lâm An Nhân ậm ừ gạt đầu, để gói đồ vừa mua trên bàn rồi đi vào toilet.

Tắm rửa xong, Lâm An Nhân ngượng ngùng nằm ngay ngắn trên giường, Quý Văn Nghêu lấy khuỷu tay chống đầu nghiêng người ngắm nhìn Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân bị nhìn chăm chăm, mắt tự nhiên xoay người, lại bị Quý Văn Nghêu giữ lại.

“Cũng như lão phu lão thê rồi, sợ cái gì nữa? An Nhân, anh có thật nhiều điều muốn nói với em.”

“Vậy anh nói đi, tôi nghe.” Lâm An Nhân tuy vẫn nằm thẳng, nhưng lại cố tình không nhìn thẳng vào Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu thân thủ vâng về những lọn tóc dài rơi tán loạn trên gối, nhẹ giọng nói: “An Nhân, anh biết em luôn trách anh là người không từ thủ đoạn chiếm đoạt em, nhưng hãy tin anh thật lòng yêu em. Anh thừa nhận, ban đầu là do không cam lòng việc em không nhớ anh là ai, quên đi quãng thời gian đẹp nhất, nên mới cố ý tiếp cận quấy nhiễu cuộc sống của em. Nhưng nếu em thật sự hạnh phúc, hoặc Phó Minh Hạo hào hào chăm sóc em, anh sẽ không do dự dứt lòng chúc phúc cho em, cũng sẽ không nảy sinh loại ý niệm này trong đầu. Bất quá, anh rất đau lòng khi thấy em phải sống nhẫn nhịn luồn cúi, Phó Minh Hạo lại hèn nhát, anh không thể để Phó gia nhục nhã em như vậy, nên nghĩ muốn em Muốn em trở thành nữ nhân của anh.”

Lâm An Nhân nhắm mắt, kiềm nén những giọt nước mắt từ hờn đang trào. Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ luôn giáo dục cô phải nhường nhịn, Lâm Húc mới xứng đáng được hưởng những thứ tốt nhất. Nên từ lâu, cô đã không còn biết ý chí phản kháng là như thế nào. Cả cuộc đời đều được sắp đặt để không tăng gánh nặng cho gia đình, đồng thời cũng nhường phòng ở cho Lâm Húc. Ở Phó gia dù bị ức khuất như thế nào cũng chỉ biết khóc thầm ... Nhẫn nhịn.

Quý Văn Nghêu nhìn khước mắt Lâm An Nhân ướt át, nhẹ nhàng hôn lên, thì thầm: “An Nhân, cho anh chiều cổ em được không, nhanh chóng cắt đứt với Phó Minh Hạo, với Phó gia đi! Anh sẽ hào hào quý trọng em, bảo hộ em, không bao giờ làm em bị thương tổn, anh sẽ cưới em, cho em một hôn lễ cực kỳ long trọng, bồi thường hết thấy những gì em đã chịu đựng, được không?”

Mắt Lâm An Nhân mở to, nước mắt cũng theo không ngừng trào ra. Cuộc đời này, cô chưa từng được người nào ôn nhu đối đãi, toàn tâm toàn ý vì cô suy nghĩ ... Trước những lời hứa hẹn ngọt ngào này, nữ nhân nào lại không động tâm?

@@ Tim LAN đã liêu xiêu, mình nghĩ nên thay đổi xưng hô mùi mẫn hơn.

“Em không biết nên làm thế nào, dù sao cũng là em sai, sự tình không đơn giản như vậy.”

Phó gia nếu biết quan hệ mập mờ giữa cô và Quý Văn Nghêu, không nghĩ cũng biết nhất định sẽ có một trận đại náo long trời lở đất.

Nhìn Lâm An Nhân thoáng dao động, Quý Văn Nghêu không ngừng cố gắng, vừa nhẹ nhàng hôn vừa ngọt giọng nói: “An Nhân, đáp ứng anh rời khỏi Phó gia, anh sẽ cho em một cuộc sống mới vô ưu vô lo, không cần vì những việc lặt vặt này mà sầu não, chỉ cần anh có khả năng, em nói gì anh đều nghe. Đồng ý với anh, được không em, à?”

Tâm trí Lâm An Nhân có chút mê loạn, đáy lòng không phải không khát vọng viễn cảnh tươi đẹp mà Quý Văn Nghêu vẽ ra, nhưng không thể tin mình xứng đáng có được hạnh phúc như vậy.

Quý Văn Nghêu sao có thể buông tha cơ hội “trời cho”, giải khai áo ngủ của Lâm An Nhân, nhẹ nhàng đụng chạm, nhu như khuôn ngực đầy đặn, bàn tay thỉnh thoảng vờ về đỉnh hồng sắc, tiếp tục dụ hoặc: “Phó Minh Hạo cái gì cũng không được, đến chuyện giường chiếu cũng không thể thỏa mãn được, em còn lưu luyến cái gì. An Nhân, chúng ta bên nhau rất vui vẻ, em không nhớ anh đã cho em thỏa mãn thế nào sao, anh thật lòng muốn cùng em bạch đầu giai lão, đáp ứng anh đi.”

Nói xong, môi liền hạ xuống, hàm trụ hồng viên, nhẹ nhàng duyệt hôn. Toàn thân Lâm An Nhân như lửa nóng, không tự chủ được ngâm một tiếng, Quý Văn Nghêu như lấy được chí bảo, thêm lực ngâm đỉnh phần hồng lẫn lộn, cắn, hấp.

Đến khi màu phần hồng trở nên đỏ thắm mới thả ra, đổi sang bên kia. Môi dần chuyển xuống vùng bụng bằng phẳng, Lâm An Nhân đột nhiên kinh luyến chịu không nổi.

Quý Văn Nghêu buồn thanh cười, cùng Lâm An Nhân môi dán môi, thịt dán thịt: “Em thật mắc cảm, anh đã tích bao nhiêu công đức mới được hưởng phúc phần này. An Nhân, chỉ có anh mới đem lại cho em cảm giác này, em khẳng định cũng thích của anh, ly hôn đi, van cầu em ly hôn đi.”

Lâm An Nhân đầy mồ hôi, vòng tay ôm chặt cổ Quý Văn Nghêu, toàn thân khó chịu tưởng động lại bị Quý Văn Nghêu đè nặng, cố ý ma sát, càng nóng rực khó nhịn.

Quý Văn Nghêu đưa tay lần mò đến rừng rậm giữa chân Lâm An Nhân, cảm thấy trên tay một mảnh nhày nhụa, biết cô đã sẵn sàng.

Tìm đúng vị trí, tốc độ cực kỳ thông thả thôi tiến.

Bắt đầu, Lâm An Nhân có điểm đau, nhưng chốc lát lại cảm thấy vừa trướng vừa dương, cảm giác ngày càng khó chịu, khao khát càng nhiều hơn, theo bản năng vận vẹo thắt lưng.

“Cứ như vậy? Chậm một chút, còn chưa vào hết!” Quý Văn Nghêu vừa hôn Lâm An Nhân vừa nói.

Thẳng đến hai người thân mật kết hợp, Quý Văn Nghêu mới thở dài: “An Nhân, em thoải mái sao?”

Lâm An Nhân cảm giác được hai người đã dung thành một thể, nhưng chỉ im lặng nhắm mắt.

Quý Văn Nghêu tiếp tục hỏi: “Hiện tại em có cảm giác gì, nói đi anh sẽ không tra tấn em nữa!”

Sau một lúc, không thấy Quý Văn Nghêu động, Lâm An Nhân hít khí, âm thanh như muỗi: “Trướng.”

Quý Văn Nghêu ha ha bật cười, cổ họng có chút ám ách: “Anh cũng trướng.”

Nói xong, cực kỳ thông thả ... một chút ... một chút qua lại, thôi tiến.

Lâm An Nhân bị Quý Văn Nghêu biến thành lằng lằng như lạc giữa không trung, nhẩn nại mở mắt.

“Sao vậy? Em khó chịu sao?”

Đánh chết Lâm An Nhân cũng không dám lên tiếng muốn Quý Văn Nghêu nhanh lên, chỉ chớp chớp ánh mắt ướt át nhìn hẩn hẩn cầu.

Quý Văn Nghêu cắn răng kiềm chế, tuy nói chuyện ngữ khí thoải mái nhưng nhìn ánh mắt Lâm An Nhân sớm đã như dã thú hung mãnh.

“An Nhân, đừng nhìn anh như vậy, chỉ cần em đồng ý ly hôn anh sẽ cho em dục tiên dục tử.”

Lâm An Nhân nghiêng đầu qua một bên không thèm để ý Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu cũng không quản, vẫn như cũ chậm rãi ra vào, sau đó dùng tay nhu lỏng nơi hai người kết hợp, chốc lát lại vào sâu một chút... miệng ở trên ngực Lâm An Nhân lưu luyến bồi hồi, làm cho Lâm An Nhân hồng mắt.

Từng giọt ... từng giọt mồ hôi trên mặt Quý Văn Nghêu nhỏ xuống ngực Lâm An Nhân, thanh âm như là theo hàm răng đi ra: “An Nhân, anh hiện tại muốn chết tâm, em còn không đồng ý? Một chút em cũng không thương anh, không đau lòng anh?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34-2

Toàn thân Lâm An Nhân như mới từ trong nước đi ra, ướt đẫm mồ hôi, mơ mơ màng màng nhìn biểu tình vận vẹo của Quý Văn Nghêu, kháng cự không được, lưng tung gật đầu.

Quý Văn Nghêu như dã thú thoát khỏi ràng buộc, khăn cấp giữ chặt hai chân Lâm An Nhân quanh eo mình, hít sâu một hơi hung hăng tiến vào.

“Thực ngoan, An Nhân, vợ yêu, anh nhất định sẽ hảo hảo hầu hạ em!” Quý Văn Nghêu nói năng có chút lộn xộn.

Lâm An Nhân bị Quý Văn Nghêu không ngừng thôi tiến, hô hấp trở nên ngày càng khó khăn, đầu óc mê muội cảm nhận từng đợt khoái hoạt.

“An Nhân, cảm giác được không? Được không?” Quý Văn Nghêu ám ám nhìn hai luồng phong nhũ bắn lên nhảy xuống theo nhịp điệu ra vào của hắn, lập tức lại tăng thêm lực đạo, hai tay chụp lấy không ngừng nhu miết.

Một lát sau, Lâm An Nhân cảm giác được một cỗ nhiệt lưu không ngừng theo bên trong cơ thể tuôn ra, nhưng lại ứ đọng như bị cái gì thô to kiềm giữ.

Ánh mắt Quý Văn Nghêu mang theo tơ máu, toàn thân áp sát vào người Lâm An Nhân, thở gấp nói: “Tiếp tục như vậy thật có án mạng! An Nhân, gọi tên anh, gọi lão công!”

Đầu Lâm An Nhân phe phẩy, muốn khóc cảm nhận từng đợt tra tấn không ngừng.

Nửa thân trên Lâm An Nhân theo nhịp tiến công điên cuồng của Quý Văn Nghêu hầu như đã treo bên ngoài giường. Quý Văn Nghêu gất gao ấn thất lưng Lâm An Nhân vào sát bộ vị, như cũ chấp nhất: “Ngoan, gọi anh đi nào, gọi lão công, chúng ta liền giải thoát!”

Lâm An Nhân vô lực bấu víu cánh tay Quý Văn Nghêu, có chút sợ hãi nhìn Quý Văn Nghêu như muốn ăn tươi nuốt sống cô, từng trận tê ngứa không ngừng ập tới, hít một hơi khinh thanh: “Lão công.”

Quý Văn Nghêu gầm nhẹ một tiếng, mãnh liệt trườn động, cúi đầu hung hăng hôn môi Lâm An Nhân, gất gao phóng xuất ra tinh dịch.

Lâm An Nhân đã sớm không còn ý thức, qua hồi lâu mới thanh tỉnh.

Cố gắng nhích người khỏi thân hình trầm trọng của Quý Văn Nghêu, hữu khí vô lực nói: “Anh đứng lên.”

Quý Văn Nghêu lười biếng nở nụ cười: “Anh luyến tiếc.”

Lâm An Nhân không thèm nhắc lại, đẩy đẩy người hấn.

Quý Văn Nghêu kéo tay Lâm An Nhân hôn: “An Nhân, lão bà, vừa rồi em đã đáp ứng anh, không được đổi ý đâu đấy.”

Nghe Quý Văn Nghêu nói, Lâm An Nhân nhất thời cảm thấy không ổn, nhưng không biết không ổn chỗ nào nên đành im lặng.

“Em không nói có nghĩa là đồng ý. Chúng ta tắm một chút rồi ngủ tiếp, ngày mai cứ ngủ thoải mái, dậy anh lại mang em đi chơi.”

“Ngày mai em muốn về.”

Quý Văn Nghêu không đồng ý: “Em đã đáp ứng anh, thế nào còn muốn về, em ở Phó gia có cái gì đáng giá đều bỏ, anh sẽ mua cho em thứ khác tốt hơn.”

Lâm An Nhân nói: “Anh trước đứng lên đi, như vậy không có biện pháp nói chuyện.”

Quý Văn Nghêu lại nhu nhéo Lâm An Nhân vài cái mới không cam tâm tình nguyện đứng lên, dùng khăn tắm lau lau thân thể hai người.

“Anh cho em thời gian, một số việc em muốn nghĩ kỹ, anh không thể như vậy bức em.” Lâm An Nhân mệt mỏi nói.

“Anh không bức liệu em có thể dứt khoát được không! Anh sẽ cho em thêm thời gian, nếu vẫn là những lý do kia thì anh không tiếp thụ, em đã đồng ý thì phải giữ lời.”

Lâm An Nhân nghiêng người đưa lưng về phía Quý Văn Nghê: “Đến lúc đó nói sau, anh đi tắm đi, em mệt mỏi không muốn động nữa.”

Quý Văn Nghê áp sát lồng ngực vào lưng Lâm An Nhân, hôn lên vai cô, hơi chút nghiêm nghị nói: “Em ngủ đi, anh cũng không muốn động. An Nhân, em đừng có ý nghĩ gạt anh, nhất định phải ly hôn biết không?”

Lâm An Nhân không muốn tiếp tục suy nghĩ, mệt mỏi nhắm mắt rất nhanh liền ngủ.

Hôm sau tỉnh lại nhìn đồng hồ đã gần giữa trưa, vội vàng chạy vào toilet tắm rửa, mặc quần áo.

Quý Văn Nghê chậm rì rì ... ngồi dậy, lấy quần áo mặc chỉnh tề, ... đến khi Lâm An Nhân thật muốn tức giận mới ôm cô ra ngoài.

Đưa Lâm An Nhân đến cửa tiểu khu dặn đi dặn lại chuyện ly hôn, mới an tâm lái xe đi.

Lúc mở cửa vào nhà, tâm Lâm An Nhân không yên, lo lắng tìm lý do thỏa đáng giải thích ca trực đột ngột đêm qua.

Kết quả, sau khi vào cửa, thấy Vương Thu Dung đang ngồi ở phòng khách chuyện phiếm với Dương Quân, đành lên tiếng chào hỏi.

Vương Thu Dung kiềm nén tức giận, day nghiêng nhìn Lâm An Nhân, dù sao Quý Văn Nghê đã tìm người điều tra, mình chỉ cần chờ chứng cứ vạch mặt cô ta cũng không muộn.

“Chị đi đâu về vậy, nghe dì Hai nói hôm qua chị trực đêm, đến giờ này mới về sao, công ty chị áp bức nhân viên quá, sức khỏe sao chịu được.”

Lâm An Nhân đành nói: “Không phải, đã sớm tan tầm rồi, nhưng mệt quá nên ở lại công ty nằm nghỉ một lát, không ngờ ngủ quên đến bây giờ.”

Dương Quân cười cười, đối Vương Thu Dung nói: “Dì Hai, cháu vào phòng chị dâu tâm sự một chút.”

“Người trẻ các cháu có nhiều chuyện bí mật để nói, dì cũng về phòng ngủ trưa.”

Chờ Vương Thu Dung vào phòng, Dương Quân cũng đứng dậy theo Lâm An Nhân vào phòng.

Dương Quân tùy ý ngồi trên giường hỏi: “Có thật chị ngủ lại công ty không?”

Lâm An Nhân gật gật đầu.

Dương Quân phúc xịch, bật cười: “Chị còn xem tôi như con ngốc, kỳ thật tôi đã biết mọi chuyện.”

Lâm An Nhân khăn trương, nuốt nước miếng: “Chị không rõ em đang nói cái gì.”

Dương Quân giận tái mặt, nhìn chăm chăm Lâm An Nhân nửa ngày, chậm rãi nói: “Không rõ? Tôi sẽ nói cho chị rõ. Tôi chẳng những biết chị và Quý Văn Nghiêu lén lút qua lại, còn biết nhất thanh nhị sở!”

Đầu Lâm An Nhân nhất thời trống rỗng, há miệng thở dốc, nói không ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34-3

Dương Quân cười lạnh: “Sao không phủ nhận? Chị dâu, tôi thật không nghĩ chị có gan làm loại chuyện này, chị không thấy có lỗi với anh họ, có lỗi với tôi sao? Tôi tin tưởng chị như thế, kể hết thống khổ của tôi cho chị nghe, kết quả chị hồi báo tôi thế này!”

Lâm An Nhân cúi đầu, ngập ngừng nói: “Thực xin lỗi, tôi cũng không muốn.” Sau đó im lặng, cam chịu chờ Dương Quân mắng.

Nhưng đợi nửa ngày cũng không nghe Dương Quân lên tiếng, Lâm An Nhân chậm rãi ngẩng đầu thấy vẻ mặt Dương Quân chưa sót, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Dương Quân, tôi... tôi không cố ý thương tổn cô, dù hiện tại viện lý do gì thì thực tế tôi đều sai, cô muốn trút giận thế nào đều được.”

Nước mắt Dương Quân liên tiếp rơi xuống như mưa, cổ họng nghẹn ngào: “Chị dâu, tuy tôi vừa giận vừa hận chị, nhưng cũng biết chị cũng biết chị cũng không muốn, tôi biết Văn Nghiêu chủ động quân quít lấy chị, anh ấy kể với tôi hết rồi.”

Cái gì! Quý Văn Nghiêu nói hết mọi chuyện với Dương Quân, anh ta không nghĩ đến cảm nhận của mình sao, may mà Dương Quân không làm lớn chuyện, nếu đổi người khác chắc đã làm âm ỉ rồi tung cả lên!

“Chị dâu, tôi cũng không thể nuốt trôi con giận này nên mới đến trút lên đầu chị, nhưng dù làm thế nào thì Quý Văn Nghiêu cũng không thích tôi, tôi chỉ trách bản thân tôi không có năng lực, nên mới làm Văn Nghiêu chán ghét. Nhưng tôi không thể để anh họ cùng chịu tội, chị hãy nghĩ cho anh họ, đừng bao giờ vứt bỏ anh ấy! Nếu ba mẹ tôi và di Hai biết sẽ không tránh khỏi thương tâm, tôi thà gánh vác hết trách nhiệm lên người tôi, nói rằng Quý Văn Nghiêu không thích tính cách của tôi, dù bản thân tôi mất mặt cũng không sao, nhưng tôi không muốn cả hai gia đình phải rối tung lên, nay tôi không mong gì cả, chỉ mong mọi chuyện được bình yên, chị dâu, chị nghĩ lại giúp nhé.”

Lâm An Nhân không ngờ Dương Quân lại suy tính như thế, càng cảm thấy mình thực có lỗi.

Dương Quân than thở khóc lóc, cuối cùng nói: “Tôi biết chị cũng khó xử, không có người phụ nữ nào không động tâm với Văn Nghiêu, nhưng lời nói của đàn ông có bao nhiêu phần đáng tin? Chị cũng từng nói, loại đàn ông như Quý Văn Nghiêu chuyện treu hoa ghẹo cô là chuyện hằng ngày. Tôi cũng nghĩ như thế, hiện tại anh ấy thích chị, nhưng ai biết tương lai thế nào? Có thể bây giờ anh ấy hứa cưới chị nhưng ai dám đảm bảo câu anh ấy nói là thật lòng. Chị nhắm lại đi, với gia cảnh như thế của Quý Văn Nghiêu, cả nhà bọn họ chỉ có một đứa con trai, tương lai tươi sáng như thế, anh em cha mẹ ở quê nhà đều dựa vào anh ta, cho dù anh ấy thực lòng muốn cưới chị nhưng gia đình anh ấy sao có thể đồng ý, rồi sẽ rối tung lên. Nhiều chuyện như thế dù thương nhua mấy rồi cũng sẽ dần phai nhạt. Chị dâu, chị nên yên ổn sống với anh họ đi, chuyện này tôi sẽ giữ bí mật giúp chị, nhất định sẽ không nói cho người thứ hai biết, chị thấy có được không?”

thật ra, những điều Dương Quân nói, Lâm An Nhân đều đã nghĩ đến. Duy độc việc Quý Văn Nghiêu hứa hẹn cưới cô, những khó khăn sắp xảy đến cô vẫn chưa nghĩ đến dù mơ hồ cảm thấy không ổn.

Dương Quân nói rất đúng, một người đàn ông đầy khả năng như Quý Văn Nghiêu, đừng nói người nhà anh ấy sẽ không đồng ý cưới mình, cho dù đồng ý thì đã sao, chẳng phải cô sẽ càng bị khinh bỉ hơn lúc ở nhà họ Phó sao? Đoạn tình cảm hiện tại giữa mình và Quý Văn Nghiêu có thể làm cho cô không bao giờ dám ngẩng mặt nhìn ai ở nhà họ Quý, đến lúc đó Quý gia cũng sẽ cho rằng là mình không đứng đắn dụ dỗ Quý Văn Nghiêu, không biết phải bị bao nhiêu xem thường cùng dè bỉu nữa đây.

Lúc này, Dương Quân đứng lên nói: “Tôi không thể ở đây lâu, nếu di Hai thấy tôi khóc thế này tôi cũng không thể giải thích. Chị dâu, anh họ vô tội, đừng vì giấc mộng viễn vông gần như không thể thành sự thật đó làm thương tổn anh ấy, người thành thật như anh ấy sao có thể thừa nhận loại đã kích này, nếu có chuyện gì chị sẽ hối hận cả đời!”

Dương Quân đi rồi, Lâm An Nhân nằm một mình trên giường suy nghĩ cũng thấy được mình cùng Quý Văn Nghiêu vốn không có tương lai, vẫn nên cùng

Phó Minh Hạo sống đi, Quý Văn Nghiêu chỉ là khách qua đường.

Hai ngày sau, Phó Minh Hạo đi công tác trở về, vào nhà liền nằm thở dài: “Vẫn là nhà mình tốt nhất, tự tại! An Nhân, anh đi lâu như vậy có nhớ anh không? Nhìn xem, anh mua cho em cái gì!”

nói xong, đứng dậy lấy ra một hộp trang sức đưa cho Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân vừa thấy, ngẩng đầu nhìn Phó Minh Hạo: “Sao anh lại mua trang sức đắt tiền như vậy?”

Phó Minh Hạo cười nói: “Lần trước Quý Văn Nghiêu tặng cho em thứ kia, em lại kiên quyết không nhận, anh mới nhớ em chưa từng có một vật trang sức đáng giá nào, nên lần này đi xa cố ý mua. Và lại, công việc thuận lợi dư dả không ít, anh tính trả mười vạn lần trước mượn Văn Nghiêu, như vậy sẽ không cảm thấy mình thấp hơn người ta. Lại cho mẹ em mượn ít tiền, Lâm Húc nguyện trả lúc nào cũng được, không trả anh cũng không đòi, em xem được không?”

Lâm An Nhân cảm thấy mình dạo này thật yếu đuối, gặp chút chuyện đã sụt sùi muốn khóc. Lúc cô đối với Phó Minh Hạo dao động thì anh ta lại biểu hiện bảo hộ trước nay chưa từng có, lúc này nghĩ đến tương lai cùng Quý Văn Nghiêu càng cảm thấy xa vời, vì thế chỉ biết gật đầu, ghen ngào nhìn về mặt hảo hức tranh công của Phó Minh Hạo.

Quý Văn Nghiêu đau khổ chờ đợi suốt một tuần, cuối cùng cũng cảm thấy đã bước qua khỏi khổ ải rồi, nhìn đồng hồ phòng chừng Lâm An Nhân đang trên đường đi làm, liền điện thoại.

Lâm An Nhân rất nhanh tiếp điện thoại.

Quý Văn Nghiêu nhẹ nhàng nói: “An Nhân, đã một tuần rồi, có phải đến lúc em nên thực hiện hứa hẹn rồi không, tới anh qua đón em nhé.”

nói xong, lại không nghe thấy Lâm An Nhân trả lời, vì thế còn nói: “An Nhân, em không được đổi ý đâu đấy, em đã hứa với anh rồi.”

“Tôi đổi ý. Quý Văn Nghiêu, chúng ta chấm dứt đi, anh đừng cưỡng cầu nữa, tôi sẽ không ly hôn với Minh Hạo.”

“Tại sao? Hôm đó rõ ràng em đã hứa với anh rồi, sao hôm nay lại đổi ý?” Thanh âm của Quý Văn Nghiêu bắt đầu lạnh lẽo.

“Ngày đó tôi hứa với anh cũng là bắt buộc dĩ, thủ đoạn của anh rất hèn hạ, tôi không muốn gặp lại anh!”

Quý Văn Nghiêu nghe âm thanh cắt đứt cuộc gọi, hung hăng ném di động văng ra ngoài, lửa giận bùng cháy.

Lâm An Nhân, em dám nuốt lời với tôi!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Mặc dù cô đã thẳng thắn cự tuyệt Quý Văn Nghiêu, nhưng Lâm An Nhân vẫn thấy bất an. Nếu Dương Quân đã biết quan hệ giữa cô và Quý Văn Nghiêu, khó có thể đảm bảo ngày nào đó Dương Quân sẽ không đem chuyện này nói ra, vẫn nên tìm cách nhanh chóng giải quyết mọi chuyện êm xuôi!

Sau đó cô chờ Phó Minh Hạo về đem tiền trả lại cho Quý Văn Nghiêu, sẽ tận lực thuyết phục Minh Hạo hạn chế tiếp xúc với Quý Văn Nghiêu. hiện tại thu nhập của hân cũng đã không tệ, qua thêm vài năm nữa chắc chắn sẽ đủ mua một căn nhà.

Và cứ thế, một tuần đã trôi qua, Quý Văn Nghiêu cũng không gọi cho cô thêm lần nào nữa, Lâm An Nhân đương nhiên biết anh ta không dễ dàng buông tha, nhưng có thể tạm thời yên bình như vậy cũng tốt.

Tuy rất nhiều chuyện phiền lòng, nhưng có thời gian rảnh Lâm An Nhân vẫn ghé cửa hàng của Lâm Húc, mà Lâm Húc có lẽ cũng nhớ mười vạn đồng tiền kia nên thỉnh thoảng cũng sẽ cho cô chút phí đi lại.

“Chị lâu rồi không thấy chị về thăm ba mẹ? Bận đến mức nào đi nữa cũng nên nhích chút thời gian về thăm chứ. Hôm nào rảnh vợ chồng chị về nhà một chút, ba mẹ ngày nào cũng nhắc anh chị.”

Lâm Húc cùng Lâm An Nhân đi ra cửa hàng, vừa đi vừa oán giận.

Lâm An Nhân đứng dưới bậc thang hỏi: “Có phải lại có chuyện gì hay không?”

“Theo cách chị nói, bảo chị về thăm nhà là có chuyện nhò và chị đấy à! Sao chị lại có thể nghĩ như thế, lần trước chị không cho vay, em cũng đâu có nói gì phải không?”

“Đúng là không nói điều gì, nhưng không phải anh rẻ em cũng đã đưa tiền cho em rồi sao?” Lâm An Nhân hỏi lại.

Lâm Húc đầu tiên là sững sốt, nhưng cũng không hề cảm thấy xấu hổ, toét miệng cười: “Chị biết rồi hả, em đã nói mà, anh rẻ lấy số tiền lớn như vậy sao có thể không thông qua sự đồng ý của chị được, vẫn là chị thương em nhất!”

Lâm An Nhân bắt đầu hỏi: “Rất cuộc có chuyện gì?”

“Cũng không phải chuyện lớn gì, em và Tạ Nam dự định sang năm kết hôn, muốn thương lượng về trang phục cùng tiệc rượu.”

“Cậu mở cửa hàng áo cưới, thương lượng gì nữa? Nhà chúng ta có hai gian phòng còn sửa lại làm gì, thicó thể tốn bao nhiêu tiền?” Tim mình dễ thương lượng loại chuyện này chắc chắn sẽ liên quan đến tiền, nhưng hai thứ này tính tới tính lui cũng không tốn kém bao nhiêu, hơn nữa đãi tiệc xong cũng có thể thu hồi tiền mừng, Lâm An Nhân nghĩ mãi cũng không rõ sao lại cố ý tìm mình.

Lâm Húc thờ dãi nói: “Nào đơn giản như vậy, em thì không yêu cầu gì, nhưng Tạ Nam nói nếu khôngmua nhà thì phải trùng tu lại một chút.”

“Trùng tu? Nhà lớn như vậy còn sửa gì nữa, không phải lúc trước bên đó đề suất chỉ cần mở cửa hàng áo cưới thì không cần mua nhà, sao bây giờ lại thay đổi?”

“Lúc trước là nói như vậy, nhưng sao có thể đánh đồng chuyện mở cửa hàng và mua nhà được, em thấy nhà Tạ Nam nói cũng rất có lý, sửa nhà một chút có thì tốn có bao nhiêu đâu.” Lâm Húc đưa ra quan điểm.

Lâm An Nhân không đáp lời, nói: “Chờ chị về nói sau, chị đi trước.”

“Được rồi, tạm thời cứ tính như thế đi. Chị, em phát hiện gần đây chị nói năng khác trước quá. Người có tiền nên nói chuyện khác ghê, anh rẻ thật có bản lĩnh kiếm tiền.”

Lâm An Nhân không nghe Lâm Húc tiếp tục bợ đỡ lấy lòng, trực tiếp leo lên xe buýt đi về nhà.

Mấy ngày này, chẳng những Quý Văn Nghiêu không quấy rầy, mẹ con Vương Thu Dung cũng ít khó dễ Lâm An Nhân. không biết ba mẹ con đang bàn tính chuyện gì, mỗi lần đều thần thần bí bí thương lượng, vừa thấy cô về liền lập tức kéo nhau vào phòng.

Mới đầu, Lâm An Nhân cứ nghĩ đang nói về mình, nhưng lại loáng thoáng nghe được “Có quan hệ”... “đinông thôn”..., liền biết không phải nói mình, về phần rất cuộc bọn họ đang định làm gì cô cũng khôngcó hứng thú tìm hiểu.

Lâm An Nhân tranh thủ thời gian về nhà mẹ thương lượng hôn sự của Lâm Húc, mới ra cửa liền thấy xe của Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu ở trong xe cũng thấy Lâm An Nhân, nhanh chóng dừng xe bước xuống: “An Nhân, em đi đâu vậy?”

Lâm An Nhân đành dừng lại: “Tôi muốn ra ngoài.”

Quý Văn Nghiêu nhìn Lâm An Nhân trả lời với mình bình thản, thì lòng nổi giận nhưng không biểu hiệnra ngoài.

Ngày đó, sau khi ném vỡ điện thoại, anh cũng đã nghĩ ra vài biện pháp có thể bức bách Lâm An Nhân, nhưng cẩn thận ngẫm lại đều bỏ qua.

Kỳ thật cũng không liên quan đến An Nhân, anh cũng biết tính tình cô yếu đuối, dễ mềm lòng, làm việc lại không có chủ ý, chắc chắn là sau khi về nhà nghe ai đó về làm ảnh hưởng nên mới lật lọng. nókhông chừng là do nhà họ Phó nói gì đó, nếu như thế thì chuyện này vốn không liên quan Lâm An Nhân, anh ta chỉ cần tính sô với nhà họ Phó!

Về phần Lâm An Nhân thì anh phải dùng tình để khơi gợi tình cảm của cô thì mới được.

“Trời nóng quá, để anh đưa em đi.” Quý Văn Nghiêu vẫn giữ vẻ tươi cười.

“không cần.”

Lâm An Nhân nói xong lách người muốn đi, nhưng liếc thấy Quý Văn Nghiêu tới gần, vội vàng né tránh.

“Tôi về nhà mẹ tôi, anh đi theo làm gì?”

Quý Văn Nghiêu tiến lên hai bước cười nói: “anh có nói đi theo sao? anh nói đưa em đi, chúng ta đứng nín kéo ở đây không tốt lắm, thôi em lên xe đi.”

Lâm An Nhân nhú mảy lên xe, vừa định nói địa chỉ đã bị Quý Văn Nghiêu cắt ngang: “anh biết nhà mẹ em ở đâu, trước kia anh đều đưa em về, em không nhớ sao?”

Ngừng một chút lại cười khổ: “Đương nhiên là em không nhớ rồi.”

Lâm An Nhân nghe xong lời này cũng cảm thấy khó chịu, nhưng lại không biết nói gì, đành phải cúi đầu bảo trì im lặng.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Em về nhà mà không mua gì sao?” Quý Văn Nghiêu điếm đến thùngung, nếu đã muốn đánh vào sự đồng tình của Lâm An Nhân, không nên nói nhiều thành khó xử.

Lâm An Nhân thế này mới tự nhiên một chút: “Mua một ít hoa quả là được, anh dừng xe trước siêu thị tiện lợi, tôi xuống mua.”

Đến siêu thị, Quý Văn Nghiêu dừng xe xong, nhìn Lâm An Nhân nói: “Em ở trong xe chờ, anh đi.”

“không cần, để tôi tự đi.”

Quý Văn Nghiêu cười: “không phải anh sợ em trả tiền, mà sợ em chạy mất.” nói xong mở cửa ra ngoài, sau đó nhấn nút khóa lại.

Lâm An Nhân thờ phì phì ngồi chờ trong xe.

Nửa ngày sau mới thấy Quý Văn Nghiêu tay xách nách mang trở ra, phía sau còn đi theo hai nhân viên cửa hàng xách đồ giúp.

Sau khi sắp xếp mọi thứ vào cốp sau xe, Quý Văn Nghiêu cảm ơn hai nhân viên, mới lên xe.

“đã nói mua ít hoa quả, anh mua cái gì thế này?”

“Mua hoa quả, bên cạnh có cửa hàng nhập khẩu anh đi vào thấy tốt nên mua, đối với thân thể người già rất hữu ích.”

“Ai bảo anh mua mấy thứ đó, cho dù tốt cho sức khỏe nhưng cũng đâu phải mỗi ngày mỗi ăn, tốn hết bao nhiêu tiền?” Lâm An Nhân nóng nảy, tiền mang theo có lẽ không đủ để trả cho Quý Văn Nghiêu, nhưng cô cũng không muốn lợi dụng ai cả.

“Sao lại không thể ăn mỗi ngày, mấy thứ này anh mua nổi mà, ăn hết thì mua tiếp. Bao nhiêu tiền em không cần để ý, là anh tự ý mua không liên quan đến em” Quý Văn Nghiêu hoàn toàn không để ý đến thái độ của Lâm An Nhân.

“Đó là ba mẹ tôi, không phiền anh tốn tiền!”

“Biết rồi, mua thì cũng mua rồi làm sao bây giờ, em đừng so đo nữa.” Quý Văn Nghiêu bắt đầu đi, cảm giác như Lâm An Nhân đang cố tình gây sự.

Lâm An Nhân tức nghẹn ở ngực nhưng rốt cuộc vẫn không thể nói nên lời, nói chuyện đạo lý với người vô lại chỉ một mình, vì thế quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài không thèm nói thêm gì nữa.

Vào chung cư, Lâm An Nhân chờ Quý Văn Nghiêu mang mọi thứ xuống mới nói: “anh đi đi.”

Quý Văn Nghiêu đóng cốp xe lại hỏi: “Minh em có thể mang lên hết không?”

“Tôi điện thoại cho em trai xuống giúp.”

“Hai người cũng không thể một lần mang hết lên được, anh đứng trông cho, để hai người mang lên xong rồi anh đi.”

Lâm An Nhân nổi giận: “anh đi nhanh đi, không thì tôi không cần mấy thứ này nữa.”

“Được, được, anh đi, em mau điện thoại cho em trai em đi.” Quý Văn Nghiêu thỏa hiệp.

Chờ Quý Văn Nghiêu lái xe rời đi, Lâm An Nhân mới điện thoại cho em cô.

Lâm Húc nghĩ Lâm An Nhân có thể đem được gì đến, còn bày đặt kêu người xuống lầu để đón, cho nên cộ xát gần nửa ngày mới chậm rãi đi xuống

Chờ khi thấy quà cáp đầy đất làm người ta hoa cả mắt mới tròn mắt: “Chị, sao chị mua chi nhiều thế, tốn không ít tiền đâu đúng không, còn có hai sâm nữa, hôm nay có lộc ăn, chị chi mạnh tay ghê.”

Hai người bay hoay một hồi vẫn mang không hết.

“anh giúp em” Quý Văn Nghiêu đột nhiên từ phía sau xông đến.

Lâm An Nhân lấp bắp kinh hãi: “không phải anh đã đi rồi sao?”

“không đi, anh tìm chỗ đậu xe.”

nói xong quay sang cười tự giới thiệu với Lâm Húc đang sẫm soi mình: “Cậu là em trai An Nhân sao, tôi là Quý Văn Nghiêu, là bạn cũ của chị cậu, nhiều đồ quá để tôi mang lên giúp hai người.”

“Ồi, chào anh, vậy làm phiền anh rồi.” Lâm Húc cảm ơn Quý Văn Nghiêu rồi đi lên trước, lòng ngầm bực bội, chị mình cũng quá thành thật, bạn bè giao lưu toàn có cặp bậc như thế lại không thèm giới thiệu với mình.

Cậu ta là người kinh doanh, chỉ cần nhìn cách ăn mặc thì Lâm Húc đã khẳng định Quý Văn Nghiêu không phải người tầm thường.

Lâm An Nhân tức giận muốn giậm chân, không thèm để ý Quý Văn Nghiêu, xoay người đi theo Lâm Húc.

Quý Văn Nghiêu cười cười, xách đồ đi theo sau.

Chưa đến nơi đã nghe tiếng Dương Quế Trân om sòm hỏi ở cửa lớn: “Ồ đâu mà nhiều như vậy, đều là chị con mua?”

“không biết có phải của chị mua hay không, nhưng chắc chắn là cho nhà chúng ta.”

“Thằng này nói chuyện không rõ ràng gì cả? Phải là phải, không phải thì không phải, sao lại không biết!”

đang nói, thì thấy Lâm An Nhân và Quý Văn Nghiêu một trước một sau đi lên.

“Mẹ, mấy thứ này là anh ta mua.” Lâm An Nhân chỉ tay về phía Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu mỉm cười chào hỏi Dương Quế Trân: “Chào bác, cháu là Quý Văn Nghiêu, là bạn của An Nhân, hôm nay mạo muội đến quấy rầy, mong bác tha lỗi.”

Dương Quế Trân cũng không kịp suy nghĩ, vồn vã chạy đến tiếp nhận túi lớn túi nhỏ trong tay Quý Văn Nghiêu.

“Quấy rầy gì chứ, cháu tiêu pha như vậy thật quá khách sáo rồi.”

Lâm An Nhân thấy bọn họ đã chào hỏi xong, liền nháy mắt ra hiệu cho Quý Văn Nghiêu, miệng nói: “Cám ơn anh đã giúp đỡ, không phải anh còn bận việc sao? đi nhanh đi.”

“An Nhân, sao con lại không biết điều như thế? Nếu đã đến nhà thì là khách, sao không đón tiếp đằng hoàng đã đuổi người ta đi rồi, cháu mau vào đi.” Dương Quế Trân niềm nở mời Quý Văn Nghiêu vào nhà.

Quý Văn Nghiêu cũng không nhìn Lâm An Nhân, cười vui vẻ nói chuyện với Dương Quế Trân.

Lâm An Nhân dù không muốn vẫn phải ngồi nghe Dương Quế Trân và Lâm Húc cùng Quý Văn Nghiêu nói chuyện, cô sợ Quý Văn Nghiêu nói ra những lời không nên nói.

“Cháu còn trẻ mà tiền đồ rộng mở như vậy, thật khó lường. Đứng rồi, An Nhân và cháu biết nhau thế nào?” Dương Quế Trân đầu tiên là hỏi tình huống gia cảnh của Quý Văn Nghiêu, sau đó lại hỏi tiếp vấn đề này.

“Là thế này, sáu năm trước hoàn cảnh cháu khó khăn, ngẫu nhiên gặp gỡ và được An Nhân nhiệt tình chiếu cố, giúp đỡ nên mấy năm nay vẫn nhớ.”

Dương Quế Trân gật đầu: “Hiếm có ai có tình nghĩa như cháu lắm, Lâm Húc cùng ba theo trò chuyện với Văn Nghiêu, mẹ và An Nhân vào phòng một chút.”

Quý Văn Nghiêu đứng lên chờ hai mẹ con đi vào phòng mới ngồi xuống tiếp tục chuyện phiếm với cha con Lâm gia.

“Cái gì! Mẹ, nói thế là không phải đập nhà rồi xây lại sao?” Lâm An Nhân vừa nghe phương án sửa sang của nhà họ Tạ liền nóng nảy.

Dương Quế Trân cũng khó xử: “Ai nói không phải, còn đòi dỡ luôn phòng bếp cho thông với phòng khách, sắp xếp hết lại bố cục trong nhà, sửa như thế là nhiều lắm, tốn kém hơn cả xây cái nhà mới.”

“Sao hủy tường ở phòng khách được, nếu hủy thì tương lai ba mẹ ngủ chỗ nào?”

“Ba mẹ đương nhiên không đồng ý, nhưng người nhà họ Tạ cứ cương quyết không chịu, nhất định đòi sửa như thế, còn yêu cầu tiệc cưới phải tổ chức ở khách sạn Minh Thành, lo chết đi được.”

Khách sạn Minh Thành? Đó là có tiếng đắt tiền ở nơi đây, sáu bảy người vào đó thì tốn ít nhất cũng mấy ngàn đồng, bên kia rảnh quá nên kiếm chuyện để làm à? Nhà họ rút cuộc nghĩ gì thế này?

“Mẹ, con thấy nên kéo dài thời gian đi, yêu cầu của nhà họ Tạ Nam chúng ta không đủ sức để lo đâu, một thời gian sau rồi hẵng tính.”

“Mẹ cũng nghĩ vậy, nhưng thằng ngốc em trai con nó lại nhất quyết không đồng ý, cả tâm hồn nó đều hướng về nhà họ Tạ, còn nói mẹ đã không chịu mua nhà, sửa sang lại cũng không chịu chiều nó.”

Hai mẹ con than ngắn thở dài nửa ngày cũng tìm không ra biện pháp, đành đi chuẩn bị cơm trưa.

Lâm An Nhân thấy ba người đàn ông ở phòng khách tập trung bàn luận chuyện gì đó, nhẹ nhàng đi qua.

Liếc thấy An Nhân đi tới, Lâm Húc lập tức hưng phấn nói: “Chị, anh Văn Nghiêu hứa giúp tìm đội thi công, nhà mình nếu sửa lại cũng sẽ không mất bao nhiêu tiền, thật quá tốt!”

“thật sao, Văn Nghiêu, cháu nói thật sao?” Dương Quế Trân ở bên ngoài nghe xong cũng vội vàng chạy vào hỏi.

Quý Văn Nghiêu gật đầu hứa hẹn: “Tiểu Húc vừa nói chuyện kết hôn, người khác cháu không quan tâm đâu, nhưng đây là chuyện của nhà mình, không nói thì thôi, đã nói thì phải giúp. Bác yên tâm, mọi người cứ thương lượng phương án nào thích hợp, mọi chuyện còn lại cứ để con bao trọn gói cho.”

Dương Quế Trân lại hỏi: “Toàn bộ tổn kém bao nhiêu?”

“Bác gái, cháu đã nói sẽ bao trọn gói, sao bác lại hỏi giá tiền làm chi, người mà con tìm đến cũng không tính tiền bạc gì với con đâu, đều nói chuyện tình cảm thôi.”

Ý là không cần mất tiền sao? Dương Quế Trân nhất thời vẫn chưa kịp hồi hồn, cũng không thể tin lại có chuyện tốt như thế.

“Mẹ, anh Văn Nghiêu đã nói như vậy, mẹ còn không hiểu sao!” Quý Văn Nghiêu kinh doanh lớn, trong ngành xây dựng biết nhiều nhân vật, công trường đều thuê xe công ty anh ta, việc tìm một đội thi công đơn giản như trở bàn tay, Lâm Húc chỉ không nghĩ đến mình có thể tìm được một món hời như thế.

Nghe con trai nói, Dương Quế Trân mới tin bảy tám phần: “Ai za... sao không biết xấu hổ nhận không như vậy, hay là hai bác chi trả một phần phí tổn.”

Quý Văn Nghiêu xua tay cười: “Bác gái đừng tranh mấy chuyện này với cháu như thế ngài lắm, nếu cháu cầm tiền của bác khác gì bác thuê người ngoài, về sau bác không chê cho cháu cạo vài bữa com là được, đừng ghét cháu phiền là được ạ.”

Vợ chồng Dương Quế Trân mừng đến nỗi hết phân biệt đông tây nam bắc luôn: “Mới gặp đã nhờ vả con thế này rồi, hai bác ngại quá, Văn Nghiêu cũng đừng nói khách sáo như thế, sau này mỗi ngày cứ ghé nhà bác ăn cơm, chỉ sợ cháu ăn không quen cơm rau dưa thôi.”

Mặt Lâm An Nhân xanh mét, nhìn người trong nhà hưng phấn như thế, cô lại không tiện ngay trước mặt mọi người mà gây ầm ĩ với Quý Văn Nghiêu, chỉ có thể hung hãn căm tức nhìn Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu đương nhiên biết Lâm An Nhân đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, chỉ nhún chút thời gian quay sang đá mắt mới cô, sau đó cười đắc ý.

Lâm An Nhân thiếu chút nữa hộc máu, xoay người sang một phòng khác hờn dỗi.

Quý Văn Nghiêu ăn xong cơm trưa cáo từ.

Lâm An Nhân lúc này mới phát tác: “Sao mọi người lại đồng ý thế? Loại lợi thế này sao chúng ta có thể tự dung nhận không của người ta? Quý Văn Nghiêu hoàn toàn không quen với nhà mình, mọi người không sợ tham tiện nghi nhỏ thiệt thời lớn sao?”

“Chị, lần này chị nói sai rồi, tuy anh Văn Nghiêu lần đầu đến nhà chúng ta, nhưng chị không thấy người ta thật lòng muốn báo ân sao? anh ấy làm người có tình có nghĩa, muốn giúp nhà ta chút chuyện. Hơn nữa, anh ấy là người trong ngành, loại chuyện này chỉ cần anh ấy ra mặt nói một tiếng là được, ngay cả mạng on cũng không tính nữa, sao chúng ta lại không nhận chứ? Chúng ta nhận lòng tốt của anh ấy chị không thấy anh ấy rất mừng sao!”

“Tiểu Húc nói đúng, mẹ thấy cậu Quý là người tốt,

nhìn xem người ta mua tới bao nhiêu là thứ này, đây rõ ràng là thích nhà chúng ta nên mới tới.” Dương Quế Trân rất đồng ý với con trai.

Lâm An Nhân không có biện pháp, đứng lên lấy túi xách đi về.

“Nhìn chị con xem, dạo này nó rắc rối quá...” Dương Quế Trân nhìn con gái đóng sầm cửa rồi đi, oán trách vài câu.

Lâm Húc cũng không để ý nói: “Mẹ, chị ấy giờ có tiền rồi, anh rể cũng kiếm được nhiều tiền, lại quen nhân vật lớn như anh Quý, sau này mẹ cũng đừng mắng chị ấy mãi nữa. Con sớm đã thấy chị con trở nên lợi hại rồi, con cũng còn phải nịnh bợ chị ấy đây, con còn đang muốn dựa hơi chị ấy để làm giàu mà.”

Dương Quế Trân vỗ vai con trai: “An Nhân là chị ruột con, không giúp con thì giúp ai, không ngờ đứa con gái thành thật của mẹ lại còn có thể có tương lai như thế, để nói chuyện rồi, về sau nhà họ Phó sẽ không coi khinh nó nữa.”

Lâm An Nhân vừa ra cửa đã điện thoại chất vấn Quý Văn Nghiêu tại sao lại làm như vậy.

“anh không muốn em khó xử, hơn nữa chuyện này anh chỉ cần một cuộc điện thoại thôi, sao anh lại không làm chứ?” Quý Văn Nghiêu thuận lý thành chương trả lời.

“Quý Văn Nghiêu, anh làm vậy cũng vô dụng thôi.”

“anh không quan tâm có tác dụng hay không, tuy đó là gia đình em nhưng anh thích bọn họ là thật, là chuyện của anh, không liên quan đến em.”

Sau chuyện sáu năm trước, Quý Văn Nghiêu còn có thể thích ba mẹ cô sao? Lâm An Nhân không còn lời nào để nói, trực tiếp cắt di động.

Trở lại nhà họ Phó, thấy ba mẹ con Vương Thu Dung vội vàng vàng trốn vào phòng, Lâm An Nhân phiền chán không thôi, mình có thể ăn thịt người

hay giặt tiền của họ mà phải đề phòng mình đến vậy.

Cùng lúc đó, Quý Văn Nghiêu nhìn hai túi hồ sơ nằm trên bàn, mở một túi ra, khước miệng khẽ nhếch nhìn tư liệu bên trong: Phó Minh Hạo thật đúng là tài năng, quả nhiên làm chuyện tốt!

Sau đó lại xem túi hồ sơ còn lại, Quý Văn Nghiêu âm trầm nhíu mày nhìn những tấm ảnh bên trong, suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Quý Văn Nghiêu nhìn ảnh chụp trong tay, quyết định điện thoại cho Lâm An Nhân.

“Em cùng người tên Tôn Bằng kia rốt cuộc có quan hệ gì?” Lâm An Nhân vừa tiếp điện thoại, Quý Văn Nghiêu đã trực tiếp hỏi.

“Cậu ta và tôi là đồng sự, anh lại muốn làm gì nữa?”

“Em còn hỏi làm gì? Đồng sự của em sao làm chỗ Lâm Húc, còn cùng ăn cơm, cùng về nhà, trong tay anh có đồng ảnh đều là hình em và hắn. Nếu đến tay Phó gia, đừng nói em bị họ chất vấn mà anh cũng bắt đầu hoài nghi em có bạn trai khác!”

Lâm An Nhân sinh khí: “Anh có tư cách gì hoài nghi tôi, tôi có ngoại tình hay không không phải anh là người rõ nhất? Tôn Bằng làm thêm cho Lâm Húc, đương nhiên có nhiều thời gian cùng một chỗ.”

“Anh rõ nhất? Dù đồng sự có quan hệ tốt đến mấy thì nam nữ khác biệt, có hay không cũng bị tị hiềm?” Quý Văn Nghiêu ngữ khí khó chịu.

“Tị hiềm? Anh đang châm chọc tôi sao, mấy tấm ảnh đó anh muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm, dù sao chuyện này sớm muộn gì ai cũng biết.”

“Đương nhiên sẽ biết, nhưng anh sẽ không để em bị ủy khuất. Anh sẽ xử lý mấy tấm ảnh này, bắt quá phải nói rõ, anh không tán thành em tiếp tục qua lại với Tôn Bằng. Còn chuyện này nữa, anh sẽ tìm cách để Phó gia biết Phó Minh Hạo bên ngoài có nhân tình, em có thể quang minh chính đại ly hôn, anh bảo để em chuẩn bị tâm lý.”

Lúc nghe Quý Văn Nghiêu ngăn cấm mình qua lại với Tôn Bằng, Lâm An Nhân muốn phản bác, nhưng bị chuyện kể tiếp làm choáng váng. Phó Minh Hạo ngoại tình? Điều này sao có thể!...

Lập tức cắt ngang lời Quý Văn Nghiêu: “Anh điều tra Minh Hạo?”

“Phó gia điều tra em, sao anh không thể điều tra Phó Minh Hạo? Điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là em có thể ly hôn.”

“Không phải anh để một đồng nữ nhân tiếp cận Minh Hạo rồi chụp ảnh, sau đó cắt câu lấy nghĩa nói anh ấy ngoại tình? Quý Văn Nghiêu, tôi hoài nghi anh cố ý hãm hại Minh Hạo!” Lâm An Nhân thể hiện thái độ hoài nghi.

“Cô gái này anh không biết. Ảnh chụp Phó Minh Hạo cùng một cô gái trẻ ra vào khách sạn, khi đang ở nước ngoài. Anh muốn tính kế cũng không công phu như vậy.”

“Dù sao tôi cũng không tin.” Lâm An Nhân nói xong liền treo điện thoại.

Phản ứng của Lâm An Nhân đều nằm trong dự đoán của Quý Văn Nghêu, như vậy mới tốt!

Lâm An Nhân tin tưởng Quý Văn Nghêu sẽ không để lộ ảnh của mình và Tôn Bằng. Nhưng lòng không yên hoài nghĩ Phó Minh Hạo, chuyện này vô luận thật giả thế nào cũng khó xác minh, vẫn là bình tĩnh xem sao.

Ăn tối xong, Phó Minh Hạo cùng ba mẹ hàn huyên một hồi mới mang một bộ tâm sự về phòng.

Thực có nhân tình?... Lâm An Nhân nhìn biểu tình của Phó Minh Hạo trong lòng nghĩ.

“An Nhân, anh có chuyện muốn thương lượng cùng em.”

Ai... nên đến sẽ đến.

“Anh nói đi, có chuyện gì?”

Phó Minh Hạo khó xử gãi gãi đầu: “Chị hai vừa mua xe dưới danh nghĩa công ty Văn Nghêu, tiền thuê một tháng cũng được nhất vạn, chị cả và ba mẹ bàn bạc cũng muốn mua một chiếc. Bất quá anh rề không đồng ý, nên mẹ muốn chúng ta góp tiền, em nghĩ sao?”

Nguyên lai không phải chuyện kia, Lâm An Nhân nhẹ nhàng thở ra, nhưng sau khi nghe Phó Minh Hạo nói xong, thái độ thực kiên quyết.

“Chị hai mua xe lúc nào, Quý Văn Nghêu đứng tên sao? Chuyện này em không đồng ý!”

Phó Minh Hạo khiếp sợ nhìn thái độ Lâm An Nhân, nhưng vẫn ôn tồn nói: “Đầu cần kích động vậy a, anh thương lượng với em, không đồng ý thì anh nói mẹ một tiếng là xong, không cần sinh khí như vậy.”

Lâm An Nhân cắn môi, nghĩ nghĩ mới nói: “Minh Hạo, Quý Văn Nghêu không hảo tâm như vậy đâu, anh nên khuyên gia đình đừng để lúc đó trở tay không kịp.”

“Nhìn em kia, sao luôn thành kiến với Văn Nghêu, anh biết người ta làm gì đều có mục đích này nọ nhưng không phải trăm phần trăm đều như vậy. Văn Nghêu là người tốt, tiền thuê tháng thứ nhất cũng đưa trước cho chị hai. Máy ngày nay Văn Nghêu đều giới thiệu anh với một số bằng hữu làm ăn lớn.”

Lâm An Nhân nghe xong nói: “Tiền anh đưa em đều giữ để mua nhà, nếu không khẩn cấp sẽ không động đến.”

Phó Minh Hạo cười: “Em đúng là kết sắt, em giữ đi.”

Vương Thu Dung biết con trai không ra tiền thì sinh chút hờn dỗi, tuy vài lần quở trách nhưng Lâm An Nhân đều làm ngơ không nghe, Vương Thu Dung đành buông tha.

Nhưng vài ngày sau Vương Thu Dung lại nghĩ ra diệu chiêu. Bà gọi vợ chồng Phó Minh Hạo vào phòng khách cùng thảo luận với ông chủ tiệm tạp hóa dưới lầu. Ông chủ cửa hàng tuổi đã cao định về quê dưỡng lão, vừa hay mình ở nhà không có việc gì làm, không bằng nhượng lại buôn bán, hơn nữa hai bên cũng là chỗ quen biết lâu năm, một tháng kiếm được không ít tiền.

Lại tiền, Lâm An Nhân đau đầu hỏi bao nhiêu!

“Mẹ đã hỏi tiền thuê nhà cùng sang nhượng là hai vạn.”

Lâm An Nhân nghe xong cẩn thận tính toán một chút, hai vạn cũng không nhiều, nếu sang cửa hàng Vương Thu Dung sẽ không cả ngày ở nhà đánh mặt chược, lợi nhiều hơn hại, chỉ giận là Vương Thu Dung không chịu ra tiền, luôn nhìn ngó sổ tiết kiệm của vợ chồng cô.

Vương Thu Dung lấy được tiền thì cảm thấy mỹ mãn, cả ngày bận việc sang nhượng cửa hàng, cơm cũng không làm, nhưng Lâm An Nhân rất cao hứng.

Bất quá, Phó Minh Hạo gần nhất về nhà ngày càng muộn, tâm trạng luôn uể oải, lời cũng kiệm nói.

Lâm An Nhân nhìn không được hỏi: “Dạo này thấy anh rầu rĩ không vui, gặp chuyện khó xử sao?”

Phó Minh Hạo lắc đầu: “Không có việc gì, mấy ngày nay bận giúp chị hai nên hơi mệt.”

Phó Lệ Na muốn làm gì? Lâm An Nhân tò mò hỏi Phó Minh Hạo.

“Ài... Chị hai muốn phát đại tài, bỏ cửa hàng quần áo, vừa mua xe vừa mở xưởng gạch ở nông thôn, anh giúp chị ấy hỏi mua máy móc.”

“Xưởng gạch nói mở có thể mở, chị hai có nhiều tiền như vậy?”

“Đương nhiên không phải, Văn Nghêu đầu tư hơn ngàn vạn, vấn đề là thủ tục hơi rắc rối. Bất quá Văn Nghêu hỗ trợ hẳn không thành vấn đề. Qua hai chuyện này, anh mới biết chị hai có không ít tiền, bình thường thực không nghĩ.”

Khẳng định là chủ ý của Quý Văn Nghêu, nếu không Phó Lệ Na có thể nghĩ mở nhà máy? Bất quá tiền của người ta, muốn xài thế nào liền xài.

Mấy ngày sau, Phó Minh Hạo vẫn như trước đi sớm về trễ, ngày càng tiêu tụy.

Cửa hàng tạp hóa đã bắt đầu buôn bán, hai chị chồng đến nhà đều trực tiếp đến cửa hàng, cha chồng cả ngày không chạy bộ thì cùng bằng hữu uống rượu, Lâm An Nhân tự tại cảm thấy hiện tại không khác gì đang sống một mình. Bốn giờ chiều, Lâm An Nhân ghé qua cửa hàng Lâm Húc phụ giúp.

“Tôn Bằng vẫn chưa đến sao?”

“À, anh Tôn đến cửa hàng khác làm rồi. Hiện tại tay nghề anh ấy đã thành thạo, đến công ty lớn sẽ kiếm tiền nhiều hơn.”

“Đang hợp tác tốt sao lại chuyển đến nơi khác, không phải em đuổi người chứ?” Lâm An Nhân hoài nghi Lâm Húc không hài lòng chuyện gì, gây khó dễ Tôn Bằng.

Lâm Húc phủ nhận: “Không tin chị có thể điện thoại hỏi anh Tôn, là anh ấy tự nguyện được người ta tiễn cử, chị đừng nghĩ oan cho em, là anh Văn Nghêu quan tâm giúp đỡ anh Tôn!”

Nguyên lai trọng điểm ở chỗ này, là Quý Văn Nghêu ra tay, Lâm An Nhân tuy sinh khí nhưng dù sao Tôn Bằng cũng tìm được nơi tốt, mình còn nói gì.

Sau khi bố trí xong, Lâm Húc nói: “Chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Lâm An Nhân cũng đói bụng, nhìn thời gian còn sớm nên đáp ứng.

Lâm Húc dặn đồng sự một số công việc rồi đi cùng Lâm An Nhân.

Đến cửa, Lâm An Nhân hỏi Lâm Húc: “Ngoài việc sắp xếp Tôn Bằng đến cửa hàng khác, Quý Văn Nghêu có làm gì khác không, mà sao người liên hệ được với anh ta?”

“Lần trước ở nhà có lưu lại số điện thoại, bắt quả là anh Văn Nghêu điện thoại trước. Chị hai, anh Văn Nghêu là người đáng kết giao, anh ấy giới thiệu cho em cửa hàng lớn muốn sang lại đạo cụ, nền, bối cảnh... một đồng lớn bảy tám phần còn mới, nhưng tổng cộng chỉ có năm trăm, em vui muốn chết. Anh Văn Nghêu còn đáp ứng giúp em thuê xe!”

Lâm An Nhân hiểu Quý Văn Nghêu muốn đánh chủ ý gì, đơn giản là muốn gián tiếp làm mình cảm động, tương lai ba mẹ cùng Lâm Húc có thể giúp hắn nói chuyện.

Người này quý kẻ thật nhiều, khó lòng phòng bị, mình phải làm sao mới tốt.

Lòng nặng trĩu tâm sự, đột nhiên bị Lâm Húc khê đẩy.

“Chị, anh Văn Nghêu đến rồi.”

Lâm An Nhân ngẩng đầu nhìn thấy Quý Văn Nghêu đậu xe bên đường, dự mưu thật tốt, bắt quả nhìn Lâm Húc vui vẻ chạy qua, cũng đi theo.

Sau khi bắt tay chào hỏi Lâm Húc, Quý Văn Nghêu hỏi Lâm An Nhân: “An Nhân, em muốn ăn gì?”

“Sao cũng được.” Lâm An Nhân ngồi ở ghế sau, không thèm nhìn Quý Văn Nghêu một cái, lạnh nhạt trả lời.

“Nếu không, vậy anh tác chủ.” Quý Văn Nghêu khởi động xe đi đến nhà hàng. Trên bàn cơm Lâm Húc cùng Quý Văn Nghêu thân thiết vô cùng, một ngụm anh Văn Nghêu, hai ngụm anh Văn Nghêu, làm Lâm An Nhân nổi hết da gà, ăn xong vội vàng đi ra ngoài.

“Anh Văn Nghêu, chúng ta không tiện đường, anh đưa chị về, em đi taxi.”

Lâm An Nhân chưa kịp từ chối, Lâm Húc đã gọi taxi.

“Lên xe thôi.” Quý Văn Nghêu mỉm cười mở cửa xe chờ Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân nhìn nụ cười của Quý Văn Nghêu cảm thấy có gì đó mờ ám.

“Anh thực đưa tôi về?”

“Đương nhiên, nếu em không muốn về, anh còn cầu không kịp.”

Lâm An Nhân không để ý, lên xe.

“Anh đừng tham gia vào chuyện nhà tôi nữa, họ sẽ không đứng về phía anh.” Lâm An Nhân đột nhiên nói.

Quý Văn Nghêu nghe xong cười: “Anh không quan tâm, chỉ cần đối với em tốt là được.”

Lâm An Nhân im lặng liếc mắt nhìn Quý Văn Nghêu.

Đến Phó gia, Quý Văn Nghêu dừng xe nói: “An Nhân, anh làm mọi chuyện đều vì không muốn em chịu ủy khuất, anh sẽ không miễn cưỡng nữa. Anh nguyện ý chờ, bao lâu cũng chờ!”

Lâm An Nhân không có lời nào để nói, lòng tuy cảm động nhưng không thể tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, vẫn là quý trọng hôn nhân hiện tại.

Vì thế không hẹn gặp lại, chuẩn bị mở cửa xuống xe.

Đúng lúc nhìn thấy Phó Minh Hạo cùng một cô gái giùng giàng trên vỉa hè đối diện!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Lâm An Nhân cực kỳ bình tĩnh nhìn hai người đối diện, có lẽ vì bản thân đã làm chuyện có lỗi với Phó Minh Hạo, nên tư cách nổi giận cũng chẳng còn.

Nhìn từ xa, có vẻ Phó Minh Hạo cực lực cố gắng thoát khỏi sự đeo bám của cô gái kia, không biết hai người nói gì, cuối cùng Phó Minh Hạo vô lực cúi đầu đứng im mặc cô ta ôm chặt thắt lưng, kiễng chân hôn lên mặt hắn.

Quý Văn Nghêu ngồi im lặng, dò xét biểu tình trên mặt Lâm An Nhân.

Cô gái nũng nịu tựa người vào ngực Phó Minh Hạo thầm thì nói chuyện, thẳng đến khi Phó Minh Hạo đẩy ra, cô ta mới không tình nguyện lên xe lái đi.

“An Nhân, em không sao chứ?” Nhìn Phó Minh Hạo đi vào tiểu khu, Quý Văn Nghêu dò hỏi.

“Có thể có chuyện gì chứ, như vậy không phải rất công bằng sao?” Lâm An Nhân nói xong, thản nhiên xuống xe đi vào tiểu khu.

Quý Văn Nghêu âm hiểm cười, quay đầu xe...

Lâm An Nhân vào nhà, không thấy Phó Minh Hạo trong phòng, phòng chừng đang ở trong toilet.

Phó Minh Hạo đứng lúc đi vào thấy Lâm An Nhân đã thay xong quần áo đứng trong phòng, chột dạ sừng sốt: “Em về lúc nào vậy, anh không nghe thấy tiếng động gì cả?”

“Vừa về, hôm nay anh về sớm a?”

“Hôm nay không có việc gì nên về sớm.” Phó Minh Hạo nói xong nằm trên giường nghịch di động.

Sau khi rửa mặt, Lâm An Nhân cũng lên giường nằm, Phó Minh Hạo cầm di động đưa lưng về phía cô.

Động tác này của Phó Minh Hạo vô tình để Lâm An Nhân thấy rõ nội dung trên điện thoại.

Hắn là nói chuyện cùng cô gái kia, Lâm An Nhân xoay người cười khỏ: Đúng là đồng sàng dị mộng.

Từ ngày đó, Lâm An Nhân thấp thỏm chờ đợi Phó Minh Hạo sẽ chủ động. Vài ngày bình lặng trôi qua, Phó Minh Hạo vẫn không có cử động gì. Bản thân mình chưa một lần thẳng thắn sao có thể đòi hỏi người khác thành thật.

Tuy biết Phó Minh Hạo giấu giếm, nhưng lại không chịu nổi nhìn hắn mỗi ngày thất hồn lạc phách, thật muốn ba mắt một lời nháo loạn.

Cuối tuần, nghe Phó Lệ Giai thông báo sẽ mời Quý Văn Nghêu về nhà ăn cơm, Lâm An Nhân có chút kỳ quái. Chị em Phó gia chỉ có Phó Lệ Na luôn muốn dựa hơi Quý Văn Nghêu phát tài. Phó Lệ Giai tuy yêu tiền nhưng chưa cầu Quý Văn Nghêu làm gì, sao giờ cũng bắt đầu mời khách!!

Tuy tò mò nhưng biết có hỏi, người khác cũng không nguyện nói, đành chờ Phó Minh Hạo về hỏi.

“Em không biết chuyện này sao? Chồng chị Lệ Giai không đồng ý mua xe nhưng có đại sự nhờ Văn Nghêu. Mời cậu ta tới nhà ăn cơm chỉ là hình thức, chủ yếu là muốn biếu ít tiền trà nước, chắc khoảng mấy chục vạn.” Phó Minh Hạo qua loa giải thích.

Quý Văn Nghêu thật giúp vợ chồng Phó Lệ Giai đại ân. Trước kia, từng nghe Phó Lệ Giai nói qua, vật liệu xây dựng còn mới nên phí dụng thấp, tuổi thọ mấy mốc đã hơn mười năm cũng bắt đầu biến chất, phí sửa chữa và bảo dưỡng càng lúc càng cao, để lâu sẽ không thu được lợi nhuận gì.

“Quý Văn Nghêu chỉ lấy tiền trà nước, không có yêu cầu gì khác?” Lâm An Nhân lại hỏi.

Đã rất lâu, Phó Minh Hạo mới hiếm hoi nặn ra được một nụ cười: “Em đừng đa nghi, thủ tục đều làm tốt? Về sau đừng bàn luận chuyện về Văn Nghêu nữa, dẫu nhiều lần em vẫn không thông.”

Hai giờ chiều thứ sáu, Quý Văn Nghêu vừa đến, vợ chồng Phó Lệ Giai đã niềm nở chạy ra tiếp đón, mời vào phòng khách trò chuyện. Phó Lệ Na cũng đến giúp đỡ nấu nướng.

Vương Thu Dung ở cửa hàng vẫn chưa về. Phó Nham biết hôm nay được uống thỏa thích nên cũng không ra ngoài. Lâm An Nhân cùng mọi người tiếp đón Quý Văn Nghêu xong trở về phòng, còn Phó Minh Hạo lảng xảng giúp Phó Lệ Na làm bếp.

Lâm An Nhân nghĩ Quý Văn Nghêu đã nói kết quả điều tra về mình cho Phó gia biết, nếu không sao mẹ con Phó gia luôn nhìn mình không thuận mắt, lại không giống bình thường hờ một chút là quở trách.

Lúc dọn cơm, Phó Lệ Giai đi mời Vương Thu Dung về tham gia, chờ mọi người ngồi vào bàn bữa tiệc náo nhiệt bắt đầu.

“Văn Nghêu, tôi sợ mãi uống rượu lát lại say nên vào thẳng chủ đề luôn, đầu thầu lần này nhờ phúc của cậu.” Chồng Phó Lệ Giai, Hồ Tân Thành đẩy chiếc phong bì đến trước mặt Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu không khách khí, cười nhận.

“Anh cả không cần khách khí, đã là người một nhà thì phải quan tâm nhau. Đúng rồi, bên khu quy hoạch có một số công trình muốn tiêu thụ nội bộ, anh nghe ngóng một chút.”

Hồ Tân Thành lập tức tỉnh táo: “Có chuyện này sao, có thể bán bao nhiêu?”

“Không theo giá thị trường nên khoảng 80 đến 20 vạn, em đã nhờ người quen đặt mua mười sáu căn, anh giúp đỡ lưu ý là được.” Quý Văn Nghêu nhấp ngụm rượu thuận miệng tiết lộ tin tức.

Đừng nói Phó Lệ Na đỏ mắt, ngay cả Phó Lệ Giai và Vương Thu Dung cũng động tâm, Phó Nham buông chén rượu ngay ngắn.

Thật tiện nghi, nhà mình hay cũng mua a!

Trừ bỏ Lâm An Nhân, tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử, nhưng có lẽ là ngại nhờ vả Quý Văn Nghêu nhiều lần nên không một ai hé miệng.

Quý Văn Nghêu ăn hai miếng mới phát hiện không khí khác thường, ánh mắt vòng vo chuyển, cười nói: “Cháu mua đều có mục đích, không thể nhường lại cho người khác được.”

Mọi người nhất thời tiết khí, không còn tâm tư ăn cơm, tiện nghi trước mắt lại nuốt không trôi tâm tình sao tốt được.

Bất quá Quý Văn Nghêu lại nói: “Mọi người thành tâm như vậy, cháu có thể nói bằng hữu một tiếng, nhưng cổ lắm một nhà cũng chỉ được một.”

Không khí náo nhiệt trên bàn ăn lại tăng vọt.

“Văn Nghêu, cháu chính là đại ân nhân của Phó gia.” Vương Thu Dung kích động rơi nước mắt.

Có tiết kiệm nhiều tiền tài cũng không bằng tích đức gặp được đại cứu tinh.

Quý Văn Nghêu khách sáo vài câu, liếc nhìn Lâm An Nhân, phát hiện ánh mắt cô đầy hoài nghi, vui vẻ cười cười nói chuyện cùng những người khác.

Đột nhiên, bên ngoài có người gõ cửa, Lâm An Nhân đứng lên nói: “Mọi người ăn đi ạ, con ra ngoài xem ai đến.”

Lâm An Nhân đi ra nhìn qua mắt cáo trên cửa, lập tức lấp bắp kinh hãi.

Cô gái kia sao lại đến đây!...

Lâm An Nhân ngập ngừng không muốn mở cửa. Người bên ngoài mãi không thấy ai lên tiếng càng không ngừng nhấn chuông inh ỏi. Sợ đánh động mọi người bên trong, Lâm An Nhân đành mở cửa.

Không nghĩ chủ nhà hỏi cũng không hỏi, liền mở cửa, tay người bên ngoài đang giơ lên giữa chừng ngăn ngor...

“Cô tìm ai?” Lâm An Nhân ra vẻ trấn tĩnh hỏi.

“Tôi tìm Minh Hạo.” Cô gái trả lời đúng lý hợp tình.

“Minh Hạo không có ở nhà, cô thử điện thoại cho anh ấy, hiện tại nhà đang có khách không tiện tiếp đãi.”

Cô gái nở nụ cười: “Tôi là Khúc Duyệt, đồng sự của Minh Hạo, cô là vợ anh ấy?”

Lâm An Nhân không muốn tiếp tục dây dưa, gạt đầu lấy lễ xoay người định đóng cửa, lại bị Khúc Duyệt ngăn cản: “Thái độ của cô thế này là sao, tôi biết hôm nay Minh Hạo ở nhà nên mới tới.”

“Tôi nói Minh Hạo không ở nhà, cô sao lại nhiều lời như vậy chứ.”

“Hừ, cô bất lịch sự như vậy tôi cũng không khách khí.”

Dứt lời, Khúc Duyệt hướng trong nhà hô hoán: “Phó Minh Hạo, tôi biết anh trốn bên trong, là nam nhân thì mau lặn ra đây đừng để vợ thay người lộ diện!”

Khúc Duyệt vừa la, hàng xóm xung quanh nghe ồn ào cũng mở cửa xem náo nhiệt.

Lâm An Nhân không ngờ cô gái này lớn mật như vậy.

Lập tức thấy Phó Minh Hạo chật vật chạy ra kéo cô gái kia vào nhà, sau đó đóng cửa lại.

Mọi người trong nhà cũng lục tục đi ra.

“Minh Hạo, ai vậy?” Vương Thu Dung hỏi con trai.

Phó Minh Hạo cau mày, nhếch môi, không nói lời nào.

Khúc Duyệt không nhẫn nại, lớn tiếng nói: “Tôi là đồng sự của Minh Hạo, con trai bà dụ dỗ tôi xong nghĩ muốn chùi mép, tôi đến đây làm cho ra lẽ.”

Nhìn Phó Minh Hạo từ nhỏ đến lớn, Phó gia nghe xong đều không thể tin hẳn lại ngoại tình.

Nhưng Phó Minh Hạo im lặng không phủ nhận, cũng khẳng định tám phần sự thật, theo bản năng nhìn về phía Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân bình tĩnh nói với Khúc Duyệt: “Đó là chuyện hai người tự giải quyết, tất yếu nháo về nhà.”

Khúc Duyệt cười lạnh: “Có thể giải quyết không cần tôi phải nhọc công mò đến đây. Nói cho rõ ràng, lúc trước ngon ngọt dụ dỗ tôi lên giường, hiện tại lấy cớ tiền đều trong tay cô nên không đáp ứng điều kiện của tôi, tôi không tìm đến đây được sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37-2

Lâm An Nhân không tin nhìn Phó Minh Hạo, chẳng lẽ ngay cả điều này hắn đều nói?

Phó Minh Hạo kích động: “Khúc Duyệt, cô nói chuyện không có lương tâm, những gì tôi đáp ứng với cô tôi đều đã thực hiện, đều là cô mặt dày cố chấp dây dưa!”

“Anh cho tôi cái gì? Một danh sách tiểu siêu thị, tổng cộng chưa đến 2000 phần trăm cổ phần, anh là nam nhân? Hừ, không bản sự còn muốn mèo mỗ, bố thí sao!” Khúc Duyệt khinh bỉ nói.

Phó Minh Hạo tức giận phát run, nói không ra lời.

Phó Lệ Na nặc kệ: “Minh Hạo, tức giận với loại người này chỉ hại thân.”

Sau đó, hùng hổ chỉ Khúc Duyệt nói: “Cô thật không biết xấu hổ, mặc kệ cô có chồng hay chưa, biết rõ Minh Hạo đã có vợ còn yêu thương nhưng nhớ, rõ ràng là âm mưu lừa bịp tổng tiền, nếu còn tự trọng thì mau biến đi!”

“Bà cô ăn nói thật ngang ngược nga, tôi nói chuyện cùng Phó Minh Hạo liên quan gì bà, giải quyết được thì giải quyết, không được thì cút một bên!”

Phó Lệ Na tức giận nghẹn lời, mặt đỏ bừng.

Lâm An Nhân ngao ngán nói: “Tôi là vợ Minh Hạo, có tư cách nói chuyện với cô chứ.”

Khúc Duyệt lại cười lạnh: “Nói với cô? Chồng mình còn không quản được, không trước kiểm điểm còn ở đây bàn tư cách với tôi? Nếu thực cô giữ tiền thì tôi không ngại nói một chút, chỉ sợ Minh Hạo dùng cô lấy cớ thôi.”

Phó Minh Hạo tức giận, lớn giọng nói: “Cô, rốt cuộc cô muốn gì?”

Vừa nghe Phó Minh Hạo hỏi, Khúc Duyệt lập tức gào khóc: “Muốn gì? Lúc trước hổng tôi anh nói sẽ nâng đỡ tôi còn nói vợ anh là người lãnh tình. Lòi ngon tiếng ngọt, tới tay liền trở mặt!”

“Tôi nói những lời này khi nào?” Phó Minh Hạo phản bác, những người khác cũng hát đệm theo.

Lâm An Nhân nghe không nổi nữa, tư mặt vợ chồng bị người ngoài đàm tiếu, đối với cô mà nói là một chuyện cực kỳ nhục nhã.

Đối mặt với quang cảnh tranh cãi âm ỉ, đầu Lâm An Nhân muốn nổ tung.

Chính lúc đau đầu kịch liệt, cảm giác có người ôm mình đi ra ngoài, ngẩng đầu lên đúng là Quý Văn Nghêu.

Lâm An Nhân định nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt hần âm trầm nghiêm túc, lời ra tới miệng đành nuốt ngược vào trong.

Giúp Lâm An Nhân lên xe, Quý Văn Nghêu lái về nhà mình.

Ở một ngã tư chờ đèn đỏ, Quý Văn Nghêu nhin không được hỏi: “Bây giờ em tính làm gì, chẳng lẽ còn nhẫn được?”

“Tôi không biết.” Lâm An Nhân ăn ngay nói thật.

“Không biết anh dạy cho em, ly hôn đi.”

Lâm An Nhân không nói lời nào.

Quý Văn Nghêu thờ dãi: “An Nhân, anh biết em khó thừa nhận việc ly hôn, nhưng hôm nay em chưa học được điều gì sao, em cần rằng chịu đựng thì cô Khúc kia sẽ dễ yên sao, nhìn tư thế kia khẳng định cô ta sẽ không buông Phó Minh Hạo, em nghĩ tương lai yên tĩnh được sao?”

Sau đó, tạm dừng một chút lại nói: “Nếu em muốn tiếp tục chung sống với Phó Minh Hạo trong tình trạng dẫn co này anh sẽ giúp giải quyết cô ta, nhưng tương lai anh không thể theo sau hốt rác cho Phó Minh Hạo mãi được.”

Lâm An Nhân nhỏ giọng nói: “Từ đầu, lúc anh nói chuyện này, tôi cứ nghĩ do anh giờ trò quỷ nên không tin. Hiện tại người đã tìm tới cửa, anh còn rộng lượng đề nghị, là tôi sai lầm, thực xin lỗi.”

Quý Văn Nghêu nói: “Anh nói rồi, anh chỉ nghĩ cho em, em muốn thế nào anh đều tôn trọng.”

Đến nơi, hai người theo thang máy lên lầu.

Vào nhà, Quý Văn Nghêu ôm chầm Lâm An Nhân nhẹ giọng nói: “An Nhân, sự tình hôm nay đừng để trong lòng, loại đàn bà đó không đáng, em muốn anh giáo huấn ai đều được, chỉ cần em hết giận, đừng mất hứng.”

Lâm An Nhân nhin không được khóc: “Chẳng lẽ tôi nhẫn nhịn chưa đủ nhiều sao!” Nói xong, vùi mặt vào lòng Quý Văn Nghêu ô ô khóc.

“An Nhân, ngoan, đừng khóc, Phó Minh Hạo là tên hỗn đản.”

Lâm An Nhân khóc nửa ngày trong lòng cũng dịu bớt, ngẩng đầu nhìn Quý Văn Nghêu nức nở: “Cám ơn anh.”

Vô luận trước kia Quý Văn Nghêu đã làm gì, nhưng hấn một lòng vì mình, điểm ấy ai cũng không so được.

“Ngốc, cảm ơn làm gì! Tốt lắm, đừng khóc, đi tắm rồi nghỉ ngơi.”

Nói xong Quý Văn Nghêu giúp Lâm An Nhân vào nhà vệ sinh, còn đưa cho cô nội khô và váy ngủ.

Lâm An Nhân xấu hổ tiếp nhận, hỏi: “Sao anh có mấy thứ này?”

“Có ý chuẩn bị cho em, vì em kể cả chuyện mất mặt này anh cũng làm, chẳng những mua bvs, còn mua nội y, em yên tâm anh cam đoan sạch sẽ.”

Nước mắt mới khô thiếu chút nữa rơi xuống, một đại nam vì mình giặt nội khô, cô không xứng với tấm lòng của anh.

“Sớm biết em lại khóc anh sẽ không nói, mau tắm đi khóc nữa mắt sẽ đau đó.” Quý Văn Nghêu xoa nhẹ tóc Lâm An Nhân, đóng cửa đi ra ngoài.

Lâm An Nhân thay xong quần áo, Quý Văn Nghêu đưa cô vào phòng nằm xuống giường, rồi nằm bên cạnh cô.

Nhìn Lâm An Nhân bất an chần động, Quý Văn Nghêu hôn hai má cô: “Nhĩ hảo hảo nghỉ ngơi, anh cái gì cũng không làm, chờ em ngủ anh sẽ ra ngoài.”

Một lát sau, Lâm An Nhân thấy Quý Văn Nghêu cũng thành thật nằm im, người mới thả lỏng, trầm tĩnh lại.

“An Nhân, thời gian này em không cần về, xem sự tình phát triển nói sau, anh giúp em hỏi thăm tin tức được không?”

Lâm An Nhân vẫn còn khí nên không nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng.

Được Lâm An Nhân đồng ý, Quý Văn Nghêu hào hứng nói muốn dẫn cô đi mua ít đồ dùng, lại tính toán còn thiếu cái gì.

Lâm An Nhân nghe âm thanh trầm ổn bình thản huyền thuyên bên tai, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Chờ Lâm An Nhân ngủ say, Quý Văn Nghêu đứng dậy chỉnh chăn giúp cô, nở nụ cười âu yếm nhìn bộ dáng khi ngủ của cô, mới đi ra ngoài.

Vào thư phòng đóng cửa lại, Quý Văn Nghêu ngồi trên sô pha uống trà, nhìn đồng hồ nhắn điện thoại.

Không biết đôi phương nói gì, Quý Văn Nghêu ngẫu nhiên nói: “Khúc Duyệt, tôi không muốn nghe cô khoe thành tích, tôi muốn kết quả. Nếu đồng ý, cô nên biết phong cách làm việc của tôi, đừng nghĩ một bước dễ dàng lên trời, Quý Văn Nghêu tôi muốn cô một bước tiến địa ngục kỳ thật dễ như trở bàn tay!”

Buông di động, Quý Văn Nghêu tiếp tục nhàn nhã uống trà, nhin không được nở nụ cười: Phó Minh Hạo, chỉ cần người đi sai một bước, ta có thể cho người vĩnh viễn trở mình không được!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Khúc Duyệt náo loạn Phó gia gà bay chó sủa, trước khi đi còn tuyên bố sẽ không để yên chuyện này, lần sau quyết không khinh địch buông tha Phó Minh Hạo.

Khúc Duyệt vừa ly khai, Phó gia bắt đầu nhốn nháo gạn hỏi Phó Minh Hạo đầu đuôi sự việc.

“Minh Hạo, chị hai biết cậu không phải người như vậy, rốt cuộc chuyện này là sao?” Phó Lệ Na không tin em trai mình lại ngoại tình.

Nhưng hỏi thế nào Phó Minh Hạo cũng làm thinh, cuối cùng không muốn bị hỏi nữa mới đứng lên nói: “Chuyện của em không cần mọi người quan tâm, em chỉ muốn nói rõ với An Nhân.”

An Nhân không ở đây, chắc tức giận quá nên vào phòng rồi, Phó Minh Hạo đứng dậy hướng phòng mình định đi vào.

“An Nhân đi với Văn Nghêu rồi.” Hồ Tân Thành ở bên cạnh nói.

“Đi cùng Văn Nghêu?” Phó Lệ Giai không rõ.

Hồ Tân Thành nhún nhún vai nói: “Sao anh biết, lúc mọi người náo loạn, anh thấy Văn Nghêu kéo An Nhân đi ra ngoài.”

Mọi người có chút hồ đồ, Quý Văn Nghêu kéo Lâm An Nhân đi đâu?

“Thôi, đừng nghĩ chuyện vô dụng này nữa, An Nhân có Văn Nghêu chiều cổ cũng tốt, nên ưu tiên xử lý chuyện Minh Hạo. Minh Hạo mau nói cậu cùng cô Khúc có quan hệ gì, lời cô ta nói có thật không?”

Phó Minh Hạo biết Quý Văn Nghêu chăm sóc Lâm An Nhân cũng an tâm không ít, nghe Phó Lệ Na hỏi vẫn nói: “Em thật từng có quan hệ với cô ấy, bất quá lời cô ta nói đều không đúng, em có nỗi khổ riêng mọi người đừng hỏi nữa.”

Phó Minh Hạo tóm gọn một câu rồi quay lưng về phòng, mặc mọi người ngồi lại trầm mặc suy diễn.

Vương Thu Dung càng nghĩ càng nuốt không trôi, lên tiếng: “Nhất định Minh Hạo có chuyện khó xử mới có cơ sự hôm nay, không chừng là bị tính kế, vẫn là khuyên An Nhân bỏ qua.”

Mọi người nghe xong đều tán thành, ngồi một lúc đều lục tục ai về nhà nấy.

Trên đường về nhà, Hồ Tân Thành oán giận: “Vốn tưởng tốt lành ăn bữa cơm, lại bị cậu ba nhà em quấy nhiễu, còn nhiều chuyện chưa kịp thương lượng với Văn Nghêu.”

“Sao lại đổ mọi chuyện lên người Minh Hạo, nó cũng đâu muốn cô gái kia tìm tới nhà.”

“Em lại bao che, nếu cậu ba ở bên ngoài không thả mồi thì đâu có mở đường dẫn mèo về nhà? Khổ tâm? loại chuyện này nam nhân khổ cái gì? Thân bất do kỷ? Ăn vụn phải biết chịu mép, còn không trả tiền, muốn bao nhiêu sòng phẳng là xong, tội gì mè nheo! Bất quá, Văn Nghêu đối với em đâu thật tốt.” Hồ Tân Thành không chấp nhận lý do thoái thác của Phó Minh Hạo.

Phó Lệ Giai hừ một tiếng.

“Anh nghĩ ai cũng có bản lĩnh, Minh Hạo đâu phải tiểu kim khôi, muốn đường bao nhiêu thì đường!”

Hồ Tân Thành đình chỉ: “Được rồi, sau này có chuyện gì nhà em tự giải quyết, anh mặc kệ không được sao?”

Phó Lệ Giai quay đầu không muốn tiếp tục nói chuyện cùng Hồ Tân Thành.

Vương Thu Dung điện thoại cho Quý Văn Nghêu hỏi thăm Lâm An Nhân có ở cùng hẳn hay không, sau ngó ý muốn hẳn khuyên Lâm An Nhân trở về.

“Di Hai, chị dâu hiện tại đang ở chỗ cháu, lúc đó lộn xộn thấy chị dâu có vẻ chật vật nên khuyên chị đi ra ngoài, mới ngủ được một lát, ngày mai cháu lại khuyên chị ấy.” Quý Văn Nghêu đứng trong bếp không yên lòng ứng phó Vương Thu Dung.

“Như vậy a, hôm nay đã làm cháu chê cười.”

Quý Văn Nghêu cười nói: “Di đừng khách khí, Minh Hạo dù không đúng nhưng nam nhân nào mà không lầm đường, chỉ cần thành thật hối cải là được.”

Lời này nói thật đúng ý trong lòng Vương Thu Dung, tuy con mình không đúng nhưng cũng không phải chuyện lớn không thể tha thứ, chỉ cần nó xin lỗi một tiếng.

“Ai, vẫn là Văn Nghêu hiểu lý lẽ, con dâu di suy nghĩ được một nửa như cháu thì tốt biết mấy, chỉ sợ với tính cách của nó thì không dễ bỏ qua!!”

“Di yên tâm giao chị ấy cho cháu.” Quý Văn Nghêu nhếch miệng đắc ý cười.

Vương Thu Dung nhiều lần cảm ơn Quý Văn Nghêu mới ngắt điện thoại.

Quý Văn Nghêu buông di động, múc cháo vào bát, vừa quay đầu đã thấy Lâm An Nhân đứng ở cửa.

“Tỉnh ngủ rồi sao, vừa lúc cháo còn nóng mau ăn thôi.”

Lâm An Nhân không nhúc nhích, mặt không chút thay đổi nhìn Quý Văn Nghêu: “Theo lời anh, nam nhân tùy tiện tìm nữ nhân chỉ cần xin lỗi một câu thì xong?”

Quý Văn Nghêu không được tự nhiên đi tới: “Là anh nói cho Phó gia nghe, anh đặc biệt chán ghét mấy chuyện mèo mả này, căm thù đến tận xương tủy.”

“Tôi không ăn, tôi muốn về, anh cũng nói vậy có lẽ tôi nên cân nhắc lại.” Lâm An Nhân xoay người muốn đi.

Quý Văn Nghêu lập tức giữ chặt Lâm An Nhân: “Ai... Anh nào có khả năng vì Phó Minh Hạo biện hộ, đều là hồng bội họ. Em ngoan ngoãn ăn đi, anh sẽ không để em quay về chịu họ khi dễ.”

Lâm An Nhân cũng chỉ làm bộ, làm sao muốn về, bất quá nghe lời Quý Văn Nghêu nên có chút sinh khí thôi.

Quý Văn Nghêu nhún nhường dỗ dành cũng thả cho An Nhân bậc thang, sau khi ăn mấy muỗng, ngẩng đầu lên hỏi: “Sao anh không ăn?”

“Anh không đói, em ăn đi. An Nhân, em nên nghĩ kỹ xem Phó Minh Hạo có đáng để em nhẫn nhịn nhiều như vậy, không bằng nhân cơ hội này ly hôn đi!” Quý Văn Nghêu tận dụng cơ hội khuyên nhủ Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân không đáp lời, cúi đầu ăn.

Quý Văn Nghêu thấy thế liền quyết định: “Anh đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng, anh không để em về Phó gia, Phó Minh Hạo nhất định sẽ đến công ty tìm em.”

Lâm An Nhân tạm thời không muốn gặp Phó Minh Hạo, nhưng xin nghỉ phép vài ngày cũng không phải dễ, nghĩ nghĩ vẫn là nhờ Tôn Bằng nói một tiếng với chủ của cậu ta.

Ấn xong, Lâm An Nhân tìm một vòng, lại xoay người hỏi Quý Văn Nghêu: “Di động của tôi đâu?”

“Làm gì?”

“Còn làm gì, đương nhiên là điện thoại.”

“Điện thoại cho ai, dùng của anh đi.” Quý Văn Nghêu đưa di động của mình cho An Nhân.

Lâm An Nhân không kiên nhẫn nhử mồi: “Tôi không nhớ số, tôi phải điện thoại nhờ đồng sự xin nghỉ phép.”

“Chờ một chút anh đi lấy cho em.” Quý Văn Nghêu như con gió cuốn vào thư phòng lấy di động đưa Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân ngồi trên sofa điện thoại cho Tôn Bằng. Tôn Bằng không hỏi nguyên nhân đã nhanh chóng đáp ứng, còn dặn Lâm An Nhân cứ an tâm sắp xếp việc nhà.

“Không nghĩ tiêu tử này có chỗ hữu dụng. An Nhân, em là người mềm lòng dễ thỏa hiệp trước lời ngon tiếng ngọt của Phó Minh Hạo, tốt nhất vẫn nên đưa di động cho anh giữ.”

Lâm An Nhân không để ý Quý Văn Nghêu, nhưng chịu không nổi hấn lái nhai bên tai, vì thế cầm di động ném qua.

“Cho anh, cho anh, giống như đang niệm kinh, phiền quá đi!”

Quý Văn Nghêu hớn hờ cầm di động cất vào thư phòng, sau đó trở ra ôm Lâm An Nhân nói: “Đừng trách anh lái nhai, đều vì tốt cho em. Về sau có anh chống lưng, bị ai khi dễ em cứ phản kích, không cần nhịn, có nghe không?”

Ai có thể che chở mình cả đời, đến lúc bị thương không phải bản thân mình sao!

Lâm An Nhân không để những lời Quý Văn Nghêu nói trong lòng.

Mấy ngày nay, Phó Minh Hạo mãi vẫn điện thoại cho Lâm An Nhân không được, cuối cùng đành liên lạc thăm dò Quý Văn Nghêu.

“Anh họ, việc đó xử lý thế nào rồi.” Giọng nói Quý Văn Nghêu lộ chút quan tâm.

“Ai... Cũng không thế nào, Khúc Duyệt không đến nữa. Văn Nghêu, nghe nói An Nhân đang ở chỗ cậu, cô ấy tắt di động tôi không liên lạc được, cậu có thể giúp tôi gặp cô ấy được không?”

Quý Văn Nghêu khó xử: “Anh họ, không phải tôi không giúp anh, mấy ngày nay chị dâu vẫn không ngừng khóc, ném hồng cả di động. Như vậy đi, anh cho chị ấy chút thời gian bình tĩnh, hiện tại làm căng sợ chị dâu ngay cả chỗ tôi cũng bỏ đi, vạn nhất trở về nhà mẹ đẻ sẽ nháo lớn?”

Phó Minh Hạo cũng sợ bức Lâm An Nhân nóng nảy làm Lâm gia biết chuyện, đành phớt lờ Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu buông điện thoại nhìn đồng hồ, giao công việc cho thư ký, liền đi đón An Nhân.

Buổi chiều đã hẹn dẫn An Nhân đi sắm đồ, sống hai người không giống sống một mình đơn giản qua loa, dùng gì đó cũng nhiều, đã mua hai lần vẫn thấy thiếu, tranh thủ hôm nay mua cho xong.

Lâm An Nhân đứng chờ Quý Văn Nghêu, lòng thầm oán: Quý Văn Nghêu nhiều chuyện, cả ngày đòi dạo phố mua này mua kia, không biết trước kia thế nào, mới ở vài ngày đã thấy đáng ghét.

Quý Văn Nghêu đưa Lâm An Nhân đến trung tâm thương mại mua đồ gia dụng, trang sức bài trí xong, còn muốn đi siêu thị mua thức ăn.

“Không đi nữa đâu, mệt chết đi được, trời nóng như vậy anh đừng ép nữa, muốn mua ngày mai lại mua.” Lâm An Nhân hừ thoát một thân mồ hôi.

Quý Văn Nghêu thân thủ sờ trán Lâm An Nhân, cười nói: “Thật nhiều mồ hôi, vậy chúng ta về nhà.”

Lái xe về nhà, Lâm An Nhân liền chạy vào phòng tắm.

Quý Văn Nghêu tranh thủ vào thư phòng xử lý công việc, chợt nghe tiếng nhạc ngân ngai réo rất vang lên.

Ngẩng đầu thấy là di động Lâm An Nhân, nhìn màn hình nguyên lai là Phó Minh Hạo nhắn tin, còn có mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Tên lì lợm này, lúc sáng đã nói mà vẫn không từ bỏ ý định.

trong tin nhắn, Phó Minh Hạo thành khẩn nhận sai, hẹn An Nhân gặp mặt, còn nói sẽ chờ đến khi An Nhân đến mới thôi.

Vậy cứ chờ đi! Quý Văn Nghêu xóa tin nhắn, ngồi trên ghế vuốt cằm cười xấu xa.

Cao hứng đứng lên chuẩn bị đi tắm.

Quý Văn Nghêu mỉm cười ra thư phòng.

Tắm xong, ôm vợ yêu!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Quý Văn Nghêu thông dong đi ra phòng khách thấy Lâm An Nhân đang cầm di động ngồi trên sofa, đi qua ngồi bên cạnh cô liếc nhìn màn hình di động, thì ra đang chơi trò chơi...

“Com tối em muốn ăn gì?” Quý Văn Nghêu âu yếm hỏi.

Lâm An Nhân không ngắt đầu.

“Em ăn gì cũng được, anh đặc biệt thích ăn món gì? Không thì tủ lạnh còn chút đồ ăn lát lấy ra nấu.” ở nhà người ta không nên nằm dài hưởng thụ.

Quý Văn Nghêu đáp ứng một tiếng, tiếp tục ngồi bên cạnh nhìn Lâm An Nhân ngoạn.

Lâm An Nhân vượt qua mấy vòng, nghĩ trong lòng: Đại lão bản không có việc gì làm, nhân nhả ở đây nhìn mình chơi trò chơi.

Lại qua hai vòng, cảm thấy hai người ngồi như vậy thật nhàm chán, liền liếc mắt nhìn Quý Văn Nghêu, mặt lập tức đỏ.

“Quý Văn Nghêu, mắt anh nhìn đi đâu vậy!”

Không phải Quý Văn Nghêu đang nhìn trò chơi, ánh mắt ngoác ngoác theo cổ váy ngủ trễ xuống, dò xét vào bên trong.

“An Nhân, anh khó chịu.”

Lâm An Nhân chỉnh lại cổ áo, xê dịch sang bên cạnh: “Anh sao vậy?”

Người nào đó tìm có muốn lắng sang chuyện khác a.

Quý Văn Nghêu thu hồi ánh mắt, cười cười: “Người anh khó chịu.”

Lâm An Nhân không phòng bị, theo bản năng nhìn theo hướng Quý Văn Nghêu chỉ, phía dưới khăn tắm đã đội lên túp lều nhỏ, lập tức quay đầu, bật dậy...

“Anh không biết xấu hổ?” Lâm An Nhân nói xong bỏ đi vào bếp.

Vào bếp, mặt vẫn còn cảm giác nóng rát, xấu hổ mở tủ lạnh lấy rau xanh.

Đang thái rau xanh, cảm giác sau lưng một cỗ nhiệt khí nóng bỏng bao quanh, ngay sau đó Quý Văn Nghêu săn sóc ở bên tai cô mút hôn, thấp giọng nói: “An Nhân, anh thật khó chịu, giúp anh.”

Lâm An Nhân cảm giác được thứ cứng rắn chìa chìa vào hông mình, không dám hồi đầu, không dám động, sợ kích thích hắn.

Thấy Lâm An Nhân không có phản ứng cự tuyệt, hai tay Quý Văn Nghêu lớn mật xuyên qua cổ áo phủ lên hai đoàn phong nhũ, nhẹ xoa... không bình tĩnh hất váy ngủ cô lên, nắm hai đoàn bạch nộn trong tay ngoạn mới vừa lòng.

Lâm An Nhân nắm chặt dao, muốn kháng cự nhưng cả người mềm nhũn.

Quý Văn Nghêu cười lên tiếng: “Cẩn thận đừng làm mình bị thương, đặt dao xuống đi.” Với tay ra trước lấy dao Lâm An Nhân đang cầm đặt sang một

bên, sau đó nhanh chóng trở lại vị trí cũ dùng sức nắn bóp đủ thứ hình dạng. Lâm An Nhân bị đau gãy dựa.

“An Nhân, em sốt ruột sao?” Quý Văn Nghiêu vì suyễn, thân dưới cách nội khó cọ sát vào bờ mông đầy đặn, thoải mái thờ dài.

“Anh đừng như vậy, đau...”

“Anh điềm nhẹ.”

Quý Văn Nghiêu tuy nói vậy, nhưng lực đạo trên tay một chút biến hóa cũng không có, say mê mút hôn vùng cổ trắng nõn, một bàn tay đi xuống theo nội khó sờ soạng tiểu phúc.

“An Nhân, em thực mặn cảm” lòng bàn tay dính nhớp làm Quý Văn Nghiêu đắc ý, đây là bản lĩnh đàn ông.

Mặt Lâm An Nhân ngày càng hồng, biết thân thể mình ngày càng khát cầu, nhưng ý chí lại không muốn đẩy đưa loại quan hệ mập mờ này... Tâm tình vô cùng phức tạp.

“Em nghĩ cái gì loạn thất bát tao, không chuyên tâm?” Quý Văn Nghiêu bắt mặn đưa ngón tay đâm vào, nghe Lâm An Nhân kinh hô mới vừa lòng nở nụ cười.

Quý Văn Nghiêu vốn đợi nhiều ngày lại nhìn lâu ngày, hiện tại đã nhẫn không nổi, cảm giác Lâm An Nhân đủ ướt liền kéo nội khó, nâng thất lưng cô lên, cả người từ phía sau đè ép xuống làm chân Lâm An Nhân nhũn ra, người đổ về phía trước tựa vào mặt bàn, hai tay chống đỡ thân thể, quay đầu sinh khí nói: “Quý Văn Nghiêu, anh muốn sát hại em?”

Quý Văn Nghiêu thuận thế ngấu nghiêng hôn môi Lâm An Nhân.

“Anh sao bỏ được em, nhẫn một chút lập tức thư thái.”

Miệng vừa nói xong tay đã thành thạo nâng đùi phải Lâm An Nhân lên, tìm đúng vị trí chậm rãi tiến vào. Lâm An Nhân mới biết tên lưu manh này đánh chủ ý gì, thân mình lắc lắc muốn rời khỏi: “Anh có bệnh phải không? Buông ra!”

Quý Văn Nghiêu dùng sức ngăn chặn Lâm An Nhân, loạn hô hấp: “Em yêu, thẹn thùng sao? Thân thể em chỗ nào anh chưa nhìn qua? Đây là tình thú, từ từ anh sẽ dạy em.”

Khi nói chuyện hơn phân nửa đã muốn đi vào.

Lâm An Nhân chống đỡ không được bị Quý Văn Nghiêu áp chế, nửa người trên áp xuống mặt bàn cảm thạch lạnh lẽo... Kích thích từng lỗ chân lông mở ra.

Quý Văn Nghiêu căng thẳng, nặng nhọc nói: “Em yêu, nào... Thả lỏng...”

Lâm An Nhân tự biết tránh không thoát, hít sâu vài lần tận lực thả lỏng.

Nương cơ hội này, Quý Văn Nghiêu nâng thất lưng Lâm An Nhân lên, dùng chút lực đi vào hoàn toàn.

Bên trong Lâm An Nhân bắt ngờ co rút dữ dội siết chặt lấy dị vật làm toàn thân Quý Văn Nghiêu từng trận thư sướng, thân thể cũng run nhẹ.

Không chút do dự, Quý Văn Nghiêu chậm rãi lui ra, lại thẳng lưng bắt đầu lấy ra đâm vào, lực đạo lần sau mạnh bạo hơn lần trước, chín nông một sâu mỗi lần đều chạm đến đỉnh tử cung Lâm An Nhân. Mỗi lần va chạm, ngực đầy đặn càng bị đè ép trên mặt bàn sinh đau, cô nhìn không được nhẹ giọng thân ngâm.

Quý Văn Nghiêu nâng Lâm An Nhân dậy, mười ngón tay chụp lấy gắt gao nắn bóp hai đoàn phong nhũ, phía dưới đối khát ra vào, miệng cười rộ lên: “Áp hồng mắt, ngoan ngoãn chồng xoa nào.”

Lâm An Nhân miễn cưỡng chống khuỷu tay trên bàn, thân thể bị Quý Văn Nghiêu va chạm ngày càng trướng, nhưng mỗi lần Quý Văn Nghiêu rút ra lại cảm thấy hư không, khao khát mau chóng được lấp đầy.

Cảm giác tê ma lan khắp toàn thân, Lâm An Nhân nhìn không được động khởi thất lưng, vênh cao bờ mông đầy đặn nghênh hợp từng nhịp vào ra của Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu tiêu hồn, buông cặp vú loang lỗ vết tím bầm, hoàn trụ thất lưng Lâm An Nhân, hận không thể tiến toàn bộ vào thân thể cô.

Thân ngâm đứt quãng tràn ra vào tai Quý Văn Nghiêu như thể tiên nhạc.

Quý Văn Nghiêu liên tục đại lực va chạm, đồng thời đưa tay nhu lộng nơi hai người kết hợp, vân vê hạt châu mặn cảm, trong con khoái cảm Lâm An Nhân trọn to mắt, cắn môi thờ gấp, mắt ý thức vênh cao hòa theo.

Một hồi lâu, Lâm An Nhân dần hồi phục ý thức, sau lưng cô Quý Văn Nghiêu như trước cuồng bạo, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm cắn lỗ tai Lâm An Nhân làm cô không ngừng co rúm.

“An Nhân, thoải mái sao?”

Đáp lại cuồng nhiệt của Quý Văn Nghiêu là sự co rút ngày càng chặt. Quý Văn Nghiêu đã đến cực hạn nhưng vẫn ngoan cố tiến tiến xuất xuất thêm vài chục lần mới cam tâm tình nguyện thả lỏng ức chế, phóng thích toàn bộ vào bên trong Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân cảm giác dòng khí nóng ấm đang xâm chiếm cơ thể mình, xoay đầu vô lực nói: “Anh mau đứng lên đi.”

Giờ phút này, làm sao Quý Văn Nghiêu có thể nghe, vẫn gắt gao áp chặt tiểu phúc của Lâm An Nhân, tiếp tục nhẹ nhàng vận động.

“Sao lại đứng lên, đều cho em hết!” Quý Văn Nghiêu ách cổ họng cười.

Lâm An Nhân tuy tức giận nhưng bị Quý Văn Nghiêu nhẹ nhàng trêu đùa đã sớm dục tiên dục tử.

Sau khi giây phút mê muội qua đi, Lâm An Nhân cắn răng giận dữ: “Anh còn không đứng lên!”

Quý Văn Nghiêu mồm môi hôn mút tẩm lưng quang lửa lấm tẩm mồ hôi, buồn cười: “Sinh khí? Lớn như vậy em còn không vừa ý sao?”

Trên đầu Lâm An Nhân bốc không biết bao nhiêu khói: “Anh nhanh cút đi!”

Quý Văn Nghiêu cười, hạ cò rút lui ra ngoài, xoay người Lâm An Nhân lại quuyền luyến hôn.

“Em yêu đừng mất hứng!”

Bàn tay không thành thật sờ xuống chân Lâm An Nhân nhưng bị cô đẩy ra. Sau khi cảm nội khổ chà lau dấu vết hoan ái trên người, Lâm An Nhân hờn dỗi đi tắm rửa lại Quý Văn Nghiêu một mình đứng tại chỗ ha ha cười.

Cơm chiều hôm nay cũng là do Quý Văn Nghiêu làm. Ăn cơm xong, Lâm An Nhân ngồi trên sofa xem tivi. Một hồi kích tình trong bếp dư âm vẫn chưa tan hết, Quý Văn Nghiêu mờ ám nhìn Lâm An Nhân, tâm nhộn nhạo ngóc đầu.

Lâm An Nhân hờn dỗi, vài lần quát lớn cũng không làm Quý Văn Nghiêu rời xa, đành chịu thua mặc hấn ôm hôn.

“Anh đừng đáng ghét như vậy, im lặng một chút được không?” Lâm An Nhân nắm tóc Quý Văn Nghiêu, kéo đầu hấn ra khỏi ngực mình.

“Em không cho đụng, anh cũng không thể hôn nhẹ sao?” Quý Văn Nghiêu ủy khuất nói, tay vẫn chưa từ bỏ ý định sờ soạn.

Lâm An Nhân thờ dài...

“Yên tĩnh một chút đi, người em cảm giác có chút đau.”

Quý Văn Nghiêu nghe vậy buông tay ra quả thấy trên đỉnh ngực tuyết trắng nguyên bản màu phấn hồng có chút tím, đau lòng: “Bị trầy da một chút, là anh không tốt, không lo lắng tình trạng của em, lần sau anh nhất định sẽ nhẹ nhàng.”

Lâm An Nhân xem thường không để ý tên lưu manh họ Quý này.

Quý Văn Nghiêu biết Lâm An Nhân không chịu nổi ép buộc, thành thật ôm cô cùng xem tivi. Chợt nghe Lâm An Nhân nói: “Em nghĩ nên điện thoại cho Minh Hạo.”

Quý Văn Nghiêu ngồi thẳng lưng nói: “Điện cho hấn làm gì? Nếu ly hôn thì điện, không thì thôi.”

Lâm An Nhân lo lắng nói: “Chuyện ly hôn em không thể nói bây giờ được, nhưng vô luận thế nào cũng không thể trốn tránh mãi a, tốt nhất nên thẳng thắn đối mặt.”

“Chuyện chúng ta em cũng nói luôn sao?” Quý Văn Nghiêu chọn mi hời.

Lâm An Nhân nhìn Quý Văn Nghiêu, gật đầu.

Thà thẳng thắn một lần còn hơn từng ngày nom nớp lo sợ bị Dương Quân công khai, hơn nữa chuyện mình ở chung với Quý Văn Nghiêu không thể giấu giếm mãi được.

Quý Văn Nghiêu vui vẻ đứng dậy vào thư phòng lấy di động đưa Lâm An Nhân: “Em gọi đi!”

Lâm An Nhân khó xử nhìn Quý Văn Nghiêu, do dự không nhấn số.

“Sao vậy, anh không thể nghe, em có tư mật muốn nói riêng với hấn?” Quý Văn Nghiêu tức giận chất vấn.

Lâm An Nhân không nghĩ phí sức đôi co với Quý Văn Nghiêu, đành nhấn số gọi cho Minh Hạo.

Điện thoại vang một tiếng đã có người nhận.

“An Nhân, rốt cuộc em cũng điện thoại cho anh, em nghe anh giải thích, anh thực không cố ý.....”

Lâm An Nhân ngắt ngang lời Phó Minh Hạo vội vàng thổ lộ.

“Minh Hạo, chúng ta gặp nhau rồi nói, 11 giờ trưa mai em đến tìm anh.”

“Được, được, anh chờ em. An Nhân, mấy ngày nay em ở đâu, chỗ đó có tốt không?”

“Rất tốt, gấp mặt nói sau, em treo máy.”

“Hôm đó anh không rảnh, nên đổi ngày khác đi.” Quý Văn Nghêu đứng bên cạnh chờ Lâm An Nhân tắt di động mới lên tiếng.

“Không cần đổi, anh có rảnh hay không em cũng không để anh đi cùng.”

Tự mình và Phó Minh Hạo háo hức nói chuyện, Quý Văn Nghêu sao có thể tham gia.

Quý Văn Nghêu tuy biết mình không nên ra mặt, nhưng vẫn không thoải mái, bình tĩnh nhìn chằm chằm tivi.

Lâm An Nhân nhìn đồng hồ, đứng lên nói: “Em hơi mệt, anh xem một mình đi.”

Quý Văn Nghêu cũng tắt tivi đứng lên.

“Anh cũng mệt, em biết tâm tình anh không tốt cũng không thềm an ủi một tiếng.”

Lâm An Nhân không để ý bỏ đi, Quý Văn Nghêu đuổi theo ôm Lâm An Nhân vào lòng cười: “Em đừng để anh một mình ở phòng khách, anh sợ bóng tối.”

Lâm An Nhân giờ mới nhận ra da mặt người đàn ông dày tới trình độ nào.

Đến ngày hẹn Minh Hạo, Lâm An Nhân từ nhà Quý Văn Nghêu xuất phát đến Phó gia còn hơn hai mươi phút mới đến giờ hẹn, nhưng từ xa đã thấy Phó Minh Hạo đứng chờ bên ngoài.

Phó Minh Hạo cũng thấy Lâm An Nhân, vội chạy đến trước mặt Lâm An Nhân cẩn thận đánh giá, sau đó mới nói: “An Nhân, em khỏe không?”

Lâm An Nhân gạt đầu: “Mỗi ngày ăn no rồi ngủ, lại không cần đi làm, tự nhiên rất tốt, còn anh?”

Phó Minh Hạo lại nhìn Lâm An Nhân sắc mặt hồng nhuận, cười khỏ nói: “Em xinh đẹp hơn, anh thì không tốt như vậy, chúng ta tìm chỗ nào ngồi nói chuyện?”

Hai người vào một cửa hàng đồ uống lạnh gần đó.

Sau khi gọi nước uống, Phó Minh Hạo khẩn trương nói: “An Nhân, là anh sai, nhưng anh hứa đây là lần duy nhất, thật sự chỉ có một lần, không phải như Khúc Duyệt nói, em phải tin anh!”

Lâm An Nhân mỉm cười trấn an: “Anh đừng vội, em đã đến đây đương nhiên sẽ nghe anh nói, hơn nữa em cũng có chuyện muốn nói.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Lâm An Nhân càng bình tĩnh, Phó Minh Hạo càng cảm thấy thương tâm, khổ sở.

“Em muốn nói với anh chuyện gì?”

Lâm An Nhân uống một ngụm đồ uống mới thông thả nói: “Chúng ta nói chuyện của anh trước đi.”

Phó Minh Hạo cúi đầu làm thinh, một lát sau mới ngẩng lên nhìn ngó xung quanh, hôm nay không phải ngày nghỉ trong quán cũng không đông khách, hần cụp mắt thấp giọng nói: “Chuyện đó có liên quan tới Quý Văn Nghêu?”

Lâm An Nhân gạt mình, dò xét ý tứ trong lời nói của Phó Minh Hạo.

Phó Minh Hạo vẫn như trước nhìn chăm chăm vào cốc đồ uống trên bàn, hít một hơi thật sâu tiếp tục nói: “Nếu là quan hệ giữa em và Quý Văn Nghiêu, thì anh biết rồi.”

Nửa ngày sau, Lâm An Nhân mới lấy lại tinh thần, nhấn mạnh: “Anh biết rồi?”

Phó Minh Hạo nhìn thẳng vào mắt Lâm An Nhân, vẻ mặt chưa sót làm người ta cảm lòng không nổi.

“Àn, anh biết trước kia hai người từng có thời gian tìm hiểu. Sau này, dù đang quen với Dương Quân nhưng cậu ta vẫn chưa chết tâm với em, nên mới không tính toán chiều cố nhà chúng ta nhiều như vậy. Mấy ngày nay hai người ở cùng nhau và giờ em muốn ly hôn với anh?”

Lâm An Nhân nghẹn ngào không biết nói gì, lo lắng bấy lâu, chuẩn bị đủ mọi lý do thoái thác giờ phút này đều thành vô nghĩa.

“Làm sao anh biết?” Đây là điều Lâm An Nhân muốn biết nhất.

“An Nhân, anh không ngờ, Quý Văn Nghiêu không thân không thích lại dốc lòng giúp nhà chúng ta đầu tư kiếm tiền. Mỗi lần ra ngoài tiếp khách hoặc đến nhà ăn cơm, không thấy em thái độ cậu ta liền khác. Chẳng những chủ động cho anh mượn mười vạn, còn tặng trang sức cho em, dù có tiền cũng không ai tiêu xài như vậy.”

Phó Minh Hạo thấy mình có chút kích động, ngừng lại một chút mới mở miệng nói tiếp: “Hôm Khúc Duyệt đến nhà, anh biết mình đã làm em tổn thương, nên dù mọi người nhón nháo gặng hỏi thế nào anh cũng chỉ quan tâm đến phản ứng của em. Liên tiếp mấy ngày không thể liên lạc được với em, anh nghĩ là do Quý Văn Nghiêu ngăn cản. Một số việc không biết nói thế nào nên anh luôn giấu trong lòng, dù thế chất em đặc thù có ở chung cũng không tiến triển gì, hơn nữa em luôn bài xích cùng cậu ta lui tới, nhưng anh vẫn lo sợ em sẽ rời khỏi anh.”

Nói tới đây, Phó Minh Hạo có chút nghẹn ngào: “Không gạt em, anh từng nghi ngờ và thử Dương Quân. Cô ấy vừa khóc vừa kể hết mọi chuyện, khuyên anh cố gắng giữ gìn hạnh phúc gia đình. Cô ấy cũng nói cô ấy và Quý Văn Nghiêu chia tay không phải do em mà do Quý Văn Nghiêu đề xuất.”

Không đợi Lâm An Nhân phản ứng, Phó Minh Hạo tiếp tục: “An Nhân, Khúc Duyệt là nhân viên công ty anh. Đời sống vợ chồng chúng ta không bình thường, là đàn ông anh cũng có lúc khao khát, nhưng không nghĩ cô ta dám lợi dụng lúc anh say rượu, nhất thời hồ đồ mà bỏ lên. Anh biết, hiện tại nói thế nào cũng là biện minh, anh biết mình sai nên đã trích hai vạn phần trăm cổ phần bù đắp để cắt đứt, không phải hai ngàn như cô ấy nói, nhưng cô ấy không nghe!”

Lâm An Nhân ngây dại nghe Phó Minh Hạo nói, hóa ra là Dương Quân.

Lúc này, Phó Minh Hạo nắm tay Lâm An Nhân tha thiết khẩn cầu: “Anh biết mình không tốt, anh hỏi làm thế nào cô ấy mới buông tha, cô ấy nói muốn tất cả cô phần. An Nhân em nói anh phải làm thế nào, đó là mạng sống của anh, là công cụ để anh kiếm tiền mua nhà cho em, anh biết lợi nhuận kiếm được hôm nay là nhờ em nên Quý Văn Nghiêu mới bằng lòng hỗ trợ, nên anh mới đưa mười vạn cho mẹ em”

Mắt Lâm An Nhân đỏ lên.

“Minh Hạo, quan hệ giữa em và Quý Văn Nghiêu không đơn giản như vậy? Em và anh ta.....” Lâm An Nhân nói không được nữa, vô luận lúc trước thế nào, sự thật xảy ra không có gì biện giải.

Phó Minh Hạo ngốc lảng nhìn Lâm An Nhân, nước mắt lập tức rơi xuống, nhưng nhất quyết không buông tay Lâm An Nhân.

Phó Minh Hạo có chút dại ra, nói: “Anh còn ôm ảo tưởng mà tới. An Nhân, tuy anh sai nhưng với chuyện của em và Quý Văn Nghiêu không thể nói anh không có khúc mắc gì, nhưng anh vẫn muốn cùng em tiếp tục. Dương Quân nói đúng, chúng ta cưới nhau khi không có gì chỉ cần em không rời anh sẽ không bỏ. Anh tôn trọng lựa chọn của em, anh chúc em hạnh phúc, chỉ trách Phó Minh Hạo này không có năng lực.”

Lâm An Nhân che miệng khóc nức, nước mắt giàn giụa, mục đích hôm nay sẽ ngã bài chuẩn bị ly hôn Phó Minh Hạo, nhưng đối tượng lại một mảnh mờ mịt, không nói đến áp lực từ gia đình, đồng nghiệp... Bản thân cô cũng không có tài sản riêng để tự lập.

Tương tượng mọi tình huống sau khi ly hôn, nhưng chưa một lần Lâm An Nhân nghĩ đến việc sẽ sống cùng Quý Văn Nghiêu. Không phải trong lòng cô lẩn quẩn, mà sự thật dù Quý Văn Nghiêu có chấp nhận nhưng tương lai vẫn còn sự phản đối của Quý gia. Nay, Phó Minh Hạo suy nghĩ như vậy làm cô vừa cảm động vừa mắc cỡ.

“An Nhân, em không cần bận tâm phản ứng của mọi người, vô luận thế nào anh cũng thừa nhận do anh ngoại tình, đều là anh sai không liên quan đến em. Ba mẹ em cứ tìm anh tính sổ, em không cần lo lắng.”

Lâm An Nhân biết mình không dễ dàng buông tha đoạn hôn nhân này. Một người lao động bình dân không có điều kiện gì như cô và Phó Minh Hạo từ chuyện này đều rút ra bài học cho mình, dù nguyên nhân hôm nay có thể trở thành mâu thuẫn sau này nhưng cô vẫn nguyện ý thử một lần khôi phục cuộc sống hôn nhân.

“Minh Hạo, cảm ơn anh đã suy nghĩ cho em, không thể xác định tương lai chúng ta đi đến đâu nhưng em nguyện ý duy trì, sẽ không cô phụ tâm ý của anh.” Lâm An Nhân ưng thuận hứa hẹn.

Phó Minh Hạo nặng nề gật đầu: “Được, chúng ta cùng nhau vượt qua. An Nhân, tin tưởng anh, anh không cô phụ em!”

Sau khi thành khẩn bạch tâm sự, hai người hàn huyên một lát, Lâm An Nhân muốn trở về nói chuyện với Quý Văn Nghiêu, Phó Minh Hạo cảm thấy có đạo lý dặn dò Lâm An Nhân cẩn thận, an toàn là quan trọng nhất.

Lâm An Nhân cảm ơn Phó Minh Hạo quan tâm mình, mềm lòng gật đầu.

Trở lại nhà Quý Văn Nghiêu, Lâm An Nhân bắt đầu sắp xếp này nọ. Kỳ thật cũng không có gì, lúc đến cô không mang theo cái gì, mọi thứ đều là Quý Văn Nghiêu mua, vì thế Lâm An Nhân chỉ lấy một trăm đồng trong tủ đầu giường chuẩn bị ngày mai về Phó gia.

Quý Văn Nghiêu thấp thỏm trở về, chưa kịp thay giày đã vội vàng chạy đi tìm Lâm An Nhân, cuối cùng nhìn thấy cô đang nấu cơm trong bếp tâm mới thở phào nhẹ nhõm, từ sau lưng ôm hôn Lâm An Nhân.

“Gặp hán rồi? Một lát có thể ăn cơm vợ mình nấu rồi.”

Lâm An Nhân đẩy Quý Văn Nghiêu ra, nói: “Không phải anh đi tiếp khách sao, về sớm vậy? Anh ra ngoài trước đi, đồ ăn sắp xong rồi.”

Quý Văn Nghiêu cười nói: “Anh là đang lo lắng cho em, anh đi tắm rồi giúp em dọn thức ăn.”

Sau khi làm cơm xong, Lâm An Nhân cố ý lấy chai rượu.

“Còn có rượu nữa sao, có phải chúc mừng em khôi phục tự do?” Quý Văn Nghiêu kinh hi nhìn một bàn thức ăn phong phú.

“Anh ăn cơm trước rồi uống.”

Quý Văn Nghiêu nghe lời, thành thực ăn cơm, Lâm An Nhân không uống, hán cũng không uống.

Ăn được một nửa, Lâm An Nhân nâng ly rượu mời Quý Văn Nghiêu.

“Văn Nghiêu, em kính anh một ly, cảm ơn anh luôn chiều cố em, dù trước kia xảy ra nhiều chuyện không thoải mái, nhưng anh cũng một lòng tốt với em.”

Lâm An Nhân nói xong nâng ly định uống cạn, nhưng vừa đụng môi đã bị Quý Văn Nghiêu ngăn cản.

“Em khoang uống, em nói anh nghe có gì đó không đúng, có phải anh nên biết chuyện gì không?” Nét tươi cười trên mặt Quý Văn Nghiêu đã phai nhạt rất nhiều.

Lâm An Nhân không nghĩ Quý Văn Nghiêu sâu sắc như thế, nhanh như vậy đã nhìn ra sự khác thường, lấy hết dũng khí nói: “Ngày mai em sẽ về.”

“Về đâu?”

“Phó gia.”

Quý Văn Nghiêu bất động thần sắc hỏi: “Hôm nay em nói gì với Phó Minh Hạo, có nói chuyện chúng ta không?”

Lâm An Nhân gật đầu: “Có, tất cả mọi chuyện đều nói.”

“Kết quả em vẫn muốn tiếp tục, hán có biết em đã là người của anh!”

Ngữ điệu Quý Văn Nghiêu càng ngày càng cao, Lâm An Nhân cố gắng bình tĩnh: “Biết, nhưng chúng ta quyết định tha thứ, cùng nhau lần nữa bắt đầu.”

“Anh không cần em cảm ơn, anh không phí tâm tư để bắc cầu hòa giải cho người khác. Lâm An Nhân, em đúng là người đánh bao nhiêu lần cũng không tỉnh ra được!”

Quý Văn Nghiêu tức giận hất ly rượu trên bàn, đứng dậy bỏ đi.

Một lát sau, “phanh” Lâm An Nhân nghe tiếng cửa bị thô bạo đóng lại, biết Quý Văn Nghiêu ra ngoài.

Sau khi dọn dẹp bàn ăn, Lâm An Nhân trở về phòng ngủ.

Nằm trên giường, Lâm An Nhân loạn nghĩ, cô biết Quý Văn Nghiêu thương tâm nhưng lòng mình cũng không thoải mái, dù sao mình và Phó Minh Hạo cũng là vợ chồng, và lại mình không còn là cô nữ sinh mơ mộng tương lai màu hồng.

Mười hai giờ khuya, Lâm An Nhân vẫn nằm trần trọc không ngủ được.

Cửa phòng đột nhiên mở toan, chờ thích ứng với ánh sáng trong phòng, Lâm An Nhân mới ngồi dậy nhìn thấy Quý Văn Nghiêu đứng trước cửa.

Lâm An Nhân không biết hán muốn làm gì, cũng không muốn cùng hán lại phát sinh quan hệ.

Quý Văn Nghiêu đi tới, ngồi bên giường hỏi: “Em thật sự quyết tâm?”

“Ân.”

Quý Văn Nghêu nhẹ giọng nói: “An Nhân, em có từng nghĩ đến cảm thụ của anh, em không có một chút cảm tình nào với anh sao?”

“Cũng đã từng nghĩ nhưng em không thể rời bỏ Minh Hạo, tuy thua thiệt anh nhưng điều kiện của anh tốt hơn Minh Hạo rất nhiều, rồi anh sẽ tìm được cô gái khác tốt hơn em.”

“Đừng nói nữa, nói đi nói lại căn bản em không yêu anh! Có tiền là sai sao? Là mồ hôi xương máu anh vất vả liều mạng kiếm được, em lại đồng tình với Phó Minh Hạo không bán sự, không quyết đoán? Anh lo lắng cho em mọi thứ, đổi lại mỗi lần em đều không quan tâm anh!” Quý Văn Nghêu táo bạo nói.

Lâm An Nhân cho rằng Quý Văn Nghêu nói không có đạo lý, nghĩ hấn không cam lòng những gì đã làm cho cô, vì thế cũng không phản bác.

“An Nhân, em nghĩ kỹ lại được không, sau một tuần nếu em vẫn không thay đổi anh nhất định sẽ không dây dưa nữa, được không?” Quý Văn Nghêu đưa ra điều kiện.

Lâm An Nhân thờ dài lắc đầu không đáp ứng.

Quý Văn Nghêu hô hấp có chút trầm trọng.

“Ba ngày! Ba ngày, được không? An Nhân, xin em chỉ ba ngày thôi, bằng không anh không chịu nổi, em không thể nói đi là đi!” Quý Văn Nghêu nhún nhường cầu xin.

Thấy hấn van nài như thế, Lâm An Nhân mềm lòng đồng ý.

“Được rồi, ba ngày cũng không thể thay đổi cái gì, tội gì anh phải...” Cơ mặt Quý Văn Nghêu cuối cùng cũng hơi chút giãn ra: “Anh biết, coi như cho anh thời gian thích ứng đi.”

Lâm An Nhân không lời nào để nói, bắt đầu sợ hãi Quý Văn Nghêu có tâm tư khác.

“Em không cần lo lắng, em không muốn anh qua phòng khác ngủ.” Nói xong đứng dậy đi ra ngoài.

Lâm An Nhân nhẹ nhàng thở ra, nghĩ ngày mai điện thoại nói Phó Minh Hạo ba ngày sau cô mới về.

Quý Văn Nghêu đứng ngoài cửa, trong mắt tất cả đều là hận ý, không nghĩ Phó Minh Hạo có bốn sự làm Lâm An Nhân hồi tâm chuyển ý, nhưng mình quyết không để Lâm An Nhân trở về!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Sáng sớm hôm sau, vừa thức dậy Lâm An Nhân đã điện thoại nói Minh Hạo biết ba ngày sau mình mới trở về.

“Quý Văn Nghêu không cho em về?” Phó Minh Hạo dè chừng hỏi.

“Không phải, có một số việc phát sinh, Minh Hạo anh đừng để ý, em sẽ không cùng anh ta.....”

“Anh biết em là người thế nào mà, An Nhân, về sau không cần đề cập đến chuyện này, chúng ta hãy chậm rãi quên đi.” Giọng điệu Phó Minh Hạo có chút cô đơn.

Hai người hàn huyên một lát, Phó Minh Hạo thâm tình dặn dò cô chú ý an toàn, làm Lâm An Nhân cảm thấy vô cùng ấm áp, cũng quan tâm nhắc nhở Phó Minh Hạo vài câu.

Sau hôm đó, Quý Văn Nghêu biểu hiện thật sự bình tĩnh. Ngoài việc hằng ngày đến công ty đều ở nhà trò chuyện với Lâm An Nhân, hai người giống như lão bằng hữu nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Lâm An Nhân chưa bao giờ tự tại ở chung với Quý Văn Nghêu như vậy.

Ngày thứ tư, Quý Văn Nghêu cũng không nín kéo, giúp Lâm An Nhân thu thập này nọ. Lâm An Nhân nhìn hấn khó xử nói: “Mấy hôm nay cảm ơn anh, anh không cần tiễn, tự em về được rồi.”

Quý Văn Nghêu nhướn mi nói: “Những thứ này đều là mua cho em, em không cần để không cũng vô dụng, nếu không muốn lát ra ngoài thì ném đi, anh phải đưa em trở về mới an tâm, Phó gia đều biết mấy ngày nay anh chiều cô em.”

Lâm An Nhân không muốn tiếp tục giằng co, nhưng đồng hồ mắc tiền mới mua này sao có nói ném là ném, đành ôm tất cả theo Quý Văn Nghêu xuống gara.

Quý Văn Nghêu đậu xe ngoài cửa, Lâm An Nhân mang hành lý xuống nói: “Mấy thứ này em nhận, cảm ơn anh.”

Quý Văn Nghêu nhìn Lâm An Nhân nói: “Àn, em về đi, nhớ chăm sóc bản thân, có việc cần thì cứ tìm anh.”

Lâm An Nhân đau xót, thiếu chút nữa rơi nước mắt, vội vàng mở cửa xuống xe không quay đầu lại đi.

Quý Văn Nghêu kéo kính xe xuống nhìn Lâm An Nhân đi vào tiểu khu. Lâm An Nhân mang hành lý đến lầu ba, lúc đi không mang theo chìa khóa nên nhấn chuông đợi người mở cửa.

Vương Thu Dung ra mở cửa thấy Lâm An Nhân, biểu tình lập tức cứng ngắt: “An... An Nhân,... Con về rồi, sao không điện thoại Minh Hạo đi đón.”

“Mẹ, con đã về, con có nói Minh Hạo hôm nay sẽ về, anh ấy có nhà không?” Lâm An Nhân khó hiểu nhìn Vương Thu Dung cứ đứng ở cửa không cho cô vào.

Không đợi Vương Thu Dung trả lời, thanh âm Phó Minh Hạo tức giận từ bên trong truyền ra: “Khúc Duyệt, cô muốn gì! mỗi ngày đều chạy đến nhà tôi, cô còn chút tự trọng nào không? Tôi chưa từng đáp ứng đưa danh sách khách hàng cho cô, tôi cảnh cáo cô lần cuối, cô còn đến nhà tôi một lần nữa tôi sẽ báo cảnh sát, lập tức đi ra ngoài!”

Vương Thu Dung co quắp: “An Nhân đừng nghĩ nhiều, Minh Hạo vẫn không quan tâm, nhưng ngày nào cô ta cũng đến, không mở cửa thì ăn và bên ngoài.”

Đúng lúc Khúc Duyệt nhìn thấy Lâm An Nhân cười nói: “Yêu, về rồi sao! Mấy hôm nay không thấy cô, còn tưởng cô tìm nhà dưới, không nghĩ còn quay về, mau vào đi.”

Phó Minh Hạo lập tức vọt tới: “Tránh ra, đây là nhà An Nhân, cô là gì mà lên tiếng! An Nhân, mau vào, không nghĩ em về sớm vậy, anh còn định đi đón.

Phó Minh Hạo tiếp nhận hành lý trong tay Lâm An Nhân đặt một bên, kéo cô vào mới đóng cửa lại.

“An Nhân đừng để ý cô ta. Người đàn bà này không nói lý được nữa, da mặt dày thế gian ít có, anh sẽ báo cảnh sát.”

Lâm An Nhân không để ý Khúc Duyệt hỏi Phó Minh Hạo: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Phó Minh Hạo bất đắc dĩ sinh khí nói: “Ba ngày trước đột nhiên cô ta chạy tới tìm anh, không mở cửa cô ta đứng bên ngoài la mắng nên mẹ đành mở cửa, kết quả ăn vạ không đi, tối rồi đi hôm sau lại đến, anh đã chuẩn bị báo cảnh sát!”

“Phó Minh Hạo, anh thú lắm! Lúc trước lời ngon tiếng ngọt hổng tôi, hiện tại ăn no quay lưng như vậy? Anh nghĩ tôi muốn tới chỗ này, không nhìn lại xem cái nhà rách nát này còn dám khoe khoang giàu có, bốt sầm ngôn đi, tôi chỉ muốn danh sách trong tay anh, muốn báo cảnh sát thì cứ báo, cô nài nài không sợ!”

Phó Minh Hạo tức giận run run người, Khúc Duyệt cầm một cái váy giờ lên nhìn, chắc chắn: “Nhìn xem, thương hiệu quốc tế nha, tay trắng ra đi nhưng về lại cầm túi hàng hiệu, thật có bản lĩnh!”

Nói xong, nhìn Lâm An Nhân giờ ngón tay cái lên.

Vương Thu Dung nghe xong, hoài nghi nhìn quần áo trên người Lâm An Nhân.

“Là con đưa tiền nhờ Văn Nghêu mua cho An Nhân. Mẹ đừng nghe cô ta nói bậy.” Phó Minh Hạo phản ứng rất nhanh.

Vương Thu Dung tin tưởng lời con mình nói, chỉ có chút đau lòng muốn hổng Lâm An Nhân trở về, cũng không tất yếu tổn kém như vậy!

Dù tính tình Lâm An Nhân có trầm tĩnh đến đâu cũng nhận không được: “Sao cô có thể tùy tiện đụng vào đồ của người khác!”

“Anh có thể mua cho cô ta mấy thứ này còn khóc than với tôi? Phó Minh Hạo, anh dám chửi anh không có tiền!” Khúc Duyệt ném chiếc váy, bắt đầu mắng nhiếc Phó Minh Hạo.

Phó Minh Hạo mất kiên nhẫn nói: “Tôi có tiền hay không liên quan gì đến cô, muốn tiền cô tới tòa án mà tố cáo, tòa án phán tôi cho cô bao nhiêu một phần tôi cũng không tiếc!”

“Tốt, cô nài nài không đi, anh làm gì được tôi!” Khúc Duyệt thí mạng an vị trên ghế, chân nhếch lên một bộ không sợ trời không sợ đất.

Phó Minh Hạo tức giận, đi qua túm cánh tay Khúc Duyệt kéo ra ngoài.

Ai ngờ Khúc Duyệt ngã xuống, khóc êu: “Mọi người tới mà xem, tai nạn chết người! Phó Minh Hạo, anh bắt lực! Vương bát đản! Cư nhiên đánh nữ nhân, có tin tôi cho anh táng gia bại sản!” Phó Minh Hạo hoảng sợ nghe Khúc Duyệt bén nhọn gào thét, theo bản năng đứng một bên nhú mồm chờ dài.

Lâm An Nhân nhìn không được chướng khí mù mịt, đành về phòng lấy túi xách đi ra: “Minh Hạo, anh giải quyết vấn đề này đi.”

Phó Minh Hạo thấy Lâm An Nhân sắp xếp đồ đạc lộn xộn vừa bị Khúc Duyệt lục lạo, lập tức đi qua.

“An Nhân, em làm gì vậy?”

Lâm An Nhân xếp chiếc váy, không ngẩng đầu nói: “Em ra ngoài ở vài ngày, khi nào anh giải quyết xong thì trở về.”

Nhấn mã khóa vali, Lâm An Nhân đứng lên, xách hành lý ra ngoài.

“An Nhân... An Nhân... Em đừng đi, anh sẽ đuổi cô ta đi!”

Phó Minh Hạo nhắc chân định đuổi theo Lâm An Nhân nhưng bị Khúc Duyệt níu lại: “Vợ chồng các người đừng diễn trò trước mặt tôi, muốn chạy? Không thoát được đâu! Phó Minh Hạo, anh không đưa cho tôi thì đừng nghĩ thoát!”

Vương Thu Dung bị Khúc Duyệt chọc giận đến mức lên huyết áp, gắng gượng lê từng bước nhỏ đi vào phòng, nằm trên giường không ngừng hít sâu.

Phó Minh Hạo hận không thể một cước đá chết Khúc Duyệt, nhưng chung quy chỉ dám dùng sức tránh khỏi sự lôi kéo của cô ta trở về phòng.

Khúc Duyệt nhếch miệng ngồi xuống sofa, tự rót cho mình chén nước nhuận giọng, cầm điều khiển từ xa nhàn nhã xem truyền hình.

Rời khỏi Phó gia, vừa tới lầu hai, Lâm An Nhân đã thấy Quý Văn Nghê đứng bên đường đối diện nhìn cô cười.

Lâm An Nhân nổi giận bước nhanh xuống lầu, dừng dừng chất vấn: “Là anh giờ trở quỷ, Khúc Duyệt là do anh tìm tới phải không? Bằng không sao trùng hợp như vậy, em cho anh ba ngày, cô ta cũng náo loạn Phó gia ba ngày!”

“Anh không muốn giấu em nên mới đứng đây đợi, đi thôi!” Quý Văn Nghê hào phóng thừa nhận.

“Đi? Anh nghĩ em sẽ đi theo anh sao, anh cứ nhiên thu mua Khúc Duyệt?”

Quý Văn Nghê nhún nhún vai: “Anh phái người điều tra Phó Minh Hạo tất nhiên tìm được Khúc Duyệt là không khó, bắt quá anh không thu mua cô ta, chỉ là do lòng tham của cô ta quá lớn.”

“Cũng do anh giật dây, rốt cuộc anh muốn gì, anh hại Minh Hạo như vậy thì được lợi gì chứ?”

“Anh muốn em không bao giờ trở về Phó gia.”

Lâm An Nhân tức giận: “Không thể về Phó gia em cũng không về nhà anh!”

Quý Văn Nghê cười cười: “Anh không nhớ có nói em về nhà anh, anh chỉ không nghĩ đối em nên mới đứng đây nói rõ ràng, cũng muốn em biết quyết tâm của anh.”

Lâm An Nhân trừng mắt nhìn Quý Văn Nghê, thân thủ đẩy hẳn ra đi xuống lầu.

“An Nhân.”

Lâm An Nhân lãnh đạm đứng ở thang lầu nhìn Quý Văn Nghê: “Còn gì để nói sao, anh giải thích thế nào cũng vô dụng thôi.”

Quý Văn Nghê buồn cười: “Nhìn em tức giận kìa? Anh muốn nói anh đã tìm chỗ ở cho em, cam đoan an toàn.”

“Em ở đâu không đến lượt anh quản, đừng đứng đây ra vẻ đạo mạo!”

Lâm An Nhân xuống lầu, trong lòng suy tính chỗ có thể đi... Khách sạn thì quá đắt đỏ.

Đột nhiên nhớ tới Lý Linh đang ở trọ một mình, cô có thể đến ở tạm vài ngày.

Hạ quyết tâm liền vội vã ra ngoài, vô ý đụng trúng người khác đang từ bên ngoài đi vào.

Đột nhiên bị đau, Lâm An Nhân lui lại mấy bước giữ vững thân thể.

“Đi đường không có mắt, xin lỗi cũng không thèm nói.” Đối phương la hét ầm ĩ.

Lâm An Nhân xoa bả vai định giải thích, nhắc mắt lên nhìn không được kinh hô: “Mẹ, sao mẹ đến đây!”

Hóa ra là con gái, Dương Quế Trân oán giận nói: “An Nhân, lớn rồi sao không ổn trọng một chút, đi đâu mà vội như vậy?”

“Mẹ có bị sao không?”

“Không sao, không sao, mẹ không sao, con định đi đâu?”

Lâm An Nhân quanh co: “Con ra ngoài gặp bạn, nếu không sao thì mẹ về nhà đi, hôm nay nhà họ có khách.”

“Chị hai, chị còn giấu mẹ, việc tốt của Phó Minh Hạo mọi người đều biết, chị còn nhất mực bao che!” Lâm Húc sau khi đỗ xe, cũng đi tới đứng sau lưng Dương Quế Trân.

A, mọi người đã biết?...

Tâm trí Lâm An Nhân mù mịt, đột nhiên linh quang chợt lóe quay đầu lại, quả nhiên thấy Quý Văn Nghêu tùm tùm đi tới.

“Chị hai, chị đừng trách anh Văn Nghêu, anh ấy không cố ý, là do chúng ta uống rượu, anh ấy say quá lỡ lời rồi bị em bức bách mới nói hết đầu đuôi sự việc.” Lâm Húc tận lực giải vây cho Quý Văn Nghêu.

Quý Văn Nghêu uống nhiều? Còn lỡ miệng? Thực là truyện nực cười nhất mà cô từng nghe!

Lâm An Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Quý Văn Nghêu, đột nhiên bị mẹ mình vỗ lên đầu.

“Trừng người ta làm gì? Văn Nghêu không nói sao ba mẹ biết con chịu khổ thế này? Có bản lĩnh trừng Văn Nghêu, sao không đi giáo huấn con hồ linh tinh của Phó Minh Hạo! Đi, theo mẹ vào Phó gia!”

“Mẹ, đừng đi, Minh Hạo có thể giải quyết, anh ấy đã biết sai rồi.”

“Chị hai, chị đừng nhún nhường như vậy được không? Phó Minh Hạo ăn vụng bên ngoài chị còn bênh vực được sao!”

Không thể ngăn được khí thế của mẹ và em trai, Lâm An Nhân vừa đi theo vừa ra sức khuyên ngăn, hy vọng vẫn hồi con đường sống.

Dương Quế Trân mặc cho con gái đứng bên lái nhái, hùng hổ đi thẳng tới trước cửa Phó gia, Lâm Húc giờ chân phá cửa: “Cường đạo ở đâu tới phá nhà người ta?” Khúc Duyệt mở cửa, há mồm chửi mắng Lâm Húc.

Lâm Húc hỏi: “Đây là nhà chị hai tôi, cô là ai?”

Khúc Duyệt thấy Lâm An Nhân đứng sau, khẽ hừ một tiếng: “Tôi là ai, chị cậu còn không biết... Tôi là người anh rể cậu mang về đó, thì sao?”

“Hồ ly tinh không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt chạy đến nhà người ta điều võ giương oai, hôm nay tôi sẽ giáo huấn cô!” Dứt lời, Dương Quế Trân nhào tới tát một cái vào mặt Khúc Duyệt.

“Lão bắt từ, bà dám đánh tôi!” Khúc Duyệt đầu chịu thua thiệt, lập tức giơ tay đánh trả nhưng bị Lâm Húc kịp thời đẩy ra.

“Phó Minh Hạo, anh mau ra đây, xem lão bà bà này đánh chết tôi!” Khúc Duyệt biết mình chiếm không được tiện nghi, an vị trên mặt đất khóc lóc om sòm

Phó Minh Hạo và Vương Thu Dung không biết Khúc Duyệt lại quậy cái gì, từ trong phòng chạy ra, nhìn thấy Lâm gia, ngay người một lúc mới luống cuống tay chân.

“Phó Minh Hạo, mua nhà không nổi mà còn có tiền bao nuôi tình nhân, anh làm chị tôi quá thất vọng!” Lâm Húc sấn tới, nắm cổ áo cho Phó Minh Hạo một quyền.

Phó Minh Hạo không phòng bị, đột ngột bị đánh lão đảo té xuống đất.

Khúc Duyệt lập tức chỉ vào Lâm Húc mắng: “Thằng thổ phi, đến nhà người khác đánh người, các người cút cho tôi, bằng không tôi cho các người đẹp mặt!”

Sau đó nắm cánh tay Phó Minh Hạo ôn nhu nói: “Minh Hạo, anh có đau không?”

Dương Quế Trân thiếu chút nữa tức điên: “Đôi cậu nam nữ không biết xấu hổ! Con tiện nhân, hôm nay lão nương không và nát miệng người thì không phải Dương Quế Trân, tôi cũng không tiếc tiền cho cô chỉnh dung!” Nói xong, vỗ tới đánh Khúc Duyệt.

Khúc Duyệt tránh sau lưng Phó Minh Hạo, thỉnh thoảng châm chít một, hai câu khó nghe chọc giận Dương Quế Trân.

Vương Thu Dung ngây ngốc hết nhìn con trai bị Lâm Húc đánh, lại nhìn Khúc Duyệt cùng Dương Quế Trân lăn lộn trên đất, hận sao bản thân không hôn mê cho rồi.

Lâm An Nhân ngao ngán, phó mặc không muốn can ngăn.

Quý Văn Nghêu đứng bên cạnh, đắc ý xem tuồng!

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

Cuối cùng Lâm An Nhân cũng hồi thần phản ứng lại, nửa đường tiến lên tách mẹ mình ra bị Quý Văn Nghêu tóm lại: “Em đứng xa một chút, đừng để mình bị thương.”

Nói xong, ném tàn thuốc, đi đến bên Dương Quế Trân và Khúc Duyệt, đầu tiên giữ chặt hai tay Dương Quế Trân, rồi không dấu vết liếc mắt nhìn Khúc Duyệt. Khúc Duyệt lập tức buông tay.

“Bá mẩu mau đứng lên, cẩn thận bị thương, chuyện đâu còn có đó.” Quý Văn Nghêu nâng Dương Quế Trân dậy, ngồi một bên.

Khúc Duyệt lập tức đứng lên lẩn thật xa, ra về úy khuất roi nước mắt.

Quý Văn Nghêu lại khuyên ngăn Lâm Húc: “Lâm Húc thôi đi, Minh Hạo biết mình sai nên nãy giờ cũng không có đánh trả.”

Lâm Húc thở phì phì đẩy Phó Minh Hạo ra: “Phi!... Loại người không bằng chó má này, nếu không nể mặt anh Văn Nghêu, hôm nay tôi sẽ không tha cho anh!”

“Hôm nay mọi người kích động, cháu thấy cũng giải quyết không được vấn đề, nên tìm một ngày khác hạo hạo nói chuyện.” Quý Văn Nghêu bắt đầu hoà giải.

Dương Quế Trân đứng lên: “Chúng ta đi! Hừ, không giáo huấn các nguoi thật tưởng con gái Lâm gia dễ khi dễ!”

Nói xong thì cùng Lâm Húc đi ra cửa.

Phát hiện Lâm An Nhân không đi cùng, trở lại lôi cô đi theo: “Con còn đứng đây làm gì, không mau về nhà!”

Lâm An Nhân đành đi theo.

Sau khi đi ra Phó gia, Lâm Húc nói: “Anh Văn Nghêu, em có hẹn với khách hàng, anh không bận thì giúp em đưa mẹ và chị hai về nhà, nếu không có thể để họ tự đi taxi.”

Quý Văn Nghêu cười nói: “Cậu còn khách sáo như vậy, mau đi đi, anh sẽ đưa họ về.”

Lâm Húc ha ha cười: “Em sao có thể so với anh Văn Nghêu, việc kia vẫn phải nhờ anh giúp đỡ.”

Quý Văn Nghêu gật đầu: “Hiện tại cậu cứ chuyên tâm kinh doanh cửa hàng, khi nào tiết kiệm được ít tiền rồi tính.”

“Ai... Em nghe lời anh, em đi trước.”

Sau khi Lâm Húc đi, Dương Quế Trân và Lâm An Nhân lên xe Quý Văn Nghêu.

Dọc đường đi, Dương Quế Trân vẫn không ngừng múa miệng mắng Phó Minh Hạo cùng Phó gia.

Lâm An Nhân cúi đầu không nói, trầm nghĩ hóa ra Quý Văn Nghêu nói giúp mình tìm nơi ở tốt là ý này, xem ra nên về nhà trước rồi tính tiếp.

Đang nghĩ biện pháp giải quyết đột nhiên phát hiện một sự kiện, hương Văn Nghêu đang đi không phải đường về Lâm gia: “Quý Văn Nghêu, anh đang lái đi đâu vậy?”

Quý Văn Nghêu mỉm cười im lặng không nói.

Dương Quế Trân gõ lên trán An Nhân: “Cả ngày con nghĩ cái gì, không thèm quan tâm tình hình nhà mẹ mình một chút. Nhà chúng ta đang sửa, Văn Nghêu suy nghĩ chu đáo cho ba mẹ nượn một phòng trống ở tạm, bên trong đều đầy đủ tiện nghi.”

Cái gì? Chuyện lớn như vậy mà mình không biết!

“Mẹ, chuyện này bao lâu rồi?”

Dương Quế Trân liếc nhìn con gái: “Nửa tháng rồi! Ai... Mẹ thật không thể trông cậy vào con mà, chuyện gì cũng không biết.”

Lâm An Nhân cảm thấy mình bị Quý Văn Nghêu tính kế không chừa một đường sống.

Quý Văn Nghêu nhìn thấy Lâm An Nhân trừng trừng nhìn mình qua kính xe, mặt mày tươi cười nhìn lại, Lâm An Nhân quay đầu không để ý tới hắn.

Phòng ở Quý Văn Nghêu cho Lâm gia mượn giao thông vô cùng tiện lợi.

Ba người vào thang máy lên lầu mười sáu, Lâm An Nhân ngáy người nhìn Quý Văn Nghêu tự nhiên lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở, Lâm Huy đã vội vàng ra đón.

“Mọi người về rồi. An Nhân, khổ cho con, không nghĩ Minh Hạo....! Con đừng sợ, đã có ba mẹ làm chủ. Đúng rồi, Văn Nghêu cũng đứng về phía nhà ta, có phải hay không, Văn Nghêu?”

Quý Văn Nghêu đôi giày nhàn nhà ngồi ở phòng khách nói: “Đương nhiên, cháu là bằng hữu của An Nhân, không phải bằng hữu Phó gia.”

Dương Quế Trân cực kỳ vừa lòng: “Cũng là nhờ Văn Nghêu giúp nhà ta giải quyết nhiều chuyện lớn như vậy. Văn Nghêu cháu ngồi chơi chờ cô làm cơm trưa. Ông mau lấy cho Văn Nghêu cốc nước.”

Lâm Huy lập tức chạy theo vào bếp lấy đồ uống cho Quý Văn Nghêu.

Lâm An Nhân ngồi đối diện Quý Văn Nghêu: “Anh an bài mọi chuyện thật chu đáo, không biết anh còn làm gì?”

Quý Văn Nghêu không đứng đắn đáp: “Không có gì, phòng để trống cũng không làm gì, thỉnh thoảng có thể anh sẽ tới đây ở vài ngày.”

“Quý Văn Nghêu, không hồ là người kinh doanh, tính kế người khác không có đường trốn.” Lâm An Nhân châm chọc.

Quý Văn Nghêu vẫn tươi cười trả lời: “Thật ra, nhiều đây chưa được gọi là tính kế, chuyện anh nghĩ tính kế còn không lộ ra. An Nhân, em muốn trốn anh không ngăn cản nhưng giấu lại em có thể trốn đi đâu.”

Lúc này, Lâm Huy vừa lúc đưa đồ uống cho hai người: “Mới lấy từ tủ lạnh ra, uống nhanh cho mát. Hai đứa trò chuyện ba vào bếp phụ mẹ con.”

Chờ Lâm Huy đi khỏi, Quý Văn Nghêu tiếp tục nói: “Phó Minh Hạo có gì tốt mà em khăng khăng đi theo. Hắn biết em đã là người của anh còn hổng em trở về, em không hoài nghi chút nào sao?”

“Hoài nghi cái gì chứ? Cả hai đều sai nên quyết định tha thứ lẫn nhau. Em biết anh nguyên ý cưới em, nhưng ngay cả Minh Hạo cũng hoài nghi, thì em dựa vào cái gì mà tin tưởng. Anh có thể đảm bảo cuộc sống tương lai của chúng ta không có khúc mắc? Em theo anh, có khác gì em theo Minh Hạo, chuyện hôm nay sẽ không tái diễn sao? Dung mạo em không xinh đẹp, học vấn không cao, công việc thu nhập không cao, quan hệ giao tiếp cần bản là không có, rốt cuộc anh chấp nhất cái gì!”

“Hóa ra em nghĩ nhiều như vậy, bắt quá những điều em lo lắng đều đúng. An Nhân, tình cảm giữa người với người không phải bản thân có thể khống chế. Cuộc đời này dạy anh rằng: khi bản thân muốn cái gì phải tự mình tranh thủ, vô luận thành hay bại đều phải dùng mọi thủ đoạn đoạt lấy, nếu không không thể buông tha. Anh không thể hứa sẽ cưới em, chiều cổ em cả đời vì cuộc sống thường phát sinh những điều ngoài ý muốn như chết đi, cũng là thất hứa. Anh chỉ có thể nói, anh sẽ tốt với em, không chỉ vật chất, anh sẽ cho tự tin ngẩng cao đầu. Là nam nhân đương nhiên hy vọng người phụ nữ của mình hạnh phúc, nhưng sự thật thay đổi không được nên anh bất chấp, hướng chỉ Phó Minh Hạo đối với em không tốt. Hơn nữa theo tâm lý anh mới là người đàn ông đầu tiên của em, nhiều đó anh đã thấy đủ.”

Lâm An Nhân cảm thấy tim mình đập ngày càng nhanh. Lời Quý Văn Nghêu nói rất êm tai, nhưng đây không phải chuyện riêng giữa hai người. Trước không nói thái độ của Quý gia, mà điều kiện của Quý Văn Nghêu tốt như vậy, những thống khổ Dương Quân chịu đựng cô đã tận mắt nhìn thấy.

“Em vẫn không tin anh? An Nhân, em còn nghi ngờ điều gì cứ nói không ngại.”

Lâm An Nhân thấp giọng nói: “Không phải em không tin anh, mà em không tin bản thân mình. Em không có cách nào tin em và anh có thể ở bên nhau dài lâu, Phó Minh Hạo còn ngoại tình hướng chỉ người có điều kiện như anh, em không muốn mếm trải loại cảm giác nơm nớp lo sợ này một lần nữa, nên tình nguyện bỏ qua bắt đầu lại với Phó Minh Hạo.”

Quý Văn Nghêu nhắm mắt, lần đầu tiên cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Bất quá hắn cố gắng khôi phục, tuy hiện tại Lâm An Nhân còn cố chấp nhưng chỉ cần mạnh mẽ tấn công vào điểm yếu của cô, sớm muộn gì cũng có thể tóm được.

“An Nhân, nói miệng thế nào cũng không bằng hành động. Em cảm thấy anh đang tính kế lừa gạt em. Nhưng anh nhấn mạnh anh làm mọi việc đều vì em, chính em cũng phải để tâm mới được.”

Lâm An Nhân không tỏ thái độ.

Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện. Cơm nước xong Quý Văn Nghêu xin phép trở về công ty.

Lâm An Nhân cũng chuẩn bị ngày mai bắt đầu đi làm, phòng chừng tháng này tiền lương chỉ có một nửa.

Hôm sau, đồng sự đều quan tâm hỏi cô lâu như vậy không đi làm, Lâm An Nhân ậm ừ ứng phó qua loa.

Tan ca, lại thấy Phó Minh Hạo đứng ở cửa công ty.

Lâm An Nhân đi đến hỏi: “Sao anh biết em đi làm lại?”

Phó Minh Hạo nở nụ cười: “Mỗi ngày anh đều điện thoại đến công ty em hỏi nên biết.”

“Hiện tại anh tìm em cũng vô dụng thôi, vấn đề không giải quyết, ba mẹ em căn bản không nghe lý do.”

“Anh biết, anh đến không phải nói em về nhà, anh chỉ muốn cầu em trăm ngàn đừng buông tay. An Nhân, em tin anh, nhất định trong thời gian ngắn nhất anh sẽ giải quyết chuyện với Khúc Duyệt.”

Lâm An Nhân thở dài: “Không phải mình em có thể quyết định, phải xem ba mẹ có thể tha thứ cho anh không, bằng không dù em khẳng khái đáp ứng cũng sẽ không vi phạm ý ba mẹ, anh hiểu không?”

Phó Minh Hạo gật đầu lia lịa: “Anh hiểu, anh hiểu được! Chỉ cần trái tim em còn yêu anh, anh ăn bao nhiêu khổ cũng được, chúng ta đi ăn cơm rồi anh đưa em về.”

Lâm An Nhân không muốn đi nhưng không biết từ chối thế nào.

Phó Minh Hạo thấy Lâm An Nhân không trả lời, liền nắm tay cô, ôn nhu nói: “An Nhân, em đừng đối với anh như vậy, lòng anh rất khó chịu. Nếu em không muốn vậy anh sẽ đưa em về nhà. Về sau lúc em trực đêm anh sẽ đến đón, anh biết trước kia nhiều chuyện anh không quan tâm đến em, mấy ngày nay ngẫm lại anh đều thấy mình quá đáng, anh không phải là người chồng tốt.”

“Đừng nói nữa, không phải anh muốn đi ăn cơm sao, vậy cùng đi đi, nhưng không cần đưa em về.” Lâm An Nhân thật nghe nổi những lời ngọt ngào này.

Phó Minh Hạo tươi cười lôi kéo Lâm An Nhân cùng đi.

Lâm An Nhân bị Phó Minh Hạo lôi kéo cảm giác có chút không được tự nhiên, muốn buông tay nhưng sợ hấn buồn.

Hai người đi trên đường do dự tìm quán cơm, một chiếc xe đột nhiên chặn lại.

Lâm An Nhân nhận ra chiếc xe kia là của ai, theo bản năng rút tay mình ra khỏi tay Phó Minh Hạo.

Thân xe Audi Q7 bóng lờng, kính xe chậm rãi hạ xuống, Quý Văn Nghiêu tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn Lâm An Nhân: “An Nhân, sao không đợi anh tới đón, mọi người trong nhà đều chờ chúng ta về ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm An Nhân hết nhìn Quý Văn Nghiêu, lại nhìn Phó Minh Hạo, sau đó cúi đầu không nói lời nào.
“An Nhân, chuyện này là sao?” Phó Minh Hạo giật mình hỏi Lâm An Nhân, không rõ ý trong lời nói của Quý Văn Nghiêu.
“Tiểu Húc chuẩn bị kết hôn, ba mẹ muốn sửa nhà lại mỗi một chút nên hiện tại ở tạm nhà

Văn Nghiêu.”

Phó Minh Hạo nghe xong lập tức nói: “Để ba mẹ ra ngoài thuê phòng ở đi, anh sẽ trả tiền.”

Lâm An Nhàn ngẩng đầu liếc nhìn Phó Minh Hạo nói: “Ba mẹ em hiện giờ còn nghe lời anh đề nghị sao?”

Phó Minh Hạo ghen lời, cổ lầy cứng khí nói với Quý Văn Nghiêu ngồi trong xe: “Văn Nghiêu, tôi vẫn luôn xem anh như anh em thân thiết nhất của tôi, anh đừng bao giờ có ý tưởng gì với với An Nhàn.

Tôi biết mình không phải người chồng tốt nhưng tôi mong anh đừng phá vỡ tình cảm vợ chồng chúng tôi. Tôi cũng biết chuyện của Khúc Duyệt là có liên quan với anh nhưng tôi không trách, chỉ oán bản thân không đủ định lực nên đã làm sai. Văn Nghiêu, cậu buông tha vợ chồng tôi đi, cậu muốn dạng phụ nữ gì mà không có, trong khi tôi chỉ có mình An Nhàn, hơn nữa gia đình tôi đối xử với anh tốt như thế, anh có thể giờ cao đánh khế để vợ chồng chúng tôi đoàn tụ được không?”

“Đoàn tụ? Đoàn tụ thể nào, chuyện của cậu với Khúc Duyệt giải quyết xong rồi?” Quý Văn Nghiêu tò mò hỏi.

“Tôi sẽ thuê phòng ra ngoài sống cùng An Nhàn.”

“Phó Minh Hạo, cậu muốn lật bài giữa tôi đây tuyệt không để ý. Nhà họ Phó các người tốt với tôi chẳng qua là do tôi ra tiền, ra sức giúp

đỡ các người thôi. Tôi vốn vì An Nhàn nên mới nâng đỡ nhà họ Phó các người nhiều như thế. An Nhàn sống không tốt, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Cậu muốn thuê phòng sống riêng, ý kiến này không tệ. Nhưng ba mẹ An Nhàn chấp nhận sao? Người nhà của cậu chấp nhận sao? Và cậu cũng nên suy nghĩ lại cho thật kĩ, cậu ra bên ngoài thuê nhà, tiền từ đâu mà có? Giữa tôi và cậu hoàn toàn không hề có tình cảm huynh đệ gì cả đừng nhận lầm!”

Phó Minh Hạo đỏ mặt: “Tôi biết tiền hiện nay tôi kiếm được đều nhờ công lao của anh, nên chuyện giữa anh và An Nhàn tôi sẽ không nói với người nhà tôi, tôi không muốn người nhà thương tâm họ. Hơn nữa về sau, tôi sẽ không để nhà tôi phiền lụy tới anh, càng không nhận sự giúp đỡ của anh!”

Quý Văn Nghiêu nở nụ cười: “Cậu thích thì cứ nói cho thỏa mãn, không sao cả, nhưng tôi khá là thích người nhà của anh, dù sao gần gũi lâu cũng nảy sinh tình cảm mà, đúng không. đương nhiên tôi sẽ không ngại mà giúp họ. Theo tôi thấy trước mắt cậu nên xử lý tốt quan hệ với Khúc Duyệt, chờ xử lý xong hãy tính đến bước tiếp theo, có đúng không?”

Quý Văn Nghiêu nói xong lại nhìn Lâm An Nhàn: “An Nhàn, còn không lên xe!”

Lâm An Nhân hoảng sợ, tuy do dự một chút nhưng vẫn mở cửa lên xe.

“Minh Hạo, anh về trước đi, hiện tại mọi chuyện đang rối tung cả lên, em cũng cần thời gian suy nghĩ.”

Phó Minh Hạo gật đầu: “An Nhân, anh tin em vì thế em cũng phải tin anh, tất cả mọi chuyện hiện nay em cứ coi như là khảo nghiệm giữa hai ta, anh nhất định sẽ cho em câu trả lời thích đáng.”

Quý Văn Nghiêu cúi người giúp Lâm An Nhân thắt dây an toàn, sau đó cười nói: “Phó Minh Hạo, nói miệng cũng vô dụng thôi, có bỏ thì mới có, cậu hẳn là hiểu được điểm này.”

Phó Minh Hạo nắm chặt nắm đấm cổ kiểm chế lửa giận.

“Văn Nghiêu, cho dù thế nào An Nhân vẫn là vợ tôi, cậu cũng nên tôn trọng tôi.”

“Tôi cũng rất muốn tôn trọng cái danh nghĩa vợ chồng mà cậu không ngừng đặt trên khóe miệng như thế này, chỉ là, tôi cực kì muốn xem thử, cậu có thể dè nèn được đến khi nào.”

“Không rõ anh có ý gì, nhưng tôi sẽ dè nèn, nhẫn nhịn vì An Nhân, tôi không muốn cô ấy khó xử.”

Quý Văn Nghiêu sau khi cài dây an toàn cho Lâm An xong, đặt tay trên tay lái, mỉm cười nhìn Phó Minh Hạo: “Tất nhiên tôi cũng sẽ không làm An Nhân

khó xử, vì thế tôi mới quyết định tất cả mọi chuyện giúp cô ấy! Thí dụ như chuyện thắt dây an toàn này, tôi không cần biết cô ấy có đồng ý hay không đều sẽ luôn thắt giúp cho cô ấy. Phó Minh Hạo, nói bằng miệng thì có vẻ đối trá quá, còn hành động như tôi mới thực sự suy nghĩ cho An Nhân, đây là sự khác nhau giữa tôi và cậu, hiểu chưa?”

Quý Văn Nghiêu nói xong, đóng cửa xe ‘rầm” một cái, nhanh chóng lái xe đi.

Phó Minh Hạo nhìn xe Quý Văn Nghiêu chạy càng l càng xa, cơn tức trên mặt lập tức biến mất một cách nhanh chóng, sau đó cười cười rồi bỏ đi.

Quý Văn Nghiêu nhìn Lâm An Nhân nói: “Hôm nay thật ngoan.”

“Em không muốn lên xe thì anh sẽ dễ dàng buông tha cho em sao? Em không muốn huyên náo làm mọi người chú ý.”

Quý Văn Nghiêu nghe xong, cười rộ lên: “Ồi chao, biết suy nghĩ nhiều thế cơ à? Hiện tượng tốt, để xem sau này em có trở nên thông minh hơn không.”

“Em không phải đứa ngốc, chỉ số thông minh cũng không có vấn đề, anh không cần châm chọc em như thế.” Vẫn đang rất cảm động vì sự so sánh của chuyện thắt dây an toàn cho mình vừa rồi của Quý Văn Nghiêu vì câu này mà biến mất không còn dấu tích.

“Anh cũng không muốn châm chọc em, anh thật lòng

Anh cũng không muốn chạm chột em, anh thật lòng mong em có thể sử dụng tốt chút lí trí trong cái đầu cứng như đá đỏ của em.”

Lâm An Nhân đẩy mặt Quý Văn Nghiêu đang áp sát vào mặt mình ra.

“Lo mà lái xe đi, đừng làm những động tác nguy hiểm như vậy?”

Quý Văn Nghiêu ngả ngón nói: “Nguy hiểm cái gì, thực không kiên thức.”

Lâm An Nhân không muốn nói chuyện tào lao với Văn Nghiêu, im lặng mặc kệ anh ta.

Sau khi đỗ xe vào gara, Quý Văn Nghiêu vẫn ngồi ở không nhúc nhích.

Lâm An Nhân kỳ quái nhìn Quý Văn Nghiêu, không hiểu tại sao anh ta vẫn không mở cửa: “Anh muốn làm gì vậy, sao vẫn chưa mở cửa?”

Quý Văn Nghiêu chậm rãi xoay người, suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi mới nói: “Anh nghĩ anh phải dạy em cái gì mới là động tác nguy hiểm.”

Lâm An Nhân chưa kịp hiểu những lời này là có ý gì, đã bị Quý Văn Nghiêu như hổ đói nhào tới đè ép.

“Anh bị điên rồi! Nơi này có camera, anh mau dàng hoàng lại đi.” Lâm An Nhân mới hiểu Quý Văn Nghiêu âm mưu cái gì.

Quý Văn Nghiêu cười đầy quỷ quái: “Yên tâm đi, anh quan sát mấy ngày rồi, đây là góc chết, hơn nữa kính xe làm màn mờ nên người bên ngoài nhìn

vào không thấy được, lâu rồi không làm, hiện tại em lại ở cùng ba mẹ, trừ lúc này thì kiếm đâu ra cơ hội nữa!”

Rõ ràng là mặt dày lấy cớ để thỏa mãn ham mê biến thái của mình, Lâm An Nhàn không muốn để anh đạt được như ý nguyện, lập tức ngồi thẳng dậy, , chống đẩy gây khó dễ cản trở Quý Văn Nghiêu.

Ài ngờ, lưng ghế đột nhiên bật ra sau làm Lâm An Nhàn mất trọng tâm ngã theo.

Editor:Mèo Mập Ngủ Ngày

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor:Mèo Mập Ngủ Ngày

Lâm An Nhân hết nhìn Quý Văn Nghiêu, lại nhìn Phó Minh Hạo, sau đó cúi đầu không nói lời nào.

“An Nhân, chuyện này là sao?” Phó Minh Hạo giật mình hỏi Lâm An Nhân, không rõ ý trong lời nói của Quý Văn Nghiêu.

“Tiểu Húc chuẩn bị kết hôn, ba mẹ muốn sửa nhà lại mới một chút, nên hiện tại ở tạm nhà Văn Nghiêu.”

Phó Minh Hạo nghe xong lập tức nói: “Để ba mẹ ra ngoài thuê phòng ở đi, anh sẽ trả tiền.”

Lâm An Nhân ngẩng đầu liếc nhìn Phó Minh Hạo nói: “Ba mẹ em hiện giờ còn nghe lời anh đề nghị sao?”

Phó Minh Hạo nheo mắt, cố lấy dũng khí nói với Quý Văn Nghiêu ngồi trong xe: “Văn Nghiêu, tôi vẫn luôn xem anh như anh em thân thiết nhất của tôi, anh đừng bao giờ có ý tưởng gì với An Nhân. Tôi biết mình không phải người chồng tốt nhưng tôi mong anh đừng phá vỡ tình cảm vợ chồng chúng tôi. Tôi cũng biết chuyện của Khúc Duyệt là có liên quan với anh nhưng tôi không trách, chỉ oán bản thân không đủ định lực nên đã làm sai. Văn Nghiêu, cậu buông tha vợ chồng tôi đi, cậu muốn dạng phụ nữ gì mà không có, trong khi tôi chỉ có mình An Nhân, hơn nữa gia đình tôi đối xử với anh tốt như thế, anh có thể giờ cao đánh khẽ để vợ chồng chúng tôi đoàn tụ được không?”

“Đoàn tụ? Đoàn tụ thế nào, chuyện của cậu với Khúc Duyệt giải quyết xong rồi?” Quý Văn Nghiêu tò mò hỏi.

“Tôi sẽ thuê phòng ra ngoài sống cùng An Nhân.”

“Phó Minh Hạo, cậu muốn lật bài ngửa tôi đây tuyệt không để ý. Nhà họ Phó các người tốt với tôi chẳng qua là do tôi ra tiền, ra sức giúp đỡ các người thôi. Tôi vốn vì An Nhân nên mới nâng đỡ nhà họ Phó các người nhiều như thế. An Nhân sống không tốt, tôi sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Cậu muốn thuê phòng sống riêng, ý kiến này không tệ. Nhưng ba mẹ An Nhân chấp nhận sao? Người nhà của cậu chấp nhận sao? Và cậu cũng nên suy nghĩ lại cho thật kỹ, cậu ra bên ngoài thuê nhà, tiền từ đâu mà có? Giữa tôi và cậu hoàn toàn không hề có tình cảm huynh đệ gì cả đừng nhận lầm!”

Phó Minh Hạo đỏ mặt: “Tôi biết tiền hiện nay tôi kiếm được đều nhờ công lao của anh, nên chuyện giữa anh và An Nhân tôi sẽ không nói với người nhà tôi, tôi không muốn người nhà thương tâm họ. Hơn nữa về sau, tôi sẽ không để nhà tôi phiền lụy tới anh, càng không nhận sự giúp đỡ của anh!”

Quý Văn Nghiêu nở nụ cười: “Cậu thích thì cứ nói cho thỏa mãn, không sao cả, nhưng tôi khá là thích người nhà của anh, dù sao gần gũi lâu cũng nảy sinh tình cảm mà, đừng không. Đương nhiên tôi sẽ không ngại mà giúp họ. Theo tôi thấy trước mắt cậu nên xử lý tốt quan hệ với Khúc Duyệt, chờ xử lý xong hãy tính đến bước tiếp theo, có đúng không?”

Quý Văn Nghiêu nói xong lại nhìn Lâm An Nhân: “An Nhân, còn không lên xe!”

Lâm An Nhân hoảng sợ, tuy do dự một chút nhưng vẫn mở cửa lên xe.

“Minh Hạo, anh về trước đi, hiện tại mọi chuyện đang rối tung cả lên, em cũng cần thời gian suy nghĩ.”

Phó Minh Hạo gật đầu: “An Nhân, anh tin em vì thế em cũng phải tin anh, tất cả mọi chuyện hiện nay em cứ coi như là khảo nghiệm giữa hai ta, anh nhất định sẽ cho em câu trả lời thích đáng.”

Quý Văn Nghiêu cúi người giúp Lâm An Nhân thắt dây an toàn, sau đó cười nói: “Phó Minh Hạo, nói miệng cũng vô dụng thôi, có bỏ thì mới có, cậu hẳn là hiểu được điểm này.”

Phó Minh Hạo nắm chặt nắm đấm cố kiềm chế lửa giận.

“Văn Nghiêu, cho dù thế nào An Nhân vẫn là vợ tôi, cậu cũng nên tôn trọng tôi.”

“Tôi cũng rất muốn tôn trọng cái danh nghĩa vợ chồng mà cậu không ngừng đặt trên khóe miệng như thế này, chỉ là, tôi cực kì muốn xem thử, cậu có thể đè nén được đến khi nào.”

“không rõ anh có ý gì, nhưng tôi sẽ đè nén, nhẫn nhịn vì An Nhân, tôi không muốn cô ấy khó xử.”

Quý Văn Nghiêu sau khi cài dây an toàn cho Lâm An Nhân xong, đặt tay trên tay lái, mỉm cười nhìn Phó Minh Hạo: “Tất nhiên tôi cũng sẽ không làm An Nhân khó xử, vì thế tôi mới quyết định tất cả mọi chuyện giùm cô ấy! Thí dụ như chuyện thắt dây an toàn này, tôi không cần biết cô ấy có đồng ý hay không đều sẽ luôn thắt giùm cho cô ấy. Phó Minh Hạo, nói bằng miệng thì có vẻ đối trá quá, còn hành động như tôi mới thực sự suy nghĩ cho An Nhân, đây là sự khác nhau giữa tôi và cậu, hiểu chưa?”

Quý Văn Nghiêu nói xong, đóng cửa xe ‘rầm’ một cái, nhanh chóng lái xe đi.

Phó Minh Hạo nhìn xe Quý Văn Nghiêu chạy càng lúc càng xa, con tức trên mặt lập tức biến mất một cách nhanh chóng, sau đó cười cười rồi bỏ đi.

Quý Văn Nghiêu nhìn Lâm An Nhân nói: “Hôm nay em thật ngoan.”

“Em không muốn lên xe thì anh sẽ dễ dàng buông tha cho em sao? Em không muốn huyên náo làm mọi người chú ý.”

Quý Văn Nghiêu nghe xong, cười rộ lên: “Ồi chao, biết suy nghĩ nhiều thế cơ à? hiện tượng tốt, để xem sau này em có trở nên thông minh hơn không.”

“Em không phải đùa ngốc, chỉ số thông minh cũng không có vấn đề, anh không cần châm chọc em như thế.” Vốn đang rất cảm động vì sự so sánh của chuyện thắt dây an toàn cho mình vừa rồi của Quý Văn Nghiêu vì câu này mà biến mất không còn dấu tích.

“anh cũng không muốn châm chọc em, anh thật lòng mong em có thể sử dụng tốt chút lí trí trong cái đầu cứng như đá đỏ của em.”

Lâm An Nhân đầy mặt Quý Văn Nghiêu đang áp sát vào mặt mình ra.

“Lo mà lái xe đi, đừng làm những động tác nguy hiểm như vậy?”

Quý Văn Nghiêu ngả ngón nói: “Nguy hiểm cái gì, thực không kiến thức.”

Lâm An Nhân không muốn nói chuyện tào lao với Văn Nghiêu, im lặng mặc kệ anh ta.

Sau khi đỗ xe vào gara, Quý Văn Nghiêu vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Lâm An Nhân kỳ quái nhìn Quý Văn Nghiêu, không hiểu tại sao anh ta vẫn không mở cửa: “anh muốn làm gì vậy, sao vẫn chưa mở cửa?”

Quý Văn Nghiêu chậm rãi xoay người, suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi mới nói: “anh nghĩ anh phải dạy em cái gì mới là động tác nguy hiểm.”

Lâm An Nhân chưa kịp hiểu những lời này là có ý gì, đã bị Quý Văn Nghiêu như hổ đói nhào tới đè ép.

“anh bị điên rồi! Nơi này có camera, anh mau đằng hoàng lại đi.” Lâm An Nhân mới hiểu Quý Văn Nghiêu âm mưu cái gì.

Quý Văn Nghiêu cười đầy quỷ quái: “Yên tâm đi, anh quan sát mấy ngày rồi, đây là góc chết, hơn nữa kính xe làm màn mờ nên người bên ngoài nhìn vào không thấy được, lâu rồi không làm, hiện tại em lại ở cùng ba mẹ, trừ lúc này thì kiếm đâu ra cơ hội nữa!”

rõ ràng là mặt dày lấy cớ để thỏa mãn ham mê biến thái của mình, Lâm An Nhân không muốn để anh đạt được như ý nguyện, lập tức ngồi thẳng dậy,, chống đẩy gây khó dễ cản trở Quý Văn Nghiêu.

Ai ngờ, lưng ghế đột nhiên bật ra sau làm Lâm An Nhân mất trọng tâm ngã theo.

Quý Văn Nghiêu nghiêng người qua nằm đè lên người cô, vuron tay cởi áo của cô ra, sau đó vén váy cô lên kéo chiếc quần lót bằng ren bên trong xuống, nồn nóng không thể chờ được nữa đã đưa ngón tay đâm vào bên trong.

Lâm An Nhân lập tức co người lại, phản ứng theo bản năng khi vật thể lạ xông vào cơ thể mình.

“An Nhân, thả lỏng, anh không muốn làm em bị thương, với lại chúng ta nên tốc chiến tốc thắng thì tốt hơn, tuy là góc chết nhưng khó đảm bảo không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Quý Văn Nghiêu hù dọa Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân gần như bật khóc, thà chết còn hơn bị người ta nhìn thấy cảnh thế này, nhỏ giọng cầu xin: “Xin anh, đừng làm ở đây được không!”

Nhìn Lâm An Nhân hiện tại như chú cừ non thấy sói bị chấn kinh, bạn hổ đói tên Quý Văn Nghiêu nào đó chẳng những không động tâm, lại càng thêm hưng phấn.

một bàn tay của Quý Văn Nghiêu đẩy chiếc áo ngực của Lâm An Nhân ra, bàn tay còn lại xoa nắn một bên ngực trắng như chiếc bánh bao bằng bột không ngừng xoa nắn ra đủ loại hình dạng, thỏa mãn cười: “Lát nữa em sẽ cầu xin anh, nhưng không phải cầu xin chuyện này.”

Lâm An Nhân run rẩy, một nửa là sợ hãi, một nửa là bị Quý Văn Nghiêu kích thích, đỏ mặt nổi giận: “anh đúng là tên biến thái, không nên ở nơi này.....”

Quý Văn Nghiêu nghiêng người liếm nhẹ lên môi Lâm An Nhân: “Em ngây thơ quá, để anh dạy em một chuyện. trên giường không bằng xô pha, trong nhà không bằng khách sạn, khách sạn không bằng trong xe!”

Vô si! Lâm An Nhân hé miệng định phản bác lại bị Quý Văn Nghiêu đang chờ đợi chính là cơ hội này lập tức vươn lưỡi đi vào. Sau đó là một trận liếm hôn làm hít thở không thông.

Quý Văn Nghiêu quần quít lấy môi Lâm An Nhân vừa liếm vừa mút, tay còn lại bắt đầu cởi khóa kéo, thả thứ đã căng phồng to lớn của mình ra ngoài, hưng phấn đến mức cọ vào chân của Lâm An Nhân, sau khi cọ sát, tìm đúng vị trí, lập tức một phát tiến vào hoàn toàn.

Lâm An Nhân đột nhiên bị tập kích, giật bắn mình muốn kêu lên nhưng miệng lại bị Quý Văn Nghiêu bịt kín, chỉ có thể ừ ừ.

một lát sau, Quý Văn Nghiêu buông môi Lâm An Nhân ra, nhưng vẫn dán sát vào, thoải mái thở dài một hơi: “An Nhân, nhắc người lên một chút, anh cuốn váy em lên, kéo lát nữa dính dơ.”

Chuyện đã đến nước này, Lâm An Nhân chỉ có thể mặc cho Quý Văn Nghiêu tùy ý bài bố, vì thế dùng chân làm điểm tựa nhắc hông mình lên.

Nhưng chỉ vừa mới hơi nhúc nhích thì cả hai người đồng thời rên thành tiếng. trên người Quý Văn Nghiêu lập tức thấm ướt một lớp mồ hôi, hít sâu một hơi cuốn váy Lâm An Nhân lên ngang hông, chờ đến khi chuẩn bị mọi chuyện xong xuôi thì da đầu run lên, ôm chặt Lâm An Nhân, thở hổn hển: “Tạm thời thế này đi, anh sẽ chậm một chút, thiếu chút nữa bị em làm tiết sớm luôn rồi.”

Lâm An Nhân cũng khó chịu, trong không gian nhỏ hẹp bịt kín, mọi cảm giác đều trở nên đặc biệt sâu sắc, hơn nữa hai thân hình trần trụi dán chặt vào nhau, hơi thở hòa vào nhau làm cho người ta vừa khó chịu vừa nóng bức lại có cảm giác thân thiết đến mức làm cho người ta động tình.

Trong lúc không ngừng đâm ra rút vào, Quý Văn Nghiêu kéo hai tay An Nhân khoát lên cổ mình.

“Ôm!” Ngắn gọn một tiếng, không hề báo trước đã nhanh chóng chạy nước rút.

Lâm An Nhân rên rỉ một tiếng, ưỡn cong người vô thức ôm sát Quý Văn Nghiêu, thừa nhận cảm xúc tuyệt vời xen lẫn đau đớn kia.

Bởi vì không gian trong xe hạn chế, Quý Văn Nghiêu không thể vận động mạnh bạo với biên độ lớn nhưng tần suất dao động dày đặc vẫn như cũ làm Lâm An Nhân không ngừng hít sâu, một câu cũng nói không nên lời.

*Đau đớn và tê dại hòa lẫn vào nhau, Lâm An Nhân
cắn môi nhìn Quý Văn Nghiêu ngụp lặn trước ngực
mình không ngừng liếm mút bàn tay thô ráp bao trùm
lấy một bên ngực không ngừng phối hợp với bên
dưới ra sức bóp nắn bầu ngực sữa, cùng với
tần suất ra vào bên dưới làm cảm giác nào đó
trong cơ thể càng ngày càng trở nên bành trướng.*

*“Có lớn hay không?” Quý Văn Nghiêu kích liệt
vận động còn không quên đùa giỡn Lâm An Nhân.*

*Mặc dù không muốn để ý những lời nói hạ lưu
của Quý Văn Nghiêu Nhưng hoàn cảnh khẩn trương*

đã kích thích mãnh liệt làm Lâm An Nhàn đến
đỉnh.

Quý Văn Nghiêu ôm Lâm An Nhàn hơi thở dồn dập
nói: “An Nhàn, An Nhàn, hôn anh! Hôn anh, anh sẽ
cho em.”

Lâm An Nhàn từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần,
trước mắt vẫn là gương mặt của Quý Văn Nghiêu
gần trong gang tấc, nhưng lại ngang bằng không
chịu thỏa mãn tâm nguyện của anh ta.

Bên trong mặt huyết ngày càng co rút, hút chặt,
khiến Quý Văn Nghiêu cảm thấy tê dại khắp toàn
thân, nhưng lại luyến tiếc chầm dứt như thế
này, vì thể cứng rắn tiếp tục ra sức ra vào.

Trái tim của Lâm An Nhàn vẫn đập thồm không yên,
sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đúng lúc này
trùng hợp có chiếc xe chạy vượt qua, ánh đèn
chiếu vào kính xe làm cho Lâm An Nhàn sợ đến mức
thiếu chút nữa thét chói tai, cũng không còn quan
tâm gì nữa, lập tức kéo Quý Văn Nghiêu xuống hôn
ngẫu nhiên.

Hôn một cách thô bạo như thế thì đâu có thể
gọi là hôn, Lâm An Nhàn gần như có thể nói là
đùng môi đùng mạnh vào môi, răng cũng cắn một

đang nhìn xuống mặt anh, đang cười với anh
cách thô bạo lên môi anh.

Lâm An Nhàn đột nhiên cảm thấy bên trong cơ thể
xuất hiện một cỗ nhiệt lưu nóng bỏng... Biết
Quý Văn Nghiêu rốt cục buông tha cho mình

Quý Văn Nghiêu giữ mặt Lâm An Nhàn không ngừng
sâu, giống như muốn hút hết tất cả không khí
trong người Lâm An Nhàn về phía mình.

Đến khi thỏa mãn, Quý Văn Nghiêu mới buông Lâm
Nhàn đã đầu vầng mắt hoa ra, thấp giọng cười:
“Càng ngày càng có bản lĩnh, không nặng không
nhẹ cần một cái đã khiến anh buông vũ khí đầu
hàng, hôm nay tạm tha cho em...”

Miệng nói buông tha nhưng người vẫn đè nặng Lâm
An Nhàn, cạo sát một lúc mới chịu ngồi dậy.

Lâm An Nhàn cầm khăn giấy lau chùi thân thể sau đó
mặc quần lót, sửa váy lại rồi nhìn vào gương
mặt đỏ ửng của mình trong gương, cố gắng bình
phục cảm xúc...

Quý Văn Nghiêu nựng yêu mặt cô nói: “Đi thôi,
chúng ta lên nhà, lát có gió thổi qua sẽ hết.”

Cửa vừa mở, Lâm An Nhân lập tức xuống xe, Quý Văn Nghiêu khóa xe xong đuổi theo Lâm An Nhân, k cô cùng sóng vai đi: “Anh đã nói anh sợ bóng tối, sao còn bỏ anh một mình.”

Quý Văn Nghiêu cột nhũ trắng trơn, Lâm An Nhân cũng không thèm hất tay anh ta ra, hai người ra gara, ở trong sân đi bộ một lát mới lên lầu.

“Chị hai, sao giờ hai người mới về, em sắp chết đói đến nơi rồi.” Lâm Húc thấy hai người trở về, vừa oán giận vừa đi đến bàn ăn.

“Công ty An Nhân có chút việc nên tan ca trễ, mọi người chắc đói lắm rồi?”

“Không đói, thằng nhóc xấu xa này cả ngày chỉ biết ăn, cháu cứ mặc nó.” Dương Quê Trân nói xong, niềm nở lôi kéo hai người ngồi vào bàn ăn.

Cơm nước xong, Quý Văn Nghiêu ngồi một lát rồi về nhà.

Lâm An Nhân cũng vội vàng đi tắm rửa, cảm thấy dính nhớp trên thân làm cô cả buổi bồn chồn, chột dạ.

Lâm Húc ngồi trên sofa, thì thầm: “Mẹ, hình như anh Văn Nghiêu có ý với chị hai?”

Dương Quế Trân nở nụ cười: “Giờ con mới nhận ra sao? Mẹ đã sớm phát hiện, nếu chỉ đơn thuần là bạn bè thì sao chủ động chạy ngược chạy xuôi vì nhà chúng ta như vậy? Ánh mắt cậu ta nhìn An Nhàn rất say đắm, tuy có ý nhưng không biết tính toán cái gì?”

“Vẫn là mẹ lợi hại, thái độ của anh Văn Nghiêu đối với chị hai thế nào hiện không thể hỏi.”

“Đương nhiên không thể hỏi, chúng ta cứ thuận nước đẩy thuyền đừng đánh động An Nhàn. Nếu cậu ta cười An Nhàn mẹ sẵn sàng giơ hai tay hai chân tán thán, nhưng lại thấy không có khả năng, còn không bằng giáo huấn Phó Minh Hạo cho An Nhàn về Nhà họ Phó!” Dương Quế Trân suy nghĩ rất nhiều.

Lâm Húc cũng đồng ý: “Không thể để chị hai gánh cát lấp biển được, cuối cùng biến thành người cô đơn. Ài... nếu anh Văn Nghiêu là anh rể con thì tốt biết mấy!”

Hai mẹ con cảm thấy một phen mới về phòng nghỉ
ngôi.

Sau khi về nhà, Phó Minh Hạo nằm trên giường nhìn
những tin nhắn của Khúc Duyệt không ngừng gửi
đến, ném điện thoại sang một bên, nghĩ nghĩ cái
gì đó lại đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa lúc Vương Thu Dung định đi xuống cửa hàng,
liền hỏi: “Cơm nước xong mấy giờ rồi con còn
đi đâu?”

“Mẹ đừng hỏi, con có công việc.”

“Vậy mấy giờ con về?”

“Không biết, ba mẹ cứ ngủ trước.”

Vương Thu Dung cùng con xuống lầu, oán giận: “Nè
xui tháng hạn rượu lấy đủ thứ phiền phức. Con
mau nghĩ cách giải quyết đi, mẹ ra ngoài góc đầu
dây không nổi, ba con thì cả ngày chỉ biết ra
ngoài uống rượu, nửa đời sau mẹ chỉ biết
trông cậy vào con. Chuyện lớn như vậy hai anh rể
con không quan tâm, còn không cho Tô Giai và Tô Ma

con không quên đâu, con không chờ để gặp cha để rồi đến giúp đỡ.”

Phó Minh Hạo không muốn nghe mẹ lái nhải, bước nhanh xuống lầu, lái xe đi.

Vương Thu Dung nhìn con lên xe, mới lắc đầu đi tới cửa hàng.

Mấy ngày nay việc mua bán ở cửa hàng rất tốt nhưng tất cả đều là viên cô mua này nợ đến hóng chuyên, nhưng tiền đến lại không thể từ chối, đành cầm điếu qua ngày.

Vương Thu Dung ngồi gần người, trước kia thật tốt người trong nhà cùng nhau đánh bài náo nhiệt, hiện tại yên tĩnh một mình nhìn bốn bức tường lạnh lẽo.

Đang than thở, đột nhiên có tiếng bước chân đi vào.

Vương Thu Dung ngẩng đầu nhìn thấy ba cô gái khoảng hai mươi tuổi, mặt mày trang điểm điểm dứa: “Các cô muốn mua gì?”

Ba cô gái cùng nhìn Vương Thu Dung, một người tươi cười lên tiếng: “Là người này phải không?”

Một cô gái gật đầu khẳng định: “Đúng vậy, chính là người này.”

Nói xong ba người liền phân công nhau hành động, từ bên trong ta bên ngoài lật xem này nọ.

Vương Thu Dung ngây ngốc nhìn, muốn phản ứng nhưng không biết mình phải làm cái gì.

Ba cô gái lại đến trước mặt Vương Thu Dung, nhìn ngăn kéo đựng tiền trước mặt bà, một lời chưa nói trực tiếp mở ra lấy tất cả tiền ở bên trong bỏ vào túi xách, rồi thoải mái mở cửa đi ra ngoài.

Vương Thu Dung sửng sốt nửa ngày mới thì thào: “Những người này là ai?”

Sau đó đột nhiên lớn tiếng hô hoán: “Ồi, tiền của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Em tính hòa hảo với Phó Minh Hạo, anh ấy sẽ đến xin ba mẹ em tha thứ để em về nhà họ Phó, chuyện Khúc Duyệt đã giải quyết xong rồi, anh ấy đã đem tất cả hợp đồng anh ấy có giao hết cho Khúc Duyệt.” Lâm An Nhân nói thẳng.

“Xem ra Phó Minh Hạo đã hiểu câu nói có bỏ ra mới nhận lại của anh. Được,, anh tôn trọng quyết định của em. Tuy nhiên nếu Phó Minh Hạo đã không ngại làm thằng hèn thích mọc sừng, thì Quý Văn Nghiêu anh càng không ngại tiếp tục làm người tình của em. Em cứ tự nhiên quyết định, anh sẽ ủng hộ em.”

Lâm An Nhân nghe xong lại không nổi giận như bình thường, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nhìn Quý Văn Nghiêu: “Tội gì anh phải như vậy?”

Quý Văn Nghiêu hỏi lại: “Tội gì em lại làm như vậy?”

“Văn Nghiêu, em cố suy nghĩ riêng của mình, như sẽ không ngốc nghếch như trước đây nữa, em sẽ nghe lời anh để sử dụng cái đầu đặc cứng của em, vì thế nên anh cứ mặc kệ em đi.”

Quý Văn Nghiêu vừa đi đến bàn làm việc vừa nói.

“Anh cũng hy vọng em thực sự sẽ học được cách nghĩ cho bản thân. Em ngồi chờ anh khoảng một tiếng nữa tan tầm cùng đi ăn cơm, còn chuyện em nói mặc kệ em, anh không làm được!”

Lâm An Nhân im lặng ngồi trên sofa xem tạp chí, chờ Quý Văn Nghiêu tan tầm, thỉnh thoảng cũng liếc mắt nhìn về hướng anh. Cô chưa bao giờ thấy biểu hiện nghiêm túc đứng đắn như thế này của Quý Văn Nghiêu.

Lâm An Nhân gục đầu ngẫm lại những lời Quý Văn Nghiêu vừa nói thờ dãi không thôi đồng thời càng kiên định hơn với quyết định của mình.

Cuộc đời của cô đã sống một cách nhạt nhẽo gần ba mươi năm qua, chỉ bằng đánh cược một lần, cứ xem như đó là chút kí ức đẹp trong đời mình vậy.

Phó Minh Hạo hành động rất nhanh, chưa tới hai ngày đã theo Lâm An Nhân đến nhà họ Lâm tạm.

Vừa vào cửa, Phó Minh Hạo đã khóc lóc sụt sùi, quỳ xuống trước mặt cha mẹ vợ xin tha thứ, một người đàn ông quý lụy như thế còn kêu Lâm Húc đánh mình.

Nhìn Phó Minh Hạo cực kỳ thành khẩn, Dương Trân cũng cảm thấy ngượng ngùng không thể nói ra lời từ chối chứ đừng nói đến Lâm Húc cũng gãi đầu không phản đối, sao có thể đánh anh ta.

Nhà họ Lâm đồng loạt nâng Phó Minh Hạo đứng dậy, tuy giọng điệu còn hơi hung hăng nhưng thái độ đã cho thấy họ không phản đối nữa.

Lâm An Nhân ngồi trên sofa nhìn tình cảnh trước mắt mặt không biểu lộ thái độ gì, , thẳng đến khi Dương Quế Trân gọi: “An Nhân, ý con nào, mấu chốt là cuộc sống của con phải sống sau này nên tự con hãy quyết định, ba mẹ không

thế nói gì được.”

Lâm An Nhân mỉm cười: “Con đã sớm không m
đo, nếu ba mẹ đã tha thứ thì chúng con sẽ về
nhà.”

Tuy trong lòng Dương Quế Trân có chút luyến ti
Quý Văn Nghiêu, nhưng ngẫm lại loại chuyện nh
thế cũng không bền vững được, dù sao con gái và
Phó Minh Hạo dù sao cũng là vợ chồng, nếu hợp
lại hạnh phúc thì rất tốt, cũng đành nhường bậc
thang vòng vo đi xuống, giữ Phó Minh Hạo ở lại
com.

Sau khi ăn cơm xong, Lâm An Nhân mang theo
chuẩn bị cùng Phó Minh Hạo về nhà họ Phó.

Vào nhà, Phó Minh Hạo liền nói với Lâm An
“Mấy ngày nay mẹ anh bị bệnh.”

Lâm An Nhân hỏi: “Sao vậy?”

Phó Minh Hạo kể lại vụ cướp ở cửa hàng của
Vương Thu Dung.

“Không ngờ giữa ban ngày ban mặt mà bọn chúng
lộng hành như vậy.”

Phó Minh Hạo nhún nhún: “Thì đó, mẹ anh cũng

“Tôi không được như vậy. Cha mẹ, mẹ anh cũng
tối đờ bệnh luôn, nên tiệm ăn phải tạm thời
đóng cửa, em vào thăm mẹ chút đi.”

Lâm An Nhân đẩy cửa ra nhìn Vương Thu Du
nằm trên giường, nhẹ nhàng đi qua gọi một
tiếng. Vương Thu Dung hé mắt thấy Lâm An
nước mắt lập tức trào ra: “An Nhân, con về
rồi, con nể mặt mẹ ốm đau liên miên đừng sợ
đạo, tha thứ cho Minh Hạo đi.”

“Mẹ nói gì vậy, không phải An Nhân đã về rồi
sao, ba con đâu?”

“Lão già đáng chết đó trù uổng uxor ông ta
còn biết quan tâm mẹ chết hay sống sao?”

Nói xong lại kéo tay Lâm An Nhân: “Về là tốt
rồi, tụi con sống hạnh phúc với nhau nhé, sau này
Minh Hạo không tốt mẹ sẽ dạy nó.”

Lâm An Nhân gật đầu đáp ứng rồi cùng Phó M
Hạo về phòng.

Thấy Lâm An Nhân lồm chồm ngồi trên giường,
Minh Hạo hỏi: “An Nhân, có phải em còn tâm s
không?”

Lâm An Nhân do dự một lúc lâu sau mới mở miế

“Minh Hạo, em biết nói như thế này là có chút quá đáng, nhưng chúng ta tạm thời có thể không cần thực hiện nghĩa vụ vợ chồng được không, em không thói quen.”

Phó Minh Hạo nở nụ cười: “Anh còn tưởng chuyện gì lớn, aiz... , nhất định em đã chịu khổ không ít rồi, em yên tâm trước khi em điều chỉnh lại cảm xúc anh nhất định sẽ không miễn cưỡng, nhưng để giữa ba mẹ nghi ngờ, anh vẫn sẽ ngủ trong phòng.”

Lâm An Nhân cảm kích nhìn Phó Minh Hạo: cảm ơn anh đã bao dung cho em như thế.”

“Chúng ta là vợ chồng quan tâm nhau là lẽ đương nhiên, em đừng suy nghĩ nhiều, cứ bình tĩnh điều chỉnh lại cảm xúc là được.”

Lâm An Nhân về nhà họ Phó không bao lâu, Phó Giai cùng Phó Lệ Na cũng đến.

Thời gian qua, hai người không ghé qua nhà mẹ nên không biết Vương Thu Dung bị cướp, hơn nữa Vương Thu Dung cũng giận lấy con gái nên không cho Phó Hạo điện thoại.

Phó Lệ Giai cùng Phó Lệ Na nghe xong đều sợ

Mẹ, chuyện lớn như vậy sao không báo tụi con biết. Minh Hạo xảy ra chuyện chúng con không đến cũng có nguyên nhân. Anh kể cùng Chí Dũng nói chuyện này chúng con không nên tham dự, mà Minh sớm đưa tiền thì đã xong rồi, tội gì để mọi chuyện rồi tung lên thế.”

“Bao nhiêu tiền các cô biết không, nói đưa liền đưa sao?”

“Không phải bây giờ cũng đưa sao? Được rồi, không đề cập chuyện quá khứ nữa, về sau vợ chồng tụi nó hạnh phúc là được.”

Ba mẹ con khôi phục lại thân thiết ngày xưa, bắt đầu bày bàn chơi mạt chược.

Bởi vì Phó Nham luôn ở bên ngoài, nên Vương Dung cô đơn nhớ đến em gái Vương Thu Tĩnh, liền điện thoại hỏi thăm.

“Mẹ nói chuyện gì mà lâu vậy, không bằng gọi dì chạy qua đây.” Phó Lệ Na không kiên nhẫn.

Wang Thu Dung vốn là tâm bệnh, hiện tại nhìn một nhà đầy người nên bệnh đã sớm không còn, liền vui vẻ: “Mẹ còn thắc mắc sao nhà dì con lại chịu lặng lẽ như vậy, thì ra Dương Quân đã bị Văn Nại hiu bỏ rơi rồi!”

Phó Lê Giai và Phó Lê Na đột nhiên lên tinh, với vầng hỏi xảy ra chuyện gì.

“Cụ thể mẹ cũng không rõ lắm, nhưng theo ý của dì con là hình như bạn gái cũ của Văn Nghiêu trở lại nên quây tung lên. Aiz, ... Mẹ đã nói con bé Dương Quân này không có mệnh phú quý, Văn V tốt như vậy còn giữ không đư, lần này thì hết đường khoác lác rồi.”

Phó Lê Giai khẽ cười: “Con đã nói rồi mà, làm người thì nên biết lượng sức mình, bộ dạng con bé chỉ tạm tạm, công việc thì chỉ có tiếng chứ làm gì có miếng, cái gì cũng kém Văn Nghiêu quá, phải chi biết an thân an phận thì tốt rồi.”

Ba mẹ con nhất thời không ai chú ý vào bàn mạc chược, hăng say nghị luận chuyện Dương Quân. L An Nhàn ngồi bên nghe cũng không chen lời.

Lúc này Phó Lê Na còn nói: “Đã lâu không gặp Văn Nghiêu, hôm nào con điện thoại bảo cậu ta đến chơi, nhà ta không thể cắt đứt liên hệ với Văn Nghiêu. Còn chị thực sự không mua xe à?”

Phó Lê Giai kì thật cũng động tâm: “Chuyện này

phải được anh rể em đồng ý mới được."

Buổi tối chờ lúc Phó Minh Hạo trở về, Lâm An Nhàn hỏi anh ta: "Minh Hạo, không phải a nói không còn liên quan gì đến Quý Văn Nghiêu chuyện làm ăn nữa, sao hôm nay hai chị còn muốn tìm anh ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thân Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chờ tới tối Phó Minh Hạo trở về, Lâm An Nhàn liền hỏi: "Minh Hạo, anh đã nói nhà anh sẽ độc lập kinh tế với Quý Văn Nghiêu mà, sao hôm nay chị còn muốn tìm anh ta?"

Động tác thay quần áo của Phó Minh Hạo khựng lại một chút, cười nói: "Dạo này bận quá anh quên chưa nói, để ngày mai hai chị qua chơi anh nói rõ hơn."

...còn có những...

Lâm An Nhân nghe xong cũng không tiếp tục đề này nữa.

"À, sáng mai em có hẹn gặp đứa bạn ở nước ngoài mới về, hai đứa ôn lại chuyện cũ chắc không về sớm được."

"Bạn nào, trước giờ anh không nghe em nói." Phó Minh Hạo hỏi.

Lâm An Nhân nói: "Bạn của em làm sao anh biết được, trước đây cùng học tiểu học, sau này nó lấy chồng nước ngoài, hiện tại mang thai nên về nhà mẹ dưỡng thai."

Phó Minh Hạo cũng không để tâm, cầm di động nghịch, thấy Lâm An Nhân không nói nữa mới nói: "Anh có chuyện nói trước để em biết, toàn bộ hợp đồng của anh đều chuyển cho Khúc Duyệt nhưng vẫn mang danh tổ trưởng, chuyện gia đình cũng êm xuôi, từ giờ anh phải nỗ lực gấp mấy lần người khác nên thỉnh thoảng về muộn, em cứ ngủ trước."

Lâm An Nhân nghe vậy quan tâm dặn dò anh ta thân thể.

Hôm sau, sau khi gặp bạn cũ, Lâm An Nhân vội tới cửa nhà họ Phó đã nghe bên trong tranh cãi ỉ.

Chẳng lẽ Khúc Duyệt lại tới?

Lo lắng mở cửa, phát hiện Phó Lê Na chỉ tay vào mặt Phó Minh Hạo la mắng: "Cậu bị quỷ ám à, giải quyết xong con hồ ly tinh kia thì nhìn Văn Nghiêu ngửa mặt sao, nó đắc tội gì mà cậu cấm chúng tôi lui tới!"

Vương Thu Dung cũng nổi giận: "Minh Hạo, mới tình vài ngày con lại gây giông bão nữa, Văn Ngộ vẫn liên tục giúp nhà chúng ta, sao con lại không biết điều như thế."

Phó Minh Hạo không phản bác chỉ nói: "Nói sao nữa, về sau mọi người đừng tìm người ta nhờ giúp đỡ đầu tư này nọ, cũng đừng tới ngày kiếm có lợi dụng người ta, con kiên quyết không đồng ý để mọi người qua lại với anh ta."

"Cái thằng quỷ này, cậu làm gì là chuyện của cậu, chuyện của chúng tôi cậu làm ơn đừng quan tâm giùm! Trước mắt những phòng ở đã mua khu ở được nhưng sang tay cũng kiếm không ít tiền!"

Phó Lê Giai vốn chững chạc cũng nổi giận.

Phó Nham cũng góp tiếng: "Ba thấy con dạo này rảnh quá nên lên con điên đấy à, gần đây bộ con nên thân lắm sao mà không ưa Văn Nghiêu? không ưa người ta thì rút ra khỏi nhà đừng cản trở người khác làm giàu."

"Được, con đi!"

Phó Minh Hạo hùng hổ đi ra cửa, vừa lúc thấy An Nhân: "An Nhân, anh đã cố gắng hết sức rồi là bọn họ thấy tiền mờ mắt, nên anh chỉ đành lo cho anh thôi không thềm quan tâm ai nữa, thật chết!"

Nói xong đóng cửa thật mạnh rồi bỏ đi.

Nghe những lời Phó Minh Hạo vừa nói, những người khác mắt tức giận lập tức nhắm vào Lâm An Nhân: "An Nhân, Minh Hạo nói vậy là ý gì, chẳng lẽ chuyện này là do cô xúi giục nó không cho bọn tôi qua lại với Văn Nghiêu?" Vương Thu Dung nhìn chằm chằm Lâm An Nhân hỏi.

Phó Lê Na cũng đổ thêm dầu vào lửa: "Ý cô là sao, nhà tôi dựa hơi Văn Nghiêu làm ăn cô cũng hưởng không ít phúc lộc, sao lại trở chứng cản

ngang?! Hôm nay tốt nhất cô nói rõ cho tôi, cô r cuộc muốn gì, cô muốn cản chúng tôi là có ý gì?"

Lâm An Nhân ăm ực cúi đầu: "Ba mẹ, chị cả, chị hai, mọi người bình tĩnh con sẽ giải thích."

Lâm An Nhân nói xong cầm túi xách đi vào phò

Mọi người đối mặt nhìn nhau, không biết Lâm An Nhân làm cái quỷ gì.

Lâm An Nhân vào phòng, nhìn ngó xung quanh, lấy bộ hồ sơ trong túi xách ra cất vào dưới tủ đầu giường, lại từ bên trong tủ quần áo lấy quyển sổ tiết kiệm mang ra ngoài.

Lâm An Nhân đặt sổ tiết kiệm trên bàn: "Kỳ thật lâu nay Minh Hạo vẫn luôn khúc mắc với 1 Nghiêu. Anh ấy nói xét về tuổi tác, anh lớn hơn nhưng địa vị lại chênh lệch trên trời dưới đất nên bình thường con đều cố gắng không nhắc đến Văn Nghiêu trước mặt anh ấy vì sợ an ấy bị kích thích, nhưng Minh Hạo suốt ngày cứ nhắc đi nhắc lại nói muốn đoạn tuyệt qua lại với Văn Nghiêu, không cho anh ta bước vào cửa chúng ta. Mẹ, con sao lại không thích kiếm tiền chứ? Con nhớ mẹ muốn mua xe phải không, đây 1 mười sáu vạn mấy lần trước anh Minh Hạo man

uề, nhưng con nghĩ sau này chắc cũng khó kiếm được số tiền lớn kiểu thế này nữa, nên đưa cho mẹ mua xe, nhưng mẹ tuyệt đối đừng nói Minh Hạo biết."

Vương Thu Dung nhìn sổ tiết kiệm, lại nhìn Lâm Nhàn hỏi: "Ý con là Minh Hạo cảm thấy Văn Nghiêu cái gì cũng giỏi hơn nó, cho nên nó mới không muốn cho mọi người qua lại với Văn Nghi. Cái thằng này cũng quá cố chấp rồi, thì ra chuyện mua xe lúc trước không phải con không r uậy mà Minh Hạo còn nói dối con chết sống không đồng ý, thật là!"

Phó Lê Giai nhủ mảy: "Cái thằng này đúng là không có đầu óc mà, đây rõ ràng là ghen tị với Văn Nghiêu, vậy mà nhà mình lại không ai phát hiện."

"Hay thế này, về sau ở nhà mọi người đừng nhắc đến Văn Nghiêu nữa, việc mua xe hay nhà đó cũng đừng cho nó biết. An Nhàn, hôm nay chị mới biết bấy lâu nay em bị thiệt thòi nhiều rồi, bọn chị đã hiểu lầm em, sau này bọn chị có qua lại với Văn Nghiêu cũng sẽ làm âm thầm đến khi kiếm được số tiền to thì dù lúc đó Minh Hạo có không vui chẳng lẽ lại quăng tiền r cỉa. Ể? Píp để nó lên. hông. mình nó đi. hông.

như vậy: "Cứ thế này cứ vậy mãi mãi thôi, không cần đề cập để nó bức làm gì, như vậy trong lòng nó sẽ thoải mái hơn một chút."

Mọi người nghe Phó Lê Na nói xong đều cảm thấy có lý, cũng đồng ý việc không nhắc Quý Văn Nghiêu để làm Phó Minh Hạo buồn nữa, dẫn dò An Nhân mưa dầm thấm lâu giảng giải cho Phó Hạo, Lâm An Nhân lập tức gật đầu, sau đó Lâm Nhân đem mật mã sổ tiết kiệm nói với Vương Thụ Dung.

Sau khi ghi nhớ mật mã sổ tiết kiệm, lần đầu tiên Vương Thụ Dung cảm thấy vừa mắt cô con này: "An Nhân à, không nghĩ con hiểu lý lẽ như vậy, sau này chúng ta đều chung lòng chung sức gia đình này, có chuyện gì khó xử con cứ nói để gia đình cùng chung vai giải quyết, chúng ta cứ x nhau như ruột thịt trong nhà."

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cl

nang.com

cungquanghang.com

cungquanghar

cungquanghang.com

cungquanghang.com

Chương 45-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Mẹ hiểu lòng con là con vui rồi, con hiểu nỗi khổ trong lòng Minh Hạo nên không so đo cái gì cần gia đình mình bình an con ăn bao nhiêu khổ c không sợ."

Vương Thu Dung cảm động: "Con dâu ngoan, s mẹ sẽ không để cho bị ai ức hiếp nữa, nếu Minh Hạo còn làm lỗi nữa, sau này mẹ sẽ làm c dựa cho con." Sau khi lôi kéo Lâm An Nhân nói c nửa ngày mới để cô về phòng, rồi cẩn thận cất sổ tiết kiệm chung vào sổ tiền mình chuẩn bị mua xe.

Phó Minh Hạo đi suốt đêm không trở về, Lâm An Nhân cũng không gọi điện thoại cho gã ta, trực tiếp đến công ty đi làm.

Đến mười giờ tan tầm, Quý Văn Nghiêu điện thoại báo xã giao đột xuất kéo dài nên sẽ đến đón cô trễ một chút.

"Không cần anh lo công việc đi em đi mua

"Không cần, anh có công việc ah, em ah xe bus được rồi."

"Câu Tôn Bằng gì đó có đi cùng em không?" Quý Văn Nghiêu muốn hỏi có người đi cùng An Nhàn không để mình yên tâm, vì trời chuyển lạnh người đi đường cũng vắng vẻ không an toàn.

"Không phải anh đã tìm cho cậu ta nơi tốt hơn rồi sao, người ta đã nghỉ làm ở đây lâu rồi, bến xe cũng gần, không có việc gì đâu."

Quý Văn Nghiêu sau khi suy tính một lúc mới lo nói: "Được rồi, về nhà thì điện thoại cho anh."

"Em biết rồi."

"La à nha, hôm nay sao ngoan ngoãn bất ngờ vậy có phải em làm chuyện gì sai rồi chột dạ rồi phải không?" Lâm An Nhàn vừa bực mình mình phức, bình thường cũng không thích để ý anh, nên Quý Văn Nghiêu cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Lâm An Nhàn nở nụ cười: "Rồi sao, anh thích em hơn hững hơn đúng không? Yên tâm đi, ai quan tâm trong lòng em đều biết, em không đến nỗi vô ơn

như thế."

"Vậy sao em còn đồng ý quay lại với Phó Minh Hạo?" Hiếm khi thấy thái độ của Lâm An Nhân hòa nhã như thế này, Quý Văn Nghiêu luyến tiếc buông điện thoại.

"Em đương nhiên có quyết định của mình, nên anh đừng bận tâm, thôi, em phải lên xe rồi, không nói chuyện với anh nữa, anh uống ít thôi."

"Ai... anh sẽ nghe lời, em cứ tắt máy đi, không cần lo lắng." Cả người Quý Văn Nghiêu lảng lơi thoải mái, anh ta chưa từng được Lâm An Nhân tâm như vậy, lưu luyến nói vài câu mới buông điện thoại.

Lâm An Nhân lên xe bus, ngồi vào hàng ghế cuối cùng, mím môi cười lấy di động xem tin tức giết thời gian.

Một lát sau, lực chú ý của Lâm An Nhân bị tha âm sang sảng của một người đàn ông mặc áo tím ngồi trước cô hai dãy ghế dời đi, hơn nữa thanh âm càng lúc càng lớn. Lâm An Nhân thầm oán t chất người này thật kém, ở nơi công cộng lại nói điện thoại lớn tiếng như vậy.

Bởi vì đã khuya nên trên xe không có nhiều hành khách, lác đác vài người ngồi rải rác, thỉnh thoảng cũng có người khó chịu quay đầu lại nhìn.

"Đừng nói tiền với tao, tao không có tiền, cmn làm gì được tao? Tao không sợ, cmn tao còn cái mà sợ!"

"Bốp!..." Người đàn ông ném di động xuống sàn xe.

Người phụ nữ đứng trước cửa xe chuẩn bị xuống, nghe tiếng rơi vội quay đầu lại nhìn anh ta bị anh ta trừng mắt nên vội xoay mặt hướng cửa xe, không dám nhìn lại.

Lâm An Nhân ngồi phía sau chỉ thấy người đàn ông trợn mắt nhìn ngoài cửa sổ, sau đó lại xem thường nhìn chằm chằm người phụ nữ, thái độ càng ngày càng nguy hiểm, cảm giác hết sức dọa người

Lâm An Nhân bất an ngồi trên ghế, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của người đàn ông áo tím, tính toán dù sao cũng còn hai trạm nên thà xuống bến kế tiếp đi bộ về còn hơn ngồi nơm nớp lo sợ.

Mắt thấy gần đến trạm kế tiếp, người đàn ông áo tím đột ngột dùng sức đâm vào kính xe, phát ra âm thanh rai vỡ làm mọi người hoảng sợ đồng loạt quay lại nhìn.

Người đàn ông đứng lên bất ngờ giơ chân đạp người phụ nữ lúc này đứng trước cửa xe, tiếp theo cũng không rõ chuyện gì xảy ra, một nhát đâm vào lưng người phụ nữ kia.

Có người trong xe sợ hãi hét ầm lên, lái xe lập tức nhấn phanh mở cửa, mọi người ngồi phía trước nhốn nháo chạy thoát ra ngoài, năm sáu người ngồi phía sau kể cả Lâm An Nhân xui xẻo bị kẹt lại.

"Mày dám xem thường ông, ông cho mày xem, ô mày chết!"

Ban đầu, người phụ nữ còn thất thanh kêu thảm nhưng lập tức chỉ còn lại những tiếng rên nho nhỏ... Nơi nơi đều là máu.

Có người định thừa dịp chú ý của người đàn ông đang tập trung vào người phụ nữ nằm trên sàn xe mà chạy xuống xe. Đột nhiên, người đàn ông đưa mắt nhìn ở bậc thang. aua aua mảnh

thủy tinh dính máu trong tay: "Tụi bây đều xem thường ông, ông không có tiền thì có thể tùy tiện đâm nát ông dưới chân sao! Hôm nay ông không muốn sống nữa, tụi bây đều phải chết cùng ông!"

Quý Văn Nghiêu ngồi trong xe, buồn bực nhìn đi hồ, cảm thấy giờ này Lâm An Nhân hẳn là đã về nhà rồi sao vẫn chưa điện thoại cho mình, tin nhắn cũng không có, trong lòng có chút sốt ruột liền điện thoại cho Lâm An Nhân.

Di động vang lên nhưng không có người nhận, lo lắng có chuyện không hay, Quý Văn Nghiêu thấy gọi liên tục, nhưng kết quả vẫn giống nhau.

Quý Văn Nghiêu lập tức bảo lái xe quay đầu chờ dọc theo tuyến xe bus Lâm An Nhân thường đi.

Dọc theo đường đi, Quý Văn Nghiêu không ngừng nhìn hai bên đường tìm kiếm bóng dáng Lâm An Nhân đến khi tới gần chung cư nhà họ Phó mới phát hiện phía trước tất cả đều là xe cảnh sát, điều làm anh ta kinh hãi nhất đó chính là: Xe số 553 Lâm An Nhân thường đi đang bị cảnh sát bao vây!

cungquang

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mèo Mướp Ngủ Ngày

*Lâm An Nhàn cảm thấy má phải vô cùng đau đớn.
Vừa rồi lúc di động đột nhiên vang lên, người
đàn ông điên loạn hùng hổ đoạt lấy rồi đập
một cái thật mạnh vào đầu cô. Lâm An Nhàn không
dám nhúc nhích, cũng không dám đưa tay lên đỡ, sợ
lại kích thích ông ta.*

“Còn dám tiếp điện thoại nữa hay không? Ông cho mày tiếp này!” Người đàn ông vừa day nghiền vừa không ngừng dùng chân dẫm nát di động của Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân vẫn cúi đầu không dám phản ứng.

“Mày lớn gan thật, điện thoại của mày dám reo lúc ông đang nói chuyện, mày muốn thử cảm giác bị dẫm giống con kia phải không!”

Gã kia nói xong cũng nhào đến muốn kéo Lâm An Nhân đã sợ đến mức không dám nhúc nhích, cả người run lên bần bật.

Lúc cô bất lực nhắm mắt chờ gã đến bắt lấy mình, lại nghe thấy gã thét lên: “Mẹ nó, chạy đi đâu! Hôm nay lũ này phải chết cùng ông... Còn dám chạy!”

Lâm An Nhân hồi hộp ngược mắt lên nhìn thấy gã đang siết cổ một người đàn ông thấp bé khoảng 50 tuổi, chắc người này thừa dịp tên biến thái này đi xuống bắt cô mà chạy đi, không may bị phát hiện.

Gã chụp lấy thùng rác bằng nhựa bên cạnh điên cuồng đập lên đầu người đàn ông thấp bé kia, người đàn ông bị gã quật ngã nằm trên sàn, cho đến khi thùng rác nát bét, từng mảnh nhỏ ghim trên khuôn mặt nhuộm đầy máu, một tiếng cũng không kịp kêu nằm sóng xoài trên đất.

Lúc này xe cảnh sát đã lục tục chạy đến hiện trường, Lâm An Nhân liếc ra bên ngoài thấy xe đặc vụ chuyên ngành của cảnh sát đặc biệt cũng đã đến rồi, đèn xe lóe lên thành một mảnh chói mắt.

Một vài cảnh sát áp sát vào thành xe định nhảy lên xe.

“Đừng lại hết cho tao, đưa nào đi lên tao đâm chết con này!” Gã ta lôi cổ cô gái bên cạnh lên, lưỡi dao sáng quắc ấn mạnh vào cổ cô ta.

Cảnh sát dừng lại, bắt đầu thuyết phục gã thả con tin.

“Đừng nói mấy chuyện vô dụng đó với tao, chúng mày thấy không? Trên này một con đã chết, thằng kia cũng sắp tắt thở rồi, tao thoát được sao! Chúng mày đừng dụ tao, rút ngay cho tao, rút

ngay!”

Cảnh sát bắt đặc dĩ đành phải lui về phía sau.

“Van ông tha cho tôi, tôi còn con gái năm tuổi đang chờ ở nhà, xin ông.” Cô gái chịu không được áp lực quỳ rạp xuống đất.

“Tao cũng sắp chết rồi, hôm nay tao không tự sát thì cũng bị bắn chết, hơi sức đâu quản con gái của mày! Muốn về nhà nhìn con? Được!!! Kêu người nhà đem đến một trăm vạn tiền mặt, tao sẽ thả mày!”

Cô gái run rẩy dập đầu, người đàn ông không kiên nhẫn đá vào huyệt thái dương khiến cô gái ngã quỵ sang một bên, ôm đầu quay cuồng trên sàn.

Lâm An Nhàn chết lặng nhìn người đàn ông cao to điên cuồng trước mặt, thầm nghĩ sinh mạng cô kết thúc một cách hồ đồ như thế này?

Lúc này, trong xe chỉ còn Lâm An Nhàn và một phụ nữ trung niên còn ngồi yên trên ghế, ba người còn lại đã nằm song xoài trên mặt đất.

Quý Văn Nghiêu cũng đã nhìn thấy Lâm An Nhân trên xe, mấy lần muốn xông vào đều bị cảnh sát ngăn cản, chỉ có thể trắng xanh cả mặt đứng ở bên ngoài, hận bản thân sao không có mặt ở trên xe, ít ra cũng có thể giúp đỡ được cô.

Giường co chốc lát không biết người đàn ông bị cái gì xui khiến, đột nhiên đưa ra điều kiện: “Như tao vừa mới nói, người nhà của đứa nào có thể mang đến một trăm vạn thì tao sẽ thả người đó! Mau điện thoại gọi người nhà tụi bây đem một trăm vạn tiền mặt tới đây, nhanh lên!”

Cảnh sát vẫn tiếp tục thuyết phục: “Anh lấy nhiều tiền như thế anh cũng không thể dùng, anh nghĩ có thể thoát giống như trong phim sao?”

Người đàn ông nở nụ cười: “Ai nói tao muốn chạy? Tao chỉ muốn thấy tiền, không liên quan đến mày!”

“Tôi có, tôi có một trăm vạn!”

Thừa dịp cảnh sát không chú ý, Quý Văn Nghiêu vọt tới trước cửa xe.

“Mày có? Mày là ai?” Người đàn ông nghi ngờ nhìn Quý Văn Nghiêu.

“Anh bạn này, anh đừng nhiều loạn hiện trường, mau lui về dãy phân cách nhanh!”

Cảnh sát cau mày nói với Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu không để ý tới lời cảnh sát, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng giọng nói rất bình tĩnh:

“Vợ tôi ngồi ở hàng cuối, tôi có một trăm vạn, anh thấy tiền thì thả cô ấy nhé.”

Người đàn ông lồi kéo con tin nghiêng người nhìn thoáng qua mới nói: “Mày tới nhanh quá nhỉ, nếu thằng kia không chạy thì có lẽ lúc này mày đến để nhặt xác vợ mày rồi, tiền đâu?”

“Ông cho tôi nửa tiếng, tôi sẽ bảo người của tôi mang đến, nếu còn là đàn ông thì nên nói được làm được!” Quý Văn Nghiêu bị những lời của gã ta vừa nói sợ đến run rẩy cả người, bởi anh đang sợ dù có tiền cũng không thể giữ được mạng của Lâm An Nhân.

Cảnh sát nhìn thấy Quý Văn Nghiêu dường như có thể mang được tiền đến, nên cũng hy vọng có

thêm chút thời gian để tìm cơ hội, đồng thời lại xin chỉ thị bố trí súng bắn tỉa.

Quý Văn Nghiêu bắt đầu điện thoại, ít phút sau ba chiếc xe nhanh chóng xuất hiện, ba người đàn ông xuống xe mang theo những bọc nhỏ.

Cảnh sát đồng ý cho ba người tiến vào.

“Văn Nghiêu, có chuyện gì vậy, đột nhiên cần nhiều tiền mặt thế này?”

“Nói sau đi, ngày mai mình sẽ mang tiền trả các cậu, mình phải cứu vợ mình.” Quý Văn Nghiêu tiếp nhận tiền trong tay ba người.

“Chuyện đó thì nói làm gì, chỉ là cậu cần gấp quá tụi tở phải chạy đông chạy tây mới đủ.”

Quý Văn Nghiêu đem tất cả tiền bỏ chung vào một bao, sau đó đứng trước cửa xe nói: “Tiền ở đây, nếu không tin tôi đổ ra đếm cho ông xem.”

Người đàn ông nhìn cái bao thăm dò: “Đúng là người có tiền, không cần đếm đâu, tao tin mày, đổ hết tiền xuống đất.”

Quý Văn Nghiêu làm theo lời anh ta.

“Một trăm vạn cũng chỉ nhiều đó, tao còn nghĩ nhiều lắm, cmn đúng là hại người mà”

Người đàn ông không có ý tốt nhìn Quý Văn Nghiêu nở nụ cười: “Mày đốt số tiền đó đi, xong tao sẽ trả vợ mày, thế nào?”

cungquanghang.com

c

cungquanghang.com

cungquanghar

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

nang.com

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Văn Nghiêu không hề nói thêm lời nào nữa, lấy bật lửa trong túi ra rồi bắt đầu cầm từng xấp tiền lên đốt, rồi kêu thêm tài xế và ba người bạn đến đốt chung.

Mọi người đứng xung quanh đều choáng váng, n trăm vạn đó, đốt là đốt thật sao!

Thế lửa càng lúc càng lớn, Quý Văn Nghiêu sau ném hết tiền vào đống lửa, rồi mới đứng dậy nhìn về phía người đàn ông.

Người đàn ông nhìn chằm chằm đống lửa, sau đó sâu kín liếc nhìn Quý Văn Nghiêu, mới xoay người nói với Lâm An Nhân đang lệ rơi đầy mặt: "Đi đi, mạng của mày quá tốt, tao sẽ không kéo mày đi theo, có một trăm vạn đốt tiền đưa tao đã đủ."

Lâm An Nhân cố hết sức lực còn lại đứng lên, đôi mắt nhắm lệ mơ hồ đi thẳng về phía trước, lúc đi ngang người đàn ông đó ngay cả thở cô cũng không dám vì sợ ông ta đổi ý.

Lúc đi đến cửa xe, Quý Văn Nghiêu cách cầu thang vươn tay bế cô xuống, Lâm An Nhân lúc này mới biết mình đã thực sự an toàn.

Lâm An Nhân tựa vào ngực Quý Văn Nghiêu, đi sâu vào trong lòng anh, mặc anh ôm mình đi, dù bất cứ nơi đâu cô cũng cảm thấy an tâm.

Quý Văn Nghiêu ôm Lâm An Nhân lên xe cứu t đến bệnh viện kiểm tra.

Sau khi kiểm tra, má phải Lâm An Nhân bị sưng nhưng không quá nghiêm trọng, bác sĩ chỉ khuyên nghỉ ngơi và chú ý điều chỉnh tâm lý. Cảnh sát ngờ ý muốn hỏi thông tin bị Quý Văn Nghiêu từ chối: "Vợ tôi vừa bị kinh hách, hai ngày sau tôi sẽ đưa cô ấy đến trụ sở để cung cấp thông tin."

Cảnh sát nhìn Quý Văn Nghiêu, thực ra cũng bị người đàn ông trước mắt làm choáng váng, , một trăm vạn nói đốt liên đốt, đúng là vô cùng
bồi phục người đàn ông có tình có nghĩa này nên

cũng không làm khó chỉ lưu lại thông tin cá nhân của Lâm An Nhân và cách thức liên hệ.

Quý Văn Nghiêu đỡ Lâm An Nhân ngồi vào trong xe, cũng ngồi xuống ôm cô vào lòng, bảo lái xe về nhà mình.

Trên suốt đường đi, Lâm An Nhân một mực nắm chặt tay Quý Văn Nghiêu không hề buông ra, khóc không được, chính cô cũng không biết cảm giác hiện tại của mình là gì, chết lặng phó mặc mọi chuyện cho Quý Văn Nghiêu...

Cúi đầu nhìn Lâm An Nhân thần thờ, mắt cũng không chớp cái nào, Quý Văn Nghiêu đau lòng nhẹ lên lưng cô: "An Nhân, đừng sợ, an toàn rồi, không còn ai làm hại em nữa."

Lâm An Nhân nghe xong cũng không có phản ứng lớn, chỉ ôm sát thắt lưng Quý Văn Nghiêu hơn.

Về nhà, nói gì Lâm An Nhân cũng không chịu ở mình, Quý Văn Nghiêu đi đâu cô đi theo đó.

"An Nhân, em đi tắm trước rồi ngủ được không?"

Lâm An Nhân lắc đầu, đừng nói tắm rửa ngay cả

Lâm An Nhân các điều, cũng nói cảm ơn ngay cả quần áo cô cũng không chịu thay.

Quý Văn Nghiêu không có biện pháp, đành cởi áo khoác rồi nằm cùng cô trên giường, trước mắt đỡ cô ngủ rồi nói sau.

Bật đèn ngủ trên đầu giường, nhẹ giọng an ủi Lâm An Nhân, không biết qua bao lâu thấy cô nhắm mắt, Quý Văn Nghiêu cũng mơ màng ngủ.

Thẳng đến khi gần trưa mới tỉnh lại, Quý Văn Nghiêu kinh ngạc nhìn Lâm An Nhân bên cạnh vẫn trì tư thế hôm qua, tay níu chặt quần áo Quý Văn Nghiêu, hai mắt đỏ bừng đầy tơ máu.

"An Nhân, tối qua em không ngủ sao?"

Lâm An Nhân lắc đầu.

"Lúc đó anh nhìn thấy em nhắm mắt ngủ rồi mà." Quý Văn Nghiêu nói.

"Em sợ nếu em không ngủ anh sẽ ngủ không được nên giả bộ ngủ." Ánh mắt Lâm An Nhân bình tĩnh dừng trên nút áo Quý Văn Nghiêu.

Quý Văn Nghiêu nghe xong đau xót trong lòng.

Thàn, trời sáng rồi em ngủ một chút đi, anh nằm đây không đi đâu cả."

Lâm An Nhân lắc đầu: "Nhắm mắt lại em sẽ nghe thấy tiếng kêu cứu của cô gái đó, anh nói cô gái bị bắt làm con tin đó có được cứu không, hay chết rồi?"

"Em đừng nghĩ ngợi nữa, An Nhân! Cô gái đó nhất định sẽ không chết, có lẽ chỉ bị thương nặng một chút, cảnh sát bố trí lính bắn tỉa giải cứu mà."

"Bị đâm nhiều như vậy sao có thể không chết, thực ra lúc đi xuống xe em nghe thấy cô ấy nhỏ giọng cầu xin em cứu mạng, em có nghe rõ mà!" An Nhân cố chấp tự thuật chuyện tối qua.

Mắt Quý Văn Nghiêu đỏ hoe: "Không có việc gì đâu, cô ấy nhất định đã được cứu. An Nhân, đừng nói nữa chuyện này nữa được không! Em đừng tra tấn mình nữa, em cũng là người bị hại mà, không cần nhớ lại, nghe lời anh đi!"

Lâm An Nhân ngẩng đầu nhìn Quý Văn Nghiêu "Quý Văn Nghiêu, em muốn cảm ơn anh đã cứu em, anh đốt số tiền đó mà không hề do dự, anh không biết làm cách nào mới có thể đền đáp cho

anh. Nhưng em có thể thề em sẽ dùng tất cả sức lực của mình để bảo vệ anh, không để anh bị thương tổn, anh hãy tin em, không ai có thể tổn thương được anh!"

"Anh biết, An Nhân, anh biết mà. Em muốn anh tốt thì em phải kiên cường đứng lên, nếu em không ổn thì anh cũng sẽ không bao giờ ổn." Quý Văn Nghiêu đau lòng nhìn Lâm An Nhân thì thi ngay cả ngực cũng đau.

"Em muốn khóc." Lâm An Nhân nói xong nước mắt liền chảy ra.

"Bé ngọc, muốn khóc thì khóc đi, còn sợ anh chê cười sao?"

Nước mắt Lâm An Nhân càng chảy càng nhanh, đầu là những tiếng thút thút nhỏ nhỏ, cuối cùng thì mở miệng gào khóc như một đứa trẻ.

Lâm An Nhân khóc gần một giờ đồng hồ mới có thể đỡ hơn, mắt đã sưng húp gần như chỉ còn khe hở nhỏ, mặt cũng phù lên, Quý Văn Nghiêu đau lòng nhưng vừa thấy khuôn mặt Lâm An Nhân nhất thời thấy buồn cười nhưng không dám vì thế biểu cảm cực kì quái dị.

Lâm An Nhân cảm thấy hai mí mắt cứ dính lại, chớp mắt cũng khó, lại nhìn biểu cảm khổ sở của Quý Văn Nghiêu: "Anh muốn cười thì cười đi, không cần nhen."

Quý Văn Nghiêu nở nụ cười: "Mặt em hiện tại đúng là cực kì thú vị, để anh chụp lại làm kỷ niệm."

Sau khi phát tiết, Lâm An Nhân bắt đầu mệt rũ ròi, nhắm mắt lại ngủ: "Anh muốn chụp sao thì chụp."

Quý Văn Nghiêu không cho cô ngủ: "Đừng ngủ, khóc xong không được ngủ."

Lâm An Nhân kỳ quái hỏi: "Ai nói khóc xong không được ngủ?"

"Các trưởng bối trong nhà đều nói nếu khóc xong mà ngủ thì sẽ bị ngu ngốc".

"Chỉ lừa con nít thôi, anh cũng tin sao?" Lâm An Nhân không nghĩ Quý Văn Nghiêu mê tin như vậy.

Quý Văn Nghiêu lôi kéo Lâm An Nhân ngồi xuống: "Mặc kệ, anh không muốn có vợ ngốc, em đi tắm rồi ngủ."

Lâm An Nhân vừa cảm động vừa buồn cười, ngh
lời đi tắm....

Quý Văn Nghiêu theo Lâm An Nhân vào toilet,
cô không có việc gì mới đi thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thân Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mèo Mộp Ngủ Ngày

Vừa đến trước giường lại dừng chân, nghĩ
nghĩ... Lấy điện thoại...

Chờ đôi phương nhận máy, nói thẳng: Phó Minh Hạo, An Nhàn tạm thời ở nhà tôi, anh nên nghĩ l do giải thích với nhà anh đi!”

Phó Minh Hạo cực kì tức giận: “Quý Văn Nghi anh đừng hiếp người quá đáng, tôi muốn nói chuyện với An Nhàn.”

“An Nhàn đang tắm, đêm qua cô ấy gặp nạn trên xe bus, cậu xem tin tức đi, cậu cảm thấy còn có thể đối trá tiếp tục mãi sau?”

Bị Quý Văn Nghiêu ngắt điện thoại, Phó Minh tức giận dùng điện thoại lên mạng xem tin tức về chiếc xe buýt bị nạn hôm qua, đọc sơ qua không ngừng cảm thán, nguy hiểm thật!

“Làm gì mà mới sáng sớm đã cầm di động?”
Một thanh âm mềm mại đáng yêu sau lưng Phó Minh Hạo vang lên.

Phó Minh Hạo xoay người, ôm hôn cô gái: “Không gì, chỉ là vừa nghe một tin làm anh hơi giật mình.”

Bạch Tuyết Tinh hỏi: “Tin gì mà liên quan đến anh.”

“Sao không liên quan, mau mắn mana thần tài của

chúng ta vẫn còn lớn. Cô ta đang ở nhà Quý Văn Nghiêu nên anh phải về nhà tìm lý do giải thích, vừa lúc cô ta không về nhà chúng ta có thể ở bên nhau.”

“Anh đừng dụ em, lúc Quý Văn Nghiêu giới thiệu khách hàng cho anh kiếm không ít tiền, anh đưa cho bao nhiêu, cô ta bao nhiêu? Tưởng em dốt à, anh còn cho nhà mẹ cô ta mượn mười vạn cơ, đây không phải là một đi không trở lại sao?”

Phó Minh Hạo dỗ ngọt: “Cô gái ngọc này, anh là vậy để trấn an cô ta, vì tương lai tốt đẹp của đôi ta em ráng nhìn một chút, mười vạn đó nhằm nhò gì. Hơn nữa tiền đó anh chỉ để cô ta giữ tạm thời thôi, đến lúc anh tìm cơ lấy lại là xong.”

Bạch Tuyết Tinh không yên tâm: “Nói thì dễ, nể cô ta không đưa thì sao?”

“Không chịu cũng không sao, ly hôn không phải cũ chia mỗi người một nửa sao, mấy vạn đồng coi như phí vật vả bù đắp cho cô ta.”

“Phó Minh Hạo, em toàn tâm toàn ý sống với anh nếu anh dám phụ bạc em, em sẽ chết cho anh xem! Mặc kệ tính kế gì anh phải mau chóng cho em một

danh phận.”

“Được, được! Cổ tông của anh, em tưởng anh muốn sống với người đàn bà một chút tình thú cũng không có sao. Thật sự bao lâu nay anh không chạm vào người cô ta, nếu không vì lo lắng tương lai, ngay cả liếc nhìn anh cũng không thêm. Tuyết Tinh, vợ yêu, Quý Văn Nghiêu an bài em tới chỉ anh, kết quả chúng ta lại đồng lòng!”

“Đừng dè miệng, nếu anh không thật tình, em sẽ không mạo hiểm đối đầu với Quý tông, như thế này anh phải nhanh ly hôn đi thì em mới có thể yên tâm được.”

Phó Minh Hạo hứa hẹn: “Biết mà, yên tâm đi, ai đã hỏi anh rề tin tức mấy căn hộ rồi, anh về trước.”

Quý Văn Nghiêu chờ Lâm An Nhân tắm xong nói mình đã báo tin cho Phó Minh Hạo.

Lâm An Nhân nghe xong chỉ nói: “Vậy phải phi chứa chấp em rồi.”

“Nói gì đó, anh còn mừng nếu em chịu ở lại vĩnh viễn nữa cơ. An Nhân, đến giờ em còn không chịu ly hôn với Phó Minh Hạo sao?”

“Tâm em đã sớm tàn, đương nhiên đồng ý lý hôn, nhưng Phó Minh Hạo kiên trì không chấp nhận, e lại không am hiểu pháp luật, không chỉ phiền phức mà còn mất mặt.”

Quý Văn Nghiêu vui vẻ: “Chỉ cần em nguyện ý, e lại cứ an tâm giao cho anh xử lý, nếu không phải vì em anh không cần nhường nhịn nhà họ Phó như vậy? Em lý hôn xong chúng ta sẽ lập tức đăng ký kết hôn ngay!”

Lâm An Nhân cảm động nhìn bộ dáng cao hứng của Quý Văn Nghiêu: “Em cũng đã nghĩ thông suốt rồi, hôm qua anh đã vì em làm đến mức như thế, thì em còn có gì không buông được nữa chứ. Chỉ cần anh đồng ý ở bên cạnh em thì tương lai dù có khổ sở như thế nào em đều có thể chấp nhận.”

Lúc này Quý Văn Nghiêu mừng đến chết đi được “Chỉ một trăm vạn thôi đã làm cho em quyết tâm lấy anh như thế sao? Số tiền này cháy hết đúng là đáng với cái giá của nó mà Kết cuộc anh cũng đợi được ngày này, em yên tâm tương lai chắc chắn sẽ không cho em một chút xíu khổ sở nào đâu.”

“Sao không có chứ, bên phía ba mẹ em em còn chưa

liết phải ăn nói thế nào đây!”

Quý Văn Nghiêu khẽ cười: “Thì cứ để anh nói cho, căn nhà bọn họ đang ở chính là câu trả lời cho bọn họ!”

“Đây là ý gì, không có lý do gì anh lại đem căn hộ cho ba mẹ?” Lâm An Nhân sốt ruột hỏi, người nhà cô thế nào cô là người hiểu rõ nhất, trước là căn hộ, về sau không biết lại đòi hỏi cái gì!

“Em coi em nôn nóng chưa kìa, anh làm gì anh biết mà.” Quý Văn Nghiêu ôm Lâm An Nhân cười căn nghĩ đến tương lai sau này Lâm An Nhân toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ về mình thì đã cảm thấy cuộc đời viên mãn.

Hai người trò chuyện một lát, Lâm An Nhân quấy Quý Văn Nghiêu đòi mở máy tính

cungquanghang.com

cungquanghang.com

ci

nang.com

cungquanghang.com

cungquanghar

cungquanghang.com

cungquanghang.com

nang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghang.com

cungquanghar

cungquanghang.com

c

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Em mới khỏe một chút thì lại muốn đầy đọa bản thân nữa rồi? Đừng xem nữa, anh dẫn em ra ngoài mua ít quần áo giải sầu nhé."

"Em chỉ xem kết quả, không có việc gì đâu."

Quý Văn Nghiêu bị Lâm An Nhân năn nỉ nửa ngày đành để tin tức cho cô đọc.

Lâm An Nhân đọc tin tức và hình ảnh cảm thấy mơ hồ lập tức quay đầu hỏi Quý Văn Nghiêu: "Bài viết này hình như không giống chuyện xảy ra hôm qua."

Hôm qua tuy cô không biết những chuyện xảy ra sau đó, nhưng diễn biến lúc trước vẫn nhớ rất rõ chính mắt thấy tai nghe, rõ ràng Quý Văn Nghiêu đốt một trăm vạn mới cứu được cô. Nhưng trên tin tức chỉ nói là cảnh sát hành động nhanh chóng và kịp thời như thế nào, chỉ cần dùng ba mươi phút đã khống chế kẻ bắt cóc và giải cứu con tin, trừ một hành khách tử vong, hai người trọng thương, còn lại đều bình yên

Quý Văn Nghiêu lại không hề cảm thấy kỳ quái:

"Đương nhiên không giống rồi, chẳng lẽ viết một đại đội cảnh sát lại để người nhà con tin đốt một trăm vạn mới có thể cứu được vợ của mình sao?"

"Nhưng đó là sự thật mà! Sao lại nói chỉ dùng nửa tiếng giải cứu, viết thế không phải là viết sai sự thật sao!"

"An Nhân của anh ơi, em đừng ngốc thế chứ, sự

thật thì mọi người ai cũng biết nhưng em phải hiểu cho nhà chức trách, họ sợ ảnh hưởng đến người dân, tạo thành khủng hoảng cho xã hội."

Lâm An Nhân cúi đầu không nói, tuy khổ sở cho gái bị tử vong nhưng dù sao những người khác đều sống sót.

Lúc này Quý Văn Nghiêu nói thêm: "Đúng rồi, công việc cũ em không cần làm nữa, nguy hiểm quá, em đến công ty anh sắp xếp công việc cho em làm, chuyện này anh đã quyết định rồi em không muốn cũng phải chịu, nếu không thì ở nhà luôn."

Lâm An Nhân lại bật cười: "Anh làm gì nghiêm vậy, em cũng đâu có nói là không đồng ý, em làm theo ý anh đấy, được không nào. Anh định cho em làm việc gì, tiền lương bao nhiêu?"

Quý Văn Nghiêu vốn đã chuẩn bị thật nhiều lý do để thuyết phục cô nghe theo ý mình, cũng đã dự định nếu cô không nghe theo sẽ dùng thái độ cứng rắn, không ngờ lại không thể sử dụng được với cô.

"Em sao thế, sao lại ngoan ngoãn thế này? Có phải hôm qua bị sợ đến mức tâm lý vẫn chưa ổn"

định không, hay đến bệnh viện kiểm tra lại,
rồi kêu bác sĩ ra đơn thuốc đi."

(Beta α : thề chứ, ngứa mồm quá cho tớ nói cái, S
điển hình, bác Nghiêu chịu ngược điển cmn hình
đây, lâu lâu được bạn Nhân cho ăn kẹo liền
hết hồn hết vía hà)

"Nói bây bạ gì đó, anh tốt với em em đương
nhiên phải nghe lời anh rồi, không muốn làm cho
lo lắng mà thôi." Lâm An Nhân thoải mái nói ng
nhân.

Quý Văn Nghiêu bị cảm động đến sắp chết mất
rồi: "An Nhân, anh không biết em còn có thể nói
ngon nói ngọt thế này luôn á."

"Em không nói ngon nói ngọt, chỉ ăn ngay nói thật
thôi."

"Cũng chính vì em đột nhiên ăn ngay nói thật như
thế mới làm anh choáng váng đây. Em nói xem, c
phải từ nay về sau trong lòng em có chỉ có mình
đúng không?"

Lâm An Nhân chỉ cười mà không nói.

"Em đừng cười, anh hỏi em đó, rốt cuộc có

phải hay không? "

Bị Quý Văn Nghiêu liên tiếp ép hỏi, Lâm An Nhàn không có biện pháp đành phải nói: "Ừ, chỉ có mình anh."

Quý Văn Nghiêu vui vẻ không ngừng hôn lên má An Nhàn rồi kéo cô đi thay quần áo.

"Chúng ta đi dạo phố giải sầu, vợ của anh phải ăn ngon nhất, mặc đẹp nhất. Mai sẽ đưa em đến sở cảnh sát cung cấp lời khai,. Bắt đầu từ tuần sau em sẽ cùng anh đi làm, cùng anh tan tầm, An Nhàn, em không biết hiện tại trong lòng mừng đến thế nào đâu!"

Lâm An Nhàn cũng bị tâm tình hào hứng của Quý Văn Nghiêu cuốn hút, cười gật đầu rồi cùng nhau lái xe đến trung tâm thương mại.

Thấy Phó Minh Hạo về nhà Vương Thu Dung hỏi: "Tối qua An Nhàn không về, mẹ nghe hàng xóm bàn tán đêm qua có xe bus xảy ra tai nạn, An Nhàn không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Mẹ yên tâm, An Nhàn không sao, em trai cô ấy kết hôn nên nhà bên đó sửa sang lại một chút.

Hôm qua sau khi tan tầm, chúng con cùng ghé q

ý nói cô ấy ở lại giúp đỡ vài ngày." Phó Minh Hạo nói dối vô cùng thành thực.

"Vậy sao, không có việc gì thì tốt, hai đứa cũng thật là, không biết điện thoại về làm hại mẹ lo lắng cả đêm."

"Mẹ, từ khi nào mà mẹ quan tâm An Nhân như vậy?"

"Không cần con quan tâm, lo chuyện của con đi, chuyện trong nhà con không cần lo làm gì. Minh con nghe mẹ một câu, có một số việc không nên suy nghĩ quá nhiều cũng đừng quá mức cưỡng cầu, cả là đàn ông thì lòng dạ nên rộng rãi một chút chỉ cần người nhà bình an thoải mái thì những chuyện khác không cần để ý An Nhân dù sao cũ người ngoài, sống với nhau đến già thì mới có thể gọi là người một nhà!"

Phó Minh Hạo cười nói: "Mẹ, con trai của mẹ cũng không phải là người chịu thiệt thòi như mẹ nghĩ đâu. Mẹ chờ xem, sắp tới sẽ có chuyện tốt cho mẹ xem đây."

Vương Thu Dung cũng cười: "Được, mẹ chờ con nhưng phía mẹ cũng có chuyện tốt đấy, đến lúc đó cả nhà chúng ta cùng nhau xem diễn thôi." H

...
còn nói xong cùng nhìn nhau cười.

Lâm An Nhân cùng Quý Văn Nghiêu về nhà, vợ sửa sang lại những thứ đã mua, nhìn khung cảnh cứ như sắp chuyển nhà: "Thế này mà nhiều gì, ngày mai đến sở cảnh sát xong sẽ đi mua di động." Quý Văn Nghiêu còn lo mua thiếu

Lâm An Nhân chỉ lo bận rộn dọn dẹp không thên quan tâm đến hẳn, vội vàng sắp xếp ổn thỏa rồi làm cơm chiều. Hai người ăn xong thì nghỉ ngơi. Quý Văn Nghiêu kiểm tra Lâm An Nhân thì đã ngủ, mới dám chớp mắt.

Ngày hôm sau khi đến sở cảnh sát làm biên bản, kỳ thật việc lấy lời khai cũng không phải quan trọng lắm, Bởi các nhân chứng khác đã tự thuật chuyện xảy ra hôm đó nên Lâm An Nhân đến cu cấp lời khai cũng chỉ để phụ họa, quan trọng là vụ án này đã được giải xong, nên thủ tục hoàn thành nhanh chóng.

"Quý tiên sinh, việc anh làm tối hôm đó là trái pháp luật nhưng niệm tình tình thế cấp bách, anh lại là người đàn ông có tình có nghĩa làm người ta cảm động. Và lại cũng không ảnh hưởng lớn đến đại cục nên chúng tôi sẽ không

phạt tiền anh.

Quý Văn Nghiêu gật đầu cảm ơn, trong lòng cũng nghĩ làm sao không có khả năng không bị phạt, chẳng qua do họ không muốn đề cập đến mất quá trình cứu người của mình, nếu phạt mình thì vụ án này tất nhiên sẽ rắc rối không ít.

Rời khỏi sở cảnh sát, Quý Văn Nghiêu dẫn Lâm An Nhân đi mua di động. Chẳng những mua cho Lâm An Nhân, Quý Văn Nghiêu cũng mua một cái cùng, nhưng khác màu, nói là điện thoại tình nhân. Vì thế, kéo Lâm An Nhân chụp hình hai người làm thành một đôi móc điện thoại gắn vào di động, Lâm An Nhân dở khóc dở cười: "Quý Văn Nghiêu, anh bị nhiều tuổi còn làm mấy chuyện buồn cười thế này?"

Quý Văn Nghiêu sung sướng nhìn ốp tình nhân điện thoại, hoàn toàn không thèm quan tâm: "Chê cười cái gì, anh còn thấy super oai đây!" Sau đó lại nói đùa: "Hay anh in thêm vài bức để vào ví, dán lên mặt nhỉ?" Làm Lâm An Nhân bật cười rũ rượi.

Quý Văn Nghiêu cao hứng: "Bây giờ chúng ta đi nhẩn đi" Nói xong anh kéo Lâm An Nhân đến cửa hàng trang sức.

"Tìe tìe, chờ một chút!"

Lâm An Nhân níu tay lại, Quý Văn Nghiêu níu, cũng không chịu đi nên quay đầu lại, thấy Lâm An Nhân đang nhìn chăm chăm phía trước, mắt cũng không chớp.

"Em làm sao vậy?"

Lâm An Nhân đột nhiên kéo Quý Văn Nghiêu về góc khuất, rồi chỉ vào cho Quý Văn Nghiêu xem:
"Anh nhìn xem, đó là ai!"

Chương 48

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quý Văn Nghiêu nhìn theo phương hướng Lâm An Vũ chỉ, cười nói: ‘Đây không phải ba chồng em sao?’

Lâm An Nhàn gật đầu.

‘Thật là làm người ta không thể tưởng tượng nổi, ông ấy đã lớn tuổi mà còn làm loại chuyện này.’ Lâm An Nhàn thấy người phụ nữ mang áo khoác đưa cho Phó Nhâm cũng đã hơn bốn mươi tuổi, mà Phó Nhâm cũng đã quá sáu mươi rồi.

‘Ba chồng em cũng thật biết hưởng thụ, nhưng ông ấy cũng rất chịu chi tiền nhỉ, đồ ông ta vừa mua sắm cũng không ít.’ Quý Văn Nghiêu trêu chọc một câu.

Thấy hai người kia đi xa, Lâm An Nhàn mới nói: ‘Đi thôi.’

‘Uhm, đi mua nhẫn thôi, nhà họ Phó của bọn họ cũng nhộn nhịp thật.’

Hai người đi vào cửa hàng trang sức, Quý Văn

Nghiêu chọn tôi chọn lui mới chọn được một đôi nhẫn bằng bạch kim vừa ý lập tức đeo nga cho Lâm An Nhân rồi muốn cô cũng đeo vào tay mình tại chỗ.

Lâm An Nhân bất đắc dĩ đến cực điểm, cảm thấy gần đây Quý Văn Nghiêu càng ngày càng ngày thơ:

‘Như vậy được rồi, đừng đi dạo nữa về nhà thôi.’ Đeo nhẫn cho Quý Văn Nghiêu xong, Lâm An Nhân tức giận nói.

‘Nào có phụ nữ nào mà không thích đi mua sắm như em.’ Quý Văn Nghiêu lâm bầm hai câu, rồi nắm tay Lâm An Nhân ra khỏi cửa hàng.

Đi trên đường, nhìn mười ngón tay đan vào nhau, Quý Văn Nghiêu cười tủm tỉm lấy di động chụp lại, mới xem như ngoạn ngoạn một ít.

Sau hai ngày ở nhà của Quý Văn Nghiêu, Lâm An Nhân liền chuẩn bị đến công ty.

‘Rốt cuộc anh sắp xếp em làm việc gì vậy, nói trước nhé, bảo em ngồi không chờ lãnh lương là em không chịu đâu.’ Trước khi Quý Văn Nghiêu ra

khỏi nhà Lâm An Nhân đã hỏi.

‘Em làm như anh không hiểu tính của em vậy, tạm thời làm hậu cần, số lượng báo biểu trong công ty rất lớn nên tiền lương một tháng sáu ngàn, tăng ca sẽ tính thêm.’

Lâm An Nhân vội vàng nói: ‘Như vậy sao được, hậu cần sao có thể nhận lương cao như vậy, anh đừng dọa em, em không muốn được đối xử đặc biệt gì hết, cứ giống mọi người là được rồi.’

Quý Văn Nghiêu véo nhẹ lên má Lâm An Nhân, cười nhăn nhó: ‘Nhiều đó mà nhiều? Em là phụ nhân của Quý tổng anh thì đương nhiên phải có đặc quyền, tiền lương khởi điểm đương nhiên phải cao hơn người khác.’

Lâm An Nhân nghe xong cũng cười nhìn Quý Văn Nghiêu.

‘Em không hôn tạm biệt anh sao?’ Quý Văn Nghiêu luyến tiếc đi, mà cũng không vội đi làm nên cả cửa đòi hỏi chút phúc lợi.

Lâm An Nhân âm áp nhìn Quý Văn Nghiêu làm nũng

không tự chủ kiểm chân hôn anh.

‘Anh không muốn đi làm, ở nhà với em được không, thuận tiện chỉ em một chút truyền thống văn hóa.’

‘Truyền thống văn hóa? Anh nói chuyện không đầu không đuôi gì cả.’ Lâm An Nhàn ngo ngoắt.

Quý Văn Nghiêu cúi đầu dán sát tai Lâm An Nhàn nói: ‘Sô pha, phòng tắm, ban công còn chưa làm, còn có rất nhiều tư thế cũng chưa thử qua, thật ra nói truyền thống văn hóa cũng không đúng, nên gọi là truyền thống văn hóa của nhân loại, truyền thống văn hóa của giữa đàn ông và đàn bà, truyền thống văn hóa của vợ chồng...’

Lâm An Nhàn đỏ mặt đẩy Quý Văn Nghiêu ra ngoài đóng cửa lại, sau đó tựa vào trên cửa nhìn không được nở nụ cười.

Quý Văn Nghiêu trêu chọc Lâm An Nhàn xong tâm tình tốt hẳn lên, lái xe đến công ty, mấy ngày nay không đi làm, công việc chắc là chồng chất như núi.

Đến công ty, trước tiên là gọi trưởng phòng nhân sự gọi thử tin cho Lâm An Nhàn nhân chức

nhân sự an bài thất lạc cho Lâm An nhân nhân chức.

Đến giữa trưa, Đinh Triết điện thoại tới nói
mình và Tả Phàm Nghĩa đang tới văn phòng Quý Văn
Nghieu.

Tả Phàm Nghĩa cũng là anh em quen biết nhưng khôn
thường xuyên lui tới, tự thân lập công ty, nhà
máy không lớn tuy nhiên lợi nhuận thu vào không ít,
nhưng vợ lại bỏ đi theo người khác.

Quý Văn Nghieu biết chuyện Tả Phàm Nghĩa cũng
không cảm thấy cực đoan, có lẽ vợ cậu ta có
lời khó nói.

Đinh Triết cùng Tả Phàm Nghĩa vào văn phòng lập
tức hỏi thẳng Quý Văn Nghieu: ‘Đồn đại quá
trời luôn, nói cậu có vợ, một trăm vạn nói
đốt liền đốt, rốt cuộc là có chuyện gì, cậu
kết hôn lúc nào mà chúng tôi không biết.’

‘Chưa kết hôn, nhưng bà xã của mình nhất định
chạy không thoát nên cũng có thể gọi như vậy.’

Đinh Triết lại hỏi: ‘Không phải là cô gái đó
chứ?’

‘Cô gái nào, cô ấy có họ có tên đang hoàng.’

Quý Văn Nghiêu không vui khi nghe Đinh Triết gọi Lâm An Nhân như thế.

‘Cậu đúng là mê muội quá rồi.’ Đinh Triết nghe xong không ngừng lắc đầu, lại nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Quý Văn Nghiêu thì trong lòng cũng biết lần này anh chàng này thật sự nghiêm túc, nhưng dường như hơi nóng vội quá, vì cô Lâm An Nhân kia vẫn chưa ly hôn mà.

‘Hai người nói gì bí ẩn vậy, Văn Nghiêu kết hôn với cô nàng nào thế?’ Tả Phàm Nghĩa cực kì tò mò.

Quý Văn Nghiêu thả tay áo xuống: ‘Không cần hỏi, lúc tổ chức hôn lễ nhất định sẽ mời các cậu.’

Tả Phàm Nghĩa cũng rất biết chuyên nên không tiếp tục hỏi nữa.

‘Vậy chờ tin vui của cậu. Văn Nghiêu, hôm nay nhờ Đinh Triết đưa đến đây là muốn thương lượng với cậu một việc, cửa hàng bên Đường Hán buôn bán ế ẩm, có mở tiếp nữa cũng không

có tác dụng, mình muốn chuyển ngành nhưng tài chính không đủ, không biết cậu có hứng thú không?’

Quý Văn Nghiêu nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Đinh Triết cũng biết anh ta tới đây đã mất hết mặt mũi, nên cứ nghe Tả Phàm Nghĩa đề nghị trước rồi tính.

Sau khi Quý Văn Nghiêu rời đi, Lâm An Nhân ở nhà dọn dẹp một chút rồi ngồi suy nghĩ lại sự tình từ đầu đến cuối, sau đó quyết định về nhà họ Phó một chuyến.

Thật ra, trong lòng Lâm An Nhân cũng biết, trải qua kiếp nạn sinh tử lần trước, tính cách và quan niệm của cô đã thay đổi rất nhiều. nếu Phó Minh Hạo quá đáng như vậy, vậy mình cũng không nên làm vương bạn Quý Văn Nghiêu thêm nữa.

Trước khi về nhà họ Phó, Lâm An Nhân điện thoại báo trước rồi mới đi.

Đến nhà họ Phó, chỉ thấy Vương Thu Dung đang tán gẫu cùng Dương Quân.

‘Ai... Con bé ngốc này nghĩ lạc quan một chút,

biết đâu trong cái rủi có cái may, về sau cháu lại gặp được người tốt hơn.' Vương Thu Dung khuyên Dương Quân, trên mặt cũng làm ra vẻ rất khổ sở.

Dương Quân vừa ngẩng đầu liền thấy Lâm An Nhàn, nên đứng dậy chào hỏi: 'Chị dâu, chị về rồi à, lâu không gặp, em cũng đang muốn tìm chị tâm sự.'

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm An Nhàn nở nụ cười: 'Mấy ngày nay tôi bị chút chuyện nên không về nhà, vừa lúc hôm nay rảnh ghé thăm mẹ. Mẹ, con mua ít thức ăn cho bà mẹ.'

Sau đó nói với Dương Quân: 'Tôi cũng thích nói chuyện phiếm với cô nhưng tôi đang có việc muốn nói với mẹ, lần khác cô nhé.'

Dương Quân cảm thấy Lâm An Nhàn có gì đó lạ

Đương Quân cũng thấy Lâm An Nhân có gì đó khác biệt với tính cách của Lâm An Nhân sao lại ngang ngạnh như đuổi khéo mình đi, nhưng cũng đành phải nói: 'Vậy em về trước.'

'Tôi tiễn cô.' Lâm An Nhân xoay người đi theo Dương Quân xuống lầu.

'Chị dâu, thật ra tôi cũng không có gì để nói, chỉ muốn nói là chuyện của anh họ chị cũng đừng để ở trong lòng, đàn ông mà, ai chẳng thế, còn sống thì phải cố chịu đựng thôi, nếu không thì cũng không còn cách nào.'

'Minh Hạo lúc ấy không phải đến tìm cô tâm sự sao? Cô cũng nói hết chuyện của tôi cho anh ấy biết!' Lâm An Nhân nói với giọng bình tĩnh, khó hề có vẻ bất mãn hay giận dữ.

Đương Quân nóng nảy: 'Tôi làm thế cũng là muốn tốt cho các người, tôi thật lòng muốn anh chị hạnh phúc bên nhau, là chính anh họ phát hiện mới tới hỏi tôi, tôi nhất thời thương tâm nên mới nói nhưng anh họ ảnh cũng đâu quan tâm, anh ấy thật lòng yêu chị mà.'

'Ừ, tôi biết rồi, tôi cũng không còn bận tâm nữa đâu, cảm ơn ý tốt của cô. Dương Quân, làm phụ nữ không dễ, khúc mắc phải tự mình cởi

không thì chỉ tổn hại bản thân mình thôi.’

Đương Quân không mò ra được ý trong câu nói vờ rồi của Lâm An Nhân, nhưng nghĩ đến chuyện cá làm thì mình đã làm, còn lại thì chỉ nên đứng bên cạnh xem diễn kịch thôi, không cần quan tâm gì khác, vì thế gật đầu bỏ đi. Lâm An Nhân trở về nói với Vương Thu Dung: ‘Mẹ, con có chuyện muốn thương lượng với mẹ.’

‘Được, nhà mẹ con lên kia sửa sang xong chưa, Mi Hạo nói mấy hôm nay con ở lên đó giúp đỡ.’

Thì ra Phó Minh Hạo tìm cho cô lý do này.

‘Mấy ngày nữa là xong, mẹ đừng lo lắng.’

‘Sao mẹ có thể không lo lắng cho được, con đã làm nhiều chuyện như vậy, nên nói cảm ơn con mới đúng, mà con muốn nói với mẹ chuyện gì?’

‘Vậy cảm ơn mẹ. Là như thế này, con nghĩ về sau có nhiều chuyện sẽ cần dùng đến tiền, con nhớ lại trước kia Văn Nghiêu có từng hứa sẽ giới thiệu việc làm giúp con, bảo con đến công ty làm việc, con muốn đến đó làm ạ.’

Vương Thu Dung nhìn Lâm An Nhân một lúc

hỏi: 'Văn Nghiêu giới thiệu con đến làm ở công ty nó? Làm cái gì, lương bao nhiêu?'

'Kế toán, tiền lương một tháng sáu ngàn.'

Vương Thu Dung nghe xong cúi đầu không nói, m sau mới mỉm cười.

'Văn Nghiêu thật đúng là có tâm, lương cao như vậy mẹ không phản đối, nhưng mà con cũng biết hiện tại trong nhà đang khó khăn, Minh Đạo lại cá chấp không chịu dính dấp với Văn Nghiêu.'

Lâm An Nhân vừa nghe liền hiểu: 'Mẹ yên tâm, tiền lương con sẽ đưa cho mẹ chi tiêu trong nhà!'

Nghe đến đây Vương Thu Dung mới không tiếp tục thán.

Đến giờ ăn trưa, Lâm An Nhân lại hỏi: 'Ba đâu?'

'Ông ta? Ngoài công viên và uống rượu lão còn đi đâu, không cần quan tâm lão già đó làm gì.'

Đúng lúc Phó Nham vừa về, thấy Lâm An Nhân không nói gì bỏ đi vào phòng của mình, nửa ngày sau mới đi ra nói với Vương Thu Dung: 'Cho tôi tiền, một người bạn cũ của tôi có việc'

gấp.'

'Tôi không có tiền!'

'Bà không có tiền, lương hưu của tôi bà đều lấy hết còn gì!'

'Hiện tại cái nhà này thế nào ông còn không biết? Vừa phải mua xe, rồi mua nhà, ông còn cả ngày léo nhéo đòi tiền, không có là không có!'

Phó Nham tức giận không chịu nổi, lại không có cách gì, cơm cũng không ăn liền mang giày bỏ đi.

'Mẹ, con đi khuyên bà.' Lâm An Nhàn nói xong đứng dậy đi tìm Phó Nham.

Âm thầm đi theo một đoạn đường, Lâm An Nhàn thấy Phó Nham queo vào trong một chung cư, sợ bị phát hiện nên cô không dám đi theo nữa.

Quanh quần bên ngoài một lúc, vừa định đi thì thấy Phó Nham đi ra với người phụ nữ đó, nên vội vàng chạy tìm chỗ nấp.

'Nhìn kia, lão già kia lại đi cùng con đàn bà đó!'

Lâm An Nhàn hoảng sợ xoay người lại, nhìn thấy một nhóm phụ nữ tầm 50 – 60 tuổi đang ngồi chỉ trỏ Phò Nham.

Lâm An Nhàn đột nhiên có chủ ý.

‘Đì ơi, hai người kia là một đôi sao?’ Lâm An Nhàn ra vẻ tò mò hỏi.

‘Phi, đôi cái gì, lão già kia không biết xấu hổ, bao nhiêu tuổi rồi mà còn ăn vụng.’

‘Thì ra là như vậy, con cũng mới chuyển đến khu chung cư đó, không biết họ ở lâu mấy nhỉ?’

‘Coi như cô xui mới ở chung với loại hàng xóm xấu xa đó, họ ở phòng số một lầu bốn, người đàn bà thì chuyên môn lừa lọc gạt tiền người khác, không biết gia đình lão có biết lão lị cô ta đào mỏ hay không.’ Mấy bà già bàn tán.

Lâm An Nhàn đạt tới mục đích liền về nhà Quý Văn Nghiêu làm cơm chiều, rồi chờ Quý Văn Nghiêu trở về.

Quý Văn Nghiêu đúng giờ trở về, vào cửa liền cười.

‘Anh làm sao vậy? Từ sáng đến giờ có chuyện gì?’

‘Anh cảm sao vậy? Từ sáng đến giờ cứ cười mãi.’ Lâm An Nhân hỏi.

‘Không có gì, anh vui vui vớ thôi. . . An Nhân, lại anh đều biết chuyện anh có vợ rồi nên em không được lật lọng, nếu không danh tiết của anh đều bị hủy trong tay em.’

‘Đàn ông con trai mà nói chuyện danh tiết gì?’

‘Sao lại không có, từ lúc nhận rõ tâm ý của anh là yêu em cho đến giờ anh luôn thủ thân như ngọc, lòng luôn trong sáng như trăng, nên em phải chịu trách nhiệm với anh!’

Lâm An Nhân nở nụ cười: ‘Đừng nào loạn, ăn cơm đi.’

‘Đúng rồi, ngày mai anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, anh sắp xếp xong hết rồi, bây giờ rười anh đưa em đi nên không cần ăn sang.’

Đang ăn nửa chừng Quý Văn Nghiêu nhớ tới chuyện này.

‘Biết rồi, biết công ty của anh rất nghiêm khắc rồi.’

‘Đương nhiên, đây cũng là vì phúc lợi sau này của mọi người, cần phải bổ sung trong lí lịch đầy đủ.’

Cơm nước xong hai người xem tivi thêm một lúc, lại đùa giỡn một trận mới ngủ.

Hôm sau, trời mới vừa hửng sáng Quý Văn Nghi liền lái xe đưa Lâm An Nhân đi kiểm tra sức khỏe sau khi xong xuôi mới đi mua bữa sáng cho cô.

Đến thứ sáu thì Lâm An Nhân bắt đầu chuẩn bị đi làm, đối với công việc sẽ bắt đầu vào hai ngày sau vừa khẩn trương lại vừa chờ mong.

Cùng lúc đó, Quý Văn Nghiêu ngồi trong văn phòng cầm kết quả kiểm tra sức khỏe của Lâm An Nhân mà thư ký vừa đưa vào xem thật cẩn thận, vừa xem vừa nhủ mồm.

Chương 49

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lâm An Nhàn nhìn Quý Văn Nghiêu mặt đầy tâm sự, đang ngẩn ngơ ngồi ở phía đối diện, anh làm sao vậy, từ lúc vào nhà đã đứng ngồi không yên, đã xảy ra chuyện gì?

“Anh làm sao vậy?” Lâm An Nhàn rót cuộc vẫn hỏi.

Quý Văn Nghiêu buông bát xuống nói: “Không có gì, anh ăn no rồi.”

Nếu Quý Văn Nghiêu đã không muốn nói, vậy cô cũng không nên hỏi nhiều.

Dọn dẹp chén bát xong, Lâm An Nhàn mở tivi xem, ngồi một lát Quý Văn Nghiêu cũng đến ngồi cùng.

“Anh tắm xong rồi à?” Nhìn mái tóc ướt sũng của anh, Lâm An Nhàn hỏi.

Quý Văn Nghiêu chỉ ừ một tiếng rồi lặng lẽ xem tivi.

“Anh không muốn xem thì đừng xem, nhích tôi nhích lui làm sao em xem được!”

Lâm An Nhân nhìn một lúc thật lâu, nhưng Quý Văn Nghiêu cứ ngo ngoáy không yên, càng không ngừng thay đổi tư thế làm cô không kiềm nổi phải lên tiếng nhắc nhở.

Quý Văn Nghiêu bất động ngược lại xoay người sang nhìn chằm chằm Lâm An Nhân.

Lâm An Nhân thở dài: “Rốt cuộc anh làm sao vậy, có chuyện gì cứ nói thẳng, từ khi nào lại dỏng dài đến thế này.”

Quý Văn Nghiêu nở nụ cười, khoát tay lên vai Lâm An Nhân: “Nhớ em, cả người khó chịu, ăn không ngon ngủ không yên.”

Lâm An Nhân đỏ mặt, không thèm để ý đến anh nữa.

Quý Văn Nghiêu nếu đã mở đầu được rồi thì sao có thể bỏ qua, cánh tay đang khoát trên bả vai, từ cổ áo ngủ bắt đầu lướt xuống bầu ngực đầy đặn, từ vạt áo ngủ sờ vào bên trong,

không ngừng xoa nắn bầu ngực mềm mại căng tròn,
thỉnh thoảng mân mê hai đóa hạt châu.

Lâm An Nhân nhìn cũng không dám nhìn Quý Văn Nghiêu
nhìn chăm chăm tìu, nhưng không lâu sau hơi thở
của cô đã bắt đầu dồn dập, mắt khép hờ.

Quý Văn Nghiêu hôn lên vành tai Lâm An Nhân, bàn
ngay ngón tiếp tục dời xuống chiếc bụng
phẳng và bắt đầu lòn vào bên trong quần lót của
cô.

Ngón giữa càn quấy đùa nghịch hạt châu nhô lên
cao, sau khi thấy ẩm ướt trơn trượt bắt đầu
tách hai mảnh thịt non mềm và bắt đầu đâm sâu
vào bên trong đưa ra khi cạn khi sâu.

Lâm An Nhân vốn có tình ý với Quý Văn Nghiêu, hơi
nữa bình thường hai người làm tình cảm giác cũng
cực kì tốt, lúc này làm sao chịu được khiêu
khích, thân thể mềm nhũn, miệng nhin không được
rên rỉ.

Quý Văn Nghiêu đang miễn cưỡng chịu đựng, thấy
Lâm An Nhân động tình lập tức ôm cô, xoay người
đặt cô quỳ trên sofa.

“Bé ngoan, em khó chịu rồi phải không, chúng ta bắt đầu bài học đầu tiên nhé?” Nói xong liền khom người xuống, môi lướt lên lưng của, cảm lấy tiểu đệ đệ nhắm ngay huyết động mềm mại ẩm ướt kia đi vào hơn một nửa.

Lâm An Nhàn có chút không thể chịu được: “Anh chậm một chút, đừng như vậy.”

“Đừng sợ, lập tức sẽ thoải mái ngay.”

Quý Văn Nghiêu vừa nói vừa ôm thắt lưng Lâm An Nhàn kéo mạnh về hướng mình, đồng thời bản thân cũng hóp bụng, dùng sức đẩy mạnh eo về phía trước, lập tức làm cho toàn bộ vật nam tính tiến nhập huyết động.

Lâm An Nhàn thở nhẹ một tiếng, vội vàng hít sâu để giảm bớt cảm giác căng trương ở bên trong.

Quý Văn Nghiêu cũng ngẩng cao đầu thở hỗn hển, cảm thấy bên trong hoa huyết của Lâm An Nhàn vừa ẩm ướt nóng bỏng siết chặt lấy mình, thỉnh thoảng còn như muốn hít sâu của mình làm anh không tự chủ được run lên, vội vàng dùng đôi tay xoa nắn đôi ngực sữa trắng mềm như tuyết kia, vừa xoa nắn vừa rút ra đâm vào.

Lâm An Nhàn cố nén sự tê dại đang lan tràn khắp cả người, nằm trên sofa nói với giọng run rẩy: “Nhẹ thôi, chậm một chút!”

Quý Văn Nghiêu đang tràn đầy hào hứng, lập tức ngồi dậy nắm chặt đôi móng trắng tròn của cô và tách ra nhìn chằm chằm vào chỗ hai người đang chặt chẽ kết hợp, nhìn vật nam tinh to lớn của mình không ngừng ra vào bên trong cơ thể của Lâm An Nhàn càng ngày càng sung to, càng lúc càng đậm mại hơn.

“Chồng em dạy hay không, hửm?” Quý Văn Nghiêu khàn khàn hỏi.

Lâm An Nhàn đã sớm mềm nhũn không còn một chút sức nào, một câu cũng nói không ra lời, chỉ có thể mặc cho Quý Văn Nghiêu ở phía sau tự tung tự tác. Quý Văn Nghiêu cũng bị hoa huyết của nàng vận xoắn hút chặt phải hít sâu một hơi.

Không biết qua bao lâu, Lâm An Nhàn đã vài lần liên tiếp mềm qua tư vị đục tiên đục tử, mà Quý Văn Nghiêu vẫn không hề có ý định chấm dứt.

“An Nhàn, ông xã cho em ăn lót dạ trước, món chính sẽ từ từ lên sau.”

Lâm An Nhàn không hiểu ý anh là gì, chỉ cảm thấy bên dưới lại bị đâm mạnh thêm vài lần nữa, sau đó trong cơ thể nóng lên, còn tưởng rằng cuối cùng anh cũng đã chịu kết thúc

Nào biết, cả người Quý Văn Nghiêu vẫn dán chặt trên lưng mình, hôn một cái rồi mới nói: “Vợ yêu, nghỉ lấy hơi cho lại sức, rồi chúng ta học bài học tiếp theo.”

Nói xong, túm lấy hai cái đệm dựa trên sofa, đặt dưới bụng Lâm An Nhàn, vật nam tính chậm rãi rút ra, rồi xoay người cô lại đối mặt với anh.

Lâm An Nhàn lúc này đã choáng váng mơ hồ, chỉ cảm thấy mình vừa thở phào được một chút thì lại bị Quý Văn Nghiêu đè lên, ngay sau đó là bầu ngực bị ngấm vào ấm nóng ẩm ướt thì đã biết rằng anh lại tác quái.

“Nghỉ một chút, được không? Em thật sự rất mệt.” Lâm An Nhàn vô lực cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói xong liều mạng đem An Nhân dùng ngã trên pha, đâm mạnh kích liệt mãi cho đến khi sô pha sắp gãy nát anh mới chịu phun ra.

Hơn nửa ngày, Lâm An Nhân mới bình tĩnh trở dậy Quý Văn Nghiêu ra: “Anh đứng lên đi.”

Quý Văn Nghiêu cúi mặt vào cổ Lâm An Nhân

Quý Văn Nghiêu lui mau vào cơ Lâm An Nhân nói: “Mệt quá, để anh nằm một lát lấy lại sức.”

“Anh đứng lên rồi nghỉ ngơi, không được sao.”

“Nằm trên người em mới lấy lại sức được.”

Quý Văn Nghiêu vô lại nói.

Vì thế hai người ngực dán ngực, môi chạm môi một hồi lâu, Lâm An Nhân bị đè tới khó chịu, Quý Văn Nghiêu mới lấy hai tấm đệm chèn dưới lưng ra, đỡ cô ngồi dậy.

Lâm An Nhân cố gắng đứng dậy đi vào phòng tắm Quý Văn Nghiêu cũng tắm xong, sau khi tắm rửa sẽ, hai người nằm trên giường, Lâm An Nhân hỏi “Hôm nay anh bị sao vậy?”

Cô cảm thấy đêm nay Quý Văn Nghiêu rất kỳ quặc.

Quý Văn Nghiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy dù sao sớm muộn gì Lâm An Nhân cũng biết kết quả kiểm tra sức khoẻ, hơn nữa cũng không phải chuyện lớn gì, nên nói ngay: “Anh luôn thắc mắc vì sao chúng ta luôn không áp dụng biện pháp tránh thai gì nhưng em lại không mang thai, hôm nay đọc kết quả kiểm

tra sức khoẻ mới biết từ cung của em bị lệch, anh đến bệnh viện hỏi, bác sĩ nói khi quan hệ cần chú ý tư thế một chút là được.”

Lâm An Nhân không nghĩ Quý Văn Nghiêu có định này: “Anh muốn em mang thai?”

“Nói gì vậy, có đứa nhỏ anh mới có cảm giác an toàn là em không thể bỏ rời anh, nếu không em có thể chạy bất cứ lúc nào.” Quý Văn Nghiêu nói ra lý do của mình.

Lâm An Nhân nở nụ cười: “Anh lo lắng cái gì, nếu em đã nói sẽ toàn tâm toàn ý với anh thì nhất định sẽ không đổi ý.”

“Vẫn nên thêm một cái ‘bảo hiểm’ nữa vẫn an toàn hơn, dù sao em để cho anh yên tâm chút được không.”

“Tùy anh vậy, đàn ông con trai mà đa nghi ghê.”

Quý Văn Nghiêu cười hì hì nói: “Vợ yêu, vừa rồi đúng là cực kì thoải mái, lần sau chúng ta ném thử vài tư thế mới.”

Lâm An Nhân đỏ mặt nhắm mắt chuẩn bị ngủ, Quý Văn Nghiêu lưu manh hôn cô mấy cái mới yên ổn

ngủ.

Mấy ngày sau, Lâm An Nhân theo Quý Văn công ty.

Quý Văn Nghiên bảo trưởng phòng nhân sự bố trí công việc cho Lâm An Nhân, nhưng lại cố ý dựa dẫm dò trước đó của Lâm An Nhân chỉ sắp xếp công việc bình thường, không cần đặc biệt chiều cố.

Người phụ trách nghe xong lập tức gật đầu, nhưng trong lòng cũng biết người phụ nữ này có quan hệ không bình thường với Quý tổng, vì thế mang Lâm An Nhân đến lầu mười sáu, trình trọng giới thiệu với trưởng phòng kế toán, ý bảo đối phương chiều cố Lâm An Nhân nhiều hơn bình thường, ngoài ra không nói gì thêm nữa.

Giống công việc cũ nên Lâm An Nhân thích ứng nhanh, chỉ nửa ngày làm quen cô đã quen với công việc mới, nhưng lượng công việc nhiều đến nỗi không có thời gian rảnh rỗi.

Quý Văn Nghiên vài lần điện thoại hỏi thăm, cô đều nói qua loa rồi vội vàng treo máy.

Tướng phòng kế toán có chút thành kiến Lâm An Nhân đi cửa sau, nhưng cô chịu khó làm việc.

nên một chút thành kiến cũng mất đi.

Không được vài ngày, Quý Văn Nghiêu lại không chịu đựng nổi.

“Sớm biết thế này, anh sẽ không sắp xếp cho em đến phòng kế toán này, em còn bận hơn cả anh nữa? Hay đổi việc khác đi, cả ngày làm việc với máy tính không tốt cho sức khỏe, lỡ như có đứa nhỏ càng phải chú ý.”

Lâm An Nhiên không đồng ý: “Em đang làm tốt, cái gì, chưa từng nghe ai nói dùng máy tính sẽ không thể mang thai.”

“An Nhiên, nghe lời anh đi, anh là giám đốc để anh quyết định, em đến tầng của anh làm trợ lý của anh được không? Chỉ phụ trách chăm sóc cuộc sống hàng ngày của anh.” Quý Văn Nghiêu nói xong chính anh cũng cảm thấy đây là một đề nghị hay.

“Anh đừng sắp xếp lung tung như thế, em làm kế toán rất ổn.”

Quý Văn Nghiêu im lặng, nửa ngày mới hỏi: “Em yêu anh hay không?”

Lâm An Nhân đang đọc báo, nghe Quý Văn N
liền ngẩng đầu lên nhìn về mặt úy khuất của
anh ta, lập tức bật cười:

“Anh thấy sao nè?”

“Cười cái gì, anh cảm thấy em hoàn toàn không
hề yêu anh, nếu không sao lại không nghe anh?”

“Yêu anh là phải nghe lời anh? Thật khó để nói
em có yêu anh hay không.”

Quý Văn Nghiêu lập tức nhào đến lắc lư Lâm &
Nhân: “Em yêu anh, em chắc chắn yêu anh!”

Lâm An Nhân bị anh lắc lư đến choáng váng, v
vàng cầu xin: “Yêu, yêu, được chưa.”

Quý Văn Nghiêu mới buông tay.

“Đúng rồi, thứ bảy em có việc ra ngoài có chút
chuyện.” Lâm An Nhân nói với Quý Văn Ngh

“Chuyện gì? Hiếm lắm mới được nghỉ hai ngày,
em lại không chịu ở nhà với anh sao?” Quý Văn
Nghiêu xụ mặt xuống.

Lâm An Nhân bất đắc dĩ nói: “Anh phải cho em
.....”

không gian riêng tư, chiều em sẽ về.

Quý Văn Nghiêu nghe xong lại bắt đầu hờn dỗi, Lâm An Nhân đành phải ôn nhu dỗ dành, chờ dỗ xong thì cô cũng mệt đến ngất ngư.

Đến thứ bảy, Lâm An Nhân đầu tiên là mua và thứ về nhà họ Phó. Sau khi nghe Vương Thu Du Phó Nham đang chăm sóc một người bạn bị bệnh, Lâm An Nhân ngồi một lát rồi theo con đường lá trước đi đến chung cư.

Đứng trước cửa, Lâm An Nhân do dự rất lâu mới gõ cửa... Gõ nửa ngày vẫn không có người ra mở, cảm thấy có chút thất vọng, đang muốn xoay người xuống lầu chợt nghe bên trong có người hỏi: “Ai vậy?”

Lâm An Nhân không biết trả lời thế nào, đành nói: “Tôi không biết chị họ gì, nhưng thật có việc cần tìm chị.”

Người bên trong vẫn im lặng, lúc Lâm An Nhân cô ta sẽ không mở, cửa lại đột nhiên mở ra.

Người phụ nữ cảnh giác nhìn Lâm An Nhân: “Còn là ai, sao lại biết tôi?”

Lâm An Nhân lắc đầu: “Tôi không biết cô, nhưng

Phó Nham là ba chồng tôi.”

Người phụ nữ nghe xong, kéo cửa lại: “Tôi không biết người nào tên Phó Nham, cô đi đi!”

Lâm An Nhân vội vàng ngăn trở, nói: “Cô đừng tới đến không phải để gây phiền toái cho cô, tôi có việc muốn thương lượng, tôi có thể cho cô tiền.”

“Cho tôi tiền? Cô hừ ai thế, vì sao cô lại cho tôi tiền?” Người phụ nữ nói xong, muốn cửa lại.

Lâm An Nhân ra sức ngăn cản: “Cô ở cùng Phó không phải vì tiền sao, chắc chắn cô không biết ông ta có bao nhiêu tiền, tôi sẽ giúp cô. Cô ngẫm lại tôi muốn gây phiền toái thì có cần nói những lời này, đã sớm mang người nhà họ Phó đến dạy dỗ cô rồi?”

Người phụ nữ nghe Lâm An Nhân nói, động tác dừng lại, dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá Lâm An Nhân: “Dù sao tôi cũng không sợ cô, cùng lắm thì chuyển nhà, tôi tạm tin cô, cô vào đi.”

Quý Văn Nghiêu nhìn bộ dáng xinh đẹp quỳ rũ của Lâm An Nhân hại hào hứng bùng bùng, vật nam tính đã cứng rắn thô to như sắt lập tức căng cứng to hơn nữa, cầm lấy bắp chân của Lâm An Nhân bắt đầu đâm vào rút ra.

Qua một lúc sau, Lâm An Nhân gần như không còn chút sức lực nào nữa bắt đầu khóc nức nở.

Quý Văn Nghiêu điên cuồng chạy nước rút đến khi nhận thấy bên trong hoa huyết của Lâm An Nhân không ngừng xoắn nút lấy vật nam tính của anh mới nghiêng răng lắm bầm: “thật sự muốn làm em chết luôn cho rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ly Hôn - Thần Vụ Quang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.